

Giới thiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng

Tác giả Vũ Duy đã cho ra đời câu truyện Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng là một câu truyện thuộc thể loại 1×1, xuyên không và phản xuyên không, cổ trang, thanh thủy văn, điền văn, HE. Tô A Ly, nam, mười bảy tuổi.

Hắn một tiểu tử có khuôn mặt đáng yêu thực chất hắn chính là truyền nhân võ đạo thế gia. Mặc kệ là Hàng Long Thập Bát Chương, hay là phạt sơn vô ảnh chân, tin thủ nhất ra, không tại lời hạ. Không chỉ có như thế, hòa khí đạo, nhu đạo, kiếm đạo, quyền đạo, tất cả đều luyện quá. Có thể này mà nói, chỉ cần cùng võ đạo có quan hệ đích thứ, Tô A Ly vô sở không tu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tô A Ly, nam, mười bảy tuổi.

Một thân nhu hòa, khuôn mặt đáng yêu, nhưng thật ra là truyền nhân võ đạo thế gia hàng thật giá thật.

Mặc kệ là Hàng Long Thập Bát Chương, hay là phạt sơn vô ảnh cước, tin thủ niệm lại, bắt tại thoại hạ.

Không chỉ có như thế, hòa khí đạo, nhu đạo, kiếm đạo, thai quyền đạo(1), tất cả đều luyện qua.

Có thể nói thế này, chỉ cần có quan hệ với võ đạo, Tô A Ly vô sở bất tu(2).

Tuy nhiên Tô A Ly năm mười bảy tuổi đã sớm đánh ngàn dặm không có địch thủ.

Nhưng cái gọi là bi ai của cao thủ, chính là không tìm thấy đối thủ. Năm Tô A Ly mười bảy tuổi, cho dù muốn tìm người so chiêu, thì thường thường nếu không phải đối thủ tự động nhận thua, thì cũng là đánh không lại mà thua, không quá hai chiêu, đối thủ liền bất tỉnh nhân sự, biến thành hắc thặng hưng nhi khứ, bại hưng nhi quy(3).

Chung vu, ngày 6 tháng 4 năm 2006, Tô A Ly vận mệnh sinh ra phúc khí ngất trời liền thay đổi.

Ngày đó thời tiết tình lãng(4), ngàn dặm không mây. Tô A Ly cao cao hưng hưng, nhàn hạ đứng đình đang đi bên đường, bỗng nghe phía sau truyền đến một tiếng kêu to bén nhọn, quay đầu vừa thấy —— là một chiếc xe tải đang lao về phía hắn.

「trời a.....」

Cái gọi là họa từ trên trời giáng xuống, Tô A Ly chỉ kịp cảm thán ra được hai chữ này, cũng chưa kịp phát ra tiếng.

Chỉ cảm thấy thân thể bị va chạm mạnh, tựa như quả bóng bằng da bay lên giữ không trung. Bạch quang trên trời đột nhiên tỏa ra thật chói mắt, kỳ quái chính là, Tô A Ly không cảm giác đau.

Cả người thật giống như mọc cánh, bay lên.....

『uy uy..... Đây rốt cuộc là chuyện gì đây?.....』

Tô A Ly cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy xung quanh chiếc xe tải tông mình bay đã có rất nhiều người bu lại xem náo nhiệt. Có lẽ bọn họ cũng thấy kỳ quái, rõ ràng là thấy có người bị xe đụng phải, vì cái gì trong nháy mắt liền biến mất?

Bị tông mà thi cốt vô tồn, nhân gian chung phát(5), loại chuyện ngược đời này thật gây ngạc nhiên.

Tô A Ly vốn định kêu to, nhưng há miệng thờ dốt, lại không phát ra được thanh âm gì, chỉ có thể hướng mấy người kia gương nhai múa vuốt, nhưng không có bất luận kẻ nào phát hiện được hắn.

Tô A Ly càng bay càng cao, càng bay càng cao, bạch quang trước mắt cũng càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng. Sau đó lại càng cực kỳ sáng, sáng tới mức Tô A Ly thật sự không tiếp nhận được, nhắm mắt lại..... Cuối cùng mất đi ý thức.

Tại thời điểm kia Tô A Ly cái gì cũng sẽ không nghĩ đến, vì thế chuyện chính mình xuyên việt giá lại càng không nghĩ đến.

Chờ đợi hắn, là một thời đại tên gọi『Hy Tương』

_____*****_____

(1)跆: chữ hán viết như vậy, QT sư phụ không dịch, nhưng nghĩa của nó là ‘thai’ mình cũng không biết dịch làm sao. Hok lẽ là vô thái

(2)Vô sở bất tu: Không có gì là không luyện.

(3)Thặng hưng nhi khứ, bại hưng nhi quy: Cao hứng mà đi, mất hứng mà về. Chắc là ý nói Ly Ly hy vọng sẽ gặp được đối thủ mạnh nhưng thành ra lại chỉ tiếp được hai chiêu, làm em ra về trong thất vọng. Khắc khắc, cái này cũng hok bit nữa, đoán là vậy.

(4)Tình lãg: tình = lạnh, lãg = sáng.

(5)Thi cốt vô tồn, nhân gian chung phát: xương cốt không còn, không chút gì lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chờ đợi hần, là một thời đại tên gọi『 Hy Tương』

Hoàng cung, ngự hoa viên, ao sen.

Gió lạnh xuy xuy, tuy là sáng sớm, bên bờ sông đã thấy bóng dáng của hai người.

Nữ tử khuôn mặt kiều mỹ, dáng người là lướt, thân vận quần áo thủy sắc, cầm trong tay một thanh hoa điều đoàn phiến(1), mị nhãn như tư, sóng mắt lưu chuyển, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nam tử tuần tú bên cạnh.

Nam tử diện mạo pha vi trung tính, mới xem qua khó có thể phân biệt giới tính. Hơn nữa dáng người kỳ trường, bả vai hẹp, có vẻ phi thường tiêm tể. Nhưng tiêm tể bên trong, hay là có chút khí khái. Một người có khí chất hồn nhiên thiên thành. Cho nên dù có là tín bộ nhi tấu, cũng có vẻ ung dung hoa quý. Một khi đã bắt kinh điều trác, nếu cho hần vận một thân quần áo rách rưới, đẩy vào bên trong một đám người, cũng y nhiên lờ lờ tỏa sáng, quang thái đoạt mục(2).

Cái gọi là『 trời sinh quý tộc』 đại khái chính là chỉ người như hần.

Một nam một nữ này có thể nói là nhân trung long phượng. Bề ngoài xem ra quả thật là một đôi tuyệt xứng, tiện sát bàng nhân.

Nữ tử có vẻ có chút thẹn thùng, nhưng trong mắt khó có thể che dấu được một tia hưng phấn.

So sánh mà nói nam tử thần sắc mang một mặt bất đắc dĩ. Như là chán ghét, nhưng lại không thể không giả bộ nở nụ cười.

Người này chính là đại quân vương thứ chín của Hy Tương Vương triều, Mạc Triều Dao.

Hần năm mười tám tuổi thì kế thừa ngôi vị hoàng đế, đến bây giờ đã là ba năm. Ba năm này thiên hạ thái bình, quốc thái dân an, thương cỏ phúc thấu, mậu dịch hưng long, không có ngoại địch xâm phạm. Không chỉ riêng hoàng thành, mà cả ở nơi biên thùy cũng một mảnh hưng vượng chi cảnh, có thể nói thịnh thế phồn hoa.

Nhưng cho dù như thế, thân là vua của một nước Mạc Triều Dao không thể không có chuyện phiền lòng, mà chính là —— Hoàng Thái Hậu cứ ba ngày hai lần lại phải người đến thúc giục chuyện lập hậu.

Nếu chỉ là lập hậu thì không nói làm gì, phiền là phiền chuyện Thái Hậu đã định trước chất nữ của mình, cũng chính là Vinh Nghĩa quận chúa, Thừa tướng chi nữ, Thủy Phù Dung. Nhuyễn ngành kiêm thi, bán cường chế địa(3)muốn Mạc Triều Dao lập nàng làm hoàng hậu.

Nói đến Vinh Nghĩa quận chúa Thủy Phù Dung, Mạc Triều dao nhin không được phải nhủu mày lác đầu.

Vinh Nghĩa quận chúa mỹ tuy đẹp, dung tư phi phạm, cổ phán sinh tư(4) người cũng như tên, uyển nhược như Phù Dung trong nước thanh lệ động lòng người. Nhưng Mạc Triều Dao từ nhỏ đã cùng nàng làm thanh mai trúc mã, khuôn mặt kia từ nhỏ đã gặp quá nhiều, nhìn cũng hơn mười năm, cho dù là thiên tiên thì cũng nhìn đến no rồi. Hơn nữa Vinh Nghĩa quận chúa đó không hiểu có cái gì hảo, chỉ thấy là loại thái tiểu đồ kê trảng, cuồng yêu ăn dấm chua, không chịu được cảnh Mạc Triều Dao gần gũi các nữ tử khác, liền bám lấy bên người Mạc Triều Dao như thị vệ, Vinh nghĩa quận chúa này một tay chọn người hầu kẻ hạ cho hần nhưng một bóng cung nữ cũng không có, tất cả đều là tiểu thái giám.

Hơn nữa Vinh Nghĩa quận chúa được Thái Hậu rất mực sủng ái, có chút kiêu căng ngang ngược, thường thường vẫn đem Mạc Triều Dao đặt bên dưới cái lỗ mũi(5). Mạc Triều Dao tránh xa nàng ta còn không kịp, nói gì đến chuyện lập nàng làm hậu, thế chẳng phải là đem nửa phần cuộc đời mình sau này tổng tiền chôn vùi sao?

Có lẽ là do quan hệ huyết thống, Hoàng Thái Hậu chính là rất thích Vinh Nghĩa quận chúa, muốn lập nàng làm hậu. Gặp Mạc Triều Dao chậm chạp không có hành động, Hoàng Thái Hậu cùng Thừa tướng bên kia hối thúc càng ngày càng gấp, Mạc Triều Dao khó có thể thoái thác, lập hậu là đại diện của chính mình vậy mà lại bị họ hối thúc không thôi.

Nghĩ vậy, Mạc Triều Dao không khỏi nhẹ thở dài.

Lúc này, chỉ nghe Vinh Nghĩa quận chúa khinh hoán một tiếng,「 Dao ca ca..... Ngươi không vui?」

Mạc Triều Dao lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng nặn một tia cười nguy tạo, lắc đầu nói:「 Không có không có, ở cùng một chỗ với Phù Dung muội muội, hoàng huynh sao lại không vui về? A a.....」

Mạc Triều Dao sợ đắc tội Vinh Nghĩa quận chúa, nàng ta lại chạy đến nơi ở của Hoàng Thái Hậu vừa khóc vừa cáo trạng mình. Đến lúc đó, chỉ sợ Hoàng Thái Hậu sẽ lập tức mang theo một nhóm người ngựa, đến sát đáo tẩm cung, suốt đêm cho tới tận sáng sớm hôm sau lòi đầu Mạc Triều Dao ra mà răn bảo, dạy dỗ.

「 điều ca ca, về chuyện lập hậu Thái Hậu có nói.....」

「 a, biểu muội, ngươi xem cái kia!」 vừa nghe thấy đề tài lập hậu lại tiếp tục, Mạc Triều Dao vội vàng đánh gậy, tùy tiện chỉ tay về hướng ao sen, kinh ngạc nói,「 a..... Hoa sen này thật sự là xinh đẹp, trầm cho tới bây giờ chưa thấy qua hoa sen nào lại xinh đẹp thế này.....」

Vinh Nghĩa quận chúa nhìn thoáng qua, không thấy xuất đóa hoa sen kia có chỗ gì đặc biệt, lại nói:「 còn không phải cũng giống như những hoa sen khác sao, Dao ca ca, việc lập hậu.....」

「 a, biểu muội, ngươi xem nơi đây!」

Không đề cho Vinh Nghĩa quận chúa có cơ hội nói chuyện, Mạc Triều Dao đột nhiên lại chỉ qua hướng đối diện, nhưng vừa quay lại, liền ngăn cả người, chỉ thấy nội thị Tiểu Trúc Từ của hần vội vàng vàng vàng chạy tới.

「 Tiểu Trúc Từ?」

Mạc Triều Dao ngờ ngẩn một chút, lập tức hi xuất vọng ngoại, giống như gặp được cứu tinh, vội vàng đi tới gần, hỏi:「 ngươi vội vàng chạy như vậy, có phải hoàng thúc có việc trọng yếu muốn bẩm tấu bẩm? Hoặc là..... Đại học sĩ muốn kiểm tra công khóa(6) của bẩm? Hay là..... Có văn kiện gì trọng yếu muốn bẩm tấu mình xem qua?」

Cái gì cũng được, chỉ cần có thể nhanh rời khỏi Vinh Nghĩa quận chúa, Mạc Triều Dao ta tình nguyện cả ngày ngày ngốc ở ngự thư phòng làm việc cũng sẽ không ra ngoài.

「 Hồi, hồi bẩm Hoàng Thượng..... Đều không phải.....」 Tiểu Trúc Từ một bên vừa hít thở không khí, vừa nói,「 là là là..... Là trong tẩm cung của Hoàng Thượng..... Đột nhiên chui ra một người.....」

「 Đột nhiên chui ra một người?」 Mạc Triều Dao một đầu mờ mịt.

「 là cái người nào?」 Vinh Nghĩa quận chúa lập tức tiến lên, so với Mạc Triều Dao còn gấp gấp hơn.

Tiểu Trúc Từ nói:「 Nô tài cũng không biết..... Chẳng qua cách ăn mặc của người kia rất kỳ quái, xem ra không giống người trong cung..... Nô tài đang sửa sang lại chăn màn gối đệm trong tẩm cung, vừa đem liêm tử xúc lên, hần liền nằm ở bên trong!..... Trên sàng đan đều là huyết..... Thật dọa người a.....」

「 ngươi nói cái gì? Trên sàng đan đều là huyết?」 Vinh Nghĩa quận chúa gương mặt xuân phong lúc này liền tối lại trong khoảnh khắc háng giọng, lớn tiếng quát,「 Lập tức dẫn đường ta mau chân đến xem!」

Tiểu Trúc Từ lên tiếng, liền dẫn đường.

Mạc Triều Dao sững sốt trong chốc lát, không hiểu đã phát sinh chuyện gì. Vừa thấy Vinh Nghĩa quận chúa cùng Tiểu Trúc Từ đã đi xa, mới vội vàng bước nhanh theo.

*****

(1) Hoa điều đoàn phiến: mình chỉ biết là cây quạt. =.=

(2) Dáng người kỳ trưởng: cao lớn; tiêm tể: nhỏ bé tinh xảo; tín bộ vì tẩu: bước đi như chạy; quang thái đoạt mục: ánh sáng thu hút mắt người.

(3) Nhuyễn ngạnh kiêm thi, bán cường chế địa: nửa cứng rắn nửa mềm dẻo, nửa lại ép buộc. Vì dịch vào bài cảm thấy không hay nên để nguyên câu tiếng Trung luôn. ^^

(4) Cổ phán sinh tư: Đôi mắt đẹp, dáng điệu thùy mị

(5) Cái này mình cũng chả hiểu: chắc là được đăng chân lân đăng đầu.

(6) Công khóa: thành tích học tập. Để nguyên hay hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ngay lúc Vinh Nghĩa quận chúa cùng Mạc Triều Dao đuổi tới Thanh Tĩnh cung, nơi đây đã bị ba tầng đại nội thị vệ bao vây, bên ngoài lại tiếp thêm ba tầng binh sĩ vây quanh, đến cả muỗi còn khó mà bay lọt. Ngay lúc Tiểu Trúc Tử hô to một tiếng『Hoàng Thượng giá lâm』, mọi người lúc này mới nhất tề quay đầu lại, lập tức quỳ xuống, chừa ra một con đường cho Mạc triều dao cùng Vinh Nghĩa quận chúa tiến vào.

Vinh Nghĩa quận chúa cước bộ như bay, hướng bên giường phóng tới, nhưng liền bị Mạc Triều Dao bỏ lại phía sau, thật muốn hét lên thật to thật to mà không được.

Vinh Nghĩa quận chúa vọt tới bên giường, một tay vén rèm lên, quả nhiên là thấy một gã thiếu niên lạ lẫm nằm ở trên giường!

Thiếu niên kia đúng là Tô A Ly, bởi vì lúc gặp tai nạn xe cộ lại ngay lúc với thời không uốn éo, xuyên qua và đến Hy Tương Vương Triều. Bất quá địa điểm hẳn rất xuống quạ là tuyến không tới chút nào, là chiếc giường thoải mái nhất trong thiên hạ —— Long giường nha.

Hơn nữa.....

A Ly tuy hôn mê, nhưng đôi môi mỏng manh lại vô ý thức nhẹ nhàng khép mở, phi thường mê người. Tóc hấn hỗn độn, hai đùi thon thon khẽ mở ra, một thân vận áo trắng kỳ quái, hạ thân bên dưới thì nhiễm một màu đỏ tươi như hoa đào.

A Ly một thân kiều diễm, diện mạo thanh tú, người mẹ nào mà có hài tử như vậy chắc là vô cùng hoan hỉ. Trờ lại hiện đại mà nói, có thể xem như thiếu phụ sát thủ(1), nhưng lấy cổ đại mà nói, chính là điển hình phi thường —— nam sủng hình tượng.

Này tình này cảnh, Vinh Nghĩa quận chúa không nghĩ gì nhiều, mà chỉ nghĩ đến việc Mạc Triều Dao lén lút đường nam sủng sau lưng nàng. Vinh Nghĩa ánh mắt đầy hung quang, xông lên phía trước, giáng một cái cái tát xuống mặt A Ly, quát lên:『tiểu tiện nhân, người ngủ ngon nhì, còn không mau còn xuống dưới cho bốn quận chúa!』

Nhận một cái tát Vinh Nghĩa quận chúa ban tặng, A Ly thật vất vả hồi phục một tia thần chí. Ý nghĩ mơ mơ hồ hồ, nhưng hai má lại đau như bị hỏa thiêu thiêu, miễn cưỡng đem ánh mắt mở ra một cái, chỉ thấy một mỹ nữ tuyệt sắc toàn thân vận cổ trang hoa phục đứng ở trước mặt mình. ....

『ta giống như đang nằm mơ.....』

A Ly nhu nhu ánh mắt, ngồi dậy, tỉnh hẳn lại nhìn, chung quanh một vòng người đều ăn mặc như thời Minh triều!? A Ly sùng sốt, lập tức khẳng định mình đang nằm mơ, thân mình mềm nhũn, lại nằm xuống giường, nghĩ thầm rằng『hay là ngủ thêm chút nữa.....』

『tiểu tiện nhân, nhìn thấy bốn quận chúa còn không quỳ xuống hành lễ!』

Gặp A Ly không đáp lại mình, Vinh Nghĩa quận chúa càng thêm tức tối, một tay nắm lấy tóc A Ly, định đem hấn kéo xuống giường.

『ai da!』

A Ly đau đến mức kêu lên một tiếng, cuối cùng hoàn toàn tỉnh táo, ánh mắt trợn lên, trừng trừng nhìn Vinh Nghĩa quận chúa, nắm tay xiết chặt theo phản xạ đánh tới, hướng Vinh Nghĩa quận chúa trượt qua!

Trong nháy mắt, Vinh Nghĩa quận chúa ngậy đại, thậm chí không thể thấy được gì, chỉ cảm nhận một cổ quyền phong suorot ngang hai má mình!

Ngay thời điểm nàng ta tưởng mình sẽ bị đánh—— A Ly đột nhiên đình chỉ công kích. Cho dù mới tỉnh lại sau cơn hôn mê, nhưng A Ly cũng không có quên nguyên tắc của chính mình—— tuyệt đối không đánh nữ nhân!

—— nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là đem gương mặt mỹ nhân này đánh cho tiền nữ tán hoa rồi.

『ngươi..... Ngươi..... Ngươi muốn đánh nhau ta.....』

Sau khi có lại được phản ứng Vinh Nghĩa quận chúa cắn răng nghiến răng trừng mắt liếc A Ly, nhưng ánh mắt A Ly tuyệt đối cũng không chịu thua, tựa như một tiểu lão hồ đơn độc, Vinh Nghĩa quận chúa bị dọa, vội vàng hướng tới gần Mạc Triều Dao, nũng nịu cầu cứu nói:『hoàng biểu ca, ngươi xem..... Ngươi xem hấn vừa rồi thế nhưng.....』

Mạc Triều Dao nhẹ nhẹ vỗ lưng Vinh Nghĩa quận chúa, xem như an ủi, bỗng nhiên gương mặt, đem Tô A Ly đang ở trên giường từ trên xuống dưới dò

xét một lần. Càng xem càng thấy kỳ quái, không chỉ là phục trang và cách ăn mặc của hán kỳ quái, hơn nữa tác phong làm việc cũng rất kỳ quái. Bất quá kì quái nhất chính là, hán như thế nào lại xuất hiện trên giường của mình

Vinh Nghĩa quận chúa uy danh lan xa, người thường mà gặp nàng liền lẫn ra xa xa, không dám trêu chọc. Nhưng mà người này, chẳng những cùng Vinh Nghĩa quận chúa châm phong tương đối(2), vừa rồi còn muốn ra tay đánh nàng— kỳ thật Mạc Triều Dao cũng cảm thấy một quyền kia không đánh trúng lại có điểm tiếc nuối.

「ngươi.....」

Mạc Triều Dao vừa định đặt câu hỏi, lại đột nhiên bị A Ly đánh gãy,「 này rốt cuộc là nơi nào?」

「 hừ.」 Vinh Nghĩa quận chúa hừ lạnh một tiếng,「 ngươi có tư cách gì đặt câu hỏi, bốn quận chúa hỏi ngươi trước, ngươi vì cái gì ở trên giường?」

「 ta vừa mở mắt liền ở trong này.....」 A Ly trong nháy mắt trả lời. Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai đây?

「 máu trên người ngươi và trên sàng đàn là do đâu mà có?」

「 thực quá rõ ràng, ta bị thương nha.」 A Ly sờ soạng một chút mông của chính mình, bàn tay lập tức đã dính đầy máu tươi. Chắc là do tai nạn xe khi nãy, nhưng đánh đâu không đánh, cố tình đánh ngay mông? Nhưng cũng may hán từ nhỏ đã tu luyện qua các môn võ công tuyệt học, thân kinh bách chiến(3), bị thương vô số, cho nên một chút tiểu thương này quả không phải vấn đề gì lớn.

「 kia là vì cái gì chỉ bị thương tại..... Thương tại..... Thương tại.....」

Vinh Nghĩa quận chúa nói nửa ngày cũng không nói ra được gì, bởi vì「 mông」(4)một chữ này thật sự quá mức thô tục, nói ra sẽ làm tổn hại đến thân phận tôn quý của nàng.

Chẳng qua cũng nhờ A Ly phản ứng mau, lập tức liền hiểu được,「 nga」 một tiếng, hỏi:「 ngươi không phải là muốn hỏi ta vì cái gì bị thương ở mông?」

「 đúng vậy!」

「 này.....」 A Ly xoa xoa cằm,「 ngươi không nên hỏi ta, mà nên hỏi cái người nào mà đánh ta đấy, hỏi hán vì cái gì không ở chỗ khác mà đánh, mà quan trọng nhất là lại đánh vào mông ta.」

Nói xong, A Ly hi hi cười lên. Hán cũng không biết vì cái gì mà lúc va chạm, xe tải lại đụng trúng ngay mông hán nha.

「 ngươi, ngươi, ngươi.....」 Vinh Nghĩa quận chúa lại tức giận đến nói không nên lời.

Lúc này, A Ly mới để ý đến phía sau Vinh Nghĩa quận chúa còn có một cao thủ nữ nam(5), cũng chính là Mạc Triều Dao. Gặp đôi phương gương mặt mỉm cười nhìn chính mình, xuất vu lễ mạo(6), A Ly trùng hợp cùng hán gật đầu cười.

Kỳ thật Mạc Triều Dao cười chính là do Vinh Nghĩa quận chúa, Vinh Nghĩa quận chúa bị chọc tức giận đến độ dậm chân dậm cẳng, loại chuyện này, chỉ sợ trăm năm khó gặp a? Thật sự là thú vị. Mạc Triều Dao trong lòng cảm thụ, nếu dùng một chữ để hình dung, thì đó phải là— thích!

Mà A Ly cùng Mạc Triều Dao nhìn nhau cười, Vinh Nghĩa quận chúa phá lệ mà xem cũng thấy thích!

「 Nói mau, này đó máu là từ đâu mà có?」 Vinh Nghĩa quận chúa chỉ chỉ vào mũi A Ly. 「 ngươi cùng hoàng biểu ca rốt cuộc là làm cái chuyện gì?」

Vừa nghe lời này, Mạc Triều Dao trong não liền hiện ra vô số mảng đen. Nghĩ thầm rằng, không xong, nàng ta nhất định là hiểu lầm.

Tắm cung, long giường, nữ thiếu niên, vết máu, hơn nữa còn cái động từ「 đánh」kia, còn có chính mình vừa rồi cười ái muội. Mạc Triều Dao lập tức hiểu được hán đã làm sai chuyện gì.....

「 Cái gì là chuyện gì nga?」 A Ly nghe không rõ.

Gặp A Ly mờ mịt nhìn mình, Vinh Nghĩa quận chúa hòa mạo tam trọng(7),「 nói! Rốt cuộc có hay không!」

Mạc Triều Dao sợ A Ly nói bậy, làm Vinh Nghĩa quận chúa hiểu lầm càng ngày càng sâu, liền hướng A Ly nháy mắt ra hiệu.

A Ly không hiểu thâm ý, xem nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu được ý của Mạc Triều Dao là kêu hán câm miệng. Nhưng lại thấy Vinh Nghĩa quận chúa nộ khí đằng đằng, nếu mình câm miệng không để ý đến nàng thì có điểm khi dễ nàng, cho nên liền nâng ngón tay chỉ vào Mạc Triều Dao, mang ánh mắt vô tội nhìn Vinh Nghĩa quận chúa nói:「 hán bảo ta không cần nói cho ngươi biết.」

Mạc Triều Dao cuống đảo. Hán vừa nói cái gì, như vậy không phải lại càng thêm ám muội ma!

「 hoàng biểu ca.....」 Vinh Nghĩa quận chúa quay đầu, nhìn Mạc Triều Dao, nước mắt lã chã,「 ta liền thấy kỳ quái..... Biểu ca ngươi vì cái gì chậm chạp không chịu lập ta làm hậu, nguyên lai..... Nguyên lai..... Ô ô ô.....」

Thật là khóc không thành tiếng.

Hiếu làm này quả rất lớn, Mạc Triều Dao tay chân luống cuống vội vàng an ủi nói,「biểu muội người đừng khóc nha, là hiếu làm, người hiếu làm, người nghe trăm giải thích nha.....」

「ta không nghe, ô ô ô.....」Vinh Nghĩa quận chúa dậm chân, quay lưng lại, không để ý tới Mạc Triều Dao.

Thấy mỹ nữ khóc, A Ly cũng có chút cảm giác tội lỗi, tuy nhiên lại không biết nài vì cái gì mà khóc, thế là hảo tâm khuyên nhủ:「đừng khóc đừng khóc..... Người bị đánh là ta, người đổ máu cũng là ta..... Ta không khóc, người khóc cái gì?..... Được rồi được rồi, kỳ thật một chút cũng không đau, thời điểm bị đánh..... Cái loại cảm giác này..... Ân, làm sao hình dung đây? Giống như có điểm..... Phiêu phiêu dục tiên..... Ân, đúng vậy..... Chính là phiêu phiêu dục tiên..... Ta lúc ấy giống như là đang bay trên trời」

Vốn tưởng rằng có thể an ủi Vinh Nghĩa quận chúa, nhưng ai ngờ Vinh Nghĩa quận chúa vừa nghe xong, chẳng những không ngừng khóc, ngược lại còn nức nở gào lên, chỉ nghe『oa』một tiếng, nàng liền đẩy Mạc Triều Dao, xông ra ngoài.

Mạc Triều Dao một đầu mồ hôi lạnh, dùng ánh mắt oán niệm nhìn A Ly, mà A Ly lại mang vẻ mặt mê mang.

A Ly sờ sờ mặt chính mình, hỏi:「làm gì nhìn ta?」

「ai.....」Mạc Triều Dao thở dài,「nói cái gì không nói, lại nói phiêu phiêu dục tiên, hiện tại trăm có nhảy vào hoàng hà cũng rửa không sạch.....」

「Nhưng vốn chính là phiêu phiêu dục tiên nha.....」A Ly hoàn toàn không biết mình đã làm gì sai. Lúc hấn bị xe tải tông, đích thật là bay tới giữa không trung, tựa như thần tiên chậm rãi bay lên.

Nhưng đột nhiên, A Ly trợn to hai mắt!

Hấn theo như lời Mạc Triều Dao vừa nói, phát hiện một cái từ phi thường cổ xưa —— trăm!

..... Trăm?!

Này, này không phải là từ hoàng đế dùng để tự xưng sao?

「ngươi, ngươi, ngươi ngươi rốt cuộc là ai?」A Ly quay lại đem Mạc Triều Dao từ trên xuống dưới dò xét một lần.

「trăm chính là trăm nha.」Mạc Triều Dao cười cười.

「đây là nơi nào?」

「là tẩm cung của trăm —— Thanh Tĩnh Cung. Mà ngươi, hiện tại chính là đang ngồi trên giường của trăm.」

「không thể nào?」A Ly có điểm không tài nào chấp nhận,「ngươi nói mau hiện tại đang là thời đại nào?」

「Hy Tương Vương Triều đời thứ chín, Thiên Hữu Đế, Thiên Hữu năm thứ ba.」

「không, không, không thể nào.....」A Ly ôm đầu khiếp sợ. Nghĩ thầm, đã nói là lịch sử dù học có hao cũng chẳng ích lợi gì mà, vì cái gì chính mình căn bản chưa từng nghe qua thời đại cùng hoàng đế này? Mà chính mình..... Sẽ không phải là xuyên qua thời không chứ?

_____*****_____

(1)thiếu phụ sát thủ: sát gái a

(2)châm phong tương đối: Châm chọc khiêu khích lẫn nhau.

(3)thân kinh bách chiến: thân trải qua trăm trận chiến.

(4)Bản gốc là ‘thí cô’ mới đủ hai chữ, nhưng để vậy thì gặp chút khó khăn trong khi dịch nên đổi lại ‘mông’ chuyển thành một chữ thôi.

(5)Cao thiêu mỹ nam: Nam nhân vừa đẹp vừa cao ráo.

(6)xuất vu lễ mạo: bộ dạng lễ độ

(7)hóa mạo tam trượng: hóa bốc ba trượng. Ai da, cao ghê ^^

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Cho mọi người lui khỏi Thanh Tĩnh Cung, Mạc Triều Dao cùng A Ly hai người mặt đối mặt ngồi nhìn nhau. Bọn họ đã đặt ra quy tắc, hai người một hỏi một đáp.

Mạc Triều Dao phát ngôn trước: người gọi là gì?

Tô A Ly. Còn người?

Mạc Triều Dao.

Mạc Chiêu Diêu(1)? A Ly nhin không được bật cười, kỳ thật cũng không quái, bởi vì khuôn mặt của người, đi trên đường, tưởng không chiêu diêu cũng là không có khả năng.

Mạc Triều Dao nhợt nhạt cười, hỏi người làm cách nào xuất hiện tại tẩm cung của trẫm?

ta cũng không biết, ta đang đi trên đường, đột nhiên một chiếc xe tải đánh tới, ta chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, cả người liền bay lên. Bay lên bay lên liền hôn mê ở đây, đến khi ta mở mắt thì, cũng đã ở trong này. A Ly vừa nói, một bên đứng lên, dùng động tác diễn lại cảnh lúc ấy hần như thể nào bị tông cho Mạc Triều Dao xem.

nói như vậy, người là linh hồn xuất khiếu? Mạc Triều Dao trầm tư.

A Ly cải chính nói: cũng không hoàn toàn là linh hồn xuất khiếu, bởi vì cả thân thể ta đều tới đây nha. Phải nói là xuyên việt giá không

xuyên việt giá không? Mạc Triều Dao nặng nề khôi phục.

Thấy đối phương lộ ra biểu tình khó có thể lý giải, A Ly còn lo lắng hần không chịu thừa nhận, đem mình xem như tên chiêu diêu phiến tử tổng xuống địa lao. Nhưng kết quả, Mạc Triều Dao chấp nhận danh từ mới này bằng tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt, ánh mắt vừa nãy còn mê mang liền chuyển thành hiểu được. Sờ sờ cằm, thấp giọng nói: nguyên lai là xuyên việt giá không a, thật sự là thú vị.....

Thấy Mạc Triều Dao hai mắt lóe ra hào quang tò mò lại hưng phấn, A Ly cúi cúi thờ dài, ai..... Chuyện này không có thú vị gì đâu, ta chính là phiến não muốn chết..... Sao lại tới địa phương quái quỷ như vậy.....

Mạc Triều Dao mỉm cười an ủi nói: có cái gì mà phiến chứ? Hoàng cung này có không ít người muốn vào mà vào không được, trong khi người lại có thể vào; tẩm cung của trẫm có không ít mỹ nữ nghĩ muốn đến mà đến không được, nhưng người nay lại ở đây..... Người nên cao hứng mới đúng, phiến nào cái gì? Đúng rồi, trẫm lại hỏi người.....

sao lại là người hỏi ta, nên là đến phiến ta hỏi người. A Ly đánh gãy lời Mạc Triều Dao, dùng ánh mắt hoài nghi dò xét hần một lần, quả thật rất khó để tiếp nhận chuyện này, hỏi, người thật sự là..... Hoàng đế?

Mạc Triều Dao trả lời vấn đề này của hần đã muốn gãy cả lưỡi, liền ôm lấy cánh tay, biểu tình không kiên nhẫn, gật mạnh đầu, người còn hỏi, trẫm liền sinh khí.

Chẳng biết vì sao, khi đối mặt với thiếu niên kỳ quái đột nhiên xuất hiện tại tẩm cung của mình này, Mạc Triều Dao đối hần không có một chút hoài nghi, liền khi đối phương nói với chính mình là do xuyên việt giá không mà đến, cũng không hề nghi ngờ lời nói của người này, hần như hiểu thấu toàn bộ, không có chút hoài nghi. Nếu đối lại là người khác, khẳng định đầu tiên sẽ đem A Ly áp giải đến hình bộ đại lao hảo hảo khảo vấn một phen, thẩm tra xem là thích khách của nơi nào phái đến.

Nhưng chính là Mạc Triều Dao một chút cũng không đem A Ly cùng cái loại thích khách hay nhân vật nguy hiểm liên hệ với nhau.

Tuy thời gian ở chung không lâu, nhưng Mạc Triều Dao nhìn A Ly vô luận là nói chuyện, hay là làm việc, đều là cảnh tượng phi thường đáng yêu, nghĩ gì liền nói cái đó, thần sắc trong sáng không một chút tư tâm. Cho dù không giống Vinh Nghĩa quận chúa như khóa bảo thạch lờ lờ động lòng người, nhưng lại như một khối phác ngọc(2), toàn thân như có một luồng hào quang ôn nhu vây quanh, thức tỉnh lòng người, chỉ cần ở cùng một chỗ với hần, liền cảm thấy thật đặc biệt, đặc biệt ấm áp.

Nghĩ vậy, Mạc Triều Dao bỗng lộ ra một tia cười ôn nhu.

Nhưng A Ly lại hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt đối phương nhìn hần, rõ ràng đã xảy ra biến hóa, còn ở một bên lầm bầm tự nói: không thể nào..... Nếu người thật sự là hoàng đế, nữ nhân vừa rồi lại là.....

là biểu muội của trẫm, Vinh Nghĩa quận chúa, rất được thái hậu sủng ái, người luôn bức ép trẫm phải lập nàng ta làm hậu.

oa. Nếu thực lập nàng làm hoàng hậu, các phi tử khác nhất định sẽ không hảo... A Ly lộ ra biểu tình thâm trầm suy tư. Tuy nhiên hần cũng phải thừa nhận Vinh Nghĩa quận chúa đúng thật là mỹ nhân, nhưng quả có phần điêu ngoa, vừa rồi chẳng qua là thấy mình nằm trên giường, liền xông tới đánh nắn, nhưng cuối cùng cũng chẳng biết vì sao lại vừa khóc vừa chạy ra.

Đang lúc A Ly nhớ lại, thanh âm của Mạc Triều Dao lại truyền tới, người vừa rồi nói chuyện loạn xạ, đã hại thảm trẫm rồi.

ta đâu có nói chuyện loạn xạ? Lời ta nói đều là sự thật, hơn nữa sau khi gặp người dùng mắt ra hiệu, ta liền ngoan ngoãn câm miệng.

hừ, nói sao! Mạc Triều Dao giả bộ sinh khí, nhũ mày nói, dù sao Vinh Nghĩa quận chúa là bị người tổng đi, hơn nữa rất có thể nàng ta đã trực tiếp đi gặp Thái Hậu vừa khóc vừa kể lể..... Mà Thái Hậu..... Nói không chừng là đang trên đường tới đây..... Trầm khở a.....

không thể nào? A Ly nháy mắt, hẳn không nghĩ tới Vinh Nghĩa quận chúa kia lại ngang ngạnh như vậy.

sao lại không? Nàng ta chính là biểu muội của trẫm, chất nữ thân cận của Hoàng Thái Hậu, là chương thượng minh châu(3) của đương triều Thừa tướng. Một cái dặm chân của nàng, cả hoàng cung liền ba tầng run rẩy, trẫm tuy là Hoàng Đế cũng phải nhượng nàng ta ba phần. Hôm nay làm nàng hiểu lầm trẫm dường nam sủng, không hảo hảo tới chỗ Thái Hậu cáo trạng mới là lạ.

hiểu lầm người dường nam sủng? A Ly nghĩ thấy chính mình như lại nghe được một cái từ không tiếp thu nổi.

trẫm mặc kệ, dù sao chính là người hại trẫm bị hiểu lầm, trẫm muốn người phải chịu trách nhiệm. Mạc Triều Dao bắt đầu lộ mặt xấu xa.

ta chịu trách nhiệm? Ta phải làm sao chịu trách nhiệm? vừa mới xuyên việt giả không tới cái nơi sinh nhân địa đều không hiểu biết, liền gặp phải phiền toái. Rõ ràng cái gì cũng chưa có làm, lại bị người ta bắt chịu trách nhiệm. A Ly không khỏi âm thầm kêu khổ.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa truyền đến một tiếng Thái Hậu giá lâm, Vinh Nghĩa quận chúa giá lâm.

A Ly瑟瑟, nghĩ thầm, quả nhiên là Mạc Triều Dao nói đúng.

*****

(1)tên của anh là ‘Triều Dao’, Triều 朝= buổi sáng, Dao 遥= xa, dài. A Ly lại nghe thành ‘Chiêu Diêu’, Chiêu 招= mời gọi, Diêu 摇 = quấy nhiễu, lay động.

(2)phác ngọc: ngọc ẩn trong đá.

(3)chương thượng minh châu: viên minh châu trong lòng bàn tay. Chak là nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa đó mà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Vinh Nghĩa quận chúa sam phù(1) thái hậu đi đến.

nhị thần tham kiến mẫu hậu. Mạc Triều Dao vội vàng hành lễ.

Còn A Ly vẫn瑟瑟瑟瑟 đứng tại chỗ, mãi đến khi Mạc Triều Dao đem hẳn văng từ trên án xuống, hẳn mới phản ứng đi tới, vội vàng nói: nhị thần..... Không, ti chức..... Nga không, thuộc hạ..... Nga không, ân..... Nên là cái gì đây?.....

Hông! Lại thấy Thái Hậu sắc mặt càng ngày càng âm trầm, A Ly thầm kêu đại sự không ổn. Trước kia tuy xem qua không ít kịch cổ trang, nhưng vừa đến thời khắc mấu chốt, đầu óc lộn xộn, há mồm liền sai, nói nửa ngày cũng không biết nên dùng cái gì tự xưng mới được. Cuối cùng, nghĩ đến một từ duy nhất nói ra sẽ không sai, vội vàng cấp cứu nói: nô tài..... Khấu kiến Thái hậu.....

Nói rồi, lúc này mới tượng mô tượng dạng(2) khấu đầu.

Lúc này, chỉ nghe thanh âm của Vinh Nghĩa quận chúa, từ đỉnh đầu cao ngạo truyền đến, còn có bốn quận chúa mà.

A Ly một hơi dồn ứ tại ngực, nhưng không được phát tác, đành phải nhẫn nhịn nói: nô tài..... Cũng khấu kiến quận chúa.....

Thấy thế, Vinh Nghĩa quận chúa mới kiêu ngạo cười lên, khóe mắt khoi mào liếc nhìn Mạc Triều Dao đang ở một bên. Giống như là cảnh cáo, tẩu trứ tiều ba(3), xem ta làm sao nói Thái Hậu thu thập người, còn có tiểu nam sủng của người.

Thái Hậu, chính là hẳn..... Vinh Nghĩa quận chúa nói bên tai Thái Hậu, ánh mắt hết sức động lòng người gắt gao trừng trứ A Ly, cắn răng nghiêng lợi.

Thái Hậu vỗ vỗ bàn tay Vinh Nghĩa quận chúa, như muốn an ủi, nhưng đột nhiên ánh mắt biến đổi, quay đầu trừng trứ Mạc Triều Dao hỏi: hoàng nhân, sự tình này người làm thế nào giải thích với bốn cung đây?

Nghe vậy, A Ly lặng lẽ ngẩng đầu liếc mắt qua Mạc Triều Dao, giống như cầu xin hẳn, nhất định phải giải thích rõ ràng. Hẳn không không nghĩ ngày đầu

tiền xuyên việt giá không, đã bị kéo dài tới ngọ môn quan trăm đầu thị chúng, hơn nữa lý do lại là quyền rũ hoàng đế.

Nhưng ai biết được, Mạc Triều Dao một chút cũng không có ý muốn giải thích, vén một bên y bào, quỳ rạp xuống bên cạnh A Ly.

Gặp Mạc Triều Dao đột nhiên quỳ xuống, Thái Hậu phản ứng cũng không lớn, chỉ có khẽ tức một chút mi. Khác hẳn Vinh Nghĩa quận chúa, sắc mặt [b]bá] một cái đại biến, kinh ngạc nói: hoàng biểu ca người.....

nhi thần hướng mẫu hậu thỉnh tội. Sự tình hôm nay, nhi thần không còn gì giải thích, hết thấy mọi chuyện đều như Vinh Nghĩa quận chúa đã thấy. Trẫm đích xác trộm dưỡng luyện đồng..... Nhưng là, trẫm là thật tâm thích A Ly, nếu mẫu hậu muốn trừng phạt A Ly, thỉnh người trừng phạt luôn trẫm.....

hoàng biểu ca người..... Vinh Nghĩa quận chúa không dám tin tưởng vào lỗ tai của chính mình. Mạc Triều Dao thể nhưng vì một gã nam sùng dê tiện, không tiếc lấy thân thỉnh tội.

không thể nào người, người rốt cuộc đang nói cái gì! A Ly rốt cuộc nhìn không được, mặc kệ luôn cái gì nghĩ lễ, tạch một cái đứng lên, chỉ kém cái là vẫn chưa có xông lên phía trước nắm lấy cổ áo Mạc Triều Dao mà chửi vắn.

Mạc Triều Dao nhanh chóng kéo tay A Ly, để hấn ngã vào lòng ngực của mình mà ôm lấy, dùng thanh âm phi thường chân thành, phi thường cảm nhân nói: mẫu hậu..... Nhi thần và A Ly là thật tâm yêu nhau, cầu mẫu hậu thành toàn cho hai người chúng ta. Nếu mẫu hậu thực muốn bức trẫm lập hậu, trẫm..... Trẫm..... Trẫm nếu không phải A Ly thì không được!

người..... A Ly một chương đẩy Mạc Triều Dao ra, kinh hoàng luống cuống hướng Thái Hậu giải thích, không có không có, không có sự tình này! Kỳ thật ta..... Kỳ thật ta chính là.....

Lời còn chưa nói hết liền ngưng bật.

Không chỉ có A Ly, mà tất cả mọi người ở đây đều nói không nên lời, chỉ tròn to mắt mà nhìn cảnh tượng kinh người xuất hiện trước mắt bọn họ!

Chỉ thấy Mạc Triều Dao cúi đầu hôn A Ly, còn A Ly thì thân thể cứng ngắc ngã vào lòng ngực Mạc Triều Dao, chớp chớp cặp mắt to sáng ngời, giống như không thể hiểu nổi rốt cuộc đang xảy ra cái chuyện gì.

Rất lâu rất lâu sau, đột nhiên nghe được Vinh Nghĩa quận chúa hít vào một hơi, rồi sau đó xuất ra một tiếng hét vang tận trời xanh

“A —— !!!”

*****

(1)Sam phư: nâng đỡ. Coi mấy phim chương thấy mấy người nô tài hay đi theo nâng tay mấy bà Thái Hậu đi đi lại lại đó. ^^

(2)Tượng mô tượng dạng: giống khuôn mẫu giống hình dạng, (rập khuôn hay bắt chước gì đó....)

(3)Tẩu trừ tiêu ba: hok hiểu nó nói gì luôn: tẩu=chạy, trừ=nêu lên, nổi lên, trừ=trông trộm, canh giữ, ba=hít vào, hút vào (thán từ)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Vừa dứt nụ hôn, Mạc Triều Dao buông A Ly ra. Mà A Ly vẫn còn đang ngơ ngẩn ngẩn, hai mắt giống như đã mất đi tiêu cự, còn hai gò má thì hồng lên như bị hỏa thiêu.

Vừa rồi..... Đến tốt cùng đã xảy ra cái sự tình gì?

Hắn suốt mười bảy năm qua vẫn cố thủ nụ hôn đầu tiên! Vốn tưởng sẽ dâng cho lão bà tương lai của mình, ai ngờ liền một cái lại bị một tên nam nhân đoạt đi?! Chẳng qua không thể không thừa nhận kỹ thuật của đối phương quả không tệ.....

mẫu hậu, nhi thần khẩn cầu người để A Ly ở lại bên người nhân thần.....

Thái hậu giống như cũng bị tình cảnh vừa rồi làm cho chấn động, qua một khoảng thời gian vẫn không có phản ứng, sau một hồi lâu, cuối cùng hít một hơi, trịnh trọng hỏi: hoàng nhân, người thật sự quyết định vậy sao?

là. Mạc Triều Dao nghiêm túc gật đầu, nếu mẫu hậu thực bức bách nhi thần lập một người mình không thích làm hậu, nhi thần tình nguyện.....

được rồi, người không cần nói nữa. Thái Hậu vội vàng đánh gãy lời Mạc Triều Dao, sợ hấn nói ra cái chuyện đòi sống đòi chết.

Khó trách Mạc Triều Dao chậm chạp không chịu lập hậu. .... Nguyên lai, nguyên lai hẳn lại thích nam nhân. ....

Nghĩ như vậy, Thái Hậu không khỏi một trận đau đầu, chỉ nói: một khi đã như vậy, chuyện lập hậu cứ để đấy. .... Hoàng nhân, người tự lo thân mình đi. ....

Lưu lại mấy lời, Thái Hậu trừng mắt liếc A Ly một cái rồi quay đầu bước đi.

Vinh Nghĩa quận chúa sừng sốt một hồi lâu, cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

Chỉ còn lại đích hai người, một chính là A Ly mơ mơ hồ hồ, một lại là Mạc Triều Dao mặt quỷ cười cười, hai người nhìn nhau.

Gặp đối phương cười như thế thực sự là làm cho kẻ khác thấy cũng phải nổi hết gai óc, A Ly không khỏi đánh một cái rùng mình, trong khoảnh khắc tỉnh táo lại, chỉ thẳng vào mũi Mạc Triều Dao rống to: người. .... Người người người người. .... Người sao lại có thể làm vậy!

là người hại trăm bị hiểu lầm, trăm chẳng phải đã nói qua là muốn người chịu trách nhiệm. Mạc Triều Dao xoa xoa tay, phi thường thoải mái mà nói.

nhưng là! Nhưng người nói như vậy chỉ làm cho hiểu lầm càng thêm sâu!

ai nói?

người vừa nói đó!

không phải a. .... Mạc Triều Dao giang hai tay, khéo léo ôm A Ly vào lòng ngực, trên mặt thoáng qua nụ cười uyển nhược xuân phong, chỉ thấy A Ly một trận hoảng hốt, nghe lời đối phương chính miệng nói ra, lại thiếu chút nữa làm A Ly chết nghẹn.

Chỉ nghe Mạc Triều Dao nói: biện pháp giải trừ hiểu lầm tốt nhất, chính là đem hiểu lầm biến thành sự thật, như vậy. .... Sẽ không còn là hiểu lầm.

Nói xong lập tức ôm lấy A Ly, ném lên trên giường.

người. .... Người người người không được lại gần đây. .... A Ly nhu nhu cái mông bị vút xuống sinh đau của mình, ở phía sau lui lại, lui lui.

Hôm nay bị xe tải đụng phải, cự thương vị phục(1), hiện tại lại bị quăng xuống như vậy, nhất thời đau đến nhăn nhó mặt mày.

A Ly ngoan, nghe lời, trăm hội hảo hảo giúp của người. .... Mạc Triều Dao vẻ mặt cười gian, bước lên giường, một tay cầm lấy mắt cá chân A Ly, văng tiền nhất xả(2).

A Ly chỉ cảm thấy hoa mắt, lúc tỉnh nhãn lại, không ngờ lại bị Mạc Triều Dao đè dưới thân, đôi mắt to to tròn trĩnh, trực trực đối diện với đôi mắt như thủy của Mạc Triều Dao.

Đáng chết. .... A Ly thầm mắng chính mình một tiếng, nhưng cuối cùng lại không dám cùng Mạc Triều Dao đối thị(3). Bởi vì trong nháy mắt, hẳn thế nhưng lại vì ánh mắt của Mạc Triều Dao mà cảm thấy tim đập nhanh?!

Mạc Triều Dao không chỉ là mỹ nhân, hơn nữa lại là đại mỹ nhân, thậm chí so với Vinh Nghĩa quận chúa còn đẹp hơn ba phần. Nếu đối phương là nữ nhân, mình nhất định sẽ đầu hoài tống bảo(4), A Ly hai tay đan vào nhau, nhưng vấn đề chính là. .... Đối phương không những không phải là nữ nhân, mà còn là một tên nam nhân không thể đắc tội—đương triều thiên tử, hơn nữa. .... Hơn nữa lại là đồng tính luyến, muốn mình làm nam sủng cho hắn?!

oa!

Thấy Mạc Triều Dao đột nhiên áp chế đến, A Ly sợ tới mức kêu to một tiếng, phản xạ theo điều kiện liền một quyền đánh lên mặt Mạc Triều Dao!

ngô!

Chỉ nghe Mạc Triều Dao kêu lên một tiếng đau đớn, thể trọng vừa rồi đè trên người mình liền biến mất, A Ly mở mắt nhìn quanh, không thấy bóng dáng Mạc Triều Dao đâu. Đang cảm thấy kỳ quái, thì đột nhiên nghe được dưới giường truyền lên một trận rên rỉ, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là Mạc Triều Dao bị một quyền của mình đánh bay xuống giường?!

—đứng rồi!

Gắt gao nắm lấy nắm tay của mình, A Ly lúc này mới nghĩ đến. Hẳn chính là mười lăm tuổi liền trở thành võ lâm cao thủ đánh đâu thắng đó, ngàn dặm vô địch thủ, nghĩ muốn dùng sức mạnh với hắn sao, hừ hừ, không có cửa đâu! Nghĩ vậy, không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý.

*****

(1)cự thương vị phục: vết thương cũ chưa lành.

(2)văng tiền nhất xả: đầu tiên là xé.

(3)đôi thị: so mắt.

(4)đầu hoài tống bão: ôm ấp nhưng nhớ. Minh lại a, ko biết nghĩa gốc nữa. Ai biết xin chỉ giáo a.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Hoàng Thượng nha a a a a a.....

Tiểu Trúc Từ đứng cạnh chiếc ghế ngoài hành lang nghe được ai oán kêu khóc chạy vào.

nhỏ giọng chút, nói nhỏ thôi!!

Mạc Triều Dao vội vàng đem ngón tay đặt trước môi, suýt suýt với hần.

nhưng Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng mặt của người..... Ô ô ô ô.....

Tiểu Trúc Từ bắt đầu lau nước mắt, một bên lau nước mắt, một bên còn oán hận nhìn A Ly vài lần.

ALy thấy hần trùng mắt với mình, tiện thể nói luôn một câu: cái gì nào, không phải cùng lắm cũng chỉ là bị đánh bầm một con mắt thôi sao?

ô ô ô ô..... Tiểu Trúc Từ khóc lớn lên, người người người người người dám đánh Hoàng Thượng..... Mà mà mà mà lại đánh đến bầm con mắt..... Hoàng Thượng làm sao ra ngoài gặp người khác a.....

Kỳ thật thấy Mạc Triều Dao bị chính mình đánh thành một con đại hùng miêu(1), A Ly trong lòng cũng có chút hối lỗi. Dù sao vừa rồi đều là nhờ hần liều mạng bảo hộ chính mình, Thái Hậu cùng Vinh Nghĩa quận chúa mới tạm thời buông tha, bằng không chỉ sợ chính mình đã sớm bị kéo đến ngo môn quan trăm đầu. Một lát sau lại thấy Tiểu Trúc Từ khóc, A Ly càng cảm thấy tội lỗi hơn.

Nhưng A Ly mặc dù trong lòng đã có hối ý, ngoài miệng vẫn là không thừa nhận, cười hi hi đề xuất đề nghị nói: không sao không sao, cứ nói con mắt bị bầm đó là do thức đêm phê chuẩn tấu chương mà thành đi.....

Lúc này, Mạc Triều Dao đang ở một bên ra sức cầm gương soi cuối cùng cũng quay đầu lại, người có gặp qua người nào phê tấu chương, chỉ phê bầm có một con mắt không?

là nga. A Ly lúc này mới phát hiện sai lầm của chính mình, kéo Mạc Triều Dao đến gần, lại đề nghị, không bằng để ta đánh cho con mắt lành lặn bên kia cũng bầm như vậy nha, vậy là đối xứng, hảo không?

hảo cái đầu người! Mạc Triều Dao thờ phỉ phỉ trừng mắt liếc nhìn A Ly, nếu người lại dám vô lễ với trẫm, cho dù tình tình của trẫm..... Cũng nhất định, cũng nhất định..... Sinh khí.....

hừ! A Ly nhìn hần hừ lạnh một tiếng, ai kêu người đột nhiên đem ta lên giường, còn nói cái gì muốn cho hiểu lầm biến thành sự thật, không cho người biết mặt một chút, người sẽ không biết ta cũng không phải loại dễ ăn hiếp!

người sao có thể lại nói chuyện với Hoàng Thượng như vậy! Tiểu Trúc Từ chỉ thẳng vào A Ly cao giọng nói.

sao gì? A Ly chẳng những không nhận sai, còn dùng ánh mắt đặc biệt vô tội mà lại thanh thuần nhìn Tiểu Trúc Từ, khiến Tiểu Trúc Từ một câu cũng nói không nên lời, một cảm giác tội lỗi du nhiên nhi sinh, giống như chính mình thực sự đã nói những lời trách oan A Ly.

không sao không sao..... Tiểu Trúc Từ, người giúp trẫm mời đại học sĩ đến đây.....

đại học sĩ, là Ký Thừa Uyên tiên sinh sao? Tiểu Trúc Từ xác nhận lại.

đúng rồi đúng rồi, chính là hần, nhanh đi mau. Mạc Triều Dao hướng Tiểu Trúc Từ phát phát tay.

nô tài lãnh chỉ. Tiểu Trúc Từ cáo lui.

chờ một chút Tiểu Trúc Từ! Mạc Triều Dao dặn bảo,nhớ rõ kêu đại học sĩ nhất định phải mang theo bí phương tổ truyền của hần đem tới cho trẫm.....

tuân mệnh.

(1) đại hùng miếu: con gấu mèo lớn (gấu trúc)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nghe đại học sĩ danh hiệu bức chết người này, A Ly còn tưởng rằng đối phương là ông lão tám mươi, lão tiên sinh râu tóc bạc trắng, ai ngờ khi Tiểu Trúc Từ mời đại học sĩ- Kỷ Thừa Uyên đến, lại là một gã nam tử cũng trạc tuổi Mạc Triều Dao.

Hơn nữa, hai người không chỉ trạc tuổi nhau, ngay cả diện mạo, cũng đều giống nhau tuấn dật phi phạm, quang thái chiếu nhân.

Hai người sòng vai đứng bên nhau, quả thực đúng là một bức tranh đẹp không sao tả xiết.

A Ly ở một bên nhìn cũng có chút say mê.

Thăm nghĩ rằng vì cái gì thế giới này lại có nhiều mỹ nam như vậy a.....

Kỷ Thừa Uyên là một người thực ôn nhu, khí chất phi thường hảo, điển hình của một trí thức say mê đọc sách, tú khí đẹp đẽ mà tư chất lại càng hoàn hảo. Thanh âm lúc nói chuyện cũng phi thường dễ nghe, không cao không thấp, không thô không tế, dù sao đây cũng chính là âm thanh làm người nghe lâu dần liền cảm thấy thoải mái từ đỉnh đầu tới tận gót chân.

A Ly đối với Kỷ Thừa Uyên ấn tượng đầu tiên phi thường tốt, có lẽ nguyên nhân cũng là do hắn đọc sách không hảo, cho nên phi thường sùng bái những người thông minh có ý nghĩ hơn người.

Mạc Triều Dao giới thiệu nói, Kỷ Thừa Uyên mười hai tuổi thì tham gia hương thí, quan giám sát kỳ thi thấy văn chương của hắn, phách án khiêu tuyệt(1), vốn định lập tức ghi lại, nhưng Hồ Quảng tuần phủ lại khuyên bảo trự:

Thừa Uyên tuổi còn trẻ, quá táo lục thủ, dễ làm hắn tự mãn, mất đi chí cầu tiến.

Nguyên nhân chính là vì như thế, Kỷ Thừa Uyên thăng đến năm hai mươi tuổi, mới tham gia điện thí. Bị đương triều thiên tử, cũng chính là Mạc Triều Dao đề ý, kim bảng đề danh làm Trạng Nguyên, không lâu sau liền nhậm chức Văn Tuyền Các đại học sĩ, mỗi tháng đều có một thời gian cố định cùng hoàng đế thụ khóa(2).

Mạc Triều Dao đối Kỷ Thừa Uyên có đề cử chi ân, mà Kỷ Thừa Uyên lại là sư phó của Mạc Triều Dao. Hơn nữa hai người tuổi tác tương đương, đối với đối phương lại phi thường khâm phục. Cho nên hai người trong lúc đó, không chỉ là quan hệ quân thần, tư giao cũng không sai, khả dĩ cũng có thể gọi là bằng hữu(3).

Tỷ như nói, nếu đột nhiên ngày nào đó Mạc Triều Dao bị Vinh Nghĩa quận chúa triền phiên, hắn nhất định sẽ tìm Kỷ Thừa Uyên cầu xin giúp đỡ, chỉ cần nói hai người cùng nhau nghiên cứu thi từ ca phú bày pháp bày trận, liền có thể làm cho Vinh Nghĩa quận chúa ly khai, còn chính mình thì trốn ở Văn Tuyền Các của Kỷ Thừa Uyên tị nạn.

Vinh Nghĩa quận chúa đối với ai cũng hung hung hăng hăng, có đôi khi thậm chí đến cả hoàng đế Mạc Triều Dao cũng dám bày thái hung hăng, nhưng duy nhất chỉ có Kỷ Thừa Uyên là không dám tức giận.

Điểm ấy, làm cho Mạc Triều Dao cũng bất khả tư nghị(4).

A Ly nghe xong ha ha cười to, nói Vinh Nghĩa quận chúa nhất định giống hắn, đều là do chính mình niệm thư không hảo, cho nên liền đối với những ai suy nghĩ hơn người đâm ra sùng bái. Bởi vậy, ở trước mặt Kỷ Thừa Uyên mới trở nên vô cùng lễ độ.

Tương tự như vậy, A Ly thật ra nghĩ thấy Vinh Nghĩa quận chúa kia cũng có vài phần đáng yêu.

Mà lúc này Mạc Triều Dao đặc biệt dặn dò Tiểu Trúc Từ nói Kỷ Thừa Uyên mang đến tổ truyền bí phương, không biết là cái gì, nhìn giống như một thứ thuốc mỡ màu trắng, tên là phục nhân cao.

Nghe nói được vật là đặc hiệu chữa trị đôi mắt bầm rất tốt, Kỷ Thừa Uyên vẫn thường thức đêm đọc sách, qua ngày hôm sau, đôi mắt sưng đến nỗi không thể gặp người, chính là nhờ vào loại dược vật này.

Đặc hiệu quả là đặc hiệu, nhưng nó chỉ có thể tiêu trừ quảng thâm ở mắt do lao động mệt mỏi tạo thành, còn đối với Mạc Triều Dao hiện tại, là do một quyền của A Ly đánh thành. Cho dù phục nhân cao lợi hại, cũng như giống như bắt chó đi cày không có tác dụng gì. Cho dù Mạc Triều Dao có xoa bao nhiêu lần, cũng y nhiên vô tể vụ sự (5), đôi mắt bầm đem vẫn không có dấu hiệu khôi phục.

Điều này làm Tiểu Trúc Từ nôn nóng, bực bội, ở trong phòng hết theo đông đi đến tây, theo tây đi đến đông, không ngừng lại được. Biên tẩu hoàn biên còn lẩm bẩm nói: này làm sao có thể lo liệu, làm sao lo liệu. .... Này làm sao có thể lo liệu, Hoàng Thượng buổi tối còn có yến hội phải tham gia mà. ....

yến hội? A Ly có chút giật mình.

Không đợi Tiểu Trúc Từ trả lời, Kỷ Thừa Uyên đã giải thích: trước đó không lâu, công tử của Vân Nam đại lý vương — Đông Vân Tường Thụy, hướng ta cầu thân. Yến hội đêm nay, chính là vì hắn mà chuẩn bị. Công chúa, quận chúa, hào môn danh viện (6) đều đến tham dự. .... Trường diện thịnh đại (7), điển lễ này tựa hồ như cửa ải để vương triều ta cùng đại lý kết tình hữu hảo, Hoàng Thượng tuyệt đối không thể khuyết tịch (8). .... Vậy mà ngươi lại đem Hoàng Đế đánh thành thế này. .... Ai. ....

Vân Nam đại Lý Vương?

A Ly nghĩ thầm, nguyên lai thế giới này cũng có nơi gọi là Vân Nam đại lý? Thật không dễ dàng để nghe được một cái danh từ quen thuộc, cho nên ấn tượng đối với tiểu Vương gia đại lý kia, cũng tốt lên.

Đại lý, quả là cái danh từ thân thiết nha, không biết tiểu Vương gia kia, có phải cũng là người thực thân thiết?

Nghĩ vậy, A Ly lộ ra một mặt nụ cười là lạ, hướng cái người vẫn còn đang soi gương tức Mạc Triều Dao nói: Hoàng Thượng, ngươi mang theo ta cùng đi tham gia có được không?

không được! Mạc Triều Dao lúc này tâm tình không được tốt, nói chuyện cũng rất không hảo.

Kỷ Thừa Uyên lúc này ở bên cạnh cười lên tiếng, yến hội kia tổ chức là vì để cho tiểu vương tuyển chọn ra ái nhân, tham gia nếu không phải hoàng thân quốc thích, thì cũng chính là danh môn giai viện trong ngoài cung, ngươi nên ở trong này đi. ....

Thừa Uyên, ngươi vốn không cần nói mấy câu đó, mau giúp trầm ngâm lại biện pháp, gương mặt trầm phải làm sao lo liệu nha? Hình dáng Mạc Triều Dao nhìn qua đáng thương cực kỳ.

này. .... Kỷ Thừa Uyên sờ sờ cằm, bộ dạng thật sự suy tư. Nói thật thì, cái này quả đúng là một vấn đề khó giải quyết nha.

Đang lúc Kỷ Thừa Uyên cùng Mạc Triều Dao gặp khó khăn, A Ly đột nhiên linh quang chợt lóe, còn xuất ra một cái biện pháp, bật thốt lên nói: đúng rồi, nếu dùng cái biện pháp kia. .... Liền có thể ứng phó! .... Không chỉ có Hoàng Thượng ngươi không khuyết tịch, liền đến ta. .... Cũng có thể cùng đi. ....

Vừa nghe đến có biện pháp, Mạc Triều Dao, Kỷ Thừa Uyên, Tiểu Trúc Từ tầm mắt đều hội tụ lại trên mặt A Ly, cùng kêu lên hỏi: cái biện pháp gì?

Chỉ thấy A Ly thần bí hề hề cười, không nói biện pháp, trước bàn điều kiện, chẳng qua Hoàng Thượng ngươi phải đáp ứng ta, mang ta cùng đi mới được!

hảo hảo hảo. .... Chỉ cần ngươi thực sự có biện pháp, không cần nói là tham gia yến hội, ngay cả nếu ngươi muốn trầm mỗi ngày đều cống ngươi trên lưng, chạy khắp nơi cũng được. .... Mạc Triều Dao cũng rất gấp gáp, một hơi liền đáp ứng.

hi hi, cái biện pháp kia chính là. ....

Như muốn người khác hội họp, A Ly nói thực chậm, còn hô hô cười, đang đứng dưới đất liền nhảy lên bàn, đứng ở mặt trên, một tay chống ngay thất lưng, một tay chỉ trời, trịnh trọng phun ra bốn chữ: — vũ hội hóa trang!

vũ hội hóa trang?!

Mạc Triều Dao, Kỷ Thừa Uyên, Tiểu Trúc Từ, ba người tất cả đều là một bộ biểu tình khiếp sợ.

Vũ hội hóa trang? Cho tới bây giờ không có nghe nói qua, rốt cuộc là cái gì?

đoán chắc là các người không biết. ....

A Ly nhảy khỏi cái bàn, đắc ý nói, cái gọi là vũ hội hóa trang, chính là tất cả mọi người không để lộ gương mặt của mình với người khác, phải hóa trang, biến trang. Có thể mang mặt nạ, cũng có thể mặc quần áo kỳ quái. .... Mà Hoàng Thượng, ngươi chỉ cần chuẩn bị một cái mặt nạ lớn, đủ để che đi con mắt bẩm của ngươi là được rồi.

mặt nạ? (9) Mạc Triều Dao có phần không rõ.

ân. A Ly gật gật đầu, thân thủ che đi nửa mặt trên bên trái của Mạc Triều Dao nói, tựa như vậy, dùng thiết bị (10) nha, mông như thụ điệp nha, dùng để che lên là được. Bởi vì tất cả mọi người đều ăn mặc như vậy, cho nên cũng sẽ không có người nghĩ ngươi kỳ quái. Vì thể hiện sự tao nhã phân vị, cũng có thể cho kèm theo chút âm nhạc quý bí. .... Ai, khẳng định các ngươi cũng không biết cái gì gọi là quý bí, tùy tiện lấy đại cái âm nhạc gì cũng được, rồi sau đó mọi người mới cùng nhau khiêu vũ. .... Nếu gặp người mình thích, liền hỏi tên, ngày sau tái liên hệ. ....

Vừa nói tới vũ hội hóa trang, A Ly liền đình không được cái miệng, càng nói càng hưng phấn, hơn nữa về sau lại còn khoa tay múa chân, làm cho Tiểu

Trúc Từ ở trong phòng cũng khiêu viên khuyên vủ, hảo không vui về.

Đang lúc hưng phấn, đột nhiên nghe được Kỳ Thừa Uyên một tiếng khụ khụ.

A Ly lúc này mới ý thức được chính mình luống cuống, vội vàng thu liễm, cười hi hi nhìn Mạc Triều Dao sừng sờ ở một bên, vui vẻ hỏi: phương pháp này như thế nào?

ân..... Mạc Triều Dao ra chiều suy tư, trầm ngâm, vũ hội hóa trang..... Nghe tiếp thì thấy cũng hảo..... Nhưng giống như là..... Có một chút náo loạn...

chính là phải náo nhiệt nha! Đây chính là nghi thức trưng thân của đại Lí tiểu Vương gia..... Nga, không..... Nên là tuyển phi đại điển, không lo liệu náo nhiệt một chút, chẳng lẽ phải từ khí trầm trầm sao? Cũng đâu phải lo liệu tang lễ.....

khụ khụ. Kỳ Thừa Uyên lại bắt đầu ho khan, đầu tiên là đánh gầy lòi A Ly, thứ hai là hướng Mạc Triều Dao nhắc nhở sự tồn tại hần.

Lúc này, Mạc Triều Dao mới hỏi ý kiến của Kỳ Thừa Uyên nói: Thừa Uyên, người nghĩ thấy thế nào?

Chỉ thấy Kỳ Thừa Uyên thanh thanh giọng, từ từ nói: Hoàng Thượng, ý kiến của Ly công tử tuy tân đình, nhưng Thái Hậu các nàng chỉ sợ rất khó chấp nhận..... Hôn nữa, lại là cái loại người người hỗn tạp, nơi nơi náo loạn, nếu phát sinh cái chuyện gì nguy hiểm.....

ai nha..... không đợi Kỳ Thừa Uyên nói xong, A Ly liền đánh gầy lòi hần, đã nói là đọc sách nhiều sẽ làm đầu óc cứng nhắc, Kỳ tiên sinh, người như thế nào cũng như vậy? Thái Hậu các nàng không đồng ý, chúng ta liền thuyết phục các nàng..... Huống hồ hoàng cung bên trong đề phòng nghiêm ngặt, chúng ta hiện thời lại quyết định tổ chức vũ hội hóa trang, cho dù có người muốn nhân cơ hội hành thích..... Bọn họ phản ứng làm được gì a? Còn có nha..... Cho dù có kẻ nguy hiểm ẩn núp trong cung, chuẩn bị thừa dịp yến hội đêm nay mà tác loạn, bọn họ khẳng định đã từng bước từng bước an bài thỏa đáng, chúng ta đem hình thức yến hội cải biến, đánh cho bọn họ ứng phó không kịp..... An toàn còn không kịp, sao lại có cái gì nguy hiểm ma?..... Còn có còn có.....

tốt lắm tốt lắm.....

Nếu không phải bị Mạc Triều Dao đánh gầy, A Ly nhất định vẫn còn muốn thao thao bất tuyệt.

Chắc hẳn do lúc này A Ly đã là loại không sợ chết, nên hiện tại đã muốn thành thói quen, nói chuyện cũng lớn mật hơn, làm cho Kỳ Thừa Uyên hết nỗi lời nào.

Thế nào? Liền như vậy quyết định nha... A Ly hưng trí bừng bừng ngưỡng ngẩng đầu lên nhìn Mạc Triều Dao, ánh mắt vô hạn chờ mong. Hần là một người điển hình thích náo nhiệt, sợ hãi tịch tịch, hơn nữa năng lực thích ứng hoàn cảnh rất mạnh, lúc này chưa đến nửa ngày, cũng đã cùng Mạc Triều Dao, Kỳ Thừa Uyên hợp thành một mảnh.

Vũ hội hóa trang, nghe qua cũng rất thú vị.....

Hôn nữa, thấy bộ dáng A Ly thật sự chờ mong, Mạc Triều Dao dù sao cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, đành phải bắt đắc dĩ giả trang nhưng cũng không nén nổi một tiếng than thở, dùng khẩu khí phi thường sùng nịch nói: được rồi được rồi..... Theo ý của người.....

Hoàng Thượng, Thái Hậu bên kia... Kỳ Thừa Uyên tường khuyên.

không quan hệ, trăm tự có thể thuyết phục Thái Hậu. Chuyện yến hội bên kia, Thừa Uyên, liền giao cho người đi chuẩn bị.

ai..... than nhẹ một hơi, Kỳ Thừa Uyên lĩnh mệnh, vì thân đã rõ.....

Mạc Triều Dao vừa lòng đối Kỳ Thừa Uyên gật gật đầu, cả triều văn vũ, người có thể làm cho hần hân thưởng cũng làm cho hần yên tâm, nhất định chỉ có Kỳ Thừa Uyên. Chỉ cần giao cho Kỳ Thừa Uyên đi làm, hần có thể phóng một trăm hai mươi cái tâm.

Mạc Triều Dao quay đầu lại đối A Ly nói: đúng rồi, A Ly, một khi đã là người đề nghị, vậy liền do người đến giúp trăm chuẩn bị mặt nạ.

là là là. A Ly vội vàng đáp ứng, đúng rồi, ta cũng phải đi mà.

hảo hảo hảo. Mạc Triều Dao ngọt ngào như mặt cười lên.

Tuy chỉ mới gặp A Ly nửa ngày, nhưng so với khoảng thời gian hơn hai mươi năm hần sống trong hoàng cung, còn vui vẻ hơn.

*****

(1)Phách án khiêu tuyệt: án văn có một không hai. (Nguyệt cũng hok biết nữa, ai biết chỉ giùm Nguyệt)

(2)Thụ khóa: trao đổi học thuật.

(3) chỗ này là Nguyệt phan bày a. Nếu bằng hữu nào có đọc qua thấy sai sót xin nhấn lại để Nguyệt sửa chữa.

(4)Bất khả tư nghị: không thể lý giải.

(5) vô tể vu sự: không giúp được gì.

(6)Hào môn danh viện: con gái hào môn = con gái danh gia = con gái nhà giàu. Quên, phải là con gái đẹp nữa.

(7)Trường diện thịnh đại: cái này Nguyệt hiểu nhưng không biết giải thích làm sao, bạn nào giúp với a.

(8)Bất năng khuyết tịch: không thể có thiếu sót.

(9)Chỗ này thật ra là chữ ‘giả diện 假面’ nhưng Nguyệt đổi thành mặt nạ. Hy vọng mọi người bằng lòng. Nếu không Nguyệt sẽ đổi lại

(10)Thiết bì: da bằng sắt = mặt nạ bằng sắt

(11)Thụ điệp nha chi loại đích đông tây: Nguyệt cũng không biết dịch sao, ai biết xin chỉ giáo a.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Cuối cùng, màn đêm buông xuống, yến hội bắt đầu.

Yến hội tại Cẩm Tú cung cử hành, bầu trời trắng sáng treo cao, dưới đất có thái đăng vạn trăn (1). Thật sự là đăng hỏa huy hoàng, cảnh tượng ý lệ. Người người đi lại như dòng chảy trên mặt đất, rất xinh đẹp, rất nhiệt náo.

Chung quanh Cẩm tú cung đình viện, bài trí rất nhiều những bàn ăn.

Thanh âm của ti trúc quản huyền(2) lượn lờ cất lên, uyển chuyển du dương, thấm nhập tâm phế.

Đằng sau biển trang chính là những hào môn danh gia viện, chậm chậm dời bước dưới những ngọn đèn, miệng cười như hoa.

Phượng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, một đêm ngư long vũ.

Không giống như những gì Kỳ Thừa Uyên đã tưởng, Thái Hậu chẳng những không phản đối vũ hội hóa trang lần này, mà còn rất đồng ý. Nhiều năm trước kia, man tộc phương bắc đã tiến cống đến một kiện điều bì đại y (3). Kìa đại y tuy đẹp, nhưng đã làm hoàng hậu, nên liền cảm thấy không hợp lễ nghi. Cuối cùng cũng cất đại y kia vào rương, mãi cho đến khi nàng từ Hoàng Hậu biến thành Hoàng Thái Hậu, đều không có cơ hội ở trước mặt người khác mặc một lần. Tuy nhiên hiện giờ thiên hạ thái bình lại là vào mùa hạ, từng đóa sen nở rộ, Thái Hậu vô cùng hứng thú, cũng không có ai cản trở, lập tức đem điều bì đại y kia lấy ra mặc vào.

Vĩnh Nghĩa quận chúa cũng đến tham phủ Thái Hậu, buổi tối hôm nay cách ăn mặc của nàng ta cũng phá lệ đặc biệt xinh đẹp, khoe mắt họa vài vòng điệp đực(24) tinh xảo tỉ mỉ, tóc mai trên trán cài những khóa bảo thạch nhỏ nhỏ tinh tế tỏa sáng lấp lánh, bên dưới hỏa đăng, quang hoa lưu chuyển, ánh sáng ngọc động lòng người.

Chỉ một lát sau, nghe một tiếng Hoàng Thượng giá lâm, mọi người nhất tề quỳ xuống.

Mạc Triều Dao một thân hắc y lờ lờ tỏa sáng xuất hiện trước mặt mọi người, trên đỉnh đầu còn mang lễ mạo cao cao. Con mắt bầm bên trái, đã dùng mặt nạ như Batman để che lại. Hắn hiện tại cũng như mọi người, một vị tối hoàn toàn biển trang.

Bất quá điều này cũng là đương nhiên, bởi vì Mạc Triều Dao toàn thân giả dạng, chính là do A Ly một tay thiết kế.

A Ly đối với thiết kế của chính mình phi thường vừa lòng, không ngừng dò xét Mạc Triều Dao, trong lòng yên lặng hô: Mạc Triều Dao, tiểu tử nguoi thật sự là đẹp đến ngây ngất lòng người!

Còn A Ly tự giả dạng thành một tiểu cung nữ, đi theo bên người Mạc Triều Dao.

Hắn thân vận một bộ bách điệp trường quần minh hoàng sắc (4), búi tóc chỉ cài một châu trâm hết sức xinh đẹp, tựa như ánh mắt của hắn, tinh minh động lòng người. Bởi vì A Ly vốn thực kiều diễm, một cách ăn mặc như vậy, càng dễ dàng làm cho người khác muốn đem hắn ôm vào lòng ngực, ra sức mà giày xéo để thỏa dục vọng.

Lúc này A Ly nhìn chung quanh, chỉ lo xem náo nhiệt, hoàn toàn không có chú ý tới trong mắt Vĩnh Nghĩa quận chúa đột nhiên hiện lên một tia hàn quang!

Vinh Nghia quận chúa tuy không có nhận ra A Ly chính là tên nam sủng ngày hôm qua, nhưng là—— Vinh Nghia quận chúa tuyệt không cho phép bên người Mạc Triều Dao có cung nữ xuất hiện, đã vậy còn là một cung nữ thật đáng yêu!

Thái Hậu, Vinh Nghia thất bại một chút.....

Vinh Nghia quận chúa cáo từ Thái Hậu, đem theo hai nha hoàn bên người, lập tức hung hăng tiến về phía A Ly.

Nơi nơi hỗn loạn, người người huyền não, hơn nữa A Ly lại nhìn đông nhìn tây, cuối cùng rời khỏi Mạc Triều Dao.

Chẳng qua, cho dù A Ly chỉ có một mình thì cũng không có gì là không tiêu điều. Chỉ thấy hắn một tay cầm trần châu nhục hoàn xuyên từ(5), một tay nắm kháo áp thối(6), đông nhìn tây nhìn, một bên ngắm đèn, một bên hưng chí, ngâm thơ lên.

Tuy hắn học văn học không được hảo, nhưng này tình này cảnh, hữu cảm nhi phát, khiến hắn nhớ tới một vài câu tân khí tặc(7):

Nga nhân tuyệt liễu hoàng kim lữ, tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xứ.....

A Ly một bên niệm thơ, thi lý phối hợp với ý cảnh, bỗng nhiên quay đầu—— quả thật tại đăng hỏa lan san xứ(8) gặp một người!

Hơn nữa là một nam nhân!

Hơn nữa, hơn nữa nam nhân kia cũng đang nhìn hắn!

Hơn nữa, hơn nữa, hơn nữa tên nam nhân kia bộ dạng rất tuấn tú, quả là nhân gian cực phẩm thứ hai sau Mạc Triều Dao!

Nếu nói tướng mạo Mạc Triều Diệu quá vu nữ tính, quá mức nhu mỹ, kia đăng hỏa lan san xứ người này đáng người bút đỉnh dễ nhìn, chính là nam nhân trong nam nhân!

Cũng giống như những người khác, hắn cũng biến trang, trên thân không có tụ đoàn sam(9), vừa hay lại để lộ đôi vai có thể nói là một cơ thể hoàn mỹ, một sợi dây trang sức hình dáng hồ vĩ theo vai phải buông dài xuống dưới, trên thắt lưng mang nhục can xuyên đỉnh châu bảo.

—— hảo, hảo hâm mộ nha!

A Ly trong lòng điên cuồng hét lên.

Không chỉ có hâm mộ đáng người diện mạo của đối phương, mà còn hâm mộ luôn cả cái khí chất hùng tính sức quyến rũ tàn mát ra trên người nọ!

Nói lời này không phải khoa trương, nhưng A Ly đâu có nằm mơ cũng muốn giống đối phương trở thành một nam nhân ngạo thị thiên hạ nha!

Đang lúc A Ly ngẩn người, đối phương đột nhiên cười một chút, hướng A Ly đi tới.

A Ly còn chút ngơ ngẩn ngẩn, cũng đáp lại một nụ cười, nhưng có vẻ phi thường cứng nhắc.

Giây tiếp theo, đối phương đã cố định đứng cạnh A Ly, cúi xuống nhìn kỹ A Ly. Tuy nhiên bên trong đôi mắt lại lộ ra một tia trời sinh dã tính không thể che dấu, có điều nụ cười nơi khóe miệng lại đặc biệt ôn nhu.

Thế mà bây giờ A Ly lại trông như thế này. Một tay cầm thịt hoàn xuyên từ, một tay lại nắm kháo áp chân, chẳng qua chỉ vừa nhìn người kia có một lát..... Lại quên luôn cả ăn.

Lúc này, chỉ nghe người nọ phi thường lễ phép tự giới thiệu nói: tại hạ Đông Vân Tường Thụy, đại lý quốc.....

—— cái gì!?

Đối phương chỉ vừa nói cái gì đó liền khiến A Ly nghe không vô bất kỳ lời nào nữa, lúc nghe đến Đông Vân Tường Thụy cùng đại lý hai cái từ này, đầu óc đích liền nổ vang một tiếng nổ tung hoàn toàn!

—— Đông Vân Tường Thụy? Chẳng lẽ đối phương chính là đại lý quốc tiểu Vương gia, hoàng tử lần này đến Hy Tương ý muốn cầu hôn?

Hồng hồng, nghĩ đến chính mình còn một tay còn cầm thịt xuyên, một tay thì áp chân, thật mất mặt. A Ly vội vàng dùng tay áo xoa xoa cái miệng dính đầy dầu mỡ của mình, đem cái gì thịt xuyên rồi áp chân, tất cả đều giấu ra sau lưng! Rồi mới mị mị cười nhìn Đông Vân Tường Thụy, khẽ gật đầu với hắn tỏ vẻ hữu hảo.

Lúc này, Đông Vân Tường Thụy khóe miệng cũng lộ ra một mặt nụ cười nhân nhật, xin hỏi cô nương tôn tính đại danh, làm sao xưng hô?

A Ly ngay cả những lời này cũng không nghe thấy, trong lòng cung kính nghĩ thầm: Đúng là không nhầm không nhầm, thật giống như trong tưởng tượng, quả thật là một người thân thiết nha. Chẳng qua..... Tổng nghĩ thấy nụ cười của Đông Vân Tường Thụy, giống như có một chút..... Có một chút..... Ân? Này có thể nào chứ?..... Bên trong nụ cười của đối phương, ẩn ẩn mang theo một tia..... Ngượng ngùng?

— không thể nào?!

A Ly nháy nháy mắt, vừa định nhìn lại chính mình, thì đột nhiên, có người vỗ nhẹ vào bả vai của hắn!

Nếu không phải A Ly chỉ đang mãi lo ngắm nhìn Đông Vân Tường Thụy, hơn nữa lại ngấm tới mức quên cả lưu ý tới những biến hóa xung quanh mình, hẳn nhất định đã có thể thoát mái trốn khỏi tay Vinh Nghĩa quận chúa.

tiểu tiện nhân! Người là từ đâu chui ra, thế nhưng lại dám xuất hiện bên cạnh hoàng biểu ca!

Vinh Nghĩa quận chúa lời kéo A Ly bước đi, giống như muốn đem A Ly tới một nơi không có ai hảo hảo giáo huấn một bữa.

Vừa thấy là Vinh Nghĩa quận chúa, A Ly thầm kêu một tiếng không xong, vốn định một chương đẩy nàng ra, nhân cơ hội chạy trốn. Nhưng thủ cương vừa động, lại nghĩ tới Mạc Triều Dao khi nãy mới chỉ bị mình đánh một cái đã biến thành hùng miếu nhân. Nghĩ thầm, những người trong hoàng thất hơn phân nửa đều là tể bị nộn nhục, nếu Vinh Nghĩa quận chúa chịu một chương của mình, chẳng biết phải mất mấy tháng nàng ta mới có thể xuống giường.

Cuối cùng, A Ly mặc dù vô cùng tức giận nhưng cũng phải nhẫn nhịn, tùy ý để Vinh Nghĩa quận chúa lời đi, dần dần rời xa đám người.

cô nương.....

Đông Vân Tường Thụy chỉ vừa đuổi theo được vài bước, đã bị hai gã tì nữ của Vinh Nghĩa quận chúa ngăn lại.

Hai tỳ nữ kia một người kêu Hoa Dung, một người gọi Nguyệt Mạo, theo hầu Vinh Nghĩa quận chúa đã lâu, bình thường cũng không ít lần cùng Vinh Nghĩa quận chúa khi dễ người khác, hơn nữa lại không biết người hiện đang đứng trước mắt mình chính là đại Lí quốc tiểu Vương gia, cho nên thái độ lại càng cao ngạo.

Mà Đông Vân Tường Thụy, cũng không tiện cùng nha hoàn tranh chấp, chỉ trông theo bóng dáng càng ngày càng nhỏ dần của A Ly, lo lắng thờ dài.

*****

(1)Thải đăng vạn trần: những ngọn đèn như những điểm ánh sáng nhỏ trải ngàn dặm.

(2)Ti trúc quảng huyền: Đàn tranh, sáo.

(3)Điều bì đại y: áo khoát lông chồn.

(4)Bách điệp trường quần minh hoàng sắc: quần áo màu hoàng kim xếp nếp.

(5)Trần châu nhục hoàn xuyên tử: thịt viên xiên que a. (Tên dài thí ón)

(6)Khảo áp thối: đùi vịt nướng. (thèm chảy nước miếng a XD).

(7)Tân khí tật: Nguyệt cũng chả biết là gì ai, bằng hữu nào biết xin chỉ giáo a.

(8)Đăng hòa lan san xứ: Ánh sáng từ ngọn đèn len lỏi khắp nơi.

(9)Tụ đoàn sam: áo ngắn tay

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thứ nhất là do trời đã gần tối, thứ hai là do A Ly hóa trang, cho nên Vinh Nghĩa quận chúa nhất thời không thể nhận ra hắn, một chương đẩy A Ly ngã vào bức tường phía sau, gằm nhẹ nói: nói! Người rút cuộc là tên nhà đầu nào trong cung, sao dám chạy đến bên cạnh hoàng biểu ca! Người nếu dám không thành thật, cẩn thận bốn quận chúa hủy đi xương cốt người!

A Ly làm sao lại có thể bị dọa, khuôn mặt tươi cười vui vẻ nói, ai da da, hảo hung dữ nga.....

Kỳ thật, lúc nghe nói Vinh Nghĩa quận chúa không dám phát hỏa với Kỳ Thừa Uyên, A Ly vốn đối với Vinh Nghĩa quận chúa sinh ra một chút hảo cảm. Nhưng chỉ vì giây phút này mà một chút hảo cảm ấy cũng hóa thành không, thậm chí phải sát sát uy phong của Vinh Nghĩa quận chúa, rồi mới nói: quận chúa nha, chúng ta lúc sáng đã sớm gặp nhau, người sao lại mau quên như vậy?

ban ngày đã sớm gặp qua? Vinh Nghĩa quận chúa chưa không rõ.

ân ân, là tại thân thân hoàng biểu ca của ngươi — trên giường. A Ly cố ý nói khích nàng.

a! Nguyên lai là ngươi! Vinh Nghĩa quận chúa lập tức gắt gao nhủ mảy, liền đến cả nắm tay cũng xiết chặt hơn, tiểu tiện nhân, dám quyền rũ hoàng biểu ca của ta, đồ đáng chết!

Nói xong, cao cao giơ lên tay phải, trong mắt hiện rõ ý định muốn giáng cho A Ly một cái tát!

Nhưng A Ly chỉ khề nghiêng nghiêng đầu một chút, liền dễ dàng tránh được, dưới chân vô thức mà hành vân lưu thủy(1) nhẹ xoay cước bộ, một bước liền ở phía sau Vinh nghĩa quận chúa. Vinh Nghĩa quận chúa đương nhiên không thể theo kịp hảo thân thủ gì đó của a Ly, một cái cái tát đánh vào không trung, làm nàng mất đi trọng tâm, cả người bổ nhào vào tường!

ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi tiện nhân này! Vinh Nghĩa quận chúa bị chọc nổi cáu, một chút hình tượng cũng không còn, cắn chặt răng, gương nanh múa vuốt hướng A Ly đánh tới!

oa! A Ly một bên kêu lên, một bên vội vàng né tránh. Bởi vì sợ làm Vinh Nghĩa quận chúa bị thương, A Ly chỉ dám trốn, không dám đánh trả. Chẳng qua nếu so ra thì thân thủ của Vinh Nghĩa quận chúa, căn bản không thể gây thương tổn A Ly dù chỉ một cọng tóc. Sau mấy hiệp đấu, A Ly về mặt vẫn thoải mái, còn Vinh Nghĩa quận chúa thì mệt đến mức khí suyễn ôi ôi.

tiểu..... Tiểu..... Tiểu tiện nhân..... Ngươi giỏi thì đứng lại cho ta, không được trốn! Vinh Nghĩa quận chúa che lại tâm khẩu, thượng khí bất tiếp hạ khí.

đứng lại ư? A Ly nháy nháy mắt, gương mặt cười nịnh, ta không phải thứ ngu ngốc, chẳng lẽ lại đi đứng lại cho ngươi đánh? Để coi để coi..... Nhìn ngươi bây giờ coi bộ mệt hết chịu nổi rồi, lẳng phí thời gian..... Không đùa với ngươi nữa.....

Nói xong, A Ly mỉa mỉ cười hướng Vinh Nghĩa quận chúa phát phát tay, nghĩ định chạy đi—

Nhưng lại nghe từ phía sau truyền đến tê một tiếng duệ hường(2)!

..... Hình như là..... Thanh âm liệt bạch(3)? Không! Không phải giống như, kia căn bản chính là thanh âm liệt bạch!

A Ly quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc váy(4) của Vinh Nghĩa quận chúa đã rách ra thành một cái lỗ hồng to to. Nguyên lai là do lúc này hai người giao phong(5), váy của Vinh Nghĩa quận chúa bị mắc vào tiểu sức phẩm trên đai lưng của A Ly. A Ly vừa bước đi, tiểu sức phẩm kia liền kéo theo váy của Vinh Nghĩa quận chúa làm nó rách ra.

Lúc này chỉ thấy Vinh Nghĩa quận chúa ngồi xổm xuống ngay tại góc tường, gắt gao ôm lấy đầu gối che lại, trán cũng tựa trên đầu gối, vạt váy trải dài trên mặt đất, kia bộ dáng..... Nhìn qua thực sự rất đáng thương.....

ngươi không có việc gì chứ? A Ly mềm lòng, nhãn nhãn vàng trán, bước vài bước đến gần Vinh Nghĩa quận chúa.

ngươi không cần đi tới! Vinh Nghĩa quận chúa rống lớn.

Nhưng bên trong tiếng hô này, còn giống như mang theo một cỗ khốc khang nồng đậm.

Nghĩ lại thì nàng cũng là kim chi ngọc diệp, hoàng thân quốc thích, được thái hậu vô cùng yêu thích, từ nhỏ đã được mọi người chiều chuộng. Ai lại dám không thuận theo ý nàng? Ai lại dám không nể mặt nàng?

Mà tên Tiểu Cá Tử A Ly này chẳng biết từ đâu nhảy ra, đầu tiên là cướp đi hoàng biểu ca tâm ý của nàng, hiện tại nàng nghĩ muốn tát hấn hai bạc tai để báo thù, nhưng lại không sao đánh được hấn! Trong lòng vốn là oa hóa, đã vậy đến cả váy cũng bị lộng phá.....

Vinh Nghĩa quận chúa rốt cuộc nhịn không được, ô ô khóc lên.....

được rồi được rồi..... Ngươi đừng khóc nữa..... A Ly đối với nước mắt nữ nhân thật vô cùng sợ hãi, vội vàng tiến tới, đứng bên cạnh Vinh Nghĩa quận chúa nói, ta không trốn, ta cho ngươi đánh, được không?..... Đánh đến khi nào ngươi cao hứng mới thôi..... Như thế được chưa, hay ngươi muốn thế nào thì ngươi cứ việc nói..... Ngươi trước nhất đừng khóc a..... Ngươi mà khóc, ta..... Ta cũng muốn khóc.....

Ai ngờ Vinh Nghĩa quận chúa khóc càng lúc càng lớn, A Ly sợ phải rước lấy mảy tên thị vệ gì đó, kéo tay Vinh Nghĩa quận chúa, đánh lên người mình.

Nhưng Vinh Nghĩa quận chúa một bên khóc, một bên giật tay ra khỏi tay hấn, đột nhiên đứng lên, lên tiếng nói: tiểu tiện nhân! Bỏ quận chúa thề với trời, tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi!

Ngoan lời(6) vừa dứt, Vinh Nghĩa quận chúa quay đầu bước đi, để lại A Ly chẳng biết làm sao ngồi lại tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng dáng Vinh Nghĩa quận chúa, hấn cũng đột nhiên xúc động muốn khóc. Mới nói nữ nhân tâm, hải đề châm(7), tâm của Vinh Nghĩa quận chúa này, quả thực so với hải đề châm còn thâm hơn, phải nói là địa tâm châm! Không cho nàng đánh, thì nàng khóc; để cho nàng đánh, nàng lại không đánh, mà tiếp tục khóc!

ai..... A Ly một tay nâng cằm, cảm thán ra một hơi dài.

Đúng lúc này, đột nhiên bắt gặp tiểu súc phẩm bên hông mình, còn vương lại một đoạn vải dệt trên váy của Vinh Nghĩa quần chúa bị rách ra khi này. Thế là tháo đoạn vải dệt đó xuống, cầm ở trong tay, đang nghĩ nên làm sao để lo liệu thì. .... Đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng:「 cô nương. ....」

A Ly vừa quay đầu liền thấy, Đông Vân tường Thụy đang đứng cách hần không tới hai thước.

*****

(1)Hành vân lưu thủy: mây trôi nước chảy.

(2)Duệ hưởng: tiếng vọng sắc nhọn.

(3)Liệt bạch: tiếng vải lụa bị xé rách.

(4)Cái này mình cũng hok biết nên dùng từ gì cho nó cổ trang một chút. Bần nào biết xin chỉ giáo cho mình a.

(5)Giao phong: đánh nhau. (Đại khái là vậy a XD)

(6)Ngoan lời: lời nói ngoan độc.

(7)Nữ nhân tâm, hải đề châm: Lòng nữ nhân, như kim dưới biển.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

「 cô nương. ....」

Thấy A Ly không có nửa điểm phản ứng, Đông Vân Tường Thụy lại hô to một tiếng. A Ly xoay xoay nhìn ra chung quanh một chút, đích xác không có phát hiện người thứ ba, cuối cùng dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn chằm chằm Đông Vân Tường Thụy, rồi mới chỉ chỉ cái mũi của mình, giống như đang hỏi:「 người kêu ta?」

Đông Vân Tường Thụy gật gật đầu, vài bước tiến sát lại, đưa một tay về phía A Ly hiện đang ngồi xổm bên góc tường, pha vi thân sĩ mỉm cười, giống như đang nói:「 ta đứng là kêu người a.」

A Ly tới lúc này mới nhớ đến, chính mình đang giả dạng thành tiểu cung nữ, cho nên Đông Vân Tường Thụy mới có thể xưng mình là cô nương.

A Ly vốn định giải thích một chút, nhưng bởi vì ấn tượng đầu tiên đối với Đông Vân Tường Thụy rất tốt, cho nên cũng không muốn đối phương hiểu lầm mình thế nhưng lại đi cải trang thành nữ nhân, nên cũng không tiện giải thích. Một khi Đông Vân Tường Thụy đã nghĩ chính mình là nữ, vậy thì cứ để cho hần nghĩ vậy đi, dù sao qua buổi tối hôm nay, hần cũng sẽ không còn nhìn thấy tiểu cung nữ mà mình giả dạng thành này nữa.

Nghĩ vậy, A Ly đứng lên, mị mị cười hướng Đông Vân Tường Thụy gật gật đầu, quay đầu bước đi.

「 cô nương. .... Xin đợi đã. ....」

Đông Vân Tường Thụy ở phía sau hô to, nhưng A Ly cũng không quay đầu lại, cước bộ lại càng nhanh hơn, chạy như bay ly khai khỏi hiện trường.

Mà Đông Vân Tường Thụy, nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của A Ly dần dần biến mất vào bóng đêm, biểu tình trên mặt kí lặc mạch hựu trù trường(1). Đang lúc này, đột nhiên phát hiện ở nơi A Ly vừa đứng, có thứ gì đó kỳ quái, đến gần nhìn xuống, mới phát hiện đó chính là một tiết y liệu mình hoàng sắc(2).

Nghĩ thầm: Chẳng lẽ là do nàng ta vừa rồi không cẩn thận làm rách?

Sau đó liền cúi người, đem tiết y(3) kia thật cẩn thận nhặt lên, để dưới mũi, ngửi ngửi. ....

Thơm quá nha. ....

Mùi hương kia, liền khiến Đông Vân Tường Thụy sinh ra một tia say mê. Nhìn theo hướng A Ly rời đi, Đông Vân Tường Thụy đem tiết y kia đặt ở bên môi, nhẹ nhàng hôn một chút. Hần tường, hần cuối cùng cũng tìm được rồi. .... Vương phi của hần. .... Hần nhất định phải đưa nữ tử này về Đại Lí quốc. ....

Nghĩ vậy, Đông Vân Tường Thụy đích bên môi không khỏi toát ra một mặt cười pha đủ vương giả phong phạm, hàm nghĩa của nụ cười thâm sâu kia

chính là— hấn đối với A Ly, thế tại tất đắc(4)!

Buổi tối hôm đó, Vinh Nghĩa quận chúa khóc lóc trở về Cảnh Khôn Cung, nhóm nha hoàn muốn khuyên nhưng như thế nào cũng khuyên không được, nhanh chóng bị đuổi khỏi phòng.

Vinh Nghĩa quận chúa nhốt mình trong phòng, hết đập phá đồ vật, lại đại sảo đại nháo. Hồ nháo tới hơn nửa đêm, cuối cùng cũng kinh động đến Thái hậu.

Đại khái thì buổi sáng cũng nhanh tới, Thái hậu chạy tới Cảnh Khôn Cung, Vinh Nghĩa quận chúa lúc này mới chịu mở cửa phòng, lập tức bỏ nhào vào trong lòng Thái hậu, khóc đến thượng khí bất tiếp hạ khí,「 Thái hậu. .... Người nên vì Vinh Nghĩa làm chủ nha. .... Vinh Nghĩa bị người khi dễ. ....」

Thái hậu một bên an ủi Vinh Nghĩa, một bên đem Vinh Nghĩa đi đến bên giường, lúc này mới phát hiện váy của Vinh Nghĩa quận bị tê phá, rách ra thành một lỗ hổng to. Nhất thời cũng đoán được một chút chuyện, nhủ mi hỏi:「 Vinh Nghĩa. .... Rốt cuộc là chuyện gì?」

Vinh Nghĩa đương nhiên không dám nói với Thái hậu là mình đi tìm A Ly gây phiền toái, đành phải đem tình huống lúc ấy gia công nhuộm sắc(5) một chút, kể lại cho Thái hậu nghe:「 Vinh Nghĩa vốn đang ngắm đèn. .... Nhưng đột nhiên một người nhảy ra, đem Vinh Nghĩa tới một góc không có ai. .... Rồi mới, rồi hấn mới đối Vinh Nghĩa động thô. .... Vinh Nghĩa bị hấn đẩy vào tường, liền cả váy cũng bị tê phá. .... Thái hậu, người nhất định nên vì Vinh Nghĩa làm chủ nha. ....」

Thái hậu nghe xong thốt nhiên giận dữ, vỗ vào đầu gối nói:「 thật sự là có chuyện này sao! Trong hoàng cung, mà lại có người dám đối Vinh Nghĩa quận chúa làm ra chuyện này ư! Vinh Nghĩa, người nói cho bản cung, người kia là ai?」

「 là. ....」

Vinh Nghĩa đang định nói, đột nhiên nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng『 Hoàng Thượng giá lâm』.

— hoàng biểu ca?

Vinh Nghĩa quận chúa phản xạ có điều kiện từ trên giường bật dậy, ba chân bốn cẳng sửa sang lại quần áo. Nhưng chỉ mới vừa đứng lên, liền nghe『 phanh』 một tiếng, Mạc Triều Dao cũng đã đẩy cửa phòng ra, vẻ mặt hưng phấn xông lên, trên mặt tràn đầy vui vẻ mang theo nụ cười xuân phong.

Thái hậu lập tức ngừng mặt, giáo huấn nói:「 hoàng nhi, người sao lại lỗ mãng như thế , nơi nơi loạn sấm!」

「 nhi thần lỗ mãng, mẫu hậu thứ tội.」

Gặp Thái hậu quái tội, Mạc Triều Dao vội vội vàng vàng hướng Thái hậu chấp tay hành lễ, ngoài miệng giải thích, nhưng biểu tình lại không có một chút thành ý biết lỗi, trên mặt vẫn như trước giữ nụ cười sáng lạng khoái khai xuất hoa diêu. Chỉ thấy hấn đến bên cạnh Thái hậu cùng Vinh Nghĩa quận chúa, hưng phấn nói:「 mẫu hậu, Vinh Nghĩa, tiểu Vương gia của Đại Lý quốc cuối cùng cũng tuyển được Vương phi. ....」

Nghe được tin tức tốt, Thái hậu cũng không khỏi hi xuất vọng ngoại, vội vàng hỏi:「 nga, là vậy sao? Là ai?」

Lúc này, chỉ thấy Mạc Triều Dao đưa ra một tiết y liệu minh hoàng sắc, hai tay kính cẩn đưa lên, giao đến tay Thái hậu rồi nói:「 Đông Văn Tường Thụy nói, Vương phi mà hấn chọn chính là chủ nhân của tiết y liệu(6) này. ....」

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt Vinh Nghĩa quận chúa lập tức『 bá』 một cái thay đổi. Không vì cái gì khác, mà chính là tiết y liệu này — đúng là từ váy của nàng bị rách ra!

Rất hậu nhìn vải dệt kia, cảm thấy phi thường quen mắt, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra. Mạc Triều Dao sợ nàng nhìn không ra, vội vàng giúp Thái hậu, chỉ nàng xem Vinh Nghĩa quận chúa. Cuối cùng tầm mắt của Thái hậu, lúc này mới chậm rãi dời về phía Vinh Nghĩa quận chúa, Thái hậu dùng lại trên cái lỗ hổng to to trên làn váy của Vinh Nghĩa quận chúa. ....

— quả thật không sai! Đây tiết y liệu đúng là theo quần áo trên người Vinh Nghĩa quận chúa rách ra!

「 Vinh Nghĩa, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?」 Thái hậu một tay siết chặt y liệu, hướng Vinh Nghĩa quận chúa lớn tiếng trách mắng.

Vinh Nghĩa quận chúa cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy Thái hậu hưng dữ với nàng như lúc này, nhất thời hai chân mềm nhũn, liền quỳ rạp xuống bên chân Thái hậu, nước mắt lập tức như sóng lớn trào ra, kinh ngạc run sợ nói:「 Thái hậu. .... Người nghe Vinh Nghĩa giải thích. ....」

「 này còn có cái gì để giải thích. ....」 Mạc Triều Dao vội vàng ngắt lời Vinh Nghĩa quận chúa, đối Thái hậu nói,「 sự tình rõ ràng là rất đơn giản, Đông Văn Tường Thụy có cảm tình với Phù Dung biểu muội, còn Phù Dung biểu muội thì lưu lại một tiết y liệu làm vật ước tín. Tài tử giai nhân, lưỡng tình tương duyệt nhất trang mỹ đàm. .... Thái hậu, không bằng ta lập tức hạ chỉ, hứa phối(7) cho tiểu vương gia cùng Vinh Nghĩa quận chúa nga?」

Không lâu trước đó, Đông Văn Tường Thụy cầm lấy tiết y liệu kia tìm đến Mạc Triều Dao, thỉnh cầu Mạc Triều Dao giúp hấn tìm vị nữ tử đã lệnh hấn tâm nghi. Mà Mạc Triều Dao liếc mắt liền nhận ra tiết y liệu kia là của Vinh Nghĩa quận chúa, chuyện này làm hấn vô cùng cao hứng, nghĩ thầm rằng cuối cùng cũng có cơ hội thoát khỏi Vinh Nghĩa quận chúa. Chỉ cần Vinh Nghĩa quận chúa cùng với tiểu vương gia trở lại đại Lý, liền bên người mình cũng thật yên tĩnh ba. Lúc này mới thông thông mang mang(8) tìm gặp Thái hậu cùng Vinh Nghĩa quận chúa, tự mình đem thiên đại tin tức này lập tức thông tri đến các nàng.

「không, không được.....」 Vinh Nghĩa quận chúa khóc lên, thần tình cũng toàn lệ,「 Thái hậu, ta không cần đến đại Lí..... Hoàng biểu ca, ta không cần đến đại Lí.....」

Mạc Triều Dao vội vàng nói:「 người sao lại không chịu xuất giá? Tiểu Vương gia người ta để mất người, người không thể không chịu làm vợ người ta..... Đây không chỉ là vấn đề cá nhân của người, mà còn là vấn đề quan hệ mục lân hữu hảo(9) giữa hai nước vương triều ta cùng Đại Lí quốc..... Biểu muội, tuy rằng ta cũng biết chính trị hôn nhân không hảo, nhưng là Đông Vân Tường Thụy này, đích thật là người có thể phó thác cả đời..... Văn tài vũ lược, thiên văn địa lý, vô sở bất thông, hơn nữa bộ dạng lại là một biểu nhân tài..... Trên đời này nhiều ít danh môn khuê tú, muốn thành người của hân mà không được, biểu muội người được hân liếc mắt ưng thuận, là phúc khí đa hảo nha.....」

「 không, biểu ca..... Ta không cần.....」

「 không có việc gì không có việc gì, nếu sau khi người qua đó, Đông Vân Tường Thụy hân dám khi dễ người, trăm nhất định đến Đại Lí quốc đem người cứu trở về!」

「 không..... Biểu ca..... Ta.....」

「 hãy đi đi, không có việc gì đâu, biểu muội, sau khi người đi rồi, trăm nhất định sẽ rất nhớ người.....」

「 không cần, biểu ca.....」

「 hảo muội muội, người liền xuất giá đi.....」

Mạc Triều Dao cùng Vinh Nghĩa quận chúa người một câu ta một câu, không ai nhường ai, Hoàng Thái Hậu ở một bên thật sự nghe không nổi nữa, lớn tiếng quát:「 hai người các người cảm mến cho ta!」

Mạc Triều Dao cùng Vinh Nghĩa quận chúa đồng thời cảm miệng, quay đầu nhìn Hoàng Thái Hậu nộ khí đằng đằng, đại khí cũng không dám xuất.

Chỉ thấy Thái hậu nâng Vinh Nghĩa quận chúa đang quỳ trên mặt đất dậy, lau đi nước mắt trên mặt nàng, ôn nhu nói:「 yên tâm đi, Vinh Nghĩa, bổn cung tuyệt đối sẽ không đem người gả cho cái tên mặt người dạ thú kia!」

「 mặt, mặt người dạ thú?」 Mạc Triều Dao hoài nghi chính mình nghe lầm.

Thái hậu chỉ hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói:「 Đông Vân Tường Thụy kia là cái gì, thế nhưng lại có ý đồ đối Vinh Nghĩa của ta, xé rách váy của nàng! Tuyệt đối không thể tha thứ!」

「 Không..... không thể nào?!

Vinh Nghĩa quận chúa cùng Mạc Triều Dao đồng thời khiếp sợ.

Cường bạo quận chúa, đây chính là tội lớn.

*****

(1)Kí lạc mệnh hựu trù trưởng: đã đơn độc lại còn ngao ngán.

(2)Tiết y liệu minh hoàng sắc: mảnh vải màu vàng sáng.

(3)Tiết y: mảnh vải bị rách.

(4)Thế tại tất đắc: nhất định phải có. (cái này Nguyệt đoán đại a. Bằng hữu nào biết xin chỉ giáo).

(5)Gia công nhuận sắc: thêm thắt đầy mà.

(6)Tiết y liệu: mảnh vải bị rách.

(7)Hứa phối: hứa hôn. (chắc vậy XD)

(8)Thông thông mang mang: vội vàng bận rộn.

(9)Mục lân hữu hảo: quan hệ lân bang hòa hảo

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tin tức Thái hậu giam lỏng Đông Vân Tường Thụy không đến nửa ngày đã truyền khắp hoàng cung. Ngay cả A Ly ở tại Thanh Tĩnh Cung cũng đã biết.

Sau khi nghe được tin tức, A Ly vội vàng tìm Mạc Triều Dao hỏi kỹ đầu đuôi mọi chuyện, lúc này mới hiểu được, nguyên lai thái hậu là hiểu lầm. Tiết lộ kia không phải do Đông Vân Tường Thụy theo Vinh Nghĩa quận chúa trên người xé rách, mà là do chính mình không cẩn thận theo Vinh Nghĩa quận chúa trên người làm rách, đúng lúc đó thì Đông Vân Tường Thụy nhất được mà thôi.

Nói qua nói lại một lúc, gạt được Mạc Triều Dao, A Ly lập tức phóng đến Cảnh Khôn Cung của Vinh Nghĩa quận chúa.

Vinh Nghĩa quận chúa đương nhiên biết A Ly đến vì việc gì, lệnh mọi người thối lui, cùng hần một mình nói chuyện.

A Ly dĩ nhiên không thể giống Vinh Nghĩa quận chúa bình tĩnh như vậy, gấp bốn phía không có ai, há mồm liền reo lên:「 quận chúa, nếu người không đem sự tình giải thích rõ ràng, tiểu Vương gia hần- hần sẽ bị trăm đầu!」

Vinh Nghĩa quận chúa khoi mào khoeo mắt, liếc mắt nhìn A Ly, mạn bất kinh tâm nói:「 thái hậu đã nhận định là hần vô lễ với ta, ta dĩ nhiên vô tội. .... Cho dù hần chết, cũng không có quan hệ gì tới ta. .... Ta vì cái gì muốn đi giải thích? Như vậy chẳng phải là tự tìm phiền toái sao?」

「 người như thế nào lại như vậy! Kia chính là một cái mệnh nha! Huống hồ, lại là tính mệnh của Đại Lí tiểu Vương gia, nếu hần chết, Đại Lí vương mang binh tấn công Hy Tương thì biết làm sao!」

「 đánh thì đánh nha, dù sao Hy Tương chúng ta binh lực cũng không nhược, thắng bọn họ cũng chỉ chi là tiểu thái nhất điệp(1), nếu Đại Lí vương không sợ chết, bất chấp mà đánh thì tốt lắm. ....」

「 người, người, người. ....」 A Ly chỉ vào mũi Vinh Nghĩa quận chúa, hần bị chọc cho tức đến nỗi nói không nên lời.

「 hừ!」 Vinh Nghĩa quận chúa hừ lạnh một tiếng, nhìn A Ly một cách xem thường,「 tiểu tiện nhân, ta đã nói ta sẽ không buông tha cho người! Hiện tại người lại tự dẫn xác đến tận cửa! Người tới a. ....」

Tiếng nói vừa dứt, A Ly đã bị một đám thị vệ bao vây.

Vinh Nghĩa quận chúa lạnh lùng nói:「 tiền khách.」

Bị tầng tầng thị vệ vây quanh, A Ly cũng không hảo phát tác, quái đáng nhất là tự mình lại đi đánh giá cao năng ta, cứ nghĩ rằng năng ta nhất định sẽ ra mặt giải thích, hóa giải hiểu lầm. Ôm một lòng hy vọng chạy tới, nhưng kết quả, đối phương căn bản lại trưng ra cái thái độ một chút cũng không liên quan đến mình, khiến trong lòng A Ly một trận lại một trận sinh khí! Nếu đối phương không phải là nữ nhân, hần đã sớm xông lên đâm cho năng ta hai quyền để giải hận!

「 Được lắm! Đáng lẽ ta không nên đến tìm người!」

A Ly hần hần trừng mắt nhìn Vinh Nghĩa quận chúa vài lần, thở hồng hộc lao ra khỏi vòng vây của thị vệ, sử dụng chút công phu trong chốc lát liền không thấy bóng người.

Trong lòng A Ly một mớ hỗn độn, một bên chạy, một bên nghĩ:

Hồng hồng, bây giờ phải làm sao đây!

Vinh Nghĩa quận chúa không chịu ra mặt, nếu chính mình cứ đầu đi tìm Thái hậu, chỉ sợ chưa nói được nửa câu, đã bị cấm vệ quân đuổi ra! Nhưng nếu để sự việc tùy ý Thái hậu mà phát triển tiếp, không chỉ có Đông Vân Tường Thụy sẽ bị nghiêm trị xử trí, hơn nữa hữu hảo quan hệ giữa Đại Lí quốc cùng Hy Tương, thực có thể bị tan vỡ!

A Ly như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, hần chẳng qua chỉ là không cẩn thận làm rách y phục của Vinh Nghĩa quận chúa, thế nhưng lại gây ra một cái đại họa như vậy!

Người vô tội nhất, chỉ sợ lại chính là Đông Vân Tường Thụy. ....

Hần căn bản cái gì cũng không biết, hồ lí hồ đồ(2) đã bị quan tiền ngục giam, thế nhưng lại bị ghép vào cái tội danh khó nghe như vậy!

Tưởng tượng đến đây, trong lòng A Ly liền dấy lên một trận nan giải, nghĩ cảm thấy thực phi thường có lỗi với Đông Vân Tường Thụy. Âm thầm hạ quyết tâm, vô luận như thế nào, nhất định phải cứu Đông Vân Tường Thụy ra!

「 Mạc Triều Dao!」

A Ly chạy một mạch trở về Thanh Tĩnh Cung, một tiếng liền khiến cho Mạc Triều Dao đang ngồi đọc sách từ trên ghế kéo xuống, lớn tiếng kêu lên:「 Mạc Triều Dao! Hiện tại là lúc nào rồi, người còn có thể nhàn hạ ngồi đọc sách như vậy sao! Mau đứng lên cho ta, nghĩ biện pháp cứu Đông Vân Tường Thụy ra!」

「tốt lắm tốt lắm, tiểu điểm thanh ngươi.....」 Mạc Triều Dao một bên giúp A Ly điều chỉnh lại hơi thở, một bên sắp xếp lại đồng thư quyển,「trẫm làm sao nhân nhĩ? Trẫm bận rộn lắm còn không hết việc, hiện đang lấy những án lệ của các triều đại trước ra phiên duyệt lại lần nữa, chính là muốn tra cho ra, cường bạo quận chúa rốt cuộc sẽ bị phán tội gì.....」

「Vậy ngươi rốt cuộc có tra được hay không?」 A Ly gấp gáp,「Có thể bị phán chém đầu hay không?」

「Ân..... Nay.....」 Mạc Triều Dao hít một hơi, vô năng vì lực nói,「trẫm thật đúng là không tra được.....」

Ánh mắt đang sáng rọi của A Ly lập tức âm đạm xuống, thấp giọng lầm bầm「tra không ra cũng là chuyện thường thôi..... Nay đều là cung đình sửu văn, có quan hệ đến mặt mũi của hoàng thất, còn có danh dự của quận chúa..... Cho dù trước kia thực đã xảy ra sự kiện quận chúa bị thi bạo, chỉ sợ cũng là tư hạ xử lý(3)..... Có lý nào người ta lại công khai thẩm tra trên công đường đâu?」

「nói cũng đúng.....」 Mạc Triều Dao thật đúng là không nghĩ tới điểm ấy.

「Hồng!」 A Ly một tay đánh vào lòng bàn tay, sắc mặt đại biến,「Nếu như khai đường thẩm vấn, Đông Vân Tường Thụy còn có cơ hội biện giải..... Nhưng nếu là tư tự xử lý..... Thái hậu có thể hay không trực tiếp cho một ly độc tửu, liền đem Đông Vân Tường Thụy xử lý luôn?」

「ân.....」 Mạc Triều Dao trầm mặc, tự hỏi một chút, liền trả lời,「lấy tính cách của thái hậu mà nói, thực cũng có thể làm ra loại chuyện đó.....」

「Vậy ngươi còn không mau đi tìm Thái hậu giải thích!」 A Ly không thể chịu được cái tính chậm chạp của Mạc Triều Dao.

「Ngươi vì cái gì lại quan tâm Đông Vân Tường Thụy như vậy?」 Mạc Triều Dao có điểm ăn dấm chua.

「đương nhiên quan tâm, hần lần này phải chịu một cái oan không minh bạch rõ ràng, đều là do ta hại! Vinh Nghĩa quận chúa không chịu cứu hần, ta chỉ còn có thể cầu ngươi.....」

「nếu ngươi muốn trẫm đi tìm Thái hậu để giải thích thì cũng được, chẳng qua.....」 Mạc Triều Dao âm hiểm cười, tiến sát A Ly,「trẫm không thích làm bạch công, ngươi phải bồi thường cho trẫm cái gì đây?」

「ngươi là Hoàng Thượng muốn gì có đó! Đừng có gây khó xử cho ta..... Ngươi nhanh đi gặp thái hậu nha.....」

Mạc Triều Dao cười xấu xa nói「tuy trẫm là Hoàng Thượng, nhưng trên đời này, chính là có một thứ, nếu ngươi đáp ứng, trẫm liền vô pháp đắc đạo(4) a.....」

「cái gì nha?」

「a a.....」 Mạc Triều Dao thân xuất một tay chỉ chỉ vào ngực A Ly,「chính là tâm của ngươi nha.....」

「ân?」 A Ly có chút nghe không rõ ràng.

「nếu ngươi đáp ứng trở thành phi tử của trẫm, trẫm liền đi tìm thái hậu giải thích, đem Đông Vân Tường Thụy cứu ra.」

「ngươi ngươi ngươi.....」 A Ly bị chọc giận đến mức đầu lưỡi lú lại.

「hoặc là, ngươi trước tiên cứ việc giao thân xác giao ra đây..... Coi như vật đỉnh kim cũng được.....」

「ngươi ngươi ngươi.....」 Đầu lưỡi A Ly vẫn như trước lú lại.

「Thế nào? Giao dịch này công bình ba?」

「công bình cái đầu ngươi! Đừng nói là ngươi không biết cái gì là sinh lý vệ sinh khóa nha!」

「sinh lý vệ sinh khóa? Đó là cái gì?」

「chính là..... Chính là khóa giáo thụ! tính tri thức! Chỉ có nam và nữ mới có thể cùng nhau trên giường.....」

「nga..... Nguyên lai như thế, như vậy.....」 Mạc Triều Dao một bên nói, một bên ôm A Ly lên, đi về phía giường「Lão Sư sinh lý vệ sinh của ngươi nhất định không có phụ trách, không có đem những thứ cần dạy dạy cho xong. Hiện tại, trẫm sẽ tự mình giáo giáo ngươi..... Nam nhân cùng nam nhân lên giường như thế nào ba.....」

「ngươi buông ra ta!」

A Ly rống giận một tiếng, tay phải xuất một quyền, hướng trên mặt Mạc Triều Dao tiêu trí đánh tới!

Chỉ nghe Mạc Triều Dao『ai da』 một tiếng, hai tay đang ôm A Ly loĩ loĩ, bụng mặt rên rỉ. Còn A Ly thì nhân cơ hội thoát khỏi trói buộc của hần, nhảy ra ngoài giữ khoảng cách an toàn, chỉ vào mặt Mạc Triều Dao nói「ngươi đừng tưởng làm cái gì loạn thất bát tao! Đây là lần thứ hai rồi, sự bất quá tam! Nếu ngươi còn muốn động tay động chân với ta, cẩn thận ta đem ngươi đánh cho đến ngay cả thái hậu cũng không nhận ra!」

Rống một hơi hết mấy lời này, A Ly giống như đang chạy trốn lao ra khỏi Thanh Tĩnh Cung.

Đề lại phía sau, một tên lại bị đánh sưng đôi mắt – Mạc Triều Dao, một bên rên rĩ, một bên thảm nhủ hạ quyết tâm,『 lần thứ ba trăm nhất định ăn sạch ngươi!』

Kỳ thật Mạc Triều Dao cũng không phải là không quan tâm đến tính mạng của Đông Vân Tường Thụy, mà là hấn biết, chiếu theo tính cách của thái hậu, đang trong cơn tức giận, dù là lời của ai cũng sẽ không nghe. Chỉ còn cách là đợi một thời gian nữa để nàng bình tâm lại, tiêu khí, rồi mới tìm cơ hội hảo hảo giải thích, mới mong thành công.

Huống hồ Đông Vân Tường Thụy dù sao cũng là đại lý quốc tiểu Vương gia, hô phong hoán vũ cả một vùng tây nam. Cho dù thái hậu tái xúc động, cũng tuyệt không thể giết hấn. Cho nên Đông Vân Tường Thụy bị nhốt tại thiên lao trong cung là phi thường an toàn, tạm thời không có nguy hiểm đến sinh mệnh

Nhưng A Ly lại không hiểu ý tứ của Mạc Triều Dao, hấn chỉ nghĩ Mạc Triều Dao cũng giống Vinh Nghĩa quận chúa, đối Đông Vân Tường Thụy mà đưa ra biện pháp trừng phạt, một chút cũng không quan tâm.

Việc này khiến A Ly rất nôn nóng, cũng đã mấy ngày trôi qua, chuyện của Đông Vân Tường Thụy vẫn y nhiên không được giải quyết.

Rốt cục, A quyết định làm một động trời– hấn phải cướp ngục!

Nói là làm, hỏi thăm cụ thể vị trí của thiên lao, đương thiên vào buổi tối, A Ly liền hành động.

Đêm dài nhân tĩnh, sâu bên trong hoàng cung, một mặt Ánh Tử màu đen chợt lóe qua!

Thiên lao ngoài, một tên thị vệ vừa rồi còn đứng gác, chỉ cảm thấy một bên cổ đau nhói, hai mắt tối đi, tay chân tê liệt, cả thân người mềm nhũn ngã xuống đất. Phía sau hấn, A Ly một thân vận y phục dạ hành vội vàng tiếp lấy, đem hấn kéo đến một góc tối, tay chân nhanh nhẹn cởi bỏ y phục của hấn, mặc lên người mình.

Hết thấy chuyện này chỉ phát sinh trong vài phút ngắn ngủi, cho nên không bị bất cứ kẻ nào phát hiện. Chỉ chốc lát sau, A Ly thay đổi xong y phục của thị vệ mới từ một góc sáng sửa đi ra, kéo mạo tử xuống thấp thấp, xuyên qua một loạt thị vệ, hướng sâu bên trong thiên lao đi tới.

“tiểu Vương gia.....”

Thật vất vả tìm được tù thất giam giữ tiểu Vương gia, A Ly vội vàng đi tới, bắt lấy song sắt, nhỏ giọng nói “ tiểu Vương gia, ngươi không cần lo lắng, ta là tới cứu ngươi, ta lập tức cứu ngươi ra ngoài.....”

“ngươi là.....”

Ở trong ngục thất lâu ngày, Đông Vân Tường Thụy đã không còn phong độ cùng khí chất như lúc mới gặp gỡ A Ly, chỉ sau một thời gian ngắn ngủi, hấn quả đã già đi rất nhiều, thanh âm nhu nhược vô lực, lại khàn khàn :

“ngươi vì cái gì muốn cứu ta?.....”

“bởi vì ta kính trọng ngươi nha! Tiểu Vương gia, ngươi không cần lo lắng, ta đi tìm chìa khóa đến đây!”

Nói xong, A Ly đang định chạy đi, nhưng vừa đứng lên, chợt nghe từ phía sau truyền đến một giọng nói trầm thấp :

“không cần.....”

“ân?” A Ly kinh ngạc quay đầu, hấn không dám tin tưởng rằng Đông Vân Tường Thụy đang nói với hấn『 không cần!』?”

Đang lúc A Ly hoài nghi lỗi tai mình có vấn đề, Đông Vân Tường Thụy nặng nhọc lặp lại lần nữa,『 “không cần..... Ta làm sao cũng không muốn đi.....”』

“ngươi không phát sốt ba, tiểu Vương gia!?” A Ly nghĩ Đông Vân Tường Thụy đang nói hồ lời.

“không thấy được nàng..... Ta làm sao cũng không muốn đi.....”

“ngươi không trốn sẽ chết!”

“chết cũng không sao..... Chỉ cần một ngày không tìm được nàng, ta là chết hay sống cũng không thành vấn đề.....”

A Ly vốn hồ lí hồ đồ, nhưng nghe nghe, cũng nghe hiểu ra được một chút. Xem ra Đông Vân Tường Thụy tiểu tụy như thế, không phải bởi vì lao ngục hay vì oan ức, mà là vì—bệnh tương tư ?!

“ngươi rốt cuộc muốn gặp ai nha?” A Ly gầm nhẹ, hấn không được xông lên đâm Đông Vân Tường Thụy hai quyền, đem hấn đánh cho tỉnh. Lúc này là lúc nào, bảo mệnh là quan trọng nhất, ở đó còn đi quản cái gì nhi nữ tình trường?!

“là một hoàng y nữ tử..... Chúng ta gặp mặt hai lần, lần đầu tiên là ở dưới hoa đăng, nàng cầm một xuyến nhục hoàn tử, nhìn đông ngó tây phi thường đáng yêu..... Lần thứ hai là ở cạnh bức tường trong cung, nàng nhìn ta cười bỏ chạy, ta chỉ nhặt được một tiết y liêu mà nàng làm rách.....”

..... A?..... A!..... A a?!.....

A Ly càng nghe càng hoảng, trán toát đầy mồ hôi lạnh

Nghĩ thầm, người con gái có thể khiến cho Đông Vân Tường Thụy ngày mong đêm nhớ, ko chịu rời đi, lại là tiểu cung nữ do mình giả phần trong buổi vũ hội hóa trang ?!

“đây là cái sự tình gì vậy?!”

“ngươi sẽ không bao giờ có cơ hội cùng nàng tái kiến nữa đâu!” A Ly rống lên.

“vì cái gì.....” Đông Vân Tường Thụy một mồm nhắc đầu, thanh âm tràn đầy thê sô.

“dù sao ngươi chính là không được gặp!” A Ly cau có nhú mày, nói một cách phi thường khẳng định, “nàng ta sẽ không tái xuất hiện! Ngươi không cần đợi nàng, mau cùng ta trốn đi!”

Ai ngờ, Đông Vân Tường Thụy trầm mặc một hồi lâu, nhưng kết quả lại là cái từ, “Không.....”

“ngươi ngươi ngươi.....” A Ly nóng nảy, trong lời nói có chút hỗn loạn.

“tiểu huynh đệ, hảo ý của ngươi lòng ta lĩnh, ngươi không cần quản ta.....”

“như thế nào có thể nói mặc kệ, cũng không quản!?”

Hiện tại xem ra, Đông Vân Tường Thụy không những vì mình mà vào ngục, còn bởi vì mình mà ngay cả cơ hội chạy trốn cũng vứt bỏ. A Ly càng tưởng càng hồ thẹn, rốt cục cắn răng một cái, hỏi: “ngươi nếu không gặp được cô gái kia thì nhất định không chạy trốn?”

“ân.....” đối phương, nghĩ cũng ko nghĩ liền vội vàng trả lời “không gặp được nàng, ta sẽ không tâu.....”

“được! Đông Vân Tường Thụy, ngươi nhìn rõ cho ta!”

A Ly tâm đã quyết, để làm Đông Vân Tường Thụy tỉnh táo trở lại, chỉ còn cách nói rõ sự tình, mình chính là tiểu cung nữ kia. Chỉ thấy A Ly cầm miếng vải đen che mặt gỡ xuống, toàn bộ diện mạo hiện ra ở trước mặt Đông Vân Tường Thụy.

“ta nói thật cho ngươi biết, Đông Vân Tường Thụy! Ta chính là tiểu cung nữ kia, ta tới cứu ngươi! Ngươi theo ta nhanh lên đi!”

A Ly thanh sắc câu lệ rống lên, tiếng nói vừa dứt, không ngờ Đông Vân Tường Thụy đang tựa vào bờ tường khinh ngạc hai mắt tỏa sáng!

Từ thất mờ mờ tối, chỉ có hai mắt Đông Vân Tường Thụy lại tỏa ra hai điểm quang sáng lóe, vừa quái dị mà lại khủng bố, A Ly bị hoảng sợ, nuốt một hơi nước miếng.

“ngươi thực chính là nàng?” Đông Vân Tường Thụy “tạch” một cái đứng lên, vọt tới bên song sắt, bắt lấy cổ áo của A Ly.

A Ly bị hấn kéo như vậy, cả thân thể đổ về phía trước, hai má dán trên song sắt, trong lòng thầm kêu một tiếng “đau nha”

Mà Đông Vân Tường Thụy ánh mắt sắc bén như đao từ đem hấn cao thấp dò xét một lần, rốt cục cũng nhận ra hấn. Ánh mắt vừa rồi hết như dã thú, rốt cục khôi phục bình thường, vội vàng buông ra A Ly, giải thích nói: “thực xin lỗi, cô nương..... Ta rất kích động, có hay không làm ngươi bị thương?”

”không..... Không có.....”

A Ly kinh hồn phủ định, theo bản năng vỗ vỗ ngực.

Vừa rồi Đông Vân Tường Thụy đột nhiên níu chặt hấn, làm hấn trong nháy mắt đều cũng không có thời gian để phản ứng, cả người đã áp sát vào song sắt, đừng nói chi đến chuyện phản kháng.

A Ly tuy bị dọa, nhưng lại không thể không bội phục tốc độ cũng nỗ lực bùng lên của đối phương.

Quả nhiên, đại lý tiểu Vương lớn lên trong ôn thất đúng là không giống với hoàng đế, không chỉ có bộ dạng thực nam nhân, mà ngay cả công phu cũng luyện rất đến nơi đến chốn. Nếu có cơ hội cùng hấn tỷ thí một chút, không biết ai thắng ai thua đây?

A Ly nghĩ nghĩ, tiện xoa quyền sát chưởng, quả rất mong chờ được thử. Nhưng vào lúc này, chỉ nghe phía sau bỗng truyền đến những tiếng bước chân! Quay đầu vừa thấy, liền phát hiện có vô số thị vệ, lai lịch đã bị phát hiện!

Đối phương quát một câu: “người nào!”

A Ly trong lòng cả kinh, thầm nghĩ: “Xong rồi, nhanh như vậy đã bị phát hiện!”

“tiểu Vương gia, ngươi tiên trốn, ta yểm hộ ngươi!”

Tình hình cấp bách, A Ly phản xạ có điều kiện hô to một câu, dụng tâm nghĩ ngợi, lại phát hiện Đông Vân Tường Thụy hiện tại vẫn còn bị nhốt trong lao phòng, cho dù muốn chạy trốn cũng trốn không thoát a! Trước kia xem TV kịch mô phỏng kiếp ngục, dùng cái gì kim quang Đại Khảm Đao chém một cái, khóa gì cũng bị chém thành hai nửa, nhưng A Ly hiện tại xích thủ không quyền “trước hết tìm cái chìa khóa!”

”cô nương, ngươi cẩn thận!”

Thấy thị vệ hướng A Ly đánh tới, Đông Vân Tường Thụy lo lắng không thôi, xông lên phía trước bắt lấy song sắt dùng sức lay!

Nhưng cũng may A Ly từ nhỏ tập võ, thân thủ cũng không tệ, không chỉ phản ứng mau lẹ, hơn nữa thân thủ lại nhanh nhẹn, đông khiêu tây thoán, cho dù đối phương nhiều người, cũng không thể thương tổn dù chỉ là một cọng lông trên người hắn. Hơn nữa thừa dịp hỗn loạn, A Ly còn đánh ngã vài tên thị vệ a.

Đông Vân Tường Thụy đứng một bên trợn mắt há mồm nhìn, tâm sinh kính nể, không khỏi âm thầm tán thưởng nói: “Thật sự là kì nữ! Diện mạo tuy nhu thuận, nhưng quyền cước công phu lại hữu lực! Vương phi đại Lí quốc của ta, nếu không phải nàng thì còn ai!”

Về phần A Ly, từ sau khi xuyên qua Hy Tương vương triều đến nay, hắn vẫn chưa có dịp được hoạt động gân cốt như thế này. Tuy nhiên lúc đánh Mạc Triều Dao vài quyền, ra tay thì đều có chút bận tâm, bất năng quá ần, toàn thân các đốt ngón tay đều sớm đã cứng ngắc. Cuối cùng thì hôm nay hắn cũng chờ được cơ hội này, có thể hảo hảo vận động gân cốt, nếu không được đánh đấm thống khoái, hắn nhất định không từ bỏ ý đồ.

Cho nên A Ly càng đánh càng hưng phấn, chuyện cứu Đông Vân Tường Thụy ra khỏi ngục cũng nhanh chóng quên mất.

Đang lúc này, bọn thị vệ đang công kích hắn đột nhiên động tác chậm lại!

Phía sau vọng lại liên tiếp những tiếng trọng vật ngã xuống đất, hai ba tên thị vệ giống như những gốc cây ngã xuống. Chỉ trong nháy mắt, hơn hai mươi thị vệ đã ngã xuống, không một ai may mắn thoát khỏi!

“a? Các ngươi sao lại thế này, tại sao lại không đánh tiếp?”

A Ly phi thường kỳ quái, nghĩ thầm đại nội thị vệ như thế nào lại còn yếu hơn cả đối thủ trước đây của hắn. Hắn cũng đâu có công kích vào yếu huyệt của bọn họ, như thế nào một người lại hai người tất cả đều ngã xuống a?

Nhưng đột nhiên, Sắc mặt A Ly thay đổi! Lúc ban đầu do không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng hiện tại lại biến thành khiếp sợ cũng sợ hãi.

Bởi vì trên cổ tên thị vệ nằm dưới chân hắn, máu chảy ra là màu đen!

“này rốt cuộc là.....”

A Ly ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát miệng vết thương của tên thị vệ kia.

Miệng vết thương rất nhỏ, như là dùng cái gì châm vào mà thành.....

Đang nghĩ ngợi, A Ly lại nhanh chóng kiểm tra cổ vài tên thị vệ khác. Phát hiện thấy miệng vết thương của bọn họ đều giống nhau. Hơn nữa theo như miệng vết thương nơi kim châm đâm vào, còn có một cổ tinh tế tử hắc huyết dịch chảy ra.

“chẳng lẽ là độc châm?”

A Ly đang bực dọc, đột nhiên cảm thấy âm hàn khí từ đỉnh đầu truyền đến! Quanh thân rùng mình! Dọc sống lưng bỗng cảm thấy một trận ác hàn, theo phản xạ vừa nhấc đầu, liền thấy một Ảnh Tử từ trên nóc nhà cấp tốc đập xuống, hướng mình đánh úp!

*****

(1)Tiểu thái nhất điệp: tiểu=nhỏ; thái=rau quả; nhất=một; điệp=cái đĩa (Nguyệt hem hieu luôn, ai bit xin chỉ giùm Nguyệt a)

(2)Hồ lí hồ đồ: mơ mơ màng màng, hồ đồ.

(9)Tư hạ xử lý: xử lý riêng.

(4)Vô pháp đắc đạo: không có gì là không chịu (Nguyệt nghĩ vậy thôi, ko bit có đúng ko nữa).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

A Ly đang bức dọc, đột nhiên cảm thấy âm hàn khí từ đỉnh đầu truyền đến! Quanh thân rùng mình! Dọc sống lưng bỗng cảm thấy một trận ác hàn, theo phản xạ vừa nhấc đầu, liền thấy một Ảnh Tử từ trên nóc nhà cấp tốc đập xuống, hướng mình đánh úp!

Đối phương động tác thật sự quá nhanh!

Thân thể A Ly còn không kịp phản ứng gì, mắt chỉ vừa thấy ngân châm lóe hàn quang của đối phương đã tới sát cổ mình!

Vạn phần nguy cấp, chỉ nghe phía sau truyền đến một tiếng quát chói tai: “Chỉ Thủy dừng tay! Không cần thương nằng!”

—— đúng là Đông Vân Tường Thụy.

A Ly sững sờ đứng tại chỗ, cảm thấy trái tim mình như sắp theo tiếng hét kia văng ra ngoài. Hắn cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy như lúc này, cảm giác chân thật sắp tới gần từ vong như thế.

May mắn chính là, bóng đen kia thật sự nghe lời Đông Vân Tường Thụy.

Vừa nghe Đông Vân Tường Thụy lệnh hắn không được thương tổn A Ly, thật sự nhanh chóng thu tay lại, rồi đột nhiên lộn người về sau, yên lặng rơi xuống đất cách A Ly không đến ba bước chân, nửa điểm tiếng vang cũng không hề phát ra.

—— hắn thật là người sao?

A Ly chớp chớp mắt, nhìn người trước mắt mặc một chiếc áo choàng đen trùm kín toàn thân. Cảm thấy được hắn không giống người, mà giống như một con vật nào đó. Chỉ trong nháy mắt mà hắn có thể dụng độc châm đánh bại hơn hai mươi thị vệ, động tác nhanh lẹ, tựa như con báo. Và khi hắn ẩn núp trên nóc nhà, thừa cơ công kích A Ly lại giống như một con dơi. Rơi xuống đất không tiếng động, lại giống một con miêu.

—— hắn rốt cuộc là ai!

Sau lưng A Ly lại chảy ra một tầng hơi mỏng mờ hơi lạnh, chỉ thấy hắn một tay ôm trái tim đang đập ầm ầm không ngừng, một bên dùng ánh mắt cảnh giác lại sừng bãi đánh giá tên Hắc y nhân kia. Nhưng bởi vì áo choàng ngăn cản, trừ bỏ chiếc cảm thon nhỏ hơi lộ ra bên ngoài, A Ly nhìn không tới được làn da của hắn.

Lúc này, chỉ thấy bóng đen kia chân sau quỳ xuống đất, cúi đầu đối Đông Vân Tường Thụy nói: “Chỉ Thủy tham kiến tiểu vương gia. Thuộc hạ đến trễ, khiến tiểu vương gia chịu khổ.”

Đông Vân Tường Thụy hướng hắn gật gật đầu, sau đó lập tức xông lên giữ chặt tay A Ly, hỏi: “Cô nương, người không bị thương chứ?”

“Cô, cô nương. . . . .” A Ly sững sờ. Xem ra Đông Vân Tường Thụy vẫn như cũ hiểu lầm hắn là nữ nhân.

Đông Vân Tường Thụy không để cho hắn có cơ hội giải thích, tự cổ tự nói: “Cô nương hôm nay người tự mình xông vào Vĩnh Trữ Điện, chỉ sợ không thể lưu lại trong cung được nữa, không bằng chúng ta cùng nhau rời cung đi?”

“Àn. . . . . Đây. . . . .” A Ly do dự.

Kỳ thật, cả ngày bị nhốt trong hoàng cung đại viện này, mỗi ngày, nếu không phải đề phòng con sắc lang Mạc Triều Dao, thì cũng phải chịu đựng Vĩnh Nghĩa quận chúa sinh khí, A Ly cảm thấy phi thường phiền muộn, luôn muốn êm ái chuồn khỏi cung du ngoạn. Đông Vân Tường Thụy vừa nói như vậy, hắn càng muốn rời khỏi cái hoàng cung không có gì thú vị này. Nhưng hoàng cung phòng giữ nghiêm ngặt, muốn xông ra cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng hiện tại. . . . .

A Ly nhãn châu – xoay động, nhìn sang Đông Vân Tường Thụy, lại nhìn sang Chỉ Thủy.

Nghĩ thầm: nếu Đông Vân Tường Thụy đồng ý mang mình ra ngoài, hơn nữa lại có nhân vật lợi hại Chỉ Thủy này đi theo, nếu như đi cùng bọn họ, vậy khả năng chạy khỏi hoàng cung sẽ tăng cao, như vậy sao không lợi dụng cơ hội này xuất cung ta?

Sau khi ra khỏi cung, thiên hạ to lớn, A Ly muốn đi chỗ nào, phải đi chỗ nào, Đông Vân Tường Thụy như thế nào có thể quản được hắn?

Nghĩ đến đây, A Ly tủm tủm cười đáp ứng nói: “Hào a!”

Tính từ lúc bước khỏi đại môn Vĩnh Trữ Điện cũng đã được một khắc, đến bây giờ ba người nhất tề xoay người nhảy ra khỏi cửa đại lao, không đến nửa canh giờ ngắn ngủi. Tuy rằng trên đường cũng đã xảy ra một ít tình huống đột phát, nhưng cuối cùng vẫn là hữu kinh vô hiểm, không có kinh động gì nhiều đến thị vệ tuần tra ban đêm, ba người lông tóc không chút hao tổn thuận lợi đào thoát xuất cung.

Đương nhiên, một nửa công lao này dĩ nhiên thuộc về Chỉ Thủy.

Không biết tên Chi Thủy kia đến tột cùng là thần thánh phương nào, dù sao chỉ cần có hấn, dọc theo đường đi vô luận xuất hiện tình trạng gì đột biến, vô luận có nhiều hay ít thì vệ nhảy ra chặn đường, đều bị hấn đánh bại chỉ trong nháy mắt.

Ra tay cực nhanh chỉ chuẩn chỉ ngoan, làm việc hiệu suất cao, đối với Đông Vân Tường Thụy vô cùng cung kính nhún nhường, điều đó đủ để chứng minh hấn là trợ thủ đắc lực bên người Đông Vân Tường Thụy.

Ba người ra khỏi hoàng cung, vừa lúc hừng đông, một tầng mây mỏng xanh như vẩy cá hiện lên trên bầu trời phía đông.

Trên xe ngựa, không biết có phải là do có chút không nở cùng hoài niệm, A Ly quay đầu lại liếc nhìn hoàng cung mình đã trụ không ít ngày.

Chỉ thấy mái ngói cao cao như một ngọn núi, hòa vào ánh sáng rạng đông mỏng manh tan mất vì mình nhân nhạt. Ngói lưu ly kim sắc, đầu cùng thành bài, còn có thể thấy bức họa kim long rực rỡ, cùng với các cây cột khắc đồ án cát tường lớn khác, tất cả đều phi thường hoa lệ, đều rất đồ sộ, khiến kẻ khác thần phục.

Theo cửa cung bước ra, phương chuyên phô địa, một bình như chỉ, hai bên đường mọc đầy liễu thụ, cành lá trong gió lay động sinh tư.

—— rồi đi hoàng cung về sau, sẽ phát sinh chuyện gì đây?

A Ly nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy được có chút mệt mỏi, đánh một cái ngáp, tựa vào vai Đông Vân Tường Thụy ngủ.

Do A Ly nhắm mắt nên không thể nhìn thấy được, giờ phút này Đông Vân Tường Thụy đang cúi người chăm chú ngắm nhìn hấn, bất giác xuất ôn nhu.

Lúc này, Chi Thủy đang ngồi đánh xe, cũng quay đầu nhìn hai người trong xa sương.

Thấy thiếu chủ lộ ra nụ cười ôn nhu hiếm có, không khỏi nhân nhạt mỉm cười.

Chi Thủy theo bên người Đông Vân Tường Thụy đã hơn mười năm, có thể nói hấn đối với Đông Vân Tường Thụy, còn quen thuộc hơn đối với chính mình. Chỉ cần một động thái của y, một cái biểu tình, thậm chí là một câu của Đông Vân Tường Thụy, hấn liền biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

Cho nên hiện tại trong lòng, Chi Thủy đã rõ, Đông Vân Tường Thụy đã động tâm.

『Thiếu chủ..... Chi Thủy thành tâm cầu nguyện cho hạnh phúc của người.....』

Trong lòng mặc niệm một câu như vậy, Chi Thủy quay đầu, đem tầm mắt trở lại nhìn thẳng hướng chuyên lộ ngã tư đường. Giờ lên roi ngựa, bánh xe lại『lộc lộc lộc lộc lộc lộc』 chuyển mau vài vòng.

Đợi tới lúc A Ly tỉnh nhãn, mặt trời cũng đã cao ba sào, hấn do bị ánh mắt trời sáng lạng lăm cho chói mắt mà từ trong mộng tỉnh lại.

『tạch』 một chút từ trên giường ngồi dậy, thăm kê không ổn, nghĩ thăm chính mình rõ ràng định chạy trốn nha, sao lại có thể ngủ say như thế này a?

Nhưng điều này cũng không làm A Ly cảm thấy kỳ quái, bởi vì ở bên cạnh Đông Vân Tường Thụy khiến cho kẻ khác phi thường an tâm, A Ly không tự chủ được, cũng không cảm thấy kinh hãi, trầm ngủ say.

“Bất quá, ta phải chạy trốn!”

Tên Đông Vân Tường Thụy kia hiện tại đối với mình coi như có lẽ, đơn giản là vì y coi mình là nữ nhân, hơn nữa lại là nữ nhân vừa thấy đã chung tình. Nếu cho y biết mình là một thân nam nhi, chẳng biết có thể hay không vì xấu hổ mà hóa giận, một đao chém mình?

Tuy A Ly rất có tự tin đối với thân thủ chính mình, một quyền đánh lui Mạc Triều Dao không kịp kêu la một tiếng, nhưng nếu đối phương là Đông Vân Tường Thụy, hơn nữa còn có sự hỗ trợ của tên Chi Thủy lợi hại kia.....

Chỉ sợ mình chẳng có chút phần thắng nào.....

Nghĩ vậy, A Ly nhanh chóng xoay người xuống giường, đi tới gần cánh cửa.

Khê hé mở cửa phòng, lạng lẽ liếc mắt nhìn ra bên ngoài, hấn thấy một cái sân nho nhỏ, còn có một loạt vách tường màu xám. Tái quay đầu lại nhìn nhìn bố trí trong phòng cùng trần thiết, nghĩ thăm, trong này chắc là một gian của khách điểm nào đó?

Bốn bề vắng lặng, quả là cơ hội chạy trốn thật tốt!

Nghĩ vậy, A Ly nhanh nhẹn đẩy cửa mà ra, rón rén chân tay để khỏi làm ồn trên hành lang, tự nghĩ rằng thần chẳng biết quỷ cũng chẳng hay, nhưng không thể tưởng được chính là, nhất cử nhất động của hấn, đều bị Chi Thủy thu hết vào tầm mắt.

Chi Thủy phụng mệnh Đông Vân Tường Thụy, chuyên môn giám sát A Ly.

Đang lúc A Ly mừng rỡ vì mình không bị phát hiện thì, thanh âm của Chi Thủy từ phía sau truyền tới.

“Nghĩ muốn đi đâu?”

“Nghĩ muốn đi đâu?”

Thanh âm trong suốt như trước, không chút gọn sóng, thực giống như tên của y – tỉnh nhược Chi Thủy.

A Ly chậm rãi quay đầu, xấu hổ ngây ngô cười, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì để làm dịu không khí.

Bởi vậy chỉ còn cách nhìn Chi Thủy cười, nhưng đột nhiên nghĩ thấy có chút kỳ quái. Bởi vì dù là ban ngày, Chi Thủy vẫn như trước khoát một kiện áo choàng màu đen, không biết là vì cái gì?

Chẳng lẽ bộ dạng xấu đến nỗi không thể gặp người?

Không đúng nha, nhìn cái cằm thon thon lộ ra bên ngoài, còn có thanh âm của hắn. .... Phải là một mỹ nhân mới đúng, nhưng vì cái gì không chịu lấy bộ mặt thực gặp người nữ?

Chi Thủy không để A Ly có thời gian tự hỏi mấy cái vấn đề, lại hỏi một lần nữa, “ngươi rốt cuộc nghĩ muốn đi đâu?”

Thanh âm vài phân nghiêm lệ, đã dần dần trở nên không hữu thiện.

“Ta. .... Ta. ....” A Ly xấu hổ cười, biết rằng nếu mình lại không nói, đối phương lập tức sinh khí, vì thế gãi gãi đầu, ấp úng giải thích, “Cái kia. .... A, đúng rồi! Ta đau bụng. .... Chính muốn đi phương tiện một chút. ....”

“Nên đi bên kia.”

Chi Thủy mặt nhăn nhó, chỉ chỉ phương hướng ngược lại.

“A! Nguyên lai là ở bên kia nha. .... Hi hi, ta tính sai. ....”

Nói xong, A Ly ôm bụng, giả bộ như đang rất đau, một bên ô ô kêu, một bên chạy về hướng Chi Thủy chỉ. Quả nhiên chạy không tới vài bước, liền thấy một gian mao xỉ nhỏ nhỏ.

A Ly biết Chi Thủy nhất định đang ở phía sau quan sát, cho nên mặc dù từ xa đã nghe được mùi hôi bốc lên ngấp trời, cũng đành phải rón da đầu mà tiến vào.

“Quả thật là hảo xú nga!”

A Ly chân trước một bước mạnh mẽ tiến vào, cũng muốn chịu không thấu, vội vàng niết trụ cái mũi, ngũ quan nhú thành một đoàn.

“Hương vị này quả thật không còn lời nào để tả!”

Nhưng đột nhiên, A Ly đầu sáng ngời, nghĩ thầm: Cho dù Chi Thủy nửa bước không cách mặt đất giám thị ta, cũng không có thể ngay cả đại tiểu tiện cũng giám thị a? Cho nên bây giờ mới là cơ hội lớn để mình đào thoát!

Nghĩ vậy, A Ly diện mang cười gian, ngoái nhìn bốn phía, muốn tìm xem có cái cửa hay cửa sổ nào đó mà hắn có thể trốn được.

Vừa ngược đầu lên, liền thấy một cái cửa sổ nhỏ nhỏ. Nhất thời trong lòng mừng thầm, nghĩ rằng chỉ cần ra ngoài bằng cửa sổ này, lập tức có thể thoát khỏi Chi Thủy cùng Đông Vân Tường Thụy.

Vì thế nói làm liền làm, A Ly đặt mũi chân vào khe hở trên bức tường, dùng cả tay chân, hướng đến cửa sổ kia.

Công phu đã không giống ai, ngay cả đường chạy trốn cũng khó có người nghĩ tới.

Trong nháy mắt, A Ly leo tới cửa sổ, theo khe hở nhìn ra, liền thấy bên ngoài có một cái ngã tư đường. Hơn nữa ngã tư đường cũng không náo nhiệt, không có nhiều người đi đường đi lại. A Ly nghĩ thầm: “đây là sau phố, quả thật là trời cũng giúp ta.”

Che miệng thiết cười vài tiếng, rồi đem hai cái khung cửa sổ ném xuống đất, nửa thân trên A Ly đã phi thường thuận lợi chui ra bên ngoài.

“Hảo, thêm chút sức nữa nào!”

A Ly một bên âm thầm vận khí, một bên mũi chân dùng sức đẩy lên, vốn định đem cả thân mình đẩy ra khỏi cửa sổ, nhưng đột nhiên—

Chỉ nghe dưới chân truyền đến ‘sa sa’ vài tiếng loạn hưởng, theo sau còn có sa thạch liên tiếp rớt xuống đất.

A Ly dừng bước, bị dọa nhảy dựng, liên tâm khẩu cũng ‘bùm’ một chút, thiếu chút nữa là theo cửa sổ ngã xuống.

“Hồng, có ai ngờ mấy miếng gạch này lại vỡ ra như thế, vạn nhất ta bị rơi xuống thì làm sao bây giờ?”

Vì cái mạng nhỏ của mình, A Ly nghĩ thầm, lúc này thối lui thì hão hơn. Cái gọi là『 lưu đắc thanh sơn tại, bất sầu một sài thiêu』, về sau nhất định còn có thể tìm được hảo cơ hội chạy trốn. Nhưng đang lúc A Ly định thối lui, lại phát hiện ra một vấn đề khác quan trọng hơn—

Thân mình đã bị kẹt lại!

Ô ô, tình cảnh A Ly hiện tại, tiến thoái lưỡng nan. Trong lòng có chút phát hoảng, nhất thời rối loạn tay chân, phản xạ có điều kiện lại bước chân lên, vốn định từ cửa sổ nhảy ra bên ngoài. Làm sao nghĩ đến, thanh âm sa thạch dưới chân『 sa sa』chảy xuống càng lúc càng lớn, cuối cùng『 oanh』một tiếng, nguyên một bức tường đổ sụp xuống!

“Oa!”

A Ly kêu to một tiếng, cái vách tường trông có vẻ cứng rắn kia rốt cuộc đổ sụp.

Mao xì nhỏ nhỏ, chỉ trong khoảnh khắc liền biến thành một đồng phế thải cùng bụi mù cuốn cuộn.

Khoảng khắc bức tường sụp xuống, A Ly phản xạ có điều kiện tại không trung xoay người một cái, vốn tưởng rằng có thể thoát mái rơi xuống đất, nhưng không ngờ là, lại giẫm phải một tảng đá đang quay chuyển, chân bị trượt. Nhất thời chỉ nghe chỗ mắt cá chân truyền đến『 khách』một tiếng thút thảng, Sắc mặt A Ly trở nên tái xanh, cả thân mình lao đảo ngã về trước. Nghĩ thầm: Xong rồi, không ngờ lại bị trượt chân!

“Sao ta lại xui xẻo như vậy!”

Ngay chỗ Mắt cá chân truyền đến một trận đau nhức, khiến A Ly toàn thân mềm nhũn.

Lúc này, A Ly chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó liền thấy hai chân Chỉ Thủy xuất hiện trước mắt mình, một cổ áp bách cảm trầm trọng, trong khoảng khắc đè nặng A Ly. Không cần ngẩng đầu, A Ly đã cảm giác được Chỉ Thủy đang tức giận.

“Ấn. .... Cái kia. ....”

A Ly đang định giải thích, đột nhiên thân mình nhẹ hẫng, ra là bị Chỉ Thủy ôm lấy vác lên vai.

“Này ư! Ngươi làm gì! Thả ta xuống!”

Bị một người mảnh khảnh như vậy vác lên vai, A Ly gấp đến độ hai chân loạn đạp, mặt cũng đỏ bừng, reo lớn lên: “Ngươi để ta xuống!”

Nhưng Chỉ Thủy lại giống như không hề nghe thấy gì, một mực không nói, lập tức đem A Ly vác trở về gian phòng.

“Ngoan ngoãn nằm trên giường, không được bước xuống, chân cũng không được lộn xộn.”

Trong phòng, chỉ nghe thấy Đông Vân Tường Thụy một mình thao thao. A Ly biết chính mình phạm sai, ngoan ngoãn cúi đầu, lẳng lặng ngồi ở bên giường. Đông Vân Tường Thụy nói một câu, hần liền gật đầu một chút, tựa như một con tiểu kê đang mổ gạo.

“nhớ kỹ, vết thương ngay mắt cá chân không thể đụng vào nước ấm. Nếu mạch máu khuếch trương, vết thương sẽ sưng nhiều hơn.”

Đông Vân Tường Thụy vừa nói, vừa đem băng xử lý chỗ sưng cao cao ở mắt cá chân bên phải của hần.

“Hai ngày sau mới có thể dùng nhiệt phụ, đến lúc đó ta đến giúp ngươi tháo băng. ....”

“Cái gì! Tối những hai ngày!” A Ly kinh hô.

Nói cách khác, hần phải ở trong này ngầy ngốc hai ngày mới được ra ngoài.

“Là a. ....” Đông Vân Tường Thụy cười cười, nâng chân A Ly đặt lại lên giường, “Vốn chúng ta có thể trực tiếp trở về đại lý, nhưng ai ngờ ngươi đột nhiên bị thương, hành trình phải chậm lại một chút thôi.」

“Nga. ....” A Ly phi thường nghe lời lên tiếng, quả nhiên lại là do mình hại.

“Thiếu chủ. ....” từ lúc bước vào phòng Chỉ Thủy đã đứng cạnh cửa, cho tới bây giờ rốt cuộc mới chịu mở miệng nói chuyện, “Nơi này vốn không quá xa hoàng cung, cũng không an toàn, không phải nơi chúng ta nên ở lâu. ....”

“Không cần nói nữa.” Đông Vân Tường Thụy nhẹ khoát tay, ngắt lời Chỉ Thủy còn chưa nói hết, “Ta chủ ý đã định, hết thấy an bài, đợi vết thương của vị cô nương này hảo hơn rồi hần nói.”

“Nhưng Thiếu chủ. ....”

“Được rồi, Chỉ Thủy, ngươi lấy vài món ăn mang tới đây.”

Thấy thái độ Đông Vân Tường Thụy kiên quyết, Chỉ Thủy cũng không tiện nói nhiều, chỉ than nhẹ một hơi, thấp giọng đáp: “Thuộc hạ liền đi làm.”

Nhìn bóng dáng màu đen của Chi Thủy biến mất sau cánh cửa, A Ly bỗng cảm thấy tội lỗi. Loại tội lỗi này, không chỉ là đối với Chi Thủy, với Đông Vân Tường Thụy. Tổng nghĩ thấy, chính mình quả thật giống như tai tinh (ngôi sao gây họa) của bọn họ, chẳng những hại Đông Vân Tường Thụy bị quan tiến thiên lao, còn hại bọn họ lưu lại ở nơi kinh thành nguy hiểm này.

A Ly không muốn trở thành mối phiền toái, vì thế hướng Đông Vân Tường Thụy đề nghị nói: “Chân ta không sao, không cần quản ta, cứ chiếu theo nguyên lai hành trình của các người, trở về đại lý.”

“Sao lại có thể? Đường xa xa xôi, thân thể cô nương nhất định không chịu được.....” Đông Vân Tường Thụy lập tức bác bỏ, lúc này mới đột nhiên phát hiện, chính mình vẫn chưa biết tên A Ly, vì thế trên mặt có chút hồng lên, pha vì ngượng ngùng hỏi, “Vẫn còn chưa thỉnh giáo..... Phụng danh của cô nương.....”

Kỳ thật hẳn đã sớm hỏi qua, chẳng qua A Ly không có nói cho hẳn mà thôi.

Nhưng lần này, nội tâm A Ly thật sự hồ thẹn, hơn nữa áy náy vì cho rằng mình vừa nói dối, sẽ bị thiên khiển địa trách, cho nên đành phải nói thật: “Họ Tô, tên A Ly.”

“Nguyên lai là Tô cô nương.....”

“Tô, Tô cô nương?!”

A Ly không khỏi đánh một cái rùng mình, như thế nào lại gọi thành như vậy, nghĩ thầm, nguyên lai hẳn vẫn nhầm mình là nữ nhân, phát phát tay, vội vàng cải chính nói: “Người cứ gọi ta A Ly là được rồi.”

Kỳ thật A Ly chính là không muốn nghe thấy hai từ ‘Tô cô nương’ đi kèm phía sau họ Tô mà thôi, nhưng Đông Vân Tường Thụy nghe vậy lại có một ý nghĩ khác.

“Gọi A Ly rõ ràng so với gọi Tô cô nương thân thiết hơn nhiều a.” Xem ra đối phương cũng có chút ý tứ đối với mình.

Đông Vân Tường Thụy nghĩ nghĩ, trong lòng tựa như ăn được mật đường, trên mặt không thể khống chế hiện ra một mặt mỉm cười.

“Người cười cái gì?” A Ly kỳ quái hỏi.

“Không, không..... Không có.....” Đông Vân Tường Thụy vội vàng vỗ vỗ gương mặt hồng phác của mình, không dám nhìn vào mắt A Ly, ánh mắt đông phiêu tây phiêu, cuối cùng dừng lại tại cánh cửa, ý nghĩ muốn trốn vọt qua trong đầu, vì để che giấu vẻ hoan hỉ, thanh âm so với khi nãy bỗng lớn hơn, nói, “Đúng rồi, ta đi xem xem Chi Thủy có mang đồ ăn tới chưa”

“Àn.” A Ly nhìn hẳn gật gật đầu, gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói, “Lại gây thêm phiền toái cho các người.....”

Chỉ một câu này, liền khiến Đông Vân Tường Thụy sững sờ ngay cửa, tim đập loạn xạ, vừa xoay đầu đã đánh “bốp” một cái vào thành cửa.

“Người cẩn thận một chút.....” A Ly nghĩ thầm, mình quả là tai tinh của hẳn.

“Không sao..... Không sao.....”

Đông Vân Tường Thụy ôm cái đầu bị đụng đau, mơ mơ hồ hồ đi ra ngoài, ai ngờ vừa mới đi được hai bước, chợt nghe A Ly ở phía sau hô to gọi hẳn lại, hơn nữa còn chỉ về hướng đối diện nhìn hẳn nói: “Người đi nhầm đường rồi, nên là bên kia.....”

“Nga, đúng đúng, ta nhớ lắm” Đông Vân Tường Thụy lập tức xoay người.

Nhìn bóng dáng bối rối hoảng hốt của hẳn, A Ly bất đắc dĩ vừa buồn cười vừa thở dài, “Ài, thật không hiểu người là người thông minh, hay là ngu ngốc đây.....”

“Hảo nhầm chán a.”

A Ly ngồi ở trên giường, phát ra cảm thán thanh thú một trăm linh tám trong ngày.

Hẳn bị thương được hai ngày, thương thế cũng đã dần dần hồi phục, mắt cá chân sưng đỏ cũng đã tan biến, có thể xuống giường đi lại.

Nhưng Đông Vân Tường Thụy lại lo lắng thái quá, nói cái gì là muốn phải hẳn nằm trên giường. A Ly trời sinh năng động, bắt hẳn ngoan ngoãn ngồi lì trên giường nguyên một ngày, chẳng phải là muốn lấy mạng hẳn sao. Nếu lại ép hẳn ngồi yên một ngày nữa, hẳn tình nguyện lựa chọn trầu đao tự vận, cũng không muốn chịu tội như vậy.

“Này.....” A Ly nhàn nhã thành ra thật sự nhầm chán, một khi thân thể không được vận động, vậy thì động mồm thôi, hướng Chi Thủy đang trông chừng hẳn hô, “Chi Thủy đại ca, người để ta đi ra ngoài chơi đi. Ta muốn ra ngoài hóng gió, hưởng chi ta lại là người bệnh? Cứ bắt ta ở trong phòng buồn bã, cho dù không bệnh, cũng vì buồn mà phát bệnh.....”

“Không được.” Chi Thủy nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt yêu cầu của A Ly.

Lúc này, Chi Thủy đang ngồi ở giữa phòng cạnh cái bàn tròn, chuyên tâm tỉ mỉ chà lau tiểu phi phiêu của hần. Trên người trùm kín một kiện áo choàng màu đen, kín không kê hở, nhưng vẫn có thể thấy được ngón tay thon dài của hần cao thấp di động trên phi phiêu, vừa tao nhã vừa nhanh nhẹn.

A Ly nhìn thấy, không khỏi lại dâng lên thán phục. Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, vô luận như thế nào cũng phải một lần cởi áo choàng của hần ra.

Đột nhiên, A Ly linh quang chợt lóe, khoe miệng lập tức nhếch lên tạo thành một nụ cười gian trá, kẻ thượng tâm lai, hướng Chi Thủy nói: “Chi Thủy đại ca, ngươi không cho ta xuất môn, ta nhân cũng nhàm chán, không bằng chúng ta chơi một trò chơi để giết thời gian, thấy thế nào?”

“Trò chơi?” Chi Thủy khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía A Ly hỏi lại, “Trò chơi gì?”

“Hi hi, tiền đào thạch đầu bồ (kéo búa bao, tú xì ý XD).”

“Tiền đào thạch đầu bồ?” Chi Thủy chưa từng nghe qua.

“Àn.” A Ly gật gật đầu, giơ hai ngón tay lên, nói cho Chi Thủy đây là tiền đào; lại nắm tay lại, nói cho Chi Thủy đây là thạch đầu; cuối cùng mở bàn tay, nói cho Chi Thủy đây là bồ.

Chi Thủy gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

A Ly tiếp tục giải thích nói: “Tiền đào thắng bồ, bồ thắng thạch đầu, thạch đầu thắng tiền đào. Nếu ai thua thì phải cởi đồ một món quần áo trên người mình ra!”

“Cởi quần áo?”

“Àn. Ta có chút bất lợi, bởi vì áo choàng của ngươi cũng tính là một món quần áo, thế nào, ngoạn hay không ngoạn?” A Ly hưng trí bùng bùng.

Ai ngờ Chi Thủy căn bản không đáp lời hần, lại cúi đầu tiếp tục chùi phi phiêu.

“Chi Thủy đại ca.....” A Ly khổ khổ ai cầu.

“Nữ hài tử sao lại chơi cái trò như thế này?”

Như thế nào lại lấy chuyện cởi quần áo trước mặt nam nhân làm trò chơi?

“Ta không phải nữ nhân.....” A Ly nóng nảy, nhin không được liền nói ra sự thật.

Ai ngờ tiếng nói vừa dứt, lập tức cảm thấy từ chỗ của Chi Thủy truyền đến một trận hàn khí, khiến hần muốn thở cũng thở không nổi, lúc này mới ý thức được sai lầm của mình.

A Ly vốn định vẫn hồi, nhưng ai ngờ Chi Thủy lại đột nhiên đứng lên, đến bên cạnh A Ly, hỏi: “Ngươi không phải nữ nhân?”

“Ta..... Ta.....” A Ly cắn răng một cái, quyết định tránh, “Ta sao phải nói với ngươi! Muốn biết thì chơi trò kia với ta a, thoát ý đi rồi biết ta là nam hay nữ!”

“Nếu ngươi là nữ nhân, quả thật là loại chẳng biết liêm sỉ.” Nói xong những lời này, Chi Thủy quay đầu bước đi, nhưng mới vừa đi được hai bước, lại quay đầu bổ sung thêm một câu, “Cho dù là nam nhân, cũng không biết liêm sỉ!”

“Ngươi.....” A Ly tức giận đến bốc khói, từ nhỏ đến lớn, hần chưa từng bị ai mắng là không biết liêm sỉ. Lúc này lại thấy Chi Thủy sắp rời đi, không suy nghĩ được gì nhiều, chỉ theo phản xạ đưa tay về phía trước, hai tay gặt gao níu lấy áo choàng của Chi Thủy.

Ai ngờ chỉ nghe “tê” một tiếng duệ hưởng, áo choàng của Chi Thủy bị A Ly xé ra một lỗ hổng to to!

Gắt gao nắm lấy áo choàng trong tay, A Ly cắn răng một cái, hít vào một hơi tự nói: Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, ta mặc kệ hết! Dù sao ngươi cũng đã nói ta chẳng biết liêm sỉ, ta liền không biết liêm sỉ cho ngươi thấy—cởi quần áo của ngươi!

Sự tình chỉ phát sinh trong nháy mắt, A Ly hai tay giương lên, áo choàng của Chi Thủy bị quăng lên giữa không trung!

Chi Thủy không nghĩ A Ly sẽ dùng đến chiêu này, thấy áo choàng bị vạch trần, theo bản năng quay đầu đi, lại vừa lúc đón nhận ánh mắt A Ly.

“Không, không thể nào.....”

Thấy khuôn mặt Chi Thủy vẫn giấu bên dưới lớp áo choàng, A Ly kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

“Có lộn không vậy, cư nhiên là song trọng bảo hiểm?!.....”

A Ly hoàn toàn chịu đã kích, bởi vì khi áo choàng hạ xuống, trên mặt Chi Thủy cư nhiên còn một cái diện cụ ngân sắc!

Cho dù áo choàng bị lấy ra, cũng chỉ là lộ ra một chút cằm.

Đang lúc A Ly tức giận đến run rẩy thì thanh âm trong suốt của Chi Thủy lại truyền tới, ần ần còn mang theo một chút ý tứ trên cột, “Không phải song trọng bảo hiểm, mà là đa trọng bảo hiểm” nga.....”

Biên nói xong, Chi Thủy tự mình vạch ra diện cụ trên mặt!

A Ly cả kinh, lập tức ánh mắt tròn to, vốn tưởng rằng lần này rốt cục cũng có thể thấy được bộ mặt thật của Lư Sơn, nhưng kết quả.... thứ hấn thấy cũng chỉ là diện cụ!

“Người đứng là tên biến thái nha, cư nhiên mang nhiều như vậy?” A Ly vỗ vỗ cái trán, cảm thấy mình cũng muốn ngất xỉu tới nơi, “Được lắm được lắm, ta nhận thua, ta thề, sẽ không nhìn trộm diện mạo của người, cũng tuyệt đối không có chủ ý muốn gỡ diện cụ của người.....”

“Cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua người như vậy! Thực sự không dám để người khác thấy như vậy sao?!”

A Ly tức giận trở lại ngồi trên giường, tức tối không nói.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân quen thuộc, không cần suy nghĩ nhiều, A Ly cũng đã đoán được, nhất định là Đông Vân Tường Thụy đã trở lại.

Sáng sớm hôm nay, Đông Vân Tường Thụy hưng trí bừng bừng chạy tới nói chuyện cùng A Ly, A Ly nói với hấn, ở trong phòng một mình buồn muốn chết. Đông Vân Tường Thụy nghe xong, liền phản kích nói sẽ tự mình mang đến cho A Ly một sự kinh hi, sau đó liền vội vàng đi ra ngoài, cho tới bây giờ mới trở về.

“Thiếu chủ.”

Thấy Đông Vân Tường Thụy đã trở lại, Chi Thủy lập tức đối hấn gật đầu hành lễ.

Đông Vân Tường Thụy chỉ hơi gật đầu, tâm ý hoàn toàn đặt trên người A Ly. Đẩy cửa, liền chạy tới bên giường.

Còn A Ly, do Đông Vân Tường Thụy đã nói sẽ làm hấn kinh hi cho nên nhiều ít cũng có một chút mong chờ. Trong mắt hào quang chớp động sáng ngời, nhìn trên tay Đông Vân Tường Thụy.

“Không, không thể nào? Cư nhiên lại là cái thứ này!”

Lông mi của A Ly phi thường mát tự nhiên mà giật giật, nguyên lai cái kinh hi mà Đông Vân Tường Thụy nói cho hấn, chỉ là vài quyển sách?!

“Vất vả chen lấn một hồi, rốt cục cũng mua được toàn bộ, cái này hiện giờ rất lưu hành.” Đông Vân Tường Thụy cao hứng phấn chấn, đem năm sáu quyển sách mới tinh nhét vào trong lòng A Ly nói, “Người không phải nói ở trong phòng ngáy ngốc thực buồn thực nhàm chán sao? Vậy thì xem sách giải sầu a?”

“Ô ô..... Nhưng kêu ta xem sách lại càng khó khăn a.....”

A Ly khóc thầm, mếu mếu miệng, ý tứ tứ thanh thanh nhả nhả lật vài trang sách, nhưng đọc chưa được mấy chữ, đã thấy lờ mờ buồn ngủ.

“Này rốt cuộc là cái gì a?”

A Ly một bên lầu bầu, một bên lật sách về trang bìa, chỉ thấy năm chữ to ‘cung trung hiện văn lục (sách viết về những chuyện trong cung)’ đoạn đoạn chính chính năm thành hàng ngang. Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ, là tác giả ‘Vô danh thị’

A Ly nghĩ thầm, ngay cả tên cũng không lưu lại, nói vậy đây cũng đâu phải là hảo thư gì.

Tiếp tục lật thêm vài trang sách, liền thấy hai chữ “hữu thiên” nhảy ra.

“Hữu thiên, hữu thiên, tổng giác có chút quen nha.”

Vội vàng hỏi Đông Vân Tường Thụy: “Hiện tại là thời đại gì?”

Đông Vân Tường Thụy nói: “Thiên hữu năm thứ ba.”

“Thiên hữu..... Hữu thiên?.....”

A Ly trầm tư một chút, đột nhiên có chút hứng thú với cuốn sách này, tùy tiện mở ra một trang cẩn thận đọc, chỉ thấy phần trên tả về một số thú sự trong cung. Chẳng qua chỉ là nhân danh địa danh hơi bị hoán đổi một chút, tỷ như nói, “Thiên Hữu” biến thành “Hữu Thiên”, “Vinh Nghĩa quận chúa” biến thành “Phù Dung quận chúa”, “Kỷ Thừa Uyên” biến thành “Kỷ Thành Nguyên”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Thời gian trôi qua, ngay tại thời điểm A Ly hết bệnh. Đông Vân Tường Thụy đột nhiên nói với hắn, có thể quay về Đại Lý . Bởi vì mọi chuyện cũng đã trôi qua, trong thành cũng không có thấy có người truy xét, coi bộ cũng đã an toàn .

A Ly vừa nghe liền cao hứng , vội vàng thu thập tư trang.

Nhưng Đông Vân Tường Thụy lại nói với hắn, y còn phải đi gặp một người.

A Ly sững sốt, hỏi: “Ai nha?”

Đông Vân Tường Thụy nói: “Chính là người vô danh đã viết 《 trung cung hiện văn lục 》.”

Nguyên lai Đông Vân Tường Thụy là người thật sự say mê sách, từ lúc ở Đại Lý đã đọc qua một cuốn tiểu thuyết mà hắn phi thường thích. Lần này vất vả lắm mới đến được kinh thành, không gặp được bản nhân thì như thế nào cam tâm? Vì thế phải đi đến những nơi bán sách, chỉ ra hai lượng bạc, cuối cùng cũng biết được nơi ở của người viết sách, trước khi rời khỏi kinh thành liền muốn tới bái phỏng một chút.

A Ly tuy rằng cảm thấy thật phiền toái, nhưng nghĩ lại mấy ngày nay ăn uống ở đều là nhờ vào bạc của Đông Vân Tường Thụy, bởi hắn đi gặp thần tượng một chuyến cũng là chuyện phải làm thôi, vì thế nên cũng bằng lòng .

Chỉ chốc lát sau, A Ly, Đông Vân Tường Thụy, Chỉ Thủy ba người căn cứ theo manh mối của thư phò lão bản, xuyên qua thiết nhiều ngõ nhỏ quanh co khúc khuỷu, tiến vào một vùng ngoại ô ít người lui tới, cũng chính là đích đến —— Phi Hương xá.

Mới vừa nghe được cái tên『 Phi Hương xá 』này, A Ly còn tưởng rằng là một nơi hoa tươi nở rộ, phi thường xinh đẹp. Ai ngờ vừa thấy bắt quả cũng chỉ là một gian nhà cỏ tranh rách nát. Hơn nữa rời xa huyên náo, mọi nơi một mảnh hoang vu. Trong viện hoa đại không nhiều, nhưng cỏ dại lại dài không ít.

Một bài đề ba chữ『 Phi Hương xá 』, lông lều bám trên thành cửa, gió thổi ngày phơi nắng, màu sắc cũng đã phai.

—— loại địa phương này, thật là nơi người có thể ở sao?

A Ly nhú nhú mày, nghĩ thầm cũng không kém nơi của quý ở cho lắm.

“Có người ở sao?” A Ly thay Đông Vân Tường Thụy giữ cửa.

Chỉ nghe phòng trong truyền đến một thanh âm lực hiển già nua: “Người nào? Không cần ở trong này cãi lộn.”

“Cái này gọi là cãi lộn? Ta rõ ràng phi thường lễ phép!”

A Ly bị một câu của hắn tức giận đến nổi trợn lồi đình, phóng vào phòng ở.

Chỉ thấy một người như bóng ma ngồi ở bên trong, quần áo rách nát vắt trên người, tóc chòm râu đều rậm rạp, bản hề hề, căn bản nhìn không thấy mặt. Dáng vẻ này không giống như một người dựa vào văn chương để kiếm cơm, căn bản chỉ là một người tên ăn mày.

Quên đi, hiện tại không phải thời điểm để so đo ngoại hình của hắn! A Ly một chương đẩy Đông Vân Tường Thụy, “Gặp được rồi, thần tượng của ngươi, còn không mau xin chữ ký.”

“Trước, tiên sinh. . . . . Ta. . . . .” Đông Vân Tường Thụy nhìn thấy thần tượng có chút khản trương.

“Các ngươi đi nhanh đi.” Lão nhân lạnh lùng nói.

“Ân?” Mọi người sững sốt.

“Nếu không muốn chết, liền rời nơi này đi.”

“Cái gì nha?”

“Có người muốn giết ta, bọn họ đã tới phong ba đình cách đây mười dặm, cũng sắp tới đây rồi.”

“Không thể nào? Không hổ là tác gia, ngay cả cách nói cự tuyệt kí tên cũng đều phá lệ kỳ lạ.” A Ly cảm thán, trong lòng cảm thấy không tin.

Nhưng ngoại trừ A Ly, thì Đông Vân Tường Thụy cùng Chỉ Thủy hai người, giống như đã tin một nửa. Hai người trao đổi một cái ánh mắt, Chỉ Thủy đi ra khỏi nhà, đem một cái chùy thủ cắm xuống đất, lỗ tai áp trên mặt đất, ngưng thần lắng nghe. Đông Vân Tường Thụy cũng theo đi ra ngoài, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Chỉ Thủy.

Đột nhiên, Chi Thủy sắc mặt đại biến, đứng dậy bấm báo Đông Vân Tường Thụy nói: “Cách đây mười dặm, đích xác có tiếng vó ngựa vang lên, hơn nữa số lượng không ít, đại khái có năm mươi kỵ. Đoàn ngựa thồ tốc độ cực nhanh, đã gần hướng tới nơi này rồi! Lão nhân kia nói chính là thật sự!”

—— bất khả tư nghị! Nay đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Đông Vân Tường Thụy ngẩn người, quay đầu nhìn lại trong phòng.

“A Ly.” Đông Vân Tường Thụy đi qua, túm túm tay áo A Ly, hạ giọng nói, “Chúng ta đi.”

“Đi? Hắn không phải thân tượng của ngươi sao? Không ký tên à?” A Ly giẫy khởi tay Đông Vân Tường Thụy, chỉ vào khiêu hóa tử kia.

A Ly còn chưa dứt lời, cả người đã bị Đông Vân Tường Thụy ôm lấy khoát lên vai, ngạnh mang ra ngoài.

“Bỏ ta xuống! Để ta xuống dưới!”

A Ly hai chân loạn đạp, quyền đâm cước đá, nhưng vẫn là giẫy không thoát, mắt thấy sẽ bị vác ra khỏi phòng, A Ly sốt ruột, chỉ vào cái mũi khiêu hóa tử kia reo lên: “Đừng tưởng rằng ngươi tùy tiện nói là ta sẽ tin, ta không tin là có người đuổi giết ngươi đâu, ngươi bắt quá chính là muốn đuổi chúng ta đi thôi, có gì đặc biệt hơn người!”

Chỉ chớp lát sau, đã không còn nghe thấy thanh âm ồn ào của A Ly.

Phòng trong, khiêu hóa tử kia thờ dài một hơi, thấp giọng nói: “Nên tới, rốt cục cũng tới . . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

“Hừ, ngươi vừa rồi kiên quyết ôm ta đi ra làm gì?” A Ly vẫn là không cam lòng.

“Nơi đó rất nguy hiểm.” Đông Vân Tường Thụy đơn giản trả lời.

“Ngươi thực tin có người đuổi giết hắn?” A Ly hỏi.

“Ân.” Đông Vân Tường Thụy gật gật đầu.

Thấy thái độ Đông Vân Tường Thụy thật sự không giống như nói dối, A Ly cũng có chút lo lắng cho lão khiêu hóa kia, “Chúng ta không phải là nên lưu lại giúp hắn sao?”

“Hắn không cần chúng ta hỗ trợ, chúng ta lưu lại, sẽ chỉ làm hắn phân tâm mà thôi.”

“Nghe ngươi nói như vậy, giống như hắn rất lợi hại? Bất quá dù thế nào ta cũng không cảm thấy được hắn là võ lâm cao thủ nha?”

A Ly cho rằng chính mình chỉ cần dùng một ngón tay, cũng có thể đẩy ngã hắn.

Chi Thủy lắc đầu nói: “Ngươi không thấy ngươi vừa rồi sao. Hắn tỏ nộ hữu trí, hô hấp đều đều, rõ ràng là người có nội lực cực kỳ thâm hậu, hắn chính là cao thủ danh tàng nhi bất lộ. . . . . Hơn nữa nội công của hắn, hình như xuất thân từ Niếp gia.”

“Chi Thủy, ngươi xác định?” Đông Vân Tường Thụy đột nhiên khấn trương.

“Cái gì nha?” A Ly nghe không hiểu.

“Niếp gia đã từng chịu cảnh diệt môn, như thế nào có thể còn có truyền nhân.”

“Tiểu vương gia, chẳng lẽ ngươi không biết là niên kỉ người này cùng lúc lại rất giống Niếp Nguyên Trinh sao?”

“Niếp Nguyên Trinh?”

“Đúng vậy, chính là tiền triều ngự tiền thị vệ Đô Thống —— Niếp Nguyên Trinh.”

“Đó là người nào nha?” A Ly truy hỏi kỹ càng sự việc.

Chỉ Thủy nói tiếp: “Niếp Nguyên Trinh từ nhỏ thành thục các môn thần công bí tịch, được ví như thần đồng, sau khi về triều làm quan, cũng rất được trọng dụng, lên chức rất nhanh. Nhưng khoảng hơn hai mươi năm trước, Niếp gia đột nhiên gặp tai họa bất ngờ, Niếp gia cao thấp gần trăm mạng người, trong một đêm mà chết không còn ai, sau khi kiểm tra thi thể người chết, mới phát hiện chỉ thiếu Nhiếp Nguyên Trinh. Cho nên có người phỏng đoán, hắn vẫn còn sống.”

A Ly kinh hô: “Thực nhìn không ra!”

Quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng, một lão khiếu hoa mà cũng có lai lịch đến vậy. A Ly càng nghĩ càng hối hận, người ta anh hùng mặt lộ, cả nhà bị giết, không thể không dựa vào việc bán tiểu thuyết để kiếm sống, cả người bản lĩnh lại không có chỗ thi triển, thật sự là rất đáng thương . . . . . Chính mình cư nhiên còn không thông cảm, nói châm chọc. . . . .

A Ly đột nhiên quyết định: “Ta phải trở về giải thích với hắn!”

Dứt lời, A Ly bỏ lại Đông Vân Tường Thụy cùng Chỉ Thủy, quay đầu chạy về.

Nhưng mới vừa chạy được hai bước, đã bị Đông Vân Tường Thụy túm trở về.

“A Ly cô nương, ngươi sẽ không muốn gây thêm phiền phức đấy chứ. Vừa rồi ngươi cũng đã nghe Niếp tiên bối nói, không muốn chết liền rời đi, đang có không ít người ngựa chạy về hướng này.”

Không ai biết chân tướng của việc Niếp gia bị diệt môn hơn hai mươi năm trước, cũng không ai biết Niếp gia hơn hai mươi năm trước, đến tột cùng đã trêu chọc người nào. Nhưng có thể tưởng tượng, địch nhân kia nhất định là một kẻ thực sự đáng sợ, có thể lực bao trùm thiên hạ, bằng không tuyệt không thể chỉ trong một đêm mà huyết tẩy Niếp gia, lại không thể truy tra ra hung thủ.

Đây là lần đầu tiên Đông Vân Tường Thụy dùng biểu tình đứng đắn như thế nói chuyện với A Ly, A Ly cảm thấy không được tự nhiên, trong lòng đột nhiên lạnh một chút, thấp giọng nói: “Chính là, ta còn là cảm thấy được. . . . .”

Nếu giờ không quay về xin lỗi, chỉ sợ lương tâm hắc tử sẽ bị cắn rứt.

Gặp A Ly do do dự dự, như là còn muốn trở về, Chỉ Thủy tiến lên nói: “Còn chê ngươi nhiều loạn vẫn còn chưa đủ sao?”

“Nhưng là. . . . . Tổng cảm thấy được rất kỳ quái. . . . .” Kinh ngạc nhìn đường về, A Ly có chút lo lắng, “Nếu hắc tử biết có người muốn giết hắc tử, nhưng lại cách xa tới mười dặm, vì cái gì không trốn đi?”

“Đại khái. . . . . Là muốn một cái kết thúc sao?” Đông Vân Tường Thụy thấp giọng đoán nói.

“Kết thúc?” A Ly lập lại một lần, cảm thấy chính mình giống như nghe được một cái từ rất xa lạ, “Nói như vậy, trong chốc lát nữa, địa phương này sẽ kéo tới một màn tình phong huyết vũ sao?”

“Đúng vậy, cho nên mới kêu ngươi đi mau.” Đông Vân Tường Thụy nói, “Nếu cứ ngây ngốc ở đây thêm một giây nào nữa, liền sinh thêm nhiều nguy hiểm. Tuy rằng không biết đến tột cùng là ai muốn tìm hắc tử kết thúc, nhưng chúng ta cũng chỉ là hậu bối, không những tay vào thì hão hơn.”

A Ly nghĩ nghĩ, cảm thấy được Đông Vân Tường Thụy nói cũng có đạo lý. Tuy rằng A Ly đối với chuyện sắp phát sinh cũng có chút tò mò, lại lo lắng, nhưng cuối cùng nhịn xuống không có tái trở lại.

Lúc này, chỉ thấy Chỉ Thủy cảm chút thủ ghim sâu vào đất, cúi người vừa nghe, sắc mặt khẽ biến, lập tức đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc bẩm báo Đông Vân Tường Thụy nói: “Những người đó cũng sắp tới rồi! Chúng ta đi con đường này, thực sẽ đụng độ!”

“Vậy trước tránh một chút đi. . . . .”

Đông Vân Tường Thụy vừa nói xong, đã bắt đầu nhìn bốn phía chung quanh, xem có cái gì . . . hay địa phương nào có thể tạm thời né tránh.

Nhưng đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền tới tiếng kêu lớn của một con chim to, ba người đều bị hoảng sợ, chính tề nhất trí ngẩng đầu —— chỉ thấy trên đỉnh đầu có một con điều hâu đang lượn vòng!

“Điều hâu?” A Ly kinh ngạc thốt lên, hắc tử không nghĩ tới chính mình có thể tại nơi trồng trọt này nhìn thấy điều hâu.

Mà Chỉ Thủy phản ứng lại càng thêm kỳ quái, hắc tử nhìn con điều hâu kia, thấp giọng tự nói một câu: “Thất Thất?”

“Thất Thất?” A Ly mặc danh kỳ diệu quay đầu lại nhìn Chỉ Thủy.

Lúc này, Đông Vân Tường Thụy cũng tiến đến, sắc mặt ngưng trọng hỏi Chỉ Thủy: “Ngươi xác định nó là Thất Thất?”

Chỉ Thủy gật gật đầu, tiến lên từng bước, nhìn lên lên con đại ưng chỉ bay lượn trên đỉnh đầu bọn họ, khúc chỉ nhập khẩu, thổi ra một tiếng tiêu âm hưởng lượng. Tiêu âm chưa tắt, không trung liền truyền đến một tiếng ưng minh bén nhọn —— đúng là đáp lại tiếng con điều hâu kia! Hơn nữa còn bay vọt về phía Chỉ Thủy!

“A!”

A Ly hét lên một tiếng, bị dọa phải lui về phía sau từng bước. Mà Chi Thủy lại vươn cánh tay phải, tựa hồ như đang nghênh đón con điều hâu kia đến. Lúc này, chỉ thấy con điều hâu đập cánh vài cái, thân thể khổng lồ linh hoạt đậu trên tay Chi Thủy, còn dùng cánh vỗ vỗ đầu Chi Thủy, giống như là đang chào hỏi lão bằng hữu.

A Ly thấy vậy sùng sốt sùng sốt, đối Chi Thủy sùng bái lại gia tăng vài phần. Nghĩ thầm về sau có cơ hội, nhất định phải kêu Chi Thủy dạy mình dưỡng lão ung.

“Chi Thủy đại ca nha. . . . .” A Ly vẻ mặt nịnh nọt mỉm cười, tới gần Chi Thủy, chỉ chỉ kia con ung, hỏi, “Là người dưỡng sao? Ta nghe người vừa rồi gọi hần Thất Thất. . . . . Thất Thất, là tên của hần sao?”

“Không phải.” Chi Thủy không mang theo cảm tình trả lời, thanh âm tựa như đang đọc báo cáo không có tiết tấu, ” Con điều hâu này không phải của ta, mà là của bằng hữu ta. Thất Thất, là bằng hữu của ta đặt tên cho nó.”

” Bằng hữu của người là ai nha?” A Ly tiếp tục hỏi.

Nhưng lần này, Chi Thủy nhưng không có lập tức trả lời, mà là quay đầu đối Đông Vân Tường Thụy nói: “Thiếu chủ, xem ra Thiên Thương cũng đến kinh thành .”

—— Thiên Thương?

A Ly lại nghe thấy một cái tên xa lạ, nghĩ thầm, chẳng lẽ con điều hâu kêu Thất Thất này, là của cái người gọi Thiên Thương kia dưỡng?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Bởi vì Thất Thất đột nhiên xuất hiện, quấy rầy nguyên bản kế hoạch tìm chỗ tránh né của Đông Vân Tường Thụy.

Bị chậm trễ như vậy, còn muốn trốn, thời gian quả không kịp. Chỉ thấy phía trước bụi mù bốc lên vàng cả một vùng, tiếp theo vùng đất dưới chân cũng truyền đến một trận kịch chấn. Ngay cả thời gian nháy mắt cũng không có, một đoàn mã đội vội vàng, liền xuất hiện trước mắt bọn họ!

Bụi mù tán đi, đoàn ngựa thồ càng ngày càng gần, dần dần có thể nhận ra tướng mạo người kỵ mã.

“Thiên Thương? !”

Đông Vân Tường Thụy cùng Chi Thủy đồng thời nhận ra người cầm đầu kia, không hẹn mà cùng hít vào một ngụm lương khí.

Tuy rằng vừa rồi nhìn thấy Thất Thất, bọn họ đều đã đoán được, Thiên Thương ngay tại phụ cận. Nhưng không nghĩ tới —— hần lại mang theo ước chừng năm mươi kỵ mã đoàn đồng thời xuất hiện! ?

“Thiếu chủ?”

Lúc này, người được xưng là Thiên Thương kia cũng nhận ra Đông Vân Tường Thụy, xoay người xuống ngựa, vội vàng đi tới thi lễ, vội vàng hỏi: “Thiếu chủ, người sao lại ở chỗ này?”

“Ta mới phải hỏi người, không hảo hảo ở lại Đại Lý, chạy đến kinh thành làm gì?”

“Là mệnh lệnh của Vương gia, việc này nói ra thì dài, sau này ta tái cùng Thiếu chủ giải thích.”

Thiên Thương tuyệt ít rời khỏi Đại Lý, trừ phi sự tình thật sự quan trọng đại, làm cho Đại Lý vương cảm thấy ngoại trừ Thiên Thương ra, những người khác đều không thể phó thác, mới có thể lệnh Thiên Thương đi làm.

Vừa nghe là mệnh lệnh của Vương gia, Đông Vân Tường Thụy cùng Chi Thủy nhìn nhau, ần ần cảm thấy được sự tình cũng không đơn giản.

Lần này Thiên Thương suất lĩnh, đến kinh thành chỉ là thường phục thị vệ, tổng cộng năm mươi người, tất cả bọn họ đều lệ thuộc trực tiếp vào Đại Lý vương thất quân cận vệ – thành viên Hồ bảo kỵ . Thống lĩnh Hồ bảo kỵ chính là Đại Lý vương bản nhân, trừ bỏ Đại Lý vương, không ai có thể chỉ huy bọn họ.

Nhập đội phía trước, mỗi danh sĩ binh đều trải qua tình huống tuyển, mới có được thực lực võ tướng. Có thể nói là cường nhân trong những cường nhân, tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Mà Hồ bảo kỵ, lại còn là một chi được xưng tụng bách chiến bách thắng, đội kỵ binh truyền kỳ. Bọn họ nhân số tuy rằng không quá hai vạn, nhưng lúc ở Đại Lý đối kháng chiến đấu với các dân tộc thiểu số phía nam, lũ kiến kị công, buru hần vô cùng.

Mà người cùng Đông Vân Tường Thụy nói chuyện kia, chính là Thiên Thương, hồ báo kỵ hữu quân Đô Thống.

Hắn nhảy xuống ngựa, cùng Đông Vân Tường Thụy đứng chung một chỗ.

Hai người thân cao xấp xỉ, nhưng dung mạo cử chỉ trong lúc đó, Thiên Thương lại có vẻ thành thực hơn. Bất quá nhìn từ ngoài, hắn niên kỉ cũng không lớn, nhiều nhất bất quá hai mươi lăm hai mươi sáu, một cái bím tóc mềm mại rời ra khoát lên trên vai, mặt mày dị thường thanh tú. Hơn nữa nếu so sánh với các nam nhân khác, làn da hơi hiện trắng nõn, khiến cho hắn ở trong đám người phi thường nổi bật.

“Hắn là người nào?” Thiên Thương chỉ chỉ A Ly, hỏi Đông Vân Tường Thụy.

“Là . . . .” Đông Vân Tường Thụy ấp úng, mặt đỏ đửng lên, trộm liếc nhìn A Ly một cái, gặp A Ly không có phản ứng gì, nhưng cũng cảm thấy xấu hổ khi ở trước mặt nhiều người như vậy, cao giọng tuyên bố A Ly là lão bà tương lai của hắn. Cho nên đành phải tiến đến bên tai Thiên Thương, hạ giọng nói: “Là Vương phi ta tuyền.”

“Nguyên lai là Vương phi.”

Ai ngờ Thiên Thương tuyệt không thông cảm Đông Vân Tường Thụy thẹn thùng, đảm đương khuếch đại âm thanh, dùng âm lượng bình thường thuật lại lời Đông Vân Tường Thụy vừa nói. Lúc này, thành viên hồ báo kỵ cũng ồn ào hẳn lên, nhìn về phía A Ly.

A Ly một trận ác hàn, nghĩ thầm cái vấn đề nghiêm trọng này. Đều do chính mình không sớm giải thích rõ ràng với Đông Vân Tường Thụy, mà kéo dài tới hôm nay. Nếu để cho bọn họ biết mình là nam nhân, không biết Đông Vân Tường Thụy sau này, còn có mặt mũi quay về Đại Lý quốc.

“Hắn không phải nam nhân sao?”

Thiên Thương đột nhiên tuôn ra một câu, khiến A Ly sợ tới mức chân bước sau nửa bước, một câu “ngươi như thế nào biết” đã muốn nhảy đến miệng, thiếu chút nữa là nói ra ! Lại bị một trận cười vang của Đông Vân Tường Thụy cắt ngang.

“Thiên Thương, ngươi không có mắt sao? A Ly rõ ràng chính là nữ nha.” Đông Vân Tường Thụy một bên cười, một bên nói.

“ngươi mới là người không có mắt a!” A Ly ở trong lòng oán giận.

“Thật không?” Thiên Thương giống như là có điểm không tin, nhưng nghe Đông Vân Tường Thụy khẳng định như vậy, cũng liền bớt nghi ngờ.

“Đúng rồi. . . .” Đông Vân Tường Thụy đột nhiên nghĩ đến chính sự, vội vàng hỏi, “Ngươi lần này đến kinh thành đến tột cùng vì cái gì?”

Thiên Thương nói: “Vi tìm một người.”

“Ai?”

“Niếp Nguyên Trinh.”

“Hắn? !”

Không chỉ có là Đông Vân Tường Thụy, liền ngay cả A Ly cùng Chi Thủy, cũng đều giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hơn hai mươi năm trước, hoàng hậu Hy Tương vương triều cùng vị Trần phi mà tiên đế vô cùng sủng ái, đồng thời mang long thai.

Vì thế tiên đế hạ chiếu, ai sinh hạ nam hài trước, liền lập vì thái tử.

Chiếu thư vừa ban, Trần phi biết hoàng hậu vì muốn địa vị được củng cố, nhất định sẽ ra tay hạ độc thủ với mình và thai nhi trong bụng. Vì thế Trần phi thỉnh cầu tiên đế, cho phép nàng ở một gian tự miếu vùng ngoại ô để tĩnh tâm dưỡng thai.

Tiên đế không một chút nghi ngờ, lập tức đáp ứng.

Không bao lâu sau, Trần phi ở ngôi tự miếu lặng lẽ sinh hạ hoàng tử. Vì bảo trụ tánh mạng đứa nhỏ, Trần phi nói dối với tiên đế rằng nàng sinh non, sau đó lại bí mật phó thác hoàng tử cho ngự tiền thị vệ Đô Thống —— Niếp Nguyên Trinh.

Nàng hy vọng Niếp Nguyên Trinh có thể thu dưỡng tiểu hoàng tử, hơn nữa sẽ nuôi nấng tiểu hài tử lớn lên trở thành người của Niếp gia.

Trân phi tín nhiệm Niếp Nguyên Trinh, đối Niếp Nguyên Trinh có đề cử chi ân, Niếp Nguyên Trinh đối Trân phi phi thường kính trọng, hơn nữa hấn vô nghệ cao cường, quang minh lỗi lạc, là người đáng để phó thác.

Trân phi nói với Niếp Nguyên Trinh, nàng không cầu tiểu hoàng tử có thể bước lên ngôi vị hoàng đế, mà chỉ mong hấn có thể bình an lớn lên. Tuy rằng trong cơ thể hấn chảy long huyết, nhưng hy vọng hấn có thể rời xa triều đình, rời xa nơi chính trị phân tranh đầy mùi máu tươi. Cho dù hấn cùng nàng vĩnh viễn cũng không thể nhận mặt nhau, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy hấn bình an lớn lên, chính nàng cũng cảm thấy mãn nguyện.

Trong tình huống đó, nếu đề hoàng hậu biết được Trân phi hạ sinh hoàng tử trước, không chỉ có tiểu hoàng tử, liền ngay cả tính mạng của trân phi cũng khó có thể bảo toàn.

Niếp Nguyên Trinh biết rõ sự tình lợi hại, hấn quỳ gối trước mặt Trân phi, thề với trời đất nguyện lấy sinh mệnh bảo hộ tiểu hoàng tử.

Trân phi nghe xong lệ vương đầy mặt, đem tiểu hoàng tử vẫn còn chưa mở mắt giao cho hấn, nhìn hấn ôm lấy tiểu hoàng tử hạ son.

Tiên đế đối với chuyện Trân phi sanh non tuy rằng sâu sắc tiếc hận, nhưng không lâu sau đó, liền dần dần phai nhạt. Hoàng hậu bên kia cũng không có động tĩnh gì, ngay tại thời điểm Trân phi nghĩ hết thảy mọi chuyện đều đã muốn trần ai lạc định, huyết án đã xảy ra!

—— Niếp gia cao thấp hơn một trăm nhân khẩu, tất cả đều bị giết chết chỉ trong một đêm! Niếp gia mang họa diệt môn!

Không ai biết Niếp gia vì sao mà chết, cũng không ai biết hung thủ là ai, bởi vì dù có tra như thế nào cũng tra không ra!

Tất cả chuyện tình, chỉ có Trân phi biết, hung thủ chính là hoàng hậu, thế lực vô cùng lớn.

Cho dù nàng biết, cũng không có biện pháp gì, gần nhất là sẽ mang tội khi quân; thứ hai, thế lực của nàng không thể nào bì kịp với hoàng hậu có thừa tướng chống lưng, cho nên chỉ có thể ẩn nhẫn mà sống.

Bất quá cũng may sau khi dọn dẹp hiện trường huyết án, không hề phát hiện thi thể của tiểu hoàng tử cùng Niếp Nguyên Trinh.

Trân phi mỗi ngày thấp hương bái Phật, khẩn cầu bình an cho bọn họ.

Trong lúc này, Niếp Nguyên Trinh đã dùng tới biện pháp cuối cùng, rốt cục cũng liên hệ lại được với Trân phi, hơn nữa còn gửi tín cáo cho nàng nói rằng, tiểu hoàng tử chẳng những không chết, mà còn đang ở chung với mình. Hấn lúc nào cũng ghi nhớ lời hứa của mình lúc trước—— sẽ dùng sinh mệnh của hấn để bảo vệ sự an toàn cho tiểu hoàng tử.

Trân phi trong lòng sốt ruột, hy vọng có thể gặp mặt tiểu hoàng tử, vì thế đã cùng Niếp Nguyên Trinh ước định thời gian và địa điểm bí mật để gặp mặt.

Nhưng khi tới ngày ước định ấy, Trân phi lòng tràn đầy hy vọng cùng chờ đợi, lại hóa thành một hồi ác mộng khác cốt trùy tâm!

Bởi vì đợi nàng không phải là Niếp Nguyên Trinh và hài tử, mà là hoàng hậu, còn có một khối—— thi thể trẻ con!

Một tiểu hài tử còn không tới một tháng tuổi, bên trong cái túi da bị máu tươi nhiễm hồng, đưa đến trước mặt Trân phi.

Trân phi vạch ra một góc cái bao, liền thấy hé ra một đôi gò má trắng bệch tím tái!

『a!』 một tiếng thét chói tai, nàng ngã ngồi trên mặt đất.

—— đó là đứa con của nàng!

Thời điểm nàng đem hấn đi, hấn vẫn ngủ thật say, hai má đỏ bừng tựa như quả táo chín mọng vào mùa thu, trên người vẫn còn vương lại một mùi nải hương thân nhiên; nhưng đến khi hấn trở lại trước mắt mình, thì đã biến thành một khối thi thể lạnh lẽo, cổ họng gần như bị chặt đứt, khoe miệng vết máu chưa khô, ánh mắt vẫn là nhắm. . . . . Hơn nữa lần này, vĩnh viễn cũng không bao giờ mở ra.

Nàng là mẹ hấn, nhưng nàng thậm chí chưa từng nhìn kỹ hấn lần nào. . . . .

Trong từng giấc mộng, nàng chỉ mong một ngày nào đó có thể được sờ sờ đầu hấn, có thể nhìn thấy hấn, nói chuyện với hấn, có thể nhìn hấn cười, nhìn hấn khóc, nhìn hấn bình an lớn lên ở Niếp gia, nhìn hấn gây dựng sự nghiệp, nhìn hấn cưới vợ bạc đầu giai lão. . . . .

Nhìn hấn cả đời hạnh phúc, bình an.

Vì giấc mộng bé nhỏ không đáng kể này, nàng thậm chí có thể buông tha cơ hội được nghe hấn gọi mình một tiếng ‘nuong’, thậm chí có thể bỏ luôn cả sự sủng ái của tiên đế, thậm chí có thể vứt bỏ cả hạnh phúc được làm mẹ của mình.

Nhưng tất cả điều này, đều đã bị sự thật tàn nhẫn không thể chấp nhận trước mắt, phá nát.

Hài tử của nàng, xương cốt của nàng, máu thịt của nàng, đã hóa thành một khối thi thể không bao giờ mở mắt, bị người tùy ý ném xuống đất.

Trân phi thủy chung không khóc, lệ của nàng, tất cả đều hóa thành huyết, tích ở trong lòng.

Thanh âm của hoàng hậu từ đỉnh đầu truyền đến, nói với nàng, Niếp Nguyên Trinh vì cầu bảo mệnh, chủ động giao ra tiểu hoàng tử.

Trân phi đương nhiên không tin, nhưng cái chết của tiểu hoàng tử, là một đả kích quá lớn với nàng, khiến nàng một phen bạo bệnh. Nhưng ngay cả như vậy, Trân phi vẫn là chờ mong có một ngày, Niếp Nguyên Trinh có thể xuất hiện ở trước mặt nàng, nói cho nàng hết thấy chân tướng.

Sau đó, cái ngày Trân phi chờ đợi rốt cuộc đã đến, thời điểm nàng ở tự miếu tĩnh dưỡng.

Đối mặt với Niếp Nguyên Trinh đột nhiên xuất hiện, Trân phi có vẻ phi thường bình tĩnh, nàng còn nói với hắn một câu: “Nếu ngươi không thẹn với lương tâm, không có vi phạm lời hứa lúc trước, ta sẽ nghe ngươi giải thích. Bằng không —— ngươi đi đi! Đừng nói gì cả!”

Sau đó Trân phi quay lưng lại, lẳng lặng chờ đợi.

Nàng rất mực hy vọng Niếp Nguyên Trinh có thể giống như trước đây, chân thành nói với nàng hắn không có thẹn với lời thề, tự nói sẽ không cô phụ sự tín nhiệm của Trân phi, cũng không có chủ động đem hoàng tử giao cho hoàng hậu, càng không có làm cho tiểu hoàng tử chết ở trên tay hoàng hậu.

Nhưng mà, tất cả chờ đợi, quy về yên lặng ——

Trân phi không hề nghe thấy Niếp Nguyên Trinh có bất kỳ lời giải thích nào.

Rốt cục, không biết đợi bao lâu, Trân phi rốt cục nhìn không được, nhìn lại —— Niếp Nguyên Trinh sớm không thấy bóng dáng!

Hắn thế nhưng đi rồi, một câu cũng không có lưu lại mà bước đi !

Hắn đi, chứng minh hắn vẫn tâm hữu quý (tự cảm thấy hổ thẹn với lòng)! Chứng minh hắn hổ thẹn với lời thề lúc trước, chứng minh hắn không còn lời nào để nói, chứng minh hắn không có gì để giải thích!

—— kia một khắc, Trân phi hoàn toàn điên rồi.

Lệ của nàng, máu của nàng, đau của nàng, hối của nàng, hận của nàng ——

Tất cả đều hóa thành 『 a 』 một tiếng kêu thảm thiết thê lương, tê tâm liệt phế vang vọng trong bầu không khí tịch mịch của ngôi cổ tự!

Những ngày sau đó, Trân phi bạo bệnh không dậy nổi, suốt ngày bầu bạn cùng chén thuốc.

Bệnh của nàng, gần hai mươi năm, hơn nữa dù cho có trị như thế nào cũng trị không dứt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Rốt cục, không lâu sau khi tân đế Mạc Triều Dao đăng cơ, nàng thác nhân thỉnh cầu hoàng hậu, nói bệnh tình của mình ngày một nặng, cũng không còn sống được bao lâu nữa, nhưng trước khi chết chỉ có một cái tâm nguyện, chính là có thể đem thi cốt mai táng ở quê hương —— Đại Lý.

Trân phi, bản họ 『 Đông Văn 』, là hoàng thất Đại Lý, thân tỷ tỷ của Đại Lý Vương lúc năm tuổi.

Hơn hai mươi năm trước, vì tình ban giao hòa hữu giữa Hy Tương và Đại Lý, nàng thân vượt ngàn dặm từ Đại Lý vào Trung Nguyên, trở thành Trân phi của Hy Tương hoàng đế.

Mặc cho lúc ở Đại Lý thân thể hiển hách như thế nào đi nữa, nhưng khi vừa đến vương triều ngàn dặm xa cách này, liền trở thành một người không thân không thích, không có bằng hữu, đồng nghĩa trở thành một người đáng thương, ngay cả tiểu hài tử mang dòng máu duy nhất kết nối nàng và Hy Tương, cũng đã chết hơn hai mươi năm trước, chết trước khi tròn một tuổi. . . . .

Lúc thời điểm kia bắt đầu, Trân phi cũng đã chết. Hoàng hậu biết, cho nên mới đồng ý để nàng quay về Đại Lý.

Ngày liên nhân của Đại Lý và Hy Tương, Trân phi chỉ là vật hi sinh.

Nếu hơn hai mươi năm trước, Trân phi đem chuyện hoàng hậu sát hại hoàng tử kể lại với Đại Lý vương. Như vậy Hy Tương cùng Đại Lý, nhất định bình nhẵn tương kiến. Bởi vì biết rõ điều này, Trân phi mới quyết định giấu diếm tất cả mọi chuyện. Nàng đến Hy Tương chính là vì mối ban giao hòa thuận giữa Hy Tương và Đại Lý. Nàng không cho phép sự hòa bình trước mắt này bị chính tay mình phá hủy.

Nàng một nhân, liền nhìn suốt hơn hai mươi năm.

Hiện tại chuyện hơn hai mươi năm trước cũng đã qua đi, Trân phi sớm xem đậm hết thấy. Nàng không nghĩ báo thù, chỉ muốn biết chân tướng.

Sau khi trở về Đại Lý, Trân phi đem này hết thấy nói với Đại Lý vương, nàng hy vọng Đại Lý vương có thể giúp nàng tìm được Niếp Nguyên Trinh. Nàng hối hận chính mình hai mươi năm trước không có nghe hắn giải thích, hối hận suốt hai mươi năm, hy vọng trước khi chết, có thể nghe Niếp Nguyên Trinh chính miệng nói với nàng, năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Vì thế Đại Lý vương bí mật phái người đi thăm dò tin tức của Niếp Nguyên Trinh.

Vì sợ kinh động bề trên của hoàng hậu, mọi chuyện tiến hành đều vô cùng bí ẩn, cho nên ngay cả Đông Văn Tường Thụy cũng không biết. Nếu không phải hôm nay vừa đúng lúc gặp Thiên Thương đang chấp hành nhiệm vụ, chỉ sợ hân đến bây giờ cũng chẳng hay biết điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Nghe xong câu chuyện xưa thật dài này, A Ly có một vấn đề không rõ, “Nếu biết tỷ tỷ của mình chịu nhiều đau khổ như vậy, vì cái gì Đại Lý vương chẳng những không báo thù, còn muốn tái phái hoàng tử đến Hi Tương hòa thân?”

Không đợi người khác trả lời, A Ly đã tự nghĩ đến đáp án, “À! Ta đã biết! . . . . . Hẳn nhất định là muốn để cho đứa con của mình cưới Hy Tương công chúa trở về, sau đó nhốt ở Đại Lý, hảo hảo khi dễ! Hảo hảo ngược đãi! Để hân báo thù cho tỷ tỷ!”

A Ly tự cho là chính mình phân tích hoàn toàn chính xác, không nghĩ tới mọi người lại cười to một trận.

Chỉ Thủy nói: “Thân là Vương phi tương lai, lại nói ra những lời như vậy, có phải hay không nghĩ muốn hối hôn nha?”

“Dì?”

A Ly thiếu chút nữa đã quên, Đông Văn Tường Thụy còn đang coi mình là nữ nhân, đang muốn phản bác, lại bị Đông Văn Tường Thụy ôm cổ, không cho cự tuyệt nói: “Không được, hiện tại nghĩ muốn đổi ý đã không còn kịp rồi! Nếu ép buộc cũng phải buộc người mang về Đại Lý làm Vương phi!”

“Buông!” A Ly tránh khai Đông Văn Tường Thụy, thở dài một hơi nói, “Chuyện tới nước này. . . . . Có chuyện này, không thể không nói. . . . .”

“Chuyện gì?” Đông Văn Tường Thụy tò mò.

“Chính là. . . . .” A Ly nói ra đề khí, khóe mắt phiêu phiêu nhìn một vòng người của Hồ Báo Kỳ, nghĩ thầm: Đông Văn Tường Thụy tốt xấu cũng là một tiểu vương gia, vẫn là chữa cho hân một chút mặt mũi đi, đợi đến khi chỉ có hai người, tái hướng hân ngã bài cũng không muộn.

Tương tự như vậy, A Ly đem cái câu 『ta là nam nhân』 sắp nói ra kia, lại nuốt trở về bụng, đẩy Đông Văn Tường Thụy ra nói: “Bây giờ không thể nói với người. . . . .”

“Rốt cuộc là cái gì a?”

“Về sau nói sau. . . . .”

“Ta muốn nghe bây giờ.”

“Người vẫn nên đợi lúc ít người hăng tái nghe thì hảo hơn, ta sợ làm người sợ.”

“Chính là. . . . .”

Đông Văn Tường Thụy vẫn còn muốn nói cái gì, nhưng khi nghe Thiên Thương nói một câu “tới rồi”, vừa nhắc đầu, lúc này mới phát hiện bọn họ đã gần về tới 『Phi Hương xá』—— cũng chính là chỗ ở của Niếp Nguyên Trinh.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Còn chưa vào nhà, một mùi vị khác thường đã truyền tới—— đó là mùi máu!

“Không tốt!” Thiên Thương gầm nhẹ một tiếng, đẩy cửa mà vào.

Những người khác đều theo ở phía sau, vừa mới vào nhà, đã bị một màn huyết tinh xuất hiện ở trước mắt kinh ngạc đến ngây người!

Ánh sáng vẫn như trước hôn ám trong phòng, ở giữa hé ra một chiếc bàn gỗ bảm đầy bụi bẩn. Mà phía trên bàn gỗ kia, gờ này khắc này, thế nhưng lại có một cái đầu người ướt đẫm máu đoan đoan chính chính nằm lẫn lộn trên đó!

—— là Niếp Nguyên Trinh, hẳn thế nhưng đã chết!

Thân thể mất đi cái đầu chậm chậm ngã trên mặt đất, màu máu đỏ tươi chảy dài trên mặt đất, mẩn ố đều là mùi máu, dày đặc đặc làm cho người ta hít thở không thông.

Cái đầu vô luận là tóc hay là chòm râu đã hoa râm, lẳng lẳng nằm trên mặt bàn.

Người đã quen nhìn thấy người chết như Thiển Thương, không nói một câu, đi ra phía trước, vén ra mớ tóc tán loạn che đi khuôn mặt người chết, như là muốn xác nhận thân phận người chết. Nhưng Thiển Thương chưa bao giờ gặp qua Niếp Nguyên Trinh, cho nên nhìn trong chốc lát, cũng không kết luận được gì.

Nhưng thật ra A Ly, theo khe hở nhìn đến khuôn mặt Niếp Nguyên Trinh, mơ hồ nhìn thấy người chết nhắm mắt lại, giống như chết thực bình tĩnh, cũng thực an tường.

Còn lại một thanh trường kiếm đâm máu, lẳng lẳng nằm trên mặt đất, cách chuôi kiếm không đến ba tấc, là tay của Niếp Nguyên Trinh. Bốn phía cũng không có dấu vết xô xát đánh nhau, phỏng đoán là Niếp Nguyên Trinh sử dụng kiếm tự sát.

Lần đầu tiên tại khoảng cách gần như vậy, nhìn thấy đầu người, A Ly chỉ cảm thấy trong óc 『 ầm vang 』 một tiếng nổ tung, sợ hãi đến chân tay mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã.

Hoàn hảo Đông Vân Tường Thụy đứng lúc đỡ hấn, cái gì cũng không nói, chỉ nâng tay che mắt A Ly, không cho hấn lại nhìn xuống dưới.

A Ly thái độ khác thường, không như bình thường lui về đẩy Đông Vân Tường Thụy ra, mà chỉ lẳng lẳng đứng yên, thân thể ần ần bắt đầu run rẩy.

—— này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? !

Bọn họ bắt quá mới rời đi nửa khắc mà thôi, một người rõ ràng khi này còn sống sờ sờ, cư nhiên đã muốn thân thủ dị xứ! ?

Lúc này, đột nhiên nổi lên một trận gió, cuốn theo một tờ giấy viết thư màu trắng bay giữa không trung.

Thiển Thương không có ngẩng đầu, một tay vung lên, chặt chẽ bắt lấy trang giấy vừa lúc thổi qua đỉnh đầu kia. Nét mực trên giấy vẫn còn chưa khô, như là mới vừa viết không lâu. Tự (chữ) cũng không nhiều, chỉ có ngắn ngủn hai câu:

『 hai mươi năm trước có vì lời thề, hai mươi năm sau đầu người dâng. 』

Chữ viết cương nghị, giống như tranh tranh thiết cốt, Thiển Thương ánh mắt bi ai.

—— quả nhiên là tự sát!

Nghĩ như vậy, Thiển Thương đem trang giấy viết thư kia đưa lại cho Đông Vân Tường Thụy xem qua.

Đông Vân Tường Thụy đem hai hàng tự ngắn ngủn kia, lặp lại mấy lần, mới nói ra một câu: “Hấn tội tình gì chứ!”

Trần phi đội hai mươi năm, đợi chờ chính là lời giải thích của Niếp Nguyên Trinh. Nhưng hấn lại ở phía sau, lựa chọn tự sát! ?

Rốt cuộc một cái đầu người không thể nói chuyện, còn có thể giải thích cái gì! ?

Trần phi đau khổ đợi hai mươi năm, cũng rốt cuộc chờ không ra kết quả? Chẳng lẽ nàng phải mang theo tiếc nuối suốt đời này, hàm lệ cửu tuyền?

Kỳ thật, người đợi chờ suốt hai mươi năm, không chỉ có mình Trần phi mà còn có cả Niếp Nguyên Trinh.

Thời khắc hấn biến mất trước mặt Trần phi, hấn mà bắt đầu chờ đợi, chờ đợi có một ngày có thể dùng tính mệnh của mình để chuộc tội.

Cho nên, hấn rốt cục đợi tới hôm nay, đợi cho người của Đại Lý đến tìm hấn, đợi đến lúc có thể giao chiếc đầu này cho Đại Lý, đợi đến khi chuộc lại tội nghiệt của hấn vì năm đó đã không tuân thủ ước định!

Nhưng là ——

Thao thiên huyết nợ (nợ máu ngập trời) hơn hai mươi năm trước, cũng không vì cái chết của Niếp Nguyên Trinh, mà xóa bỏ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Đem thủ cấp của Niếp Nguyên Trinh dùng bạch bố bao hảo, đặt vào trong khối băng bên trong băng hạp, đoàn người hộ báo kỵ hoả tốc trở về Đại Lý phục mệnh.

Đồng Văn Tường Thụy vốn định đồng hành, nhưng A Ly nói cái gì cũng không chịu, tìm cớ từ chối. Nói nữu thương bên chân phải của mình vẫn chưa phục hồi như cũ, đi đường mà nói, rất không thuận lợi. Huống hồ hồ báo kỵ là trở về phục mệnh, dọc theo đường đi khẳng định mã bất đình đề (tuyệt không dừng ngựa). Theo chân bọn họ một đường trở về, lao thần thương thân là nhỏ, nếu không mệt chết mới là lạ?

Kỳ thật A Ly thực tâm nghĩ chính là, nếu đi theo những người bên hồ báo kỵ, cơ hội chạy trốn của chính mình, nhất định lại càng khó khăn.

Thấy A Ly phản đối phi thường cực lực, Đồng Văn Tường Thụy nghĩ nghĩ, cũng hiểu được rất có đạo lý. Nơi huấn luyện Hồ báo kỵ, hẳn cũng gặp qua, quả thực cũng không khác gì so với địa ngục. Cái địa phương huấn luyện ra loại thị vệ này, một người lại so với một cái ma quỷ, thân thể đều là làm bằng sắt, tính lực vô hạn, cho dù ba ngày ba đêm không ngủ, cũng sẽ không hảm một cái chữ『 mệt 』.

Theo chân bọn họ đồng hành, Đồng Văn Tường Thụy chỉ sợ chính mình đều ăn không tiêu, chứ đừng nói A Ly .

Tương tự như vậy, Đồng Văn Tường Thụy rốt cục đáp ứng ở lại cùng A Ly, một bên thưởng thức phong cảnh, một bên quay về Đại Lý.

Hồ báo kỵ rời đi, đáng lẽ A Ly nên vô cùng cao hứng. Nhưng kỳ quái chính là, trên đường trở về thành, A Ly chẳng những không thể nào cười nổi, mà vẫn cúi đầu, thường thường thở dài mấy hơi, giống như là đang rất thất vọng.

Mà chuyện làm cho A Ly thất vọng, chính là Chi Thủy không cùng Hồ báo kỵ rời đi

Hắn là thiếp thân thị vệ của Đồng Văn Tường Thụy, đương nhiên phải ở lại bên cạnh Đồng Văn Tường Thụy. A Ly trong lòng thầm nghĩ, nếu ngay cả Chi Thủy cũng biến theo đám người kia, chỉ còn lại có một mình Đồng Văn Tường Thụy, chuyện hắn chạy trốn liền thuận lợi hơn nhiều.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, bất đắc dĩ chấp nhận sự thật, âm thầm tính toán bước tiếp theo của kế hoạch chạy trốn.

Đại khái vào lúc chạng vạng, bọn họ rốt cục trở lại nguyên lai khách điểm.

A Ly mệt mỏi một ngày, cũng đã muốn kiệt sức, ngã lên trên giường định ngủ. Nhưng ai ngờ ánh mắt mới vừa nhắm lại, thanh âm của Đồng Văn Tường Thụy liền từ đỉnh đầu truyền đến, “A Ly cô nương. . . . . Ta biết ngươi đã muốn chết đi, nhưng mà chuyện kia. . . . . Nếu ngươi không nói cho ta biết, ta sẽ trắng đêm mất ngủ. . . . .”

A Ly mệt đến mức ngay cả mắt cũng không muốn mở ra, chôn đầu trong gối, rất không bình tĩnh đáp lại một câu, “Chuyện gì nha?”

“Chính là khi đang trên đường trở lại Phi Hương xá, ngươi nói có chuyện muốn nói cho ta, nhưng phải đợi lúc ít người. . . . .”

“À!” A Ly sợ hãi kêu một tiếng, lúc này mới nhớ đến, lăn lông lốc từ trên giường đứng lên, vỗ trán nói, “Là sự kiện kia nha!”

“Rốt cuộc là chuyện gì nha?”

“Chính là. . . . .” A Ly cười gượng hai tiếng, vẫn không thể mở miệng được.

Trộm liếc mắt nhìn Đồng Văn Tường Thụy một cái, chỉ thấy đối phương vẫn mang vẻ mặt chờ mong, đang đợi chính mình nói ra kia chuyện.

Ai. . . . . Nhìn ngươi chờ mong như vậy, ta liền càng khó mở miệng nha. . . . .

A Ly âm thầm thở dài, nhưng Đồng Văn Tường Thụy đã muốn mất kiên nhẫn, lại hỏi lần nữa: “Hiện tại cũng chỉ có hai người chúng ta, rốt cuộc là chuyện gì nha, A Ly cô nương?”

“Ngươi không cần gọi ta A Ly cô nương.” Nghe như thế thật không chút nào thoải mái.

Đồng Văn Tường Thụy phi thường hồn nhiên chớp chớp mắt, hỏi: “Không gọi A Ly cô nương, kia gọi là gì?”

“Tùy tiện đi.” Chi cần không gọi cô nương, cái gì cũng tốt.

“Tùy tiện? . . . . .” Đồng Văn Tường Thụy suy tư một chút, đột nhiên hai mắt sáng ngời, nghĩ rằng A Ly đang ám chỉ chuyện gì, không khỏi lộ ra vẻ mặt cười gian.

“Ngươi cười cái gì?” Nhìn đến Đồng Văn Tường Thụy có loại tươi cười này, A Ly trong lòng từng trận phát lạnh.

“Ha ha. . . . .” Đồng Văn Tường Thụy tiếp tục cười gian, ghé sát vào A Ly nói, “Ta đã biết, ngươi không phải là muốn cho ta đổi cách xưng hô. . . . .”

“?”

“Phu nhân?”

“. . . . .” A Ly sắc mặt tối lại.

Gặp A Ly không thích, Đồng Văn Tường Thụy vội vàng thay đổi một cái, “Nương tử?”

Ai ngờ sắc mặt A Ly còn khó coi hơn hồi nãy, âm u quát: “Ngươi cầm miệng cho ta. . . . .”

Tâm tình hẳn hiện tại, nếu chỉ dùng hai chữ 『phẫn nộ』 thì không thể biểu đạt hết được.

“Ai. . . . .” Đông Vân Tường Thụy thật sự đoán không ra, “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì nha?”

Lui cũng chết mà tiền cũng chết, tiếp tục giấu diếm cũng không phải là biện pháp, A Ly quyết định liều mạng!

Chỉ chỉ cửa sổ, đối Đông Vân Tường Thụy nói: “Trước tiên ngươi đóng cửa sổ lại đi.”

“Có chuyện gì mà phải đóng cửa sổ?”

“Ngươi chiếu theo lời ta nói mà làm là được rồi!”

“Hào hào hảo. . . . .”

Thấy con tức của A Ly càng ngày càng cao, Đông Vân Tường Thụy không dám đắc tội, đành phải ngoan ngoãn đứng dậy, đi tới đóng cửa sổ lại.

Này phòng cũng chỉ có một cửa chính và một cửa sổ, cửa chính đã đóng từ sớm, hiện tại ngay cả cửa sổ cũng bị Đông Vân Tường Thụy đóng lại, tựa thành một không gian hoàn toàn bị phong bế.

“Thật là. . . . . Cần gì phải thần bí như vậy, còn đóng cái gì cửa sổ. . . . .”

Đông Vân Tường Thụy một bên toái toái niệm, một bên quay đầu, ai ngờ ——

“A! ! ——”

Đông Vân Tường Thụy hét thảm một tiếng, y hét một con bích hồ (thần lằn) mà bám dính vào vách tường, chỉ vào A Ly hét lớn: “Ngươi ngươi ngươi ngươi muốn làm gì! Vì cái gì phải cời quần áo!”

Lúc này A Ly đưa lưng về phía Đông Vân Tường Thụy, ngồi ở trên giường, cời ra ngoại y.

“A, A Ly cô nương. . . . . Ngươi vẫn là mau mặc quần áo vào đi, ta tâm bản không thể chịu được a. . . . . Tuy rằng ta xác thực là đã quyết định cưới ngươi, nhưng là. . . . .”

A Ly cũng không để ý Đông Vân Tường Thụy, tiếp tục cời.

Đông Vân Tường Thụy mặt đỏ tai hồng, trộm liếc mắt vài lần nhìn lưng A Ly, lại vội vàng cúi thấp đầu, không dám xem nhiều, kỳ thật nội tâm của hắn phi thường đấu tranh, “Tuy rằng ngươi là Vương phi do ta chọn ra. . . . . Nhưng, nhưng là. . . . . Ta, ta, ta còn là. . . . . Có chút phản đối ‘cái chuyện’ trước khi thành thân nha. . . . . Ân. . . . . Cái kia, kỳ thật cũng không phải ta phản đối. . . . . Chủ yếu là cha ta bên kia, hắn. . . . . Oa a a a!”

Đông Vân Tường Thụy ấp úng nói đến chuyện sau, nhưng lại biến thành hét thảm một tiếng.

Bởi vì hắn nhìn thấy A Ly nửa thân trên trần trụi『tạch』 một cái đứng lên! Hơn nữa một chân đã muốn xuống giường. . . . .

“Đông Vân Tường Thụy ngươi nhìn rõ cho ta !” A Ly hít sâu một hơi, rống lớn nói, “Ta phải xoay người !”

“Oa! Không cần nha!”

Trong chớp mắt A Ly xoay người lại, Đông Vân Tường Thụy sợ tới mức vội vàng nhắm hai mắt, thân mình cũng chuyển đến phía sau, quay mặt vào vách tường.

“Ngươi sợ cái gì? Xem ta nha!”

Không nghĩ tới Đông Vân Tường Thụy thế nhưng lại có loại phản ứng này, A Ly vừa tức giận vừa buồn cười, đi đến bên Đông Vân Tường Thụy, chọc chọc bờ vai của hắn.

“Không, không được. . . . . A Ly cô nương, ta ta ta. . . . . Ta không thể nhìn. . . . .”

“Ngươi chỉ cần liếc mắt một cái thôi, có chuyện gì đâu, liếc mắt một cái liền hiểu được.”

“Không. . . . . Không được. . . . .”

A Ly thở dài, cho tới bây giờ chưa từng thấy người như thế. Nhìn bề ngoài thì cũng là đỉnh nam nhân, nhưng ở sâu trong nội tâm, so với nữ nhi còn nữ nhi hơn.Nhớ lại lúc trước lần đầu tiên gặp mặt, A Ly còn đem hắn trở thành thần tượng trong lòng, hiện tại nghĩ lại cảm thấy thật buồn cười.

“Hào hào hảo, không nhìn cũng được, vậy ngươi sờ một chút là được rồi a?”

“Sờ? Sờ nơi nào nha?”

“Nơi này!”

Nói xong, A Ly nắm lấy tay Đông Vân Tường Thụy, không khỏi phân trần, 『 ba 』 một một tiếng kéo đến ngực của mình. Nghĩ thầm, như vậy hẳn cuối cùng cũng sẽ biết mình là nam nhân a.

Ai ngờ, Đông Vân Tường Thụy vẫn không biết mình đang sờ cái gì, thử xoa nhẹ một chút.

“Hỗn đản! Ngươi đừng loạn nhu nha!”

A Ly bị hấn nhu khiến cả người không thoải mái, một bàn tay nhắm phía sau ót Đông Vân Tường Thụy đánh tới, Đông Vân Tường Thụy phản xạ tính mở mắt, nhưng lại phát hiện lòng bàn tay của mình đang sờ ần trên ——ngực A Ly? !

“A!” Đông Vân Tường Thụy quát to một tiếng, trong lòng kinh hách『 bùm 』 một chút, vội vàng rút tay về.

“Ngươi sợ cái gì sợ!” A Ly sinh khí, kéo tay Đông Vân Tường Thụy trở lại, đặt lên ngực mình.

“Không cần! Phi lễ nha!”

“Ta còn chưa kêu, ngươi kêu cái gì!”

Ai ngờ A Ly vừa dứt lời, chỉ nghe cửa truyền đến 『 phanh! 』 một tiếng, đúng là Chi Thủy đá cửa xông vào!

Chân trước mới vừa bước vào phòng, Chi Thủy chỉ kịp rống ra một câu 『 chuyện gì! 』, thân thể liền lập tức cứng đờ. Bởi vì hiện tại hình ảnh xuất hiện trước mắt hẳn chính là ——

A Ly cỡi hết áo, còn Đông Vân Tường Thụy thì lại đặt tay trên ngực A Ly. . . . .

—— này, này!

Chi Thủy lập tức hiểu được , quay đầu bước đi. Nhưng mới vừa bước được nửa bước, đột nhiên ngáy ngẩn cả người —— hẳn cảm thấy được có điểm không đúng.

Chi Thủy chậm rãi quay đầu lại, nhìn khuôn mặt A Ly, sau đó tầm mắt chậm rãi chuyển xuống, dừng lại trên khuôn ngực A Ly —— bằng phẳng!

“Ngươi là nam nhân?” Chi Thủy cũng có chút giật mình.

“Cái, cái gì?” Đông Vân Tường Thụy lúc này mới phản ứng nhìn đến, cúi đầu vừa thấy, quả nhiên bộ ngực A Ly —— bằng phẳng không còn gì để nói a!

“Hiện tại đã biết rõ ?” A Ly cuối cùng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Không, không có. . . . .” Đông Vân Tường Thụy giống như vẫn chưa phục hồi được tinh thần, bàn tay đặt trước ngực A Ly, theo bản năng xoa nhẹ hai cái, rồi mới xác định nơi đó quả thật bằng phẳng.

“Đã nói với ngươi không được loạn nhu nha!” A Ly đẩy tay Đông Vân Tường Thụy ra.

“Mặt trên không có. . . . . Kia, như vậy phía dưới đâu. . . . .”

Còn không chờ Đông Vân Tường Thụy sờ đến, A Ly gỡ đầu của hắn, quả thật có đánh hơi mạnh, “Hỗn đản, ngươi còn muốn sờ sao!”

Nhìn đến Đông Vân Tường Thụy bị đánh, Chi Thủy đứng một bên không ra hỗ trợ, mặt không chút thay đổi lạnh lùng nhìn.

Đông Vân Tường Thụy còn không nhận sự thật, cố gắng tự kỷ ám thị, “Nhưng mà lần đầu tiên ta gặp ngươi, ngươi rõ ràng là một nữ nhân nha. . . . .”

“Thì cứ cho là do mắt ngươi không hảo không được sao? Ta sinh ra đã là một nam nhân!”

“Khả, chính là. . . . . Ngươi vì cái gì muốn gạt ta?”

“Ta lừa gạt ngươi khi nào ? Cái lỗ tai nào của ngươi nghe được ta nói mình là nữ nhân! Ta bắt quá chỉ là vào thời điểm ngươi hiểu lầm ta là nữ nhân, không có lập tức phản bác ngươi mà thôi. Bất quá hiện tại, ta đã rõ ràng nói ra tất cả, ta là nam nhân ta là nam nhân ta là nam nhân! Ta —— là —— nam —— nhân ——!”

Một hơi rống hoàn những lời này, A Ly cho rằng Đông Vân Tường Thụy nhất định buông tha hắn, thật dài thở ra một hơi, chuẩn bị vỗ vỗ mông chạy lấy người.

Nhưng ai ngờ mới vừa đi ra hai bước, lại bị Đông Vân Tường Thụy kéo trở lại, “Ngươi không thể đi.”

“Vi cái gì không thể? Ta đều nói rõ ràng, đó là hiểu lầm. Hiện tại hiểu lầm giải khai, người đường đường Đại Lý tiểu vương gia, không thể không độ lượng như vậy, khi dễ ta tiểu dân chúng nha!”

“Ta. . . . . Ta. . . . .”

“?” A Ly nghiêng nghiêng đầu, nhìn Đông Vân Tường Thụy muốn nói lại thôi.

“Ta quyết định ! Mặc kệ người là nam là nữ —— ta đều phải!”

“Không thể nào!”

Lần này đến phiên A Ly bị dọa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Đêm dài nhân tĩnh, khắp kinh thành phố lớn ngõ nhỏ tất cả đều im ắng, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy vài thanh âm gõ mõ cầm canh.

Nhưng ở bên trong hoàng cung, lại là một cảnh tượng nhốn nháo hoàn toàn bất đồng. Chung quanh đèn đuốc sáng trưng, tùy tiện cũng có thể nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của bọn thị vệ. Ngay cả hoàng thái hậu cùng Mạc Triều Dao, cũng đều triệt dạ vô miên (thức trắng đêm), ngồi ở Thanh Tĩnh Cung đợi tin tức truyền lại.

“Bẩm báo Hoàng Thượng, hoàng thái hậu, thuộc hạ đã phái người tìm rất nhiều lần ở Đông Lục Cung, Tây Lục Cung, nhưng vẫn không có tin tức của Vinh Nghĩa quận chúa.” Thị vệ thống lĩnh đầu đồ đầy mồ hôi, thở hồng hộc tự mình bẩm báo tin tức mới nhất.

“Đồ vô dụng!” Hoàng thái hậu đập bàn đứng dậy, chỉ vào cái mũi tên thống lĩnh, cá giận nói, “Cho ... Tiếp tục hảo hảo đi tìm cho bản cung! Bất kỳ góc ngách nào cũng không được bỏ sót! Nếu Vinh Nghĩa xảy ra chuyện gì không hay, các người đem đầu tới gặp ta!”

“Là, thuộc hạ lập tức đi làm!” Nói xong liền vội vàng cáo lui, không dám chậm trễ một giây vì luồng khí cao áp nguy hiểm kia.

Thấy hoàng thái hậu nộ khí đằng đằng, Mạc Triều Dao ngồi một bên cũng ngại nhiều lời, không dám nói gì, lâu lâu lại liếc mắt nhìn thái hậu, sắc mặt nàng càng lúc càng xanh, Mạc Triều Dao cảm thấy tảng đá đè trong lòng càng ngày càng nặng, thở cũng thở không nổi.

“Thật sự là một đám phế vật! Vinh Nghĩa. . . . . Vinh Nghĩa nàng rốt cuộc ở địa phương nào nha. . . . .”

Lại nói, vừa rồi hoàng thái hậu còn một bộ biểu tình như quỷ dạ xoa muốn ăn thịt người, nhưng hiện tại yết hầu nghẹn lại, gần như sắp khóc rồi.

“Mẫu hậu. . . . . Vinh Nghĩa nàng thông minh lanh lợi, nhất định không có việc gì. . . . .” Mạc Triều Dao vội vàng an ủi.

“Chính là Vinh Nghĩa nàng. . . . . Ài, sớm biết như vậy, ta sẽ không nặng lời như thế. . . . .”

Nói xong, khóe mắt hoàng thái hậu lại tràn ra nước mắt. Nàng từ nhỏ vẫn luôn để Vinh Nghĩa quận chúa theo bồi bên người, nhìn thấy nàng ta từng chút từng chút một từ một nữ đồng nhu thuận, trưởng thành thành một thiếu nữ xinh đẹp, nàng đối với nàng ta giống như một thân sinh nữ nhân, chưa bao giờ nặng lời đánh chửi. Nhưng vào sáng ngày hôm nay, nàng lần đầu tiên tức giận với Vinh Nghĩa quận chúa!

Sự tình là như vậy:

Đông Vân Tường Thụy và A Ly mất tích đã gần năm sáu ngày, trong ngoài hoàng cung tìm khắp nơi cũng không thấy. Mấy ngày gần đây, thái hậu mặt co mày cau, giống như rót cục cũng bắt đầu hỏi hặn chuyện giam lỏng Đông Vân Tường Thụy lúc trước. Mạc Triều Dao cảm thấy được thời cơ thành thực, nhất ngữ nhất thập hướng nàng kể lại sự tình từ đầu đến cuối. Kể từ chuyện Vinh Nghĩa quận chúa như thế nào khó xử A Ly, A Ly như thế nào động thủ cùng Vinh Nghĩa quận chúa, như thế nào phá rách váy của Vinh Nghĩa quận chúa, lại là như thế nào bị Đông Vân Tường Thụy trùng hợp nhặt được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Thái hậu nghe xong, lúc này mới giật mình hiểu được. Hạ lệnh vô luận như thế nào cũng phải tìm cho bằng được Đông Vân Tường Thụy, khiến hấn hồi cung, bắt buộc Vinh Nghĩa quận chúa nhận lỗi với hấn.

Ai ngờ Vinh Nghĩa quận chúa cứng đầu không chịu nhận sai, thái hậu nóng vội liền phê bình nàng vài câu. Nhưng bởi vì tâm tình phiền não, nói chuyện hơi nặng lời, Vinh Nghĩa quận chúa nghe xong không tiếp thụ được, sau khi trở lại Cảnh Khôn Cung, lại đập phá đồ đạc, hất tung trát tử (bàn ăn), các cung nữ cũng không dám tới gần. Cứ như vậy náo loạn nửa ngày, thanh âm trong phòng rốt cuộc cũng ngưng lại, các cung nữ lúc này mới dám tới gần, từ ngoài khe cửa nhìn vào, thế nhưng phát hiện —— Vinh Nghĩa quận chúa không còn trong phòng ! ?

Tin tức Vinh Nghĩa quận chúa mất tích, trong chớp mắt đã truyền khắp cả hoàng cung, bọn thị vệ khuynh sào xuất động, khắp nơi tìm kiếm Vinh Nghĩa quận chúa. Nhưng chớp mắt đã nửa canh giờ trôi qua, Lục cung này nọ cũng đã tìm hết, vẫn là không có dấu vết gì của Vinh Nghĩa quận chúa.

Thái hậu cùng Mạc Triều Dao đều tọa lập nan an (ngồi cũng không yên), ở Thanh Tịnh Cung chờ tin tức.

Tuy rằng Mạc Triều Dao tránh Vinh Nghĩa quận chúa còn không kịp, nhưng đột nhiên nghe tin nàng mất tích, trong lòng vẫn là vô cùng lo lắng. Hấn tuy rằng chưa từng thích Vinh Nghĩa quận chúa, nhưng dù sao cũng cùng nhau lớn lên, sớm đã coi nàng như thân muội muội. Hiện tại thân muội muội mất tích, sao có thể không lo lắng chứ?

Huống hồ lấy tính tình Vinh Nghĩa quận chúa mà nói, không biết nàng sẽ lại làm ra cái chuyện gì đâu.

Nghĩ đến đây, Mạc Triều Dao không khỏi thờ dài.

Lúc này, bên ngoài cửa lại truyền vào những tiếng bước chân dồn dập, thị vệ thống lĩnh đẩy cửa quỳ xuống đất, chuyện quá khẩn cấp, ngay cả hành lễ đều đã quên, há mồm lên tiếng: “Bẩm Hoàng Thượng, thái hậu, Vinh Nghĩa quận chúa nàng. . . . . Tìm được nàng rồi. . . . .”

“Ở địa phương nào?” Mạc Triều Dao cùng thái hậu nhất tề đứng dậy.

“Liên. . . . . Trên nóc nhà Điện Thái Hòa, hình như là muốn. . . . . Muốn. . . . . Muốn nhảy lầu tự sát!”

“Cái gì! ?”

Còn không chờ thống lĩnh trả lời, Mạc Triều Dao cùng thái hậu đã lập tức phóng như bay xông ra ngoài.

Đệ nhị thập nhất chương

Gió đêm lạnh thấu xương. Vinh Nghĩa quận chúa vận một tập bạch y, đứng trên đỉnh điện Thái Hòa. Bên dưới điện một đồng thị vệ đang tụ tập.

“Vinh Nghĩa! Ngươi không cần xúc động, không cần đứng ở nơi đó. . . . . Ngươi mau xuống dưới nha. . . . .”

Thái hậu không để ý Mạc Triều Dao phản đối, cũng đi lên đỉnh điện, muốn khuyên Vinh Nghĩa quận chúa quay về.

Nghe được thanh âm của thái hậu, Vinh Nghĩa quận chúa lúc này mới chậm rãi quay đầu lại. Chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt đã sưng đỏ vì khóc, đôi môi nấp máu, muốn nói nói, nhưng thanh âm lại dị thường khàn khàn, “Thái hậu. . . . . Hoàng biểu ca. . . . .”

“Vinh Nghĩa. . . . . Ngươi lại đây nhanh lên. . . . .” Mạc Triều Dao vươn tay về phía Vinh Nghĩa quận chúa, hai hàng lông mày nhũn chặt.

Mà Vinh Nghĩa quận chúa lại lắc lắc đầu, tiếp tục bước về phía nóc nhà.

“Vinh Nghĩa!” Thái hậu gào thét, đang muốn tiến lên.

Vinh Nghĩa quận chúa lại đột nhiên quay đầu, thét to: “Các ngươi không cần lại đây!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Nghe vậy, thái hậu sững sờ ở tại chỗ, không dám động.

Thấy thái hậu hai chân có chút như nhũn ra, thân thể lắc lắc lắc lắc, nhìn như sắp ngã xuống, Mạc Triều Dao vội vàng vượt qua tiến đến, đỡ nàng.

Lúc này, thanh âm của Vinh Nghĩa quân chúa lại truyền tới, “Thái hậu, hoàng biểu ca. . . . . Vinh Nghĩa hiện tại tâm đã như tro tàn, thảm nghĩ. . . . .”

Vinh Nghĩa quận chúa vừa nói, một bên lại bước về phía bên cạnh.

Mắt thấy Vinh Nghĩa từng bước từng bước một tới gần nguy hiểm, thái hậu tự nhiên không dám tiếp tục nhìn. Chỉ thấy nàng bung kín mặt, không để ý hình tượng tề tái gào thét: “Vinh Nghĩa! Vinh Nghĩa!”

Hành động của Vinh Nghĩa quận chúa, khiến Mạc Triều Dao thấy kinh hồn táng đảm, trong lòng quỳnh lên, không chút suy nghĩ rõ ràng, thốt ra nói: “Vinh Nghĩa, ngươi mau trở lại! Chỉ cần ngươi trở về. . . . . Trẫm, trẫm, trẫm lập tức lập ngươi vi hậu!”

“Ngươi nói cái gì?!” Vinh Nghĩa quận chúa quay đầu lại nhìn Mạc Triều Dao.

Chuyện tới hiện giờ, muốn ngăn cản Vinh Nghĩa quận chúa nhảy lầu, cũng chỉ có biện pháp này !

Chỉ thấy Mạc Triều Dao một bên thật cẩn thận đi đến gần Vinh Nghĩa quận chúa, vừa nói nói: “Vinh Nghĩa ngươi không phải vẫn muốn làm hoàng hậu sao? Trẫm đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn lại đây, trẫm nhất định phong ngươi làm hoàng hậu.”

“Hoàng biểu ca, ngươi nói chính là thật sự?”

“Thật sự thật sự, Vinh Nghĩa, đến, giữ chặt tay trẫm.”

Nói xong, Mạc Triều Dao vươn tay về phía Vinh Nghĩa quận chúa. Vinh Nghĩa quận chúa nửa tin nửa ngờ, hết nhìn người lại nhìn đôi tay Mạc Triều Dao, ánh mắt có chút mờ mịt, giống như vẫn không rõ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Vinh Nghĩa, mau tới đây. . . . .”

Dưới sự khuyên bảo của Mạc Triều Dao, Vinh Nghĩa quận chúa lúc này mới chậm rãi hướng hẳn đi tới.

Nhưng nóc nhà vốn rất khó đi, hơn nữa hiện tại gió đêm rất lớn, những tưởng Mạc Triều Dao đã giữ chặt tay Vinh Nghĩa quận chúa , nhưng vào lúc này _____

Chỉ nghe 『 a 』một tiếng thét chói tai, Vinh Nghĩa quận chúa dưới chân đột nhiên lao đảo, cả thân mình ngã về phía sau!

“Vinh Nghĩa!”

Mạc Triều Dao vội vàng nhảy tới, ôm lấy Vinh Nghĩa quận chúa, nhưng hai người đồng loạt mất đi cân bằng, lăn lông lốc lăn lông lốc hướng mái hiên cồn đi!

Lúc này, vô luận trên điện hay là dưới điện, tất cả mọi người sợ tới mức hét rầm lên!

“Vinh Nghĩa!”

Thái hậu gào thét, đẩy ra thị vệ đang đỡ nàng, liều lĩnh xông lên phía trước, muốn giữ chặt Vinh Nghĩa quận chúa cùng Mạc Triều Dao, nhưng đã chậm một bước, Mạc Triều Dao cùng Vinh Nghĩa quận chúa đã muốn lăn xuống mái hiên!

“A! _____”

Tiếng thét chói tai này là của Vinh Nghĩa quận chúa vọng lại, chỉ thấy cả người nàng đã muốn treo ở giữa không trung, bạch y tung bay trong gió đêm, phả lệ khiến kẻ khác kinh hãi. Bất quá cũng may Mạc Triều Dao một tay giữ nàng lại, một tay bám lấy một cái đầu cùng nho nhỏ trên mái hiên, lúc này mới tạm thời bảo trụ được tánh mạng hai người.

Người nhất gan đã muốn sợ tới mức nhắm hai mắt lại, chỉ nghe thái hậu quát to một tiếng 『 Vinh Nghĩa 』, bỏ nhào lên mái hiên.

Bọn thị vệ cũng vội vàng xông lên, giữ chặt tay Mạc Triều Dao, đem hẳn kéo về.

Mất sức của chín trâu hai hổ, thật vất vả mới kéo được hai người bọn họ lên.

“Hoàng biểu ca. . . . .” Được cứu lên Vinh Nghĩa quận chúa hai chân sớm đã nhũn ra, sợ tới mức khóc òa lên.

“Vinh Nghĩa, Vinh Nghĩa. . . . .” Thái hậu cũng là khóc không thành tiếng, đem Vinh Nghĩa quận chúa găt gao ôm vào trong ngực, vuốt ve nói, “Vinh Nghĩa của ta nha, ngươi vì cái gì phải làm cái việc ngốc nghếch này. . . . . Ngươi vì cái gì muốn tìm cái chết nha. . . . .”

“Thái hậu, nếu ngay cả ngươi cũng không thích Vinh Nghĩa, chỉ bằng Vinh Nghĩa chết đi thì hơn.”

“Xóa hải tử (đứa trẻ ngốc), ai nói thái hậu không thích ngươi? Người thái hậu thích nhất chính là ngươi.” Thái hậu càng ôm chặt Vinh Nghĩa quận chúa, nước mắt không ngừng.

“Hoàng biểu ca. . . . .” Vinh Nghĩa quận chúa ngược lại nhìn Mạc Triều Dao, hai gò má phồng màu đỏ ửng, liếc mắt đưa tình nói, “Ngươi vừa mới nói

phải lập ta vì hậu, như vậy. . . . . Hôn sự của chúng ta. . . . .”

“A! Vinh Nghĩa nha. . . . . Hiện tại xem sắc trời cũng đã tối rồi, chuyện này quá trọng yếu. . . . . Ta xem chúng ta vẫn là ngày khác bàn lại đi.”

Nói xong, Mạc Triều Dao cước bộ vội vàng như bay, chuồn mất.

Lúc Vinh Nghĩa quận chúa đến Thanh Tịnh Cung tìm Mạc Triều Dao, mới nghe Tiểu Trúc Tử nói Mạc Triều Dao đã đi cùng Kỷ đại học sĩ để trao đổi vấn đề học vấn, còn nói vấn đề bọn họ phải trao đổi quả thực rất tinh thâm, phải thảo luận ba mươi lăm ngày mới tìm ra kết quả, bất luận kẻ nào cũng không thể đến quấy rầy bọn họ.

Kỳ thật, Mạc Triều Dao bắt quả lại là trò cũ chơi lại, chạy đến Văn Tuyên Các của Kỷ Thừa Uyên tị nạn mà thôi.

Trong lúc cùng Kỷ Thừa Uyên nói chuyện phiếm, Mạc Triều Dao trong lúc vô ý nói đến chuyện Vinh Nghĩa quận chúa nhảy lầu, hần nói: “Lúc ấy, chúng ta hai người đều bị treo giữa không trung, nhưng mẫu hậu dường như phi thường lo lắng cho Vinh Nghĩa, một mực kêu tên của nàng, nhắc cũng không nhắc đến trăm một lần, ai. . . . .” Nhẹ nhàng thở dài, “Thật giống như trăm không phải con của nàng, dường như Vinh Nghĩa mới là thân cốt nhục của nàng. . . . .”

Kỷ Thừa Uyên nghe xong nở nụ cười, an ủi nói: “Thái hậu từ nhỏ nhìn thấy Vinh Nghĩa quận chúa lớn lên, đối với nàng tựa như đối với thân sinh nữ nhân của mình, đều nói nữ nhân chính là tối thiểu nương tâm (đại khái là thân cận nhất thì yêu thương, nếu giải thích sai thì nhờ mọi người chỉ giáo a~). Thái hậu đau lòng Vinh Nghĩa quận chúa, cũng chính là chuyện thường tình. . . . .”

“Nga, thì ra là thế.” Mạc Triều Dao lúc này dường như mới bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu.

Vào thời điểm kia Mạc Triều Dao cùng Kỷ Thừa Uyên, đều không có nghĩ sâu vào vấn đề.

Kỳ thật sự quan tâm của thái hậu đối với Vinh Nghĩa quận chúa, đích xác rất không tầm thường.

Đệ nhị thập nhị chương

Về phương diện khác, sau khi A Ly thắng thần nói với Đông Vân Tường Thụy sự thật mình là nam nhân. Đông Vân Tường Thụy chẳng những không biết khó mà lui, ngược lại càng đánh càng hăng, rống ra một câu kinh thiên động địa: “Vô luận ngươi là nam hay nữ ta đều muốn!”

Khi biết A Ly không phải nữ nhân, Đông Vân Tường Thụy đối hần cũng tùy tiện hơn rất nhiều. Một phen ôm lấy hần bước đến bên chiếc giường, Chi Thủy cũng ngoan ngoãn đóng cửa rời khỏi, không quấy rầy bọn họ làm việc.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!” A Ly một bạt tai nhắm hướng Đông Vân Tường Thụy đánh tới!

Nhưng Đông Vân Tường Thụy không phải loại dễ đối phó như Mạc Triều Dao, cái tát của A Ly còn chưa kịp hạ xuống, cổ tay đã bị ách trụ, hai tay bị bắt chéo ra sau lưng.

A Ly chỉ cảm thấy Đông Vân Tường Thụy một tay đặt ở lưng mình, chính mình cũng thuận thế bị kéo về phía trước, cả người đều dựa sát vào người Đông Vân Tường Thụy. Đông Vân Tường Thụy nâng cằm A Ly lên, không để cho hần có thời gian giây dựa đã buông xuống một nụ hôn.

—— đáng giận nha!

A Ly muốn mắng nhưng mắng không được, không chỉ có môi, ngay cả cái miệng của mình cũng bị đối phương ngăn chặn.

Đầu lưỡi nóng bỏng nhanh chóng tham nhập, xâm nhập chiếm cứ mọi khe hở, bá đạo dây dưa mứt vào cùng đoạt lấy. A Ly chỉ cảm thấy ý nghĩ mờ mịt, không thể nói rõ là cái cảm giác gì, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, vừa định đẩy tay Đông Vân Tường Thụy ra, lại bất giác mất đi khí lực, không hề có chút lực công kích mà chỉ chậm rãi rũ xuống nhờ người phía trước.

Quá khứ mười bảy năm, hần chưa từng tiếp nhận bất cứ nụ hôn nào, nhưng hiện tại chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, hần thể nhưng đã liên tục bị hai người cưỡng hôn, mà lại là hai tên nam nhân. Lúc trước Mạc Triều Dao hôn hần, là vì ngăn cản hần giải thích với thái hậu. Cái kia hôn kia tuy đột ngột, nhưng bởi vì đối phương là một mỹ nhân, cũng có thể xem là một thứ kinh nghiệm.

Bởi vì đôi môi Mạc Triều Dao thực rất mềm mại, trên người lại tản mát một mùi thanh hương di nhân, cho nên A Ly mới có thể nhắm mắt lại, tự thôi miên chính mình nói 『 hần là nữ nhân, hần là nữ nhân! 』 nhưng còn hiện tại, đối tượng đối thành Đông Vân Tường Thụy, cho dù A Ly tự mình lặp đi lặp lại 『 hần là nữ nhân, hần là nữ nhân 』 như thế nào đi nữa cũng đều không có gì tác dụng! Chỉ có thể đối thành nói 『 ta là nữ nhân, ta là nữ nhân 』 lúc này mới cảm thấy có thể dễ dàng chấp nhận được một chút.

Bị Đông Vân Tường Thụy hôn đến muốn ngắt đi, A Ly đang phân vân không biết là nên phản kháng hay không nên phản kháng, đột nhiên cảm thấy cái vật gì đó bên dưới bụng đối phương —— rục rịch!

Nhất thời A Ly hai mắt tròn mắt, trong lòng cảnh linh đại tác (vô cùng đề phòng), nghĩ thầm một cái hôn cũng không tính làm gì, nhưng nếu đối phương thật sự sinh ra tính dục với mình. . . . . Vậy rất nguy hiểm!

A Ly quyết định liều chết phản kháng, tuy rằng hai tay đã bị gắt gao ách trụ (giữ lại), bất quá nếu phải dùng bả vai đang tựa trên người Đông Vân Tường Thụy, cũng phải đẩy hần ra!

“Đừng lộn xộn. . . . .” Đông Vân Tường Thụy dừng lại nụ hôn, thanh âm khàn khàn ở bên tai A Ly vang lên.

A Ly chỉ cảm thấy một trận tê dại, ánh mắt cũng chưa kịp chớp lấy một cái, cả thân người đã bị Đông Vân Tường Thụy đè lên.

“Từ từ! Người rõ ràng vừa mới nói qua người phản đối ‘cái chuyện’ trước khi thành thân đó nha!” A Ly khuôn miệng thật vất vả mới tránh được sự xâm phạm của Đông Vân Tường Thụy, vội vàng lớn tiếng kháng nghị, ý đồ gọi lý trí của Đông Vân Tường Thụy quay về, “Người đừng có mà đùa giỡn ta? Người còn như vậy ta sẽ không khách khí!”

“Ta là thật sự, A Ly. . . . .” Đông Vân Tường Thụy thanh âm nghe ra gọi cảm vô cùng, tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng chậm chạp vang lên bên tai A Ly, A Ly ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nghe hần nói nói.

Đông Vân Tường Thụy cầm tay A Ly, kéo đến dưới thân, luồn xuống dưới bụng, đặt lên dương vật đã cương ngạnh của mình. Đột nhiên đụng đến thứ không nên sờ, A Ly bị dọa choáng váng, muốn rút tay lại nhưng không sao rút lại được. Gấp đến độ khuôn mặt đỏ bừng, không biết nên làm sao bây giờ.

Đúng lúc này, Đông Vân Tường Thụy thanh âm lại vang lên, vẫn ôn hòa như trước, nhưng đã muốn lộ ra một ít hương vị tình dục, “Nếu ta muốn đùa giỡn người, thân thể như thế nào lại có phản ứng như vậy? Người nếu không phải là nữ nhân, ta cũng không cần phải khách khí.”

“Không cần khách khí?” A Ly thầm khóc.

“A Ly, ta nghĩ muốn người. . . . .” Nói xong, Đông Vân Tường Thụy gần như đã cỡi y phục của A Ly ra .

Ai ngờ lúc này, A Ly bị Đông Vân Tường Thụy đặt ở dưới thân, cũng đột nhiên bắt đầu vuốt ve cương vật của Đông Vân Tường Thụy.

Đông Vân Tường Thụy thân thể cứng đờ, động tác trên tay cũng dừng lại. Tuy rằng vừa rồi đích thật là hần chủ động để A Ly sờ nơi đó, nhưng mà hiện tại. . . . . Lại chính là A Ly chủ động sờ. Đông Vân Tường Thụy trước kia cũng có thượng qua nữ nhân, hơn nữa đều là cái loại khéo léo đáng yêu, tiểu thư khuê các. Cho nên chuyện trên giường, từ trước tới giờ đều là Đông Vân Tường Thụy chiếm địa vị chủ đạo, người dưới thân chỉ cần để ý hảo hảo hưởng thụ là được. Nhưng mà hiện tại. . . . .

Đông Vân Tường Thụy lần đầu tiên gặp được loại người tích cực chủ động như A Ly nha, nhất thời có điểm không thể thích ứng.

Kỳ thật nói đúng ra, A Ly không phải đang khiêu khích Đông Vân Tường Thụy, nếu như xem xét dưới góc độ của một học thuật gia, hần là đang —— trình sát dịch tình!

Hơn nữa lúc này, gần như đã trình sát xong .

Chỉ thấy A Ly ngẩng đầu, nhìn vào mắt Đông Vân Tường Thụy, phi thường thành thật, phi thường nghiêm túc nói với hần: “Đông Vân đại ca, nếu. . . . . Người thật sự nghĩ muốn. . . . . Đem cái vật này cắm vào người ta. . . . . Không bằng một đao giết chết ta đi, làm cho ta chết thật thống khoái. . . . . Hoặc là. . . . . Chờ sau khi ta chết, người tái gian thi (cường bức thi thể =)” cũng được, thế nào?”

Không nghĩ tới đối với đối phương lại nói ra những lời này, Đông Vân Tường Thụy đầu tiên là sững sờ, lập tức cười ha hả, an ủi A Ly nói: “Yên tâm, ta sẽ chuẩn bị công tác sẵn sàng, người cam đoan không chết được. . . . .”

“Không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.” A Ly cũng không hề muốn ném thử loại chuyện này.

“Vạn sự khởi đầu nan, nhẫn qua lần đầu tiên, về sau liền thoải mái.” Đông Vân Tường Thụy tiếp tục làm công tác tư tưởng với A Ly.

“Người còn muốn làm vài lần!” A Ly thật muốn lấy đao làm thịt Đông Vân Tường Thụy.

“A Ly. . . . .”

Đông Vân Tường Thụy bắt đầu dùng nhuyễn âm, cúi người xuống, lại định hôn A Ly. Ai ngờ A Ly một chút cũng không đợi hần hạ cằm xuống, lập tức hét lớn: “Người không cần lại đây nha! Cứu mạng a, có ai không a!”

“Người có kêu rách cổ họng cũng không có ai đến cứu người đâu. . . . .”

Nhưng không khéo chính là, Đông Vân Tường Thụy vừa dứt lời, phía sau liền truyền tới một tiếng đập vang, đúng là Chi Thủy!

Đông Vân Tường Thụy biết, sự tình nhất định khẩn cấp. Bằng không sẽ không có chuyện Chi Thủy không biết quy củ mà phá hư hảo sự của hần như vậy, còn có thể tự ý đẩy cánh cửa mà chính hần phải đứng ra canh gác.

“Chi Thủy đại ca, người cứu ta nha. . . . .”

Vừa thấy có người đến đây, A Ly cuối cùng cũng nhìn thấy ánh bình minh hy vọng. Nếu không phải bị Đông Vân Tường Thụy đè lên người, chỉ sợ hần đã sớm bỏ nhào lên người Chi Thủy.

Nhưng mà Chi Thủy không có nhân tình đáp lại A Ly, chỉ thấy hần quỳ một gối xuống đất, bầm bầm Đông Vân Tường Thụy nói: “Thiếu chủ, hành tung

của chúng ta đã bị bại lộ, hiện tại người của hoàng cung đã đuổi tới. . . . . Đi nhanh thôi. . . . .”

“Cái gì!” Đông Vân Tường Thụy lập tức đứng dậy.

Nhưng cơ hồ đúng lúc đó, vây bên ngoài bức tường, vô số ngọn đèn dầu lóe sáng, sáng như ban ngày.

—— người của triều đình, đã tìm tới nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Từ sau cái ngày Đông Vân Tường Thụy vượt ngục, thái hậu sớm đã có hối ý, nhưng ngại ra mặt, thủy chung không chịu cúi đầu. Hôm nay Mạc Triều Dao hướng nàng giải thích hiểu lầm, chân tướng rõ ràng, thái hậu lập tức giải trừ lệnh lùng bắt Đông Vân Tường Thụy, còn muốn cầu Vinh Nghĩa quận chúa ra mặt nhận lỗi với Đông Vân Tường Thụy.

Vinh Nghĩa quận chúa đương nhiên không chịu đáp ứng, thậm chí còn định nhảy lầu phản kháng. Bất quá cũng may sau đó lại được Mạc Triều Dao cứu, hai người đều bình an vô sự. Sau chuyện đó, Vinh Nghĩa quận chúa rốt cục đồng ý giải thích cùng Đông Vân Tường Thụy.

Hiện tại hoàng cung đã chuẩn bị xong mọi chuyện, chỉ thiếu Đông Vân Tường Thụy hiện không biết nơi nào.

Đông Vân Tường Thụy đến tốt cùng đang ở phương nào, mãi cho đến hôm nay Đông Vân Tường Thụy, Chi Thủy, A Ly ba người trên đường đến 『Phi Hương xá』, không cẩn thận nên mới bại lộ hành tung, bị hộ vệ triều đình chú ý, hơn nữa trộm theo đuôi, lại giám sát khách điểm bọn họ đang ở trọ. Nhưng dù sao đối phương cũng là người có thân phận, bọn hộ vệ không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải phai người trở về Thanh Tịnh Cung bẩm báo hoàng đế.

Mạc Triều Dao vì tránh né Vinh Nghĩa quận chúa bức hôn, đang ở Văn Tuyên Các của Kỳ Thừa Uyên tị nạn. Vừa nghe đã có tin tức của Đông Vân Tường Thụy, lập tức hạ lệnh chuẩn bị xuất cung, tự thân nghênh đón Đông Vân Tường Thụy tiến cung.

Tuy rằng thời gian vội vàng, hết thảy đều đã giản lược, nhưng dù sao cũng là hoàng đế xuất cung, lại là đi nhận sai, hộ vệ nghi thức tổng không thể thiếu. Xuất hiện cùng một chỗ, ít nhất cũng có hơn một trăm người. Đội ngũ chậm rãi theo hoàng cung xuất phát, hộ vệ ở phía trước mở đường, nghi trượng đội cùng hoàng đế ngự liên theo phía sau. Sau đó, cuối cùng còn có một đội ngũ Ngự lâm quân, trên đường đăng hỏa thoi xán (ngọn đuốc phát ra ánh sáng như ngọc), vào ban đêm nhìn thấy, tựa như một con kim long đang bay lượn trong kinh thành.

Mắt thấy đã gần tiếp cận được khách điểm Đông Vân Tường Thụy ở trọ, nhưng một đội nhân mã này lại bị Chi Thủy phát hiện.

Chi Thủy đương nhiên không biết hoàng cung bên kia đã thay đổi thái độ, chẳng những không trốn nã Đông Vân Tường Thụy trở về quy án, mà còn muốn để cho Vinh Nghĩa quận chúa tự mình đứng ra nhận lỗi với Đông Vân Tường Thụy. Cho nên, ngay sau khi Chi Thủy nhìn thấy một đội hộ vệ mở đường uy phong lẫm lẫm, người thứ nhất phản ứng chính là người của triều đình tìm tới cửa, muốn kêu Đông Vân Tường Thụy mau mau bỏ trốn.

Nếu Chi Thủy dừng lại liếc mắt nhìn một chút, sẽ thấy một cảm hoa liên được kéo bởi bốn con bạch mã, còn có Mạc Triều Dao ngồi trên xe, có lẽ sẽ không hiểu lầm.

Đông Vân Tường Thụy nghe xong lập tức từ trên giường đứng dậy, còn không đợi hấn cước bộ vững vàng, chính gian khách điểm đã bị Ngự lâm quân vây quanh! Bốn phía bạch quang sáng ngời, đem cái sân nho nhỏ này, chiếu sáng như ban ngày.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” A Ly vẫn chưa kịp phản ứng, ngồi ở trên giường hỏi.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, đi mau!”

Đông Vân Tường Thụy một phen ôm lấy A Ly đang ngồi trên giường, nghĩ thầm chính môn (cửa chính) nhất định đã bị phá hỏng, nếu muốn chạy trốn, chỉ có thể khiêu tường (leo tường). Vì thế trao đổi một cái ánh mắt với Chi Thủy, cũng không đợi Chi Thủy kịp phản ứng, Đông Vân Tường Thụy nhún người một cái phóng ra, phi thân, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà. Tự cho là có thể thần không biết quỷ không hay mà biến mất, ai ngờ mới vừa bay lên, liền phát hiện tình huống có gì đó không ổn!

Phía bên kia bờ tường, không phải phòng thủ lỏng lẻo như hắn đã tưởng tượng, mà là thái đăng cao chiếu (ngọn đèn soi sáng), nhân đầu dừng động (đầu người chuyển động), giống như đối phương đã sớm chờ ở nơi đó —— chờ Đông Vân Tường Thụy tự mình chui đầu vào lưới.

Đông Vân Tường Thụy biết mình trúng kế, trong lòng thầm kêu không tốt, nhưng bất đắc dĩ thân mình đã lao ra được phần nửa, không thể quay lại, chỉ có thể kiên trì đáp xuống đất.

Đám hộ vệ đều im ắng nhìn hắn, Đông Vân Tường Thụy gắt gao nhử mày, biết trốn không thoát, đơn giản không hề phản kháng, đem A Ly từ trong

lòng ngực thả xuống.

Thấy Đông Vân Tường Thụy bị bao vây, Chi Thụy cũng không định một mình chạy trốn, vì thế cũng phóng theo qua bức tường, nhẹ nhàng dừng lại đứng bên cạnh Đông Vân Tường Thụy, nói nhỏ bên tai đối phương: “Thiếu chủ, hiện tại phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? . . . . .”

Một thanh âm u nhã đích nhiên truyền đến, lặp lại câu hỏi vừa rồi của Chi Thụy, mang theo một tia trêu tức, “Đương nhiên là theo trầm hồi cung .”

Liền liềm mỏng manh được một cận vệ kéo lên, lộ ra Mạc Triều Dao đang ngồi bên trong, trên mặt vẫn như trước lộ vẻ tươi cười công thức hoá, nhưng ánh mắt lại phi thường hữu hảo. Tiếp xúc với ánh mắt như vậy, cảm giác khẩn trương vừa rồi trong lòng Đông Vân Tường Thụy cũng vơi đi một nửa. Nghĩ thầm, cho dù triều đình muốn bắt ta, cũng không cần hoàng đế phải tự mình lên sân khấu à? Hơn nữa thấy Mạc Triều Dao tươi cười thế kia, chung quy cảm thấy được. . . . . Giống như có chút. . . . . Hương vị lấy lòng? Đông Vân Tường Thụy không dám khẳng định, hần nghĩ chắc mình nhìn lầm rồi.

Nhưng đột nhiên, ánh mắt Mạc Triều Dao lại nổi lên biến hóa. Vẻ thân mật lúc ban đầu, đã biến thành kinh ngạc! Đơn giản là hần nhận ra cái người đứng cạnh Đông Vân Tường Thụy—— chính là A Ly! ?

Ra là A Ly từ trước đến nay luôn ở cùng một chỗ với Đông Vân Tường Thụy, khó trách dù có tìm khắp hoàng cung bao nhiêu lần cũng không thấy bóng dáng của hần.

Mạc Triều Dao còn tưởng rằng hần lại xuyên qua thời không trở về rồi, ai ngờ hiện tại lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mình.

Cái loại ánh mắt kinh dị này, trong nháy mắt, lại biến thành kinh hãi. Độ cong ít ỏi nơi khóe miệng Mạc Triều Dao khi này cũng lớn lên không ít, cúi đầu hô lên tên của A Ly, như là có chút không thể tin được người đang ở trước mắt mình chính là A Ly đã mất tích nhiều ngày qua.

Mà A Ly thấy Mạc Triều Dao thẳng tắp nhìn chăm chăm chính mình, có chút không biết phải làm sao, chỉ lễ phép gật nhẹ đầu, nụ cười có chút cứng ngắc. Dù sao hần hiện tại là kẻ thân mang đại tội, Mạc Triều Dao hần là muốn bắt hần về tống giam vào ngục. Dưới loại tình huống này, dù ai thì khuôn mặt cũng sẽ phi thường không được tự nhiên mà tươi cười chào đón à?

“Mau thỉnh an Hoàng Thượng.”

Đúng lúc này, Tiểu Trúc Tử to tiếng nói.

“Không cần, không cần.” Mạc Triều Dao cười như xuân phong, vội vàng đối Tiểu Trúc Tử khoát tay, tự mình bước xuống xe, tạm thời mặc kệ Đông Vân Tường Thụy đứng một bên, chạy đến cạnh A Ly, hỏi han ân cần, “A Ly, mấy ngày nay ngươi chạy đến nơi nào vậy? Trầm nơi nơi tìm kiếm cũng tìm không thấy ngươi. . . . . Lúc trước ngươi từ trên trời giáng xuống, trầm còn lo lắng, ngươi lại hư không tiêu thất (biến mất như không khí). . . . . Đúng rồi, ngươi như thế lại ở cùng với tiểu Vương gia? Các ngươi làm sao mà gặp gỡ? . . . . . Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì, ngươi mau kể lại cho trầm nghe một chút. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Đột nhiên nhìn thấy Mạc Triều Dao nhiệt tình như vậy, A Ly nhất thời có chút thích ứng không được. Nghĩ thầm hoàng đế này tính tình thật đúng là hảo, chính mình hai lần đâm hần ngã xuống đất, hiện tại lại tự ý rời cung. Hần chẳng những không đem mình trầm thủ thị chúng, thậm chí còn tươi cười đón chào, thật sự là hiếm thấy.

“A Ly, ngươi lại đây. . . . .” Thanh âm của Đông Vân Tường Thụy, nói xong liền kéo kéo A Ly.

Hần thấy Mạc Triều Dao xuống xe, liền lôi kéo A Ly huyền thuyền không dứt, trong lòng không khỏi có chút tư vị, vì thế kéo A Ly trở lại bên cạnh mình, giấu ra sau lưng giống như đang bảo vệ, một chút cũng không để Mạc Triều Dao chạm tới.

Thấy hành động tiểu hài tử như vậy của hần, Mạc Triều Dao cũng cười lên, “Tiểu vương gia hiểu lầm. . . . . Trẫm lần này tự mình tới đây, không phải tới gây phiền toái cho các ngươi, mà là tới đón các ngươi trở vào cung. Vinh Nghĩa quận chúa tùy hứng không hiểu chuyện, oan uổng tiểu vương gia. Hiện tại hiểu lầm đã được giải thích rõ ràng, trẫm phụng mệnh mẫu hậu, có ý hướng tiểu vương gia bồi tội. Còn thỉnh tiểu vương gia đại nhân đại lượng, không cần chấp nhặt cùng Vinh Nghĩa. Nàng bị thái hậu mắng một trận, cũng đã biết sai rồi.”

“Lại vào cung? !” Đông Vân Tường Thụy hiển nhiên thật không ngờ.

“Ân.” Mạc Triều Dao gật gật đầu, ” Vương phi của tiểu vương gia, không phải vẫn chưa tuyển ra được sao?”

“Vương phi nha. . . . .” Lặp lại từ này, Đông Vân Tường Thụy không tự giác nhìn về phía sau.

Phía sau hẳn, chính là A Ly —— cũng chính là vương phi hẳn muốn.

Nhưng mà, nói như thế nào thì đối phương cũng là một nam nhân nha?

Đông Vân Tường Thụy đấu tranh nội tâm, cho dù hẳn không thèm để ý đến vấn đề đó, nhưng Đại Lý vương bên kia, thật sự không hào ứng phó nha. . . . . Nếu làm không tốt hẳn nhất định sẽ bị lão cha Đại Lý vương treo ngược lên rồi quật ba ngày ba đêm!

Tường tượng đến đây, Đông Vân Tường Thụy dù như thế nào cũng không dám nói mình định thú (cưới) A Ly đem về Đại Lý a.

Ánh mắt Mạc Triều Dao ở trên người Đông Vân Tường Thụy cùng A Ly đảo qua đảo lại, giống như nhìn ra một ít manh mối, nghĩ thầm không tốt, chẳng lẽ Đông Vân Tường Thụy coi trọng A Ly ? ! Nếu Đông Vân Tường Thụy lấy A Ly để uy hiếp, nói nếu A Ly không đến Đại Lý, sẽ không chịu tha thứ cho Vinh Nghĩa quận chúa, vậy mình nên làm cái gì bây giờ a?

“Cái kia. . . . .”

Ý thức được không thể đề cập nhiều đến vấn đề tuyển phi lần này, Mạc Triều Dao đang muốn nhanh chóng nói sang chuyện khác. Nhưng ai ngờ mới vừa mở miệng, chột nghe thấy thanh âm của Đông Vân Tường Thụy.

“Tuyển phi chuyện tình vẫn là về sau bàn lại đi. . . . .”

Đông Vân Tường Thụy cũng nghĩ đến chuyện Mạc Triều Dao đang nghĩ, không muốn nói nhiều đến việc tuyển phi. Bởi vì theo một phương diện, nếu hẳn tuyển A Ly, nhất định sẽ bị lão cha Đại Lý vương của hẳn tấu tử (đánh chết); nhưng về phương diện khác, nếu hẳn tùy tiện tuyển đại một người làm Vương phi, lại hội cảm thấy được thực có lỗi với chính mình. Cho nên, Đông Vân Tường Thụy cần thời gian, hảo hảo suy nghĩ một chút về tình yêu và sinh mệnh, vấn đề thực khinh thực trọng (cái nào nhẹ cái nào nặng). Trước khi hẳn suy nghĩ ra cái nặng cái nhẹ, đành phải đem vấn đề tuyển phi tạm thời gác lại .

Vừa nghe Đông Vân Tường Thụy không muốn nói nhiều về chuyện tuyển phi, Mạc Triều Dao cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, phân phó Tiểu Trúc Tử nói: “Mau chuẩn bị kiệu cho tiểu vương gia, chúng ta khởi hành hồi cung .”

“Nô tài tuân mệnh.” Tiểu Trúc Tử vội vàng vurun tay phải ra, dẫn đường Đông Vân Tường Thụy.

Đông Vân Tường Thụy bước theo phía sau, nhưng tay kia thì lại nắm lấy A Ly, nghĩ muốn kéo A Ly cùng đi với mình.

Thấy thế, Tiểu Trúc Tử có chút khó xử, nhìn sắc mặt Mạc Triều Dao, “Này. . . . .”

Gặp Đông Vân Tường Thụy không chịu buông A Ly ra, Mạc Triều Dao có chút ghen tị, thanh âm ê ẩm, “Tiểu vương gia, trăm ra cung khi đi rất vội vàng, chỉ chuẩn bị có một cỗ kiệu, cho nên người này. . . . .” Chỉ chỉ A Ly, “Vẫn là để hẳn cùng trăm ngồi mã xa (xe ngựa) hồi cung đi. . . . .”

“Không được, ta lo lắng.” Đông Vân Tường Thụy không chút suy nghĩ liền cự tuyệt .

“Này có gì phải lo lắng, còn sợ trăm khi để hẳn sao? Kỳ thật không dỗi gạt tiểu vương gia, người này. . . . .” Nói xong, Mạc Triều Dao bắt lấy tay kia của A Ly, kéo về phía mình, tuyên bố nói, “Hẳn là người trăm gần đây tối sùng ái. . . . . Một gã tiểu thị.”

—— nói trắng ra là chính là nam sủng, nếu Đông Vân Tường Thụy ngại còn có điểm đúng mực, nên biết bảo trì khoảng cách!

Lời nói của Mạc Triều Dao, Đông Vân Tường Thụy nghe ra, chính là ý tứ này.

Kỳ thật Mạc Triều Dao vốn cũng đang có ý tứ này. Hẳn muốn cho Đông Vân Tường Thụy biết khó mà lui, không cần có chú ý với A Ly.

Ai ngờ ——

“Hoàng Thượng hảo ý, tiểu vương thay A Ly lĩnh , nhưng xa liền xóc nảy, vẫn là tọa cỗ kiệu thoải mái hơn.” Nói xong, Đông Vân Tường Thụy hơi dùng một chút lực, kéo A Ly từ bên cạnh Mạc Triều Dao trở về.

“Cỗ kiệu không tốt, vẫn là ngồi xe đi.” Mạc Triều Dao không chịu nhượng bộ, lại tóm A Ly trở lại.

“Tọa kiệu!” “Ngồi xe!” “Tọa kiệu!” “Ngồi xe!” . . . . .

Vì thế chỉ thấy A Ly bị hai người bọn họ kéo qua kéo lại, trong chốc lát đông, trong chốc lát tây, cánh tay bị kéo như muốn đứt ra, máu nóng bốc lên, giãy ra khỏi tay của Đông Vân Tường Thụy và Mạc Triều Dao, tức giận réo lên: “Ta không ngồi xe cũng không tọa kiệu, ta muốn —— đi bộ!”

“Đi bộ?” Mạc Triều Dao cùng Đông Vân Tường Thụy trầm miệng một lời.

A Ly tròn mắt nhìn hai người bọn họ vài lần, hướng lại gần Chi Thủy đang trầm mặc yên lặng đứng một bên, thực không có cảm giác tồn tại, cười tủm tỉm nói: “Chi Thủy đại ca, ta và ngại cùng nhau đi bộ hồi cung đi? Trên đường ngại cũng hảo chỉ dạy ta, cái độc châm rất hữu dụng mà ngại xài hôm ở đại lao, rốt cuộc là cái gì được không?”

“A Ly. . . . .”

Mạc Triều Dao cùng Đông Vân Tường Thụy, hai nam nhân bị vớt bỏ đáng thương hề hề đồng thanh hô A Ly một tiếng, nhưng cũng không thành công gọi A Ly quay lại. Vì thế chỉ có thể không phục trùng mắt nhìn Chi Thủy trùng trùng, ánh mắt khiển trách y ngồi mát ăn bát vàng.

Lấy tính cách trầm mặc ít lời của Chi Thủy mà nói, đương nhiên sẽ không giải thích bất kỳ cái gì. Chi có thể âm thầm ai thán, chính mình như thế nào mặc danh kỳ diệu lại trở thành đáng tiền bài (tầm chán tiền = lá chán) của A Ly a?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Nhưng đột nhiên, Chi Thủy rung mình một cái, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, hô to một tiếng 『Thiếu chủ cẩn thận!』 đẩy A Ly ra, liền nhắm hướng Đông Vân Tường Thụy đánh tới!

Cơ hồ ngay tại cùng thời điểm đó, một mũi tên bằng trúc (trúc tiễn) phá không bay đến!

Mũi tên ngân sắc (màu bạc) ánh lên trong đêm tối như một minh tinh (sao kim), ánh sáng ngọc loá mắt!

“Bảo hộ Hoàng Thượng!”

Đám hộ vệ phản ứng nhanh nhẹn cùng lúc hô to, tiếng vang rung trời quanh quần bên trong kinh thành yên tĩnh, khiến người khác nghe thấy cũng không thể tự chủ được mà lông tóc chổng ngược!

Nhưng Mạc Triều Dao lại không thông võ học, thân thể phản ứng càng chậm, chỉ kịp nghiêng đầu, liền thấy phi tiễn ngân sắc kia, đã như tia chớp tới gần sát mi mắt hắn!

—— cái gì hộ giá, cái gì tránh né còn chưa kịp!

Thân thể Mạc Triều Dao căn bản không thể di động, hộ vệ đi theo cũng đều đứng cách hắn một khoảng khá xa, đuổi cũng không kịp. Mà Chi Thủy một lòng chỉ nghĩ đến việc bảo hộ Đông Vân Tường Thụy, Đông Vân Tường Thụy cũng không có nhân tình quan tâm tánh mạng Mạc Triều Dao.

Mất thấy Mạc Triều Dao sắp bị một tiễn bắn trúng!

Đột nhiên ——

Một bàn tay xuất hiện từ trong khoảng không nắm lấy tiễn quân (thân tiễn)!

Trúc tiễn dừng lại trước ánh mắt Mạc Triều Dao chỉ có hai ba tấc, hắn có thể thấy rõ ràng trên tiễn tiêm (đầu mũi tên) có bôi một mạt hắc sắc (bôi cái gì đó màu đen) —— đó là độc được! Đây là độc tiễn!

Thời gian giống như tại một khắc này dừng lại, Mạc Triều Dao ngay cả ánh mắt một chút cũng không thể nháy động được. Hắn nhận ra bàn tay đang cầm tiễn quân kia —— là tay của A Ly.

“Mau nằm sấp xuống!”

A Ly hô to một tiếng, thân người nhẹ nhàng bay lên không. Tuy rằng đã bắt lấy tiễn quân, nhưng lực phi tiễn lại mạnh đến kinh người, ma sát vào lòng bàn tay khiến hắn phát đau!

Thấy Mạc Triều Dao còn sững sờ tại chỗ, A Ly đánh móc sau gáy hắn!

“A Ly, cẩn thận!”

Đông Vân Tường Thụy vừa dứt lời, đệ nhị chi tiễn (tiễn thứ hai) đã phóng tới!

Mũi tên nhắm ngay vào Mạc Triều Dao, nhưng A Ly đột nhiên lao tới, đứng chắn chính giữa Mạc Triều Dao cũng độc tiễn!

Lúc này A Ly đưa lưng về phía độc tiễn, thân thể vẫn chưa kịp đáp xuống, căn bản không thể tránh né!

Mà Mạc Triều Dao thấy hắn gục trên mặt đất, biểu tình đại ra, hai mắt mở thật to, ngay cả kêu cũng kêu không được.

“A!”

Chỉ nghe A Ly hét thẳm một tiếng, thân thể từ giữa không trung ngã quỵ xuống đất! Trúc tiễn đã đâm sâu vào bờ vai hần!

“A Ly!”

Đồng Vân Tường Thụy hét lên một tiếng, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn xuyên qua một màn hắc ám, hướng về nơi độc tiễn phóng tới, chỉ thấy trên nóc nhà cách một trăm mét, mơ mơ hồ hồ có cái bóng trắng! Mạc Triều Dao mới vừa đuổi theo được hai bước, điểm trắng kia chợt lóe lướt qua, biến mất sau màn đêm dày đặc, ngay cả bóng dáng đều nhìn không tới.

“Bảo hộ Hoàng Thượng! Bảo hộ Hoàng Thượng!”

Tiếng kinh hô liên tiếp, chỉ trong nháy mắt, Mạc Triều Dao đã bị hộ vệ trong ba tầng, ngoài ba tầng chặt chẽ vây quanh. Mà cái người bắn tên kia, đã sớm biến mất, chỉ để lại hai cái độc tiễn: một cái nằm trong tay A Ly, một cái cắm trên vai A Ly.

“A Ly. . . . .”

Mạc Triều Dao ngồi xuống đất, nhìn A Ly không thể động đậy đang nằm trên đùi mình, ngay cả nói chuyện cũng phát run. Đầu ngón tay cứng ngắc, nhẹ nhàng vuốt ve miếng vết thương trên vai A Ly. Hần thấy thâm sắc huyết tinh (máu bầm), đã theo miếng vết thương trên vai A Ly chảy ra, trong chốc lát liền nhiễm hồng một mảng y liệu.

Ngay tại thời điểm ngón tay Mạc Triều Dao sắp đụng tới cây tiễn, đột nhiên nghe thấy thanh âm lược hiển nghiêm khắc của A Ly từ bên dưới truyền đến: “Đừng đụng!”

A Ly mỗi một chữ nói ra đều đứt quãng khó nhọc, con đau nhức bên vai mơ hồ truyền đến, cơ hồ làm cho hần mất đi ý thức. Nhưng dưới tình hình này, A Ly vẫn không có quên nhắc nhở Mạc Triều Dao, “Đừng đụng. . . . . Trên tiễn. . . . . Có độc. . . . .”

Không chỉ có mũi tên, liền ngay cả trên tiễn, cũng bị quét một tầng độc được.

Không biết người nào, lại dám ám sát đương triều thiên tử! ?

Mạc Triều Dao bị kinh hách vẫn chưa thể khôi phục thần trí, Chỉ Thủy đã ngồi xổm xuống bên cạnh A Ly, nhanh chóng điểm mấy đại huyết sau lưng hần, trị hoãn độc tố khuếch tán, một kiếm quyết đoán cắt ngang tiễn quản, bẻ A Ly đứng lên.

“Ngự, ngự y. . . . . Mau truyền ngự y lại đây. . . . .” Mạc Triều Dao ngay cả một câu cũng không thể nói cho rõ ràng, nâng cánh tay run rẩy lên, chỉ vào Chỉ Thủy, lại chỉ chỉ về phía hoàng cung.

“Không phải 『truyền』 ngự y lại đây, mà hần là chúng ta đi 『tìm』 ngự y!” Chỉ Thủy coi như bình tĩnh mà sửa lại cách dùng từ sai lầm của Mạc Triều Dao, “Các người tốc độ quá chậm, ta vào trong cung trước tìm người trị liệu cho hần! Đưa lệnh bài của người đây! Bằng không ta không thể vào cung!”

“Lệnh, lệnh bài. . . . . Nga, nga nga. . . . .” Mạc Triều Dao không chút suy nghĩ, vội vàng cời lệnh bài đeo trên thắt lưng xuống, giao cho Chỉ Thủy.

Chỉ Thủy một phen giật lấy lệnh bài, ôm A Ly nhảy ra khỏi vòng vây, phóng về phía sau, cũng đã hoàn toàn biến mất, hướng thẳng hoàng cung mà đi.

“Chỉ, Chỉ Thủy đại ca. . . . .” A Ly thanh âm mỏng manh từ trong lòng ngực Chỉ Thủy truyền đến.

Chỉ Thủy cúi đầu nhìn hần, chỉ thấy A Ly thống khổ nhú chặt hai hàng lông mày, sắc mặt trắng bệch, một tay nắm chặt tay áo Chỉ Thủy, một tay rũ xuống bên người, trong miệng nói lầm bầm: “Hoàng Thượng hần, có hay không trúng độc. . . . .”

Chỉ Thủy trong lòng đau xót, nghĩ thầm, hần bị như vậy thể nhưng vẫn còn lo lắng cho Mạc Triều Dao.

“Chỉ Thủy đại ca, Hoàng Thượng hần. . . . . Rốt cuộc. . . . . Thế nào ?”

Thanh âm của A Ly mỏng manh đứt quãng truyền đến, Chỉ Thủy cũng không nhẫn tâm nghe hần lặp lại, đáp: “Hoàng Thượng tốt lắm, tên bắn tiễn đã chạy thoát, còn hần hiện tại có hộ vệ bảo hộ. . . . . Hần tốt lắm. . . . .”

“Này. . . . . Thế này thì tốt rồi. . . . .” A Ly nhắm mắt lại, trên khuôn mặt trắng bệch miễn cưỡng nở ra một nụ cười tươi, “Trong TV. . . . . Điều nói hoàng đế mệnh quý nhất. . . . . Hần vừa chết, quốc gia liền rối loạn. . . . .”

“TV? . . . . .”

“Là một cái hòm rất lớn. . . . . Có thể chứa đựng cả thiên hạ. . . . .”

“Khấp thiên hạ?” Chỉ Thủy tận lực cùng A Ly nói chuyện, phân tán lực chú ý của hần, làm cho hần không đến mức cảm thấy đau.

“Ân, bất quá ta là nhìn không thấy. . . . .” A Ly nhắm hai mắt lại.

“A Ly! A Ly! Mở mắt ra, cũng sắp đến hoàng cung rồi, người xem nha! Hoàng cung ngay tại phía trước, A Ly!”

Chi Thủy liều mạng lay người A Ly, đã hoàn toàn đánh mất vẻ điềm tĩnh ngày thường.

Nhìn thấy A Ly nhắm mắt lại, Chi Thủy tâm tính thiện lương giống như bị một vật gì đó sắc bén đâm vào, nhưng lại thống khổ nói không nên lời.

Nhưng vô luận Chi Thủy có kêu như thế nào, có lay như thế nào đi nữa, hai mắt A Ly rốt cuộc vẫn nhắm chặt không mở ra. . . . .

Đệ nhị thập tứ chương

Khoảng nửa ngày sau khi Mạc Triều Dao gặp chuyện, hiện tại là chạng vạng hôm sau.

A Ly bị độc tiễn bắn trúng không bao lâu sau thì hôn mê, Chi Thủy cảm theo lệnh bài của Mạc Triều Dao, phi thân chạy về hoàng cung. Cũng may là cứu chữa kịp thời, ngự y y thuật cũng đích xác cao minh, đại khái là vào sáng sớm ngày hôm nay, A Ly rốt cuộc vượt qua cơn nguy hiểm.

Thời điểm kia, Mạc Triều Dao cùng Đông Văn Tường Thủy đều đã về đến hoàng cung, ở ngoài cửa lo lắng chờ đợi kết quả.

Chuyện này cũng kinh động thái hậu cùng Vinh Nghĩa quận chúa, sau khi nghe được tin tức, các nàng cũng vội vàng chạy tới. Nhưng người các nàng lo lắng không phải A Ly, mà là Mạc Triều Dao. Hiện tại thái bình thịnh thế, vật phụ dân an, chuyện giết người cướp bóc trong kinh thành cũng rất ít nghe đến, chứ đừng nói là cái loại hành vi đại nghịch bất đạo ám sát Hoàng Thượng như thế này.

Đối mặt với sự bức ép phải truy xét điều tra chuyện này cho rõ ràng của thái hậu và Vinh Nghĩa quận chúa, Mạc Triều Dao thế nhưng thật ra thoải mái, trái lại còn an ủi các nàng nói: “Không quan hệ, trầm về sau cẩn thận một chút là được. Trầm cẩn chính yêu dân như vậy, người ngoài cung cao hứng còn không kịp, như thế nào lại nghĩ muốn ám sát trầm a? Huống hồ bọn họ đã thất bại một lần, về sau khẳng định cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau này nếu có xuất cung trầm mạng thêm vài tên hộ vệ nữa là được. Mẫu hậu, biểu muội không nên vì trầm mà quá lo lắng.”

Thái hậu có chút giận dữ nói: “Hộ vệ ở đây nhiều như thế, vậy mà ngay cả một mũi tên cũng ngăn không được, quả thực là phế vật!”

“Mẫu hậu không cần sinh khí, trầm hiện tại không phải vẫn hảo hảo sao? Bất quá nếu không nhờ A Ly. . . . . Mệnh của trầm chỉ sợ cũng. . . . .”

“Biểu ca ngươi không cần nói lung tung, ngươi hồng phúc tề thiên, trường mệnh vạn tuế (sống lâu trăm tuổi)!” Vinh Nghĩa quận chúa sợ Mạc Triều Dao nói chuyện xui xẻo, vội vàng ngắt lời.

“Đứng đứng đứng, trầm là vạn tuế gia, nào có thể chết dễ dàng như vậy. Bất quá. . . . .” Mạc Triều Dao khẽ nghiêng đầu, nhìn về phía thái hậu đang sinh khí, cười nói, “Mẫu hậu, hải nhi có một chuyện muốn nhờ. Lúc ấy tình huống khẩn cấp, nếu không phải A Ly xả thân vì trầm chấn tiền, chỉ sợ hiện tại người hôn mê bất tỉnh chính là trầm. Nhiều hộ vệ như vậy cũng không ngăn được tiền, thế nhưng tiền lại bị A Ly chặn. . . . .”

Nghe Mạc Triều Dao nói như vậy, thái hậu cũng lâm vào suy nghĩ, “Nói như vậy. . . . . Vóc dáng nhỏ nhắn kia cũng có chút bản lĩnh.”

“Đâu chỉ 『 có chút bản lĩnh 』, quả thực chính là 『 bản lĩnh cao cường 』! Trầm thấy hần nhún chân một cái bay người lên, đem phi tiễn bắt gọn trong tay!”

Mạc Triều Dao càng nói càng hưng phấn, thái hậu trừng mắt liếc hần một cái, hỏi: “Hoàng Thượng rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Trầm là muốn. . . . . Có thể hay không phong cho A Ly một chức quan nho nhỏ, để hần ở lại bên cạnh trầm, làm thiếp thân hộ vệ?”

“Không được!” Không đợi thái hậu trả lời, Vinh Nghĩa quận chúa liền giành quyền phản đối trước, “Biểu ca, ngươi sao lại có thể đề cho một tên nam sủng làm thiếp thân hộ vệ được chứ! Không được, tuyệt đối không được!”

“A Ly không phải nam sủng, hần là ân nhân cứu mạng của trầm, biểu muội ngươi không phải vừa nãy còn lo lắng cho sự an nguy của trầm sao? Trầm cũng đã nói sẽ mang thêm vài tên hộ vệ theo bên mình, A Ly chính là người hảo tuấn!”

“Không được, người khác có thể tính, nhưng hần thì không được!” Vinh Nghĩa quận chúa vẫn là không nhượng bộ.

“Vinh Nghĩa. . . . .” Thanh âm của thái hậu đột nhiên truyền đến, chỉ thấy nàng ngắt lời Vinh Nghĩa, xong lại gạt đầu đồng ý yêu cầu của Mạc Triều Dao, “Hải tử kia tuy rằng vóc người nhỏ bé, nhưng đồ thủ lại có thể tiếp được phi tiễn, bản lĩnh đích xác cao cường, có hần ở bên cạnh hoàng thượng, bản cung cũng yên tâm.”

“Nhưng là ta lo lắng nha!” Vinh Nghĩa quận chúa gấp đến độ sắp dậm chân, phe phẩy cánh tay thái hậu khẩn cầu nói, “Thái hậu, người sao lại có thể đề cho biểu ca mang một tên nam sủng theo bên người chứ?”

“Vinh Nghĩa không cần nhiều lời, bản cung đã quyết định rồi.”

“Tạ ơn mẫu hậu.” Mạc Triều Dao mặt mày hớn hở, vội vàng nói tạ ơn, sợ chần chừ một chút, thái hậu sẽ thay đổi chủ ý.

Sau đó, thái hậu cùng Vinh Nghĩa quận chúa ly khai.

Trên đường, Vinh Nghĩa quận chúa còn quần quít bắt thái hậu phải thu hồi mệnh lệnh của nàng, nhưng thái hậu lại vỗ vỗ mu bàn tay của Vinh Nghĩa quận chúa, thấp giọng nói: “Vinh Nghĩa không cần lo lắng. . . . . Bản cung đều có tính toán. . . . .”

Đệ nhị thập ngũ chương

Giống như đã mơ một giấc mơ thật dài, trong mộng chính mình bị tai nạn xe cộ, sau đó thân thể liền nhẹ nhàng bay lên. Thời điểm mở mắt ra, lại nhìn thấy những con người khác biệt ở một thế giới bất đồng. Người nơi này tuy rằng cách mặc phục sức cũng không sai biệt với Minh triều cho lắm, nhưng lại là một triều địa đi chệch đường ray, niên hiệu Hy Tương, nghe cũng chưa từng nghe qua.

A Ly vì bị một nữ tử xinh đẹp cho ăn một bạt tai mà tỉnh lại, sau đó thì mới biết nàng chính là Vinh Nghĩa quận chúa, nữ nhi của thừa tướng, chất nữ nhi của thái hậu, kim chi ngọc điệp, thâm thụ sủng ái (vô cùng được yêu thương cưng chiều). Sau đó nữa, A Ly gặp gỡ Mạc Triều Dao, hán là đại hoàng đế thứ chín của Hy Tương vương triều, nhưng lại không có một chút uy tính (tính cách uy phong) thiên tử. Còn có Đông Vân Tường Thụy, hán là Đại Lý tiểu vương gia, đến kinh thành cầu hôn. Hán bị vu hãm (vu khống) giam lỏng, A Ly thực nghĩa khí muốn nghĩ cách cứu viện hán, sau lại toàn bộ phó thác cho Chi Thủy, ba người mới có thể thành công thoát hiểm, rời khỏi hoàng cung.

Nhưng mà sau đó, lại có rất nhiều chuyện xảy ra.

A Ly nhìn thấy hữu quân Đô Thống Thiển Thương của Đại Lý hổ báo kỵ, Niếp Nguyên Trinh đã chết, hán dâng đầu mình để chuộc tội với Trần phi. Tiếp theo. . . . . Triều đình Ngự lâm quân phát hiện hành tung của bọn họ, ngay cả Mạc Triều Dao cũng tự mình tiến vào tiểu khách điểm bọn họ tạm thời cư trú. . . . . Tiếp theo đó. . . . .

—— tiền!

Là tiền! Có người ám sát Mạc Triều Dao! A Ly cảm thấy bả vai rất đau, đứng rồi, là mình vì Mạc Triều Dao can một tiền!

“A Ly. . . . . A Ly. . . . .”

Loáng thoáng, giống như nghe thấy có người ở kêu tên mình.

Đầu óc choáng váng, mí mắt cũng nặng nề, hơn nữa bả vai lại ê ẩm đau như bị lửa đốt, phân nửa thân người giống như bị tê liệt.

“A Ly. . . . .”

Thanh âm kia vẫn không dừng lại, là ai? Mạc Triều Dao sao? A Ly đầu cổ cứng đờ, căn bản không thể di chuyển.

“Ngươi mau tỉnh lại nha, A Ly! . . . . . A Ly! . . . . .”

Thanh âm giống như nóng nẩy, phi thường lo lắng.

—— ta không sao.

Tuy rằng A Ly cũng rất muốn trả lời như vậy, nhưng ngay cả sức lực mở miệng cũng không có. Nguy rồi, đầu hảo choáng. . . . . Cái gì cũng không nghe được, A Ly lại mất đi ý thức. . . . .

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng: “Hồn dân ngự y! Ngươi không phải nói hán không có việc gì sao? Như thế nào đến bây giờ vẫn không tỉnh lại!”

Đông Vân Tường Thụy một phen xách cổ áo ngự y, đem hán nhấc lên, rống giận giống như sắp nổi điên rồi.

“Đây là tẩm cung của trẫm, đó là ngự y của trẫm, thỉnh tiểu vương gia ngươi im lặng một chút!”

Ngay cả thanh âm của Mạc Triều Dao trước giờ tỉnh tỉnh vô cùng hào cũng nghiêm khắc vài phần, A Ly vẫn hôn mê bất tỉnh, làm cho hán cũng mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, nhện không được quay qua phát hỏa với Đông Vân Tường Thụy, “Hơn nữa nơi này hiện có người bệnh đang nằm nghỉ, nên thỉnh tiểu vương gia im lặng một chút, nếu ngươi có cái gì không hài lòng với ngự y của trẫm, có thể đem hán kéo ra bên ngoài, đi xa xa một chút mà dạy dỗ hán. Nhưng thỉnh không cần ở trong này lớn tiếng ồn ào!”

“Hoàng, Hoàng Thượng! Hoàng Thượng tha mạng! Vi thần biết tội, vi thần biết tội!”

Gặp Mạc Triều Dao kêu Đông Vân Tường Thụy đem mình tha ra ngoài đánh một trận, ngự y cũng sợ, vội vàng quỳ xuống, dập đầu cầu xin tha thứ.

“Được rồi được rồi, ồn muốn chết, ra ngoài hét cho trẫm!”

Mạc Triều Dao phiền lòng khoát tay ngăn chặn, đem ngự y, Đông Vân Tường Thụy, Chi Thủy, Tiểu Trúc Tử, còn có mấy tiểu thái giám khác, tất cả đều đuổi ra ngoài, Thanh Tịnh Cung lúc này mới an tĩnh trở lại.

“A Ly. . . . .”

Mạc Triều Dao nhìn A Ly vẫn như trước hôn mê bất tỉnh, đau lòng nhú mày.

Tuy rằng đã truyền ngự y kiểm tra qua, cũng đã nói là không có gì trở ngại, chỉ chốc lát sau sẽ tỉnh lại. Nhưng vì cái gì đã một ngày trôi qua, A Ly vẫn chưa chịu mở mắt?

Kỳ thật A Ly cũng không phải lâm vào trạng thái hôn mê sâu, có đôi lúc bờ môi của hắn hé ra vài cái, có khi mày cũng sẽ nhẹ nhàng nhăn lại, có khi mí mắt cũng run rẩy chớp động vài cái. Mỗi một cử động nho nhỏ như vậy của A Ly, đều có thể khiến cho Mạc Triều Dao một trận vui sướng, nghĩ rằng hắn sắp tỉnh lại, vội vàng kêu một tiếng 『A Ly』, nhưng kết quả cũng chỉ là thất vọng —— A Ly vẫn như trước không có mở mắt.

“A Ly. . . . .”

Một lần lại một lần thấp giọng lầm bầm cái tên này, cũng không biết đã gọi bao nhiêu lần.

Những người khác đều bị Mạc Triều Dao đuổi ra khỏi Thanh Tĩnh Cung, hiện tại cũng chỉ còn có hắn ở lại với A Ly. Bốn phía chìm vào im lặng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng A Ly đều đều hô hấp, ánh nền ấm áp chiếu lên khuôn mặt say ngủ của hắn, nhìn qua phi thường điềm tĩnh.

Trong ấn tượng của Mạc Triều Dao, A Ly giống như một con tiểu hầu tử tinh lực vô hạn, vô luận ở nơi nào cũng có thể nhảy nhót lung tung. Chỉ cần một ngày ngắn ngủn, liền cùng Mạc Triều Dao, Kì Thừa Uyên hoà minh, hơn nữa hiện tại lại có quan hệ thân mật với Đông Vân Tường Thụy. Anh mất Đông Vân Tường Thụy nhìn A Ly, khiến Mạc Triều Dao sinh ra dự cảm tình địch.

Giống như trên người A Ly toát ra một loại khí chất đặc biệt, thực có thể hấp dẫn người khác tới gần.

Mạc Triều Dao cũng không biết đó là loại cảm giác như thế nào, hắn cảm thấy chỉ cần được nhìn thấy A Ly, nhìn bộ dáng vui vẻ của y, nghe y thần thái sáng láng nói chuyện, chính mình cũng sẽ cảm thấy thực vui vẻ, thực hạnh phúc. Hơn nữa cái loại vui vẻ và hạnh phúc này, dù cho hắn có ngây ngốc sống trong cung hơn hai mươi năm, cũng chưa từng cảm nhận được.

Vô luận là thái hậu cũng tốt, Vinh Nghĩa quận chúa cũng tốt, bọn họ đối với mình cũng thật là tốt, nhưng tất cả những thái độ đó giống như là đang xếp đặt một mục đích có trình tự thâm sâu, không giống A Ly như vậy thuần túy. Lúc Mạc Triều Dao đối mặt với thái hậu, Vinh Nghĩa quận chúa, hay là các triều đình trọng thần khác, đều phải theo nghi lễ mà đối đãi, hắn cảm thấy được mình chính là đang ứng phó với bọn họ. Nhưng thời điểm hắn đối mặt với A Ly, lại có thể quên đi tất cả những lễ đãi xử giao thiệp phức tạp này, trở về con người thực của mình.

Hắn còn nhớ rõ chính mình không lâu sau khi nhìn thấy A Ly, đã bị y đánh sưng con mắt, nhưng buổi tối bất đắc dĩ lại phải tham gia tuyển phi tịch diên của Đông Vân Tường Thụy, cuối cùng A Ly đã nghĩ ra một biện pháp chính là tổ chức vũ hội hóa trang. Lúc ấy A Ly hưng trí bừng bừng vì mình mà tìm một đồng biến trang tài liệu đem đến, tự xưng là muốn đem cách ăn mặc của mình biến đổi thành một người hoàn toàn bất đồng khác.

Sự thật chứng minh, A Ly đích xác đã thành công.

Khi y đem gương gương lên trước mặt Mạc Triều Dao, để hắn nhìn chính mình trong gương. Mạc Triều Dao không thể không thừa nhận —— hắn đích xác đã biến thành một người khác.

Cái thời điểm kia, nhìn cái người xa lạ trong gương, Mạc Triều Dao đột nhiên có cái cảm giác, cảm thấy A Ly chính là người có thể thay đổi được mình. Vô luận là cách sống, hay là tính cách, giống như tất cả đều vì A Ly mà phát sinh biến hóa.

Mà chuyện A Ly xuyên qua thời không, đến bên cạnh mình, có lẽ đều là thiên ý an bài?

—— A Ly là người được trời cao phái xuống để thay đổi hắn.

Nghĩ nghĩ, sắc trời đã muốn càng ngày càng tối. Dần dần, Mạc Triều Dao cũng chịu không nổi, mí mắt không ngừng nhướng lên rồi lại hạ xuống. Rốt cục của rốt cuộc cũng không chống cự được, hắn nhẹ nhàng ghé vào bên giường, nhắm hai mắt lại, chỉ chốc lát sau liền ngủ say.

Mạc Triều Dao ngủ thật sự trầm, một đêm vô mộng.

Thẳng đến sáng sớm hôm sau, dương quang chói mắt chiếu lên mặt hắn, hắn mới đột nhiên trợn mắt tỉnh lại. Mạc Triều Dao ánh mắt ngái ngủ mơ màng theo bản năng sờ sờ đệm chăn trong tay, nhẹ gọi một tiếng: “A Ly. . . . .”

Nhưng ngay tại lúc bàn tay Mạc Triều Dao tiếp xúc đến tấm chăn bông lạnh lẽo, hắn đột nhiên mở to hai mắt, kinh hô: “A Ly!”

Về vẻ oải oải vừa rồi nháy mắt trở thành hư không, chỉ còn lại có kinh ngạc cùng lo lắng. Mạc Triều Dao bỗng nhiên đứng lên, giật tung chăn lên, chỉ thấy trên giường trống không!

Nhất thời cảm thấy một con choáng váng ập đến, giống như bị sấm đánh trúng, đại não trống rỗng.

Không bao lâu sau, Mạc Triều Dao lấy lại phản ứng, giờ tay sờ vào bên trong —— là lạnh! Không biết A Ly đã rời đi bao lâu rồi?

“Người đâu! Người đâu? Đều đi ra cho trầm!”

Mạc Triều Dao ném chăn qua một bên, phóng ra ngoài cửa.

Lúc này Tiểu Trúc Từ nghe được tiếng la, vội vàng vàng chạy tới, “Hoàng Thượng người tỉnh. . . . .”

“A Ly đâu! A Ly người đâu!” Mạc Triều Dao nắm chặt bả vai Tiểu Trúc Từ, liều mạng lay lắc.

“A Ly tiểu chủ nha. . . . . Hắn, hắn nha. . . . .” Nói xong, Tiểu Trúc Từ chỉ chỉ cái sân bên ngoài, “Hắn đang ở đó luyện công a.”

“Luyện công?” Mạc Triều Dao không tin, ánh mắt thăm dò hướng ra phía ngoài, quả nhiên thấy bóng dáng nho nhỏ của A Ly đứng giữa hoa viên, trong chốc lát xoay người, trong chốc lát duỗi chân, quả là đang hoạt động gân cốt a.

“Hắn tỉnh lại khi nào?” Mạc Triều Dao giữ Tiểu Trúc Từ lại tiếp tục hỏi.

“Sáng sớm đã tỉnh, hơn nữa cũng đã chạy vài vòng quanh hoa viên, nói cái gì nằm cả ngày ở trên giường, xương cốt toàn thân muốn nhùng ra, nhất định phải hảo hảo hoạt động một chút. Hơn nữa A Ly tiểu chủ còn nói, hắn thấy Hoàng Thượng người ngủ rất say, không muốn chúng ta đi quấy rầy, để cho người hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Hắn là người bệnh nha, các người như thế nào không ngăn hắn lại!”

“Chúng nô tài cũng có ngăn cản, nhưng là căn bản ngăn không được, hơn nữa. . . . .” Nói xong, Tiểu Trúc Từ lại liếc liếc ra phía ngoài, “Hơn nữa tiểu vương gia cũng ra mặt nói giúp A Ly tiểu chủ, nói người bệnh chính là phải vận động nhiều một chút, thân thể mới mau khôi phục.”

“Tiểu vương gia. . . . . Đông Vân Tường Thụy?”

Tưởng tượng đến cái mặt của tên nam nhân kia, Mạc Triều Dao liền nhin không được phải nhíu mày, lại thăm dò nhìn ra phía ngoài, quả nhiên thấy một nam tử dáng người cao to tiến về phía A Ly, hơn nữa hai người cãi nhau âm ỉ, không khí nhìn qua thật đúng là không tồi.

Thấy thế, Mạc Triều Dao trong lòng nổi lên một trận ghen tuông, thấp giọng tức giận nói: “Đáng giận, rõ ràng đã nói với hắn, A Ly là tiểu thị của trẫm, Đại Lý tiểu vương gia kia vì cái gì, cư nhiên vẫn bất thông nhân tình như vậy, còn quán quít lấy A Ly của trẫm không tha!”

Nói xong, Mạc Triều Dao kéo ống tay áo, vọt tới chỗ hai người bọn họ.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng. . . . .”

Tiểu Trúc Từ dù ngăn như thế nào cũng không ngăn được, đành phải nhìn theo bóng dáng Mạc Triều Dao, buông tiếng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Bên trong hoa viên, trăm hoa đua nở, hương thơm ngào ngạt.

Đúng vào sáng sớm, trên lá cây vẫn còn đọng hơi sương. Không khí tươi mát khiến cho A Ly nhin không được một hơi lại một hơi hít sâu vào. Loại không khí này là ở thế kỷ hai mươi mốt, tại nơi đô thị ô nhiễm càng ngày càng nghiêm trọng khó có dịp được hít thở. Hơn nữa chung quanh điều mình hoa hương (chim hút hoa tỏa hương), bích thủy du du (nước xanh xa xa), quả nhiên không hổ là nơi ở của Hoàng Thượng, phong cảnh thực sự rất hảo.

Hôm nay bầu trời trong xanh, A Ly liền tỉnh, nhìn thấy Mạc Triều Dao tựa vào bên giường ngủ say, ngán người, trong nháy mắt vẫn không có hiểu đã xảy ra chuyện gì. Nhưng ngay lúc cúi đầu phát hiện miệng vết thương trên vai mình, mới bỗng nhiên nhớ lại, hắn là vì Mạc Triều Dao cản một tiền, trúng độc hôn mê. Sờ sờ miệng vết thương, đã không còn đau, hơn nữa bên trên lại quấn một lớp băng vải thật dày, vị thuốc đông y gay mũi không khỏi làm A Ly nhíu nhíu mày.

Phát hiện A Ly tỉnh, Tiểu Trúc Từ vội vàng chạy tới, chuẩn bị quần áo cho hắn.

Nhưng A Ly lại đặt một ngón tay lên môi, đối hắn 『xuyt』 một tiếng, sau đó chỉ chỉ Mạc Triều Dao đang nặng nề ngủ bên giường.

Tiểu Trúc Từ lập tức hiểu được, che miệng nhỏ giọng lui ra.

Sau đó A Ly ba chân bốn cẳng mặc quần áo, nhảy xuống giường, nói muốn hoạt động thân thể một chút, chậm rãi chạy bảy vòng rười xung quanh hoa viên.

Tiểu Trúc Từ đương nhiên không đồng ý, ý đồ muốn ngăn trở, nhưng ai ngờ Đông Vân Tường Thụy cũng chạy tới giúp vui, nói vô luận như thế nào cũng muốn dẫn A Ly hảo hảo hoạt động thân thể một chút. A Ly đương nhiên cầu còn không được, nói vài câu trấn an với Tiểu Trúc Từ, liền đi theo Đông Vân Tường Thụy thần luyện (luyện tập buổi sáng).

Vô luận Tiểu Trúc Từ ở phía sau có ra sức kêu như thế nào đi nữa, bọn họ cũng không quay lại.

Tiểu Trúc Từ lo lắng A Ly bị Đông Vân Tường Thụy dụ dỗ, chỉ có thể chạy theo phía sau. Nhưng ai ngờ chạy còn chưa tới nửa vòng, liền mệt đến mức thở hồng hộc, rốt cuộc không nhấc chân đi nổi nữa. Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng càng ngày càng khuất xa của A Ly cùng Đông Vân Tường Thụy, trừ bỏ thở dài, cũng không còn chút biện pháp nào.

Bất quá cũng may Đông Vân Tường Thụy không có ôm A Ly chạy trốn, đại khái khoảng sau nửa nén hương, hắn hoàn toàn chinh chinh đuổi theo A Ly chạy về đây. Sau đó hai người ngay tại trong viện người một quyền, ta một cước luận bàn võ nghệ.

Mà hiện tại, Mạc Triều Dao rốt cục cũng tỉnh, hơn nữa nhìn thấy A Ly cùng Đông Vân Tường Thụy thân thiết bên nhau, giống như nỗi con ghen, không để ý sự ngăn trở của Tiểu Trúc Tử liền xông ra ngoài.

Trong hoa viên, A Ly đang đuổi người, hương thụ thích ý được trở về với tự nhiên. Nhưng đột nhiên, phía sau truyền đến một loại cảm giác áp bách trầm trọng, quay đầu vừa thấy——

“Mạc, Mạc Triều Dao. . . . .”

A Ly ngẩn người, không rõ một mớ không khí âm hắc hỗn độn sau lưng của y kia rốt cuộc là tượng trưng cho cái gì.

“A. . . . . Trăm đột nhiên cảm thấy đầu hảo choáng. . . . .”

Mạc Triều Dao thấy A Ly nhìn mình, đột nhiên bộ dáng kiêu nhược (yêu kiêu yếu đuối) ôm lấy trán, hai mắt nhắm lại, thân mình hơi lão đảo tiến về phía A Ly.

“Này, người không sao chứ?”

A Ly phản xạ có điều kiện tiếp được hắn.

Mạc Triều Dao nhân cơ hội vuton song chương, đem A Ly kéo vào trong lòng, đầu dựa lên hõm vai của A Ly, biểu tình tất cả đều là thỏa mãn, “Người tối hôm qua chiếm giường của trẫm, trẫm chỉ có thể dựa vào bên giường ngủ. . . . . Có lẽ là bị phong hàn. . . . . Hiện tại đầu choáng váng đặc lợi hại. . . . . A Ly nha, người điu trẫm trở về phòng nghỉ ngơi đi. . . . .”

“Phong hàn! ?”

A Ly thân thủ vội vàng đặt tay lên trán Mạc Triều Dao.

Nếu là bình thường, hắn có thể hội cười nhạo tên hoàng đế Mạc Triều Dao này một chút, quả nhiên là một đóa hoa nhi được cung chiều nuôi dưỡng trong ôn thất. Nhưng mà hiện tại, khi nghe y nói là do mình hại y tối hôm qua không có giường ngủ, kết quả nhiễm bệnh, có chút băn khoăn. Cho nên vừa nghe thấy đối phương yêu cầu hắn đi về phòng, không chút suy nghĩ, một ngụm đáp ứng.

A Ly đối Đông Vân Tường Thụy làm một cái động tác cúi chào, sau đó nhanh nhẹn đỡ Mạc Triều Dao trở về Thanh Tĩnh Cung, vừa đi vừa giáo dục y nói: “Choáng váng đầu nên nằm ở trên giường hảo hảo nghỉ ngơi nhiều một chút, đã để ngự y xem qua chưa? Để ta kêu Tiểu Trúc Tử đi thỉnh ngự y tới xem người?”

“Không cần không cần, người bồi trẫm một chút là tốt rồi. . . . .” Mạc Triều Dao thần tình tràn đầy hạnh phúc thỏa mãn sau khi thấu hương thành công.

“Chính là. . . . . Ta đã đáp ứng Đông Vân đại ca, hôm nay bồi hắn đi du ngoạn ngự hoa viên nha. . . . .”

A Ly có chút do dự, quay đầu lại nhìn Đông Vân Tường Thụy cũng theo tới đây.

Đông Vân Tường Thụy mặt ngoài tuy rằng không rên một tiếng, nhưng lại dùng ánh mắt hiểu rõ hết thấy, nhìn chăm chăm bóng dáng Mạc Triều Dao. Mạc Triều Dao tính toán cái gì, hắn còn nhìn không ra sao? Đơn giản chính là muốn để A Ly bồi bên cạnh mình, không tiếc giả bệnh tranh thủ đồng tình.

—— hừ, tên nam nhân không biết xấu hổ! (nguyên văn là ‘hào bất yếu kiếm đích nam nhân’)

Đông Vân Tường Thụy ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, nhưng lập tức được thay bằng một khuôn mặt giả bộ tươi cười, bước nhanh về phía trước, đỡ một cánh tay khác của Mạc Triều Dao, khẩn thiết nói: “Nếu Hoàng Thượng long thể khiếm an, còn nói cái gì du thường (đi dạo ngắm cảnh) ngự hoa viên? Chúng ta vào cung chuẩn bệnh là đúng rồi. A Ly, ta phù Hoàng Thượng vào trong ốc nghỉ ngơi trước, người mau cùng Tiểu Trúc Tử đi mời ngự y tới đây.”

“Nga, nga.”

A Ly không nghĩ ngờ gì hắn, đáp lại vài tiếng, xoay người định chạy đi, ai ngờ lại bị Mạc Triều Dao một phen giữ chặt.

“A Ly, đây là bệnh cũ của trẫm, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi. Luôn gây phiền toái cho ngự y, trẫm thấy cũng có chút băn khoăn.”

Kỳ thật bản ý của Mạc Triều Dao, chính là không muốn A Ly rời đi mà thôi, nhưng ai ngờ A Ly nghe xong cảm động đến rơi nước mắt. Nghĩ thầm Hoàng Thượng cái loại sinh vật này, không phải đều là chi cao khí ngang, cao cao tại thượng sao? Trên đời này cư nhiên còn có loại hảo hoàng đế như Mạc Triều Dao biết vì ngự y mà lo nghĩ, mình vì y mà chần một tiền kia quả không uổng phí, xem như đáng giá!

Nghĩ như vậy, liền càng muốn đi thỉnh ngự y, không thể để cho vị hảo hoàng đế này ốm đau bệnh tật như vậy.

Vì thế A Ly một phen đẩy tay Mạc Triều Dao ra, bị kích động mà chạy xa vài bước, quay đầu lại phát tay với y nói: “Ta đi tìm ngự y, người mau vào ốc

hào hảo nghỉ ngơi đi. . . . .”

“A Ly! A Ly!”

Mạc Triều Dao ở phía sau bắt lực hô vài tiếng, nhưng vẫn như cũ không có thể gọi người trở về. Đang lúc thất vọng, đột nhiên nghe thấy một nam trung âm trầm thấp từ đỉnh đầu truyền đến, Đông Vân Tường Thụy nói: “Hoàng Thượng vẫn là nên vào ốc nghỉ ngơi đi. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Không biết vì sao, Mạc Triều Dao sau khi nghe được một câu như vậy, đột nhiên thân thể trở nên cứng ngắc.

Bên trong lời nói của Đông Vân Tường Thụy, mơ hồ mang theo một tia cảm giác âm trầm, phảng phất trong lời nói có điều gì đó. Chỉ thấy Đông Vân Tường Thụy ghé vào bên tai Mạc Triều Dao, hạ giọng nói: “Hoàng Thượng, bản tiểu vương có một chút sự tình, nghĩ muốn cùng Hoàng Thượng vào ốc tư hạ đàm đàm (thương lượng riêng).”

“Cái, cái gì nha?”

Mạc Triều Dao thân mình không khỏi có chút phát lạnh, nghĩ thầm khó trách hấn kêu cho A Ly đi thỉnh ngự y, nguyên lai là muốn để A Ly chi khai, sau đó cùng với mình 『 tư hạ đàm đàm 』 nha? !

“Đương nhiên là về chuyện A Ly.”

Đông Vân Tường Thụy vừa dứt lời, bọn họ hai người đã bước vào Thanh Tĩnh Cung.

Đông Vân Tường Thụy không chút khách khí, đẩy mạnh Mạc Triều Dao vào trong ốc, chính mình cũng theo sau bước vào, nhìn quanh bốn phía, thấy trong phòng không có bất kỳ ai khác, Đông Vân Tường Thụy còn cố ý xoay người lại, khóa chặt cửa phòng.

Mạc Triều Dao thấy hấn khóa cửa, trái tim nhất thời muốn nhảy ra ngoài, thân thể không ngừng lui về phía sau. Cuối cùng lui đến góc tường, gát gao nắm chặt góc áo của mình, dùng thanh âm lắp bắp, cảnh giác hỏi: “Ngươi ngươi ngươi ngươi muốn làm gì? Trầm cảnh cáo ngươi, đây là hoàng cung của trẫm, ngươi khả ngàn vạn lần không được xằng bậy!”

“Ngươi câm miệng cho ta!”

Đông Vân Tường Thụy chán ghét nhũn mảy, một phen kéo Mạc Triều Dao từ góc tường đặt y ngồi lên ghế xong, lời lẽ nghiêm khắc tàn khốc nói: “Ta cảnh cáo ngươi, không cần ở trước mặt ta làm nộ làm tịch (nguyên tác ‘trang mô tác dạng’).”

“Hào hảo hảo, trẫm không trang (giả bộ).” Thấy Đông Vân Tường Thụy thật sự sinh khí, Mạc Triều Dao đành phải đứng đắn lại, hỏi, “Ngươi nói phải cùng trẫm đàm chuyện của A Ly, rốt cuộc là cái gì nha?”

“Chính là. . . . .” Đông Vân Tường Thụy ngồi xuống bên cạnh Mạc Triều Dao, “Ta cùng với ngươi ước pháp tam chương!”

“Ước pháp tam chương! ?”

“Đúng vậy!” Đông Vân Tường Thụy gật gật đầu, phi thường nghiêm túc quay đầu lại, nhìn Mạc Triều Dao vẻ mặt mờ mịt, giải thích nói, “Ta biết ngươi cũng thích A Ly, đúng hay không? Tuy rằng chúng ta là tình địch, nhưng chuyện tình cảm dù sao cũng không thể miễn cưỡng, chúng ta không cần phải tranh giành với đối phương đến ngươi sống ta chết như vậy, thật khó coi, hấn là công bình cạnh tranh đi.”

“Công bình cạnh tranh?” Mạc Triều Dao gật gật đầu, cảm thấy cũng có chút đạo lý.

“Cho nên ngươi vừa rồi giả bệnh kia chiêu Thái Âm (ta ko hiểu cái này, ai giải thích giúp ta với) !”

“Hừ!” Mạc Triều Dao hừ lạnh một tiếng, trả lời lại một cách mỉa mai nói, “Vậy ngươi thừa dịp trẫm ngủ, lén đem A Ly ra ngoài thì làm sao để giải thích đây?”

“Kia kêu 『chim chóc sáng sớm có trùng ăn 』 được không? Là ngươi tự mình ngủ say như chết, còn trách người khác?”

“Ngươi ngươi ngươi! Trẫm mỗi ngày quốc sự nặng nhọc, đương nhiên không giống ngươi nhàn nhã như vậy!”

“Tốt lắm, ta không phải đến đây cãi nhau với ngươi. Ta chỉ muốn ước pháp tam chương, ngày sau chúng ta công bình cạnh tranh, cuối cùng vô luận A Ly chọn ai, người còn lại cũng không được có nửa câu oán hận.”

“Hào, người thử nói nói ba chương tạm thời của hiến pháp đi!”

“Thứ nhất, không được ngăn chân đối phương, không được nói xấu đối phương, không được phép âm thầm phá hoại.”

“Có thể.” Mạc Triều Dao gật gù đầu, tiếp nhận.

“Đệ nhị, khi đối phương gặp nạn, phải ra tay cứu giúp.”

“Đây là ý gì?”

” Trở ngại lớn nhất cản trở người theo đuổi A Ly chính là Vinh Nghĩa quận chúa, nhưng chướng ngại lớn nhất khi ta theo đuổi A Ly cũng chính là cha ta Đại Lý vương. Cho nên chúng ta hẳn là nên giúp đỡ lẫn nhau một chút, ta có thể giúp người bãi bình Vinh Nghĩa quận chúa, nhưng người cũng phải giúp ta bãi bình cha ta!”

“Hào hào hào! Đây hào!” Vừa nghe Đông Vân Tường Thụy nói có thể giúp mình bãi bình Vinh Nghĩa quận chúa, Mạc Triều Dao hai tay tán thành.

“Đệ tam, nếu một trong hai người chúng ta ai thú thê (cưới vợ) trước, phải buông tha A Ly, rời khỏi cạnh tranh.”

“Này. . . . .”

“Có vấn đề sao?”

Mạc Triều Dao vốn lo lắng Vinh Nghĩa quận chúa sẽ đối mình bức hốn, nhưng nghĩ đến Đông Vân Tường Thụy nói có thể giúp mình bãi bình Vinh Nghĩa quận chúa, cho nên cũng yên tâm hơn, đáp ứng nói: “Nếu người thật có thể giúp trảm bãi bình Vinh Nghĩa, trảm đáp ứng với người!”

“Hào, như vậy ba chương thành lập, chúng ta kích chương vì mình (đập tay vì liên minh) !”

Nói xong, Đông Vân Tường Thụy đưa tay phải lên. Mạc Triều Dao cũng học theo bộ dáng của hắn, giơ tay phải lên, “Người đã nói thì phải giữ lời, nhất định phải giúp trảm bãi bình Vinh Nghĩa nha!”

“Người cũng đừng quên giúp ta bãi bình cha ta là được rồi!” Đông Vân Tường Thụy có chút tự tin đắc ý cười, một chương đánh vào lòng bàn tay Mạc Triều Dao.

Chỉ nghe 『 ba 』 một tiếng giòn vang, hai gã tình địch ước pháp tam chương, công bình cạnh tranh, tuyên cáo cứ vậy ra đời!

Đệ nhị thập thất chương

Ngự y được mời đến, sau khi chuẩn đoán bệnh cho Mạc Triều Dao, không phát hiện có bất cứ cái gì dị thường.

Ngự y đang cảm thấy buồn bực, nghĩ thầm Hoàng Thượng rõ ràng êm đẹp, như thế nào lại nói mình choáng váng đầu a?

Nhưng đột nhiên, ngự y thấy Mạc Triều Dao dùng ánh mắt đầy hàm ý nhìn mình, nhất thời hiểu được, biết Hoàng Thượng là đang giả bệnh, vì thế ho khan một tiếng, về mặt nghiêm túc quay đầu lại, nói với A Ly thần sắc lo lắng đang đứng ở một bên: “Hoàng Thượng xử lý quốc sự vất vả, nhật lý vạn ký (một ngày trăm ngàn công việc), thân thể vốn đã suy yếu, hơn nữa đêm qua bị nhiễm chút phong hàn, cho nên mới có cảm giác choáng váng đầu. . . . .”

Ngự y sau đó lại lao nhao lái nhải lảm bảm nói cái gì đó, A Ly hoàn toàn không có chú ý nghe xong. Nhưng biết Mạc Triều Dao sinh bệnh đích thật là bởi vì đêm qua thụ hàn (nhiễm lạnh), A Ly không khỏi sinh ra nặc cảm tội lỗi trăm trọng.

Mạc Triều Dao trộm liếc mắt nhìn A Ly một cái, thấy hắn dùng ánh mắt đã tự trách lại đau lòng nhìn mình, nhất thời một trận lo lắng thoáng qua trong lòng, nghĩ thầm nhất định phải nắm chặt thời cơ, tranh thủ nhiều sự đồng tình hơn một chút. Vì thế Mạc Triều Dao không chỉ giả choáng đầu, còn làm bộ ho khan, “Khụ khụ. . . . . A Ly, trầm hảo khó chịu a. . . . . Khụ khụ. . . . .”

“Người đừng nói nhiều nữa, mau ngủ đi.” Nói xong A Ly kéo chăn đắp cho Mạc Triều Dao, còn cẩn thận vì hắn dịch hảo góc chăn.

“A Ly. . . . .” Mạc Triều Dao đột nhiên cầm tay A Ly, ân tình đưa tình nhìn hắn, dùng thanh âm đáng thương hề hề khản cầu nói, “A Ly, bên trong Thanh Tĩnh Cung rất quanh quẽ, người ở lại bồi bồi trầm đi. . . . . Trầm muốn nhìn người nhiều một chút. . . . .”

Mạc Triều Dao lời còn chưa dứt, đột nhiên cảm thấy một tầm mắt lạnh như băng từ phía sau A Ly phóng tới!

—— thôi hoàng đế! Chúng ta vừa mới ước pháp tam chương công bình cạnh tranh, người nhanh như vậy đã quên!

Đông Vân Tường Thụy dùng ánh mắt cơ hồ có thể đem Mạc Triều Dao giết chết vô số lần trừng trừng y, đem Mạc Triều Dao trừng đến mức đáy lòng bốc lên từng trận hàn ý. Cho dù y vốn không bị nhiễm phong hàn, nhưng cũng sắp bị ánh mắt của Đông Vân Tường Thụy đông lạnh thành bệnh.

“Người làm sao vậy?” Thấy Mạc Triều Dao xanh cả mặt, A Ly lo lắng hỏi han.

“Không, không có gì. . . . . Chính là đột nhiên cảm thấy có chút lạnh. . . . .” Mạc Triều Dao đương nhiên không dám nói là Đông Vân Tường Thụy

dùng ánh mắt uy hiếp y, đành phải đem nguyên nhân quy kết đến một phương diện khác, “Trẫm đột nhiên cảm thấy một cổ không khí không rõ, đang tiếp cận. . . . .”

“Không rõ khí?” A Ly buồn bực.

Nhưng ai ngờ Mạc Triều Dao thuận miệng nói ra một câu, lại lập tức trở thành sự thật!

Chỉ nghe ngoài cửa truyền đến một thanh âm vô cùng buồn nôn: “Hoàng biểu ca!”

Mạc Triều Dao, Đông Vân Tường Thụy, A Ly ba người, không hẹn mà cùng đánh một cái rùng mình, da đầu run lên từng trận. Không cần quay đầu lại, cũng đã có thể đoán ra —— là Vinh Nghĩa quận chúa đến đây!

Mạc Triều Dao phản xạ có điều kiện bỏ tay A Ly ra, ánh mắt nhắm lại, đang muốn giả bộ ngủ.

Nhưng ai ngờ Vinh Nghĩa quận chúa động tác nhanh hơn, nắm góc váy, bước nhanh đến bên giường Mạc Triều Dao, “Hoàng biểu ca, ta nghe nói người sinh bệnh. Thế nào, hiện tại có hảo chút nào chưa? Được đâu? Đã uống được chưa?”

Nàng xem Đông Vân Tường Thụy cùng A Ly đang đứng một bên như không khí, thân thủ sờ sờ trán Mạc Triều Dao, nhất thời sắc mặt đại biến, cả kinh kêu lên: “Biểu ca, người như thế nào chảy nhiều mồ hôi lạnh như vậy!”

『tất cả đều là do sau khi nhìn thấy người mà thành. . . . .』

Mạc Triều Dao tuy rằng rất muốn nói như vậy, nhưng bất đắc dĩ không có lá gan đó, đành phải cố gắng lôi kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Hoàng Thượng, nếu quận chúa đã đến đây, chúng ta cũng không tiện quấy rầy.”

Đông Vân Tường Thụy nói xong, trên mặt liền lộ ra nụ cười mỉm vui sướng khi thấy người gặp họa, chỉ thấy hần vron tay phải lên, quàng qua bả vai A Ly, đang định kéo A Ly đi.

Đột nhiên, Mạc Triều Dao 『tạch』 một cái từ trên giường ngồi dậy, bộ dáng ốm đau bệnh tật vừa rồi hoàn toàn biến mất, trung khí thập phần hét lớn: “Đông Vân Tường Thụy! Người đứng lại cho trẫm!”

“Hoàng biểu ca. . . . .” Vinh Nghĩa quận chúa bị Mạc Triều Dao lớn giọng sợ tới mức giật mình sững sờ.

Đông Vân Tường Thụy cũng bị dọa nhảy dựng, đầu đầy hắc tuyến quay lại, nhưng vừa bắt gặp ánh mắt Mạc Triều Dao, trong lòng hơn phân nửa không hiểu như thế nào lại cảm thấy rét lạnh. Bởi vì biểu tình trên mặt đối phương, rõ ràng là viết 『nếu Đông Vân Tường Thụy người bất nhân trước, vậy đừng trách trẫm bất nghĩa!』

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Chỉ nghe Mạc Triều Dao âm hiểm cười một tiếng, hất mặt lên, đắc ý hề hề cao giọng nói: “Tiểu vương gia, người không phải đã nói người thăm mền Vinh Nghĩa đã lâu, muốn nhờ trẫm giúp người giật dây sao! Trẫm nghe nói tiểu vương gia hôm nay tính toán du thường ngự hoa viên, vừa hay hiện tại Vinh Nghĩa đang ở đây, trẫm làm người tốt, giúp người ước (ước hẹn) nàng!”

“Không cần!” Vinh Nghĩa quận chúa cùng Đông Vân Tường Thụy khó khi nào được trẫm miệng một lời.

“Hoàng biểu ca, ta không cần cùng người kia đi ngự hoa viên!” Vinh Nghĩa quận chúa hoa dung thất sắc, phe phẩy cánh tay Mạc Triều Dao làm nũng.

“Ta cũng không muốn cùng với ác độc nữ nhân này đi du cái gì ngoạn ngự hoa viên!” Đông Vân Tường Thụy cũng kiên quyết phản đối.

“Người nói ai là ác độc nữ nhân!” Vinh Nghĩa quận chúa hai mắt mở to, giận dữ trừng mắt với Đông Vân Tường Thụy.

“Từ người ra, còn có ai!”

“Người!” Vinh Nghĩa quận chúa đẩy Mạc Triều Dao, nhắm hướng Đông Vân Tường Thụy vọt qua, “Người dám nói bản quận chúa là ác độc nữ nhân!”

—— nguy rồi!

Mạc Triều Dao vừa thấy miêu đầu bất đối (mầm lúa không ổn # sự việc không xong), vội vàng quát to một tiếng: “A. . . . . Đầu trẫm hảo choáng nha. .

. . . .”

“Hoàng biểu ca!” Một chiều này quả nhiên hữu dụng, Vinh Nghĩa quận chúa lập tức chạy về bên cạnh Mạc Triều Dao, lo lắng dò hỏi, “Như thế nào lại choáng váng đầu? Nhanh lên, nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vinh Nghĩa, người coi như là giúp trăm một việc đi, bởi hân thông thả dạo ngự hoa viên đi.”

“Khả, chính là. . . . .”

“Oa, đầu trăm hảo choáng nha nha. . . . .” Nói xong, Mạc Triều Dao làm ra động tác sắp té xỉu.

“Hoàng biểu ca!” Vinh Nghĩa quận chúa vội vàng đỡ lấy y, “Hảo thôi, Vinh Nghĩa đáp ứng người là được. . . . .”

Đệ nhị thập bát chương

Đáp ứng mặc dù cũng đáp ứng rồi, nhưng Vinh Nghĩa quận chúa vẫn là phi thường oán hận quay đầu trừng mắt liếc Đông Vân Tường Thụy một cái.

“Trừng ta làm gì! Đừng nghĩ muốn là ta muốn đi theo người. . . . . Mạc Triều Dao, chiều này của người cũng quá độc a!”

Đông Vân Tường Thụy chỉ vào cái mũi Mạc Triều Dao, vọt lên. Nhưng ai ngờ mới vừa đi tới được hai bước, đã bị Vinh Nghĩa quận chúa cùng A Ly đồng tâm hợp lực ngăn cản.

“Người làm gì! Hân chính là người bệnh nha!”

—— bệnh nhân là quan trọng nhất

Đông Vân Tường Thụy hiện tại đã trở thành người xấu hết đường chối cãi, A Ly cùng Vinh Nghĩa quận chúa đều là một biểu tình muốn đem hân đốt nướng lấy lên ăn. Còn Mạc Triều Dao thì nhàn nhã nằm ở trên giường cười trộm, còn thường thông qua góc độ không bị A Ly cùng Vinh Nghĩa quận chúa phát hiện, trộm liếc Đông Vân Tường Thụy vài lần, đi thị đồng tình (tò vè đồng tình).

Khiến Đông Vân Tường Thụy tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại hữu khẩu mạc biện (có miệng nhưng không thể giải thích), cũng chỉ có thể giương mắt đứng nhìn.

“Hảo lắm. . . . .” Vinh Nghĩa quận chúa dương cao âm giọng, tiến lên, dùng khoe mắt khinh thường liếc bộ mặt tức giận đã muốn bước đầu vịn vịn của Đông Vân Tường Thụy, chỉ cao khí ngang nói, “Bản quận chúa liên miên vì kỳ nan (miễn cưỡng làm việc khó), cùng người đi dạo một vòng ngự hoa viên thôi.”

“Này! Đừng tưởng rằng ta muốn đi.”

“Không phải do người!”

Nói xong, Vinh Nghĩa quận chúa ánh mắt đầy hàm ý nhìn hai ả tỳ nữ Hoa Dung Nguyệt Mạo bên cạnh. Hoa Dung Nguyệt Mạo liền tiến lên, một tả một hữu giữ chặt lấy cánh tay Đông Vân Tường Thụy, không khỏi phân trần tha ra ngoài.

“Này, các người buông tay!”

Bởi vì đối phương là nữ nhân, Đông Vân Tường Thụy cũng ngại đụng võ, chỉ có thể lớn tiếng kháng nghị. Bất quá một chút cũng không có tác dụng, chỉ trong nháy mắt, hân cũng đã bị Vinh Nghĩa quận chúa tha ra khỏi Thanh Tĩnh Cung.

Nhìn bóng dáng Đông Vân Tường Thụy cùng Vinh Nghĩa quận chúa rời đi, Mạc Triều Dao rốt cục cũng một hơi thở dài nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, lắm bảm: “Bên tai rốt cục thanh tĩnh.”

Thấy bọn người sảo nhĩ (sảo: ồn ào, nhĩ: lỗ tai) rời đi, A Ly trong lòng thầm nghĩ Mạc Triều Dao cuối cùng cũng được hảo hảo nghỉ ngơi, vì thế cười tủm tỉm vỗ vỗ vào chân của Mạc Triều Dao, đối hân phát tay cáo biệt nói: “Tốt lắm, vậy người hảo nghỉ ngơi đi, ta không quấy rầy.”

Nói xong A Ly đứng dậy định bỏ đi, nhưng không ngờ mới vừa đứng lên, đã bị Mạc Triều Dao nắm lấy cổ tay kéo lại, bất chợt ngã lên trên giường!

“Này, người!”

Chỉ vừa kịp phát ra hai chữ kháng nghị, A Ly đã bị Mạc Triều Dao nhanh nhẹn kéo vào trong chăn, hơn nữa còn bị đặt dưới thân!

A Ly cảm thấy có một hương khí đặc biệt theo trên người Mạc Triều Dao xông vào mũi, hơi thở ấm áp đã gần trong gang tấc. Nhất thời chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, mặt đỏ tai hồng, nói không ra lời. Nuốt nuốt nước miếng, mắt to [『bep bep』] chớp hạ hai cái, dùng ánh mắt như sơn dương vô tội, chậm rãi quay lại nhìn Mạc Triều Dao, cư nhiên vẫn chưa ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

Lúc này, khoảng cách từ khuôn mặt Mạc Triều Dao cho đến mặt A Ly chỉ còn có nửa tấc, thậm chí có thể rõ ràng thấy được lông tơ tinh tế trên mặt đối phương. Khuôn mặt như một tác phẩm nghệ thuật của Mạc Triều Dao, nhìn gần lại càng cảm nhận được vẻ hoàn mỹ vô khuyết, khiến A Ly không thể cưỡng lại mà nhìn đến ngây người.

“A Ly. . . . . Đầu trăm hảo choáng. . . . .”

“Ta, ta cũng vậy. . . . .” Please người không cần đến gần hơn đâu!

A Ly đã muốn choáng váng đến mức sắp ngất đi, nhưng Mạc Triều Dao lại đột nhiên cúi người xuống, cùng A Ly hai má áp hai má, môi cũng cùng lúc chạm vào vành tai A Ly.

Chỉ nghe thanh âm trầm thấp lại kêu gọi của Mạc Triều Dao vang lên bên tai A Ly: “A Ly, người còn nhớ rõ lần đầu tiên trăm định ôm người lên giường chứ, bị người một quyền đánh rớt xuống giường; lần thứ hai nghĩ muốn đem người lên giường, lại vẫn là bị người một quyền đánh bay. Cho nên, trăm ở trong lòng âm thầm thề. . . . . Lần thứ ba, nhất định phải ‘ăn’ người cho bằng được!”

『Làm ơn đi, không có việc gì thì đừng có đi phát cái thề nhằm chán như vậy được không! 』

A Ly trong lòng muốn nói, nhưng miệng chính là nói không được.

Bởi vì Mạc Triều Dao gần như đã hoàn toàn nằm lên người hắn, hoá cú thoại thuyết (thay lời muốn nói), A Ly đã hoàn toàn bị Mạc Triều Dao áp, dưới, hạ, thân!

Tuy rằng trước đó không lâu A Ly cũng mới vừa bị Đông Văn Tường Thụy đè một lần, nhưng cảm giác hiện tại tốt hơn lúc đó rất nhiều. Đầu tiên, Mạc Triều Dao là một mỹ nhân, hơn nữa còn là một vô luận nam nhân, nữ nhân hội đều động tâm với cái loại mỹ nhân như hắn; tiếp theo, A Ly tuyệt không lo lắng Mạc Triều Dao đối hắn ý thế làm vua muốn làm gì thì làm, bởi vì chỉ với thân thể mảnh khảnh kia của Mạc Triều Dao, cho dù phải ngoạn cường, cũng khẳng định là mình cường y!

Nghĩ như vậy, A Ly tâm cũng phóng khoáng hơn. Nhưng dù sao bị đè như vậy tóm lại cũng không phải là biện pháp, đang muốn xoay người, lại đột nhiên nghe thấy Mạc Triều Dao nói ra một cái câu đáng sợ nhất:

“A Ly. . . . . Trăm muốn người. . . . .”

“Không, không được!” Loại chuyện này không cần thương lượng.

“A Ly, người dễ cho trăm thượng một lần, bệnh của trăm toàn bộ liền hảo. . . . .” Mạc Triều Dao vẫn không hết hy vọng, tiếp tục chiêu hàng.

“Nếu thực sự thần kỳ như vậy, ta đã sớm đi làm thầy thuốc !”

“A Ly. . . . . Hiện tại chỉ có người mới có thể cứu vớt trăm khỏi dục hỏa đốt người nha. . . . .”

“Ta cho người mượn một cây đao, người tự mình thiến được không?” Đây cũng là một cái biện pháp không tồi không phải sao?

“A Ly nha. . . . .”

Mạc Triều Dao bất chấp tất cả, động thủ bắt đầu xé y phục của A Ly. Y nghĩ thầm, cho dù A Ly có cường ngạnh như thế nào đi nữa, chắc cũng không nhẫn tâm đến mức huy quyền đánh một người thân mang bệnh như mình ngã xuống giường a? Vì thế lá gan cũng lớn lên không ít, không chỉ có xé y phục của A Ly, mà còn nhẹ nhàng hôn trộm lên cổ A Ly, liền ngay cả tay phải, cũng không thành thật sờ soạng vào bắp đùi A Ly. . . . .

“Người người người. . . . .”

A Ly ở dưới thân Mạc Triều Dao giãy dụa.

Mạc Triều Dao nghĩ không sai, A Ly đích xác không dám ra tay ấu dâm với Mạc Triều Dao đang sinh bệnh.

Chỉ nghe 『tê 』 một tiếng, A Ly cảm thấy trước ngực chột lạnh, động tác giãy dụa cũng cứng ngắc theo. Nguyên lai là y phục đã bị Mạc Triều Dao xé rách, lộ ra làn da bóng loáng.

“Này. . . . . Người. . . . .”

Nhìn Mạc Triều Dao vẻ mặt cười gian hôn lên ngực mình, A Ly thầm nghĩ tới ba chữ: ta xong rồi!

“A Ly. . . . . A Ly. . . . .”

Mạc Triều Dao hết lần này đến lần khác làm bấm gọi cái tên này, cúi người hôn lên má A Ly, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên đôi mắt cùng môi hắn.

Thân thể A Ly nhẹ nhàng run rẩy vài cái, một trận tê dại như bị điện giật truyền đến. Tuy rằng giống như bị người khác xem như đồ ăn mà liếm lên như vậy quả có điểm kỳ quái, nhưng cũng không phải không thoải mái. Trái lại, thân thể vì vậy mà trở nên mẫn cảm, hơi hơi ửng lên.

“Thật sự là đáng yêu. . . . .”

Nhìn A Ly dưới thân thân tình đỏ bừng, giống như trứng tôm lột, Mạc Triều Dao cố ý thì thầm bên lỗ tai hắn, khi không còn khẽ cắn vào vành tai hắn,

thổi khí vào khiến hán càng run rẩy nhiều hơn.

“Đáng giận. . . . . Không cần. . . . .”

Ngôn ngữ phản kháng yếu ớt, đến cuối cùng lại biến thành 『 a. . . . . 』 một tiếng anh ngâm.

Ý thức được chính mình phát ra thanh âm si nhục như vậy, A Ly nhất thời mặt đỏ tai hồng, thanh tỉnh trở lại. Lý trí còn sót lại không ngừng nhắc nhở hán, chuyện này mà phát triển thêm nữa sẽ càng phi thường nguy hiểm. Vì thế hai tay nỗ lực đẩy bả vai Mạc Triều Dao, nhưng lực chống cự nho nhỏ này căn bản yếu ớt không đáng kể. Không biết vì sao, đáng lý là chính mình liều mạng chống cự, nhưng lúc này lại ôm ờ dung túng Mạc Triều Dao xâm phạm.

“A Ly ngoan. . . . . Không cần lộn xộn. . . . .”

Mạc Triều Dao đối A Ly khinh ngôn tế ngữ (lời nói nhẹ nhàng) giống như dụ dỗ tiểu hài tử, chờ A Ly vừa mới thả lỏng cảnh giác, tay y liền từ bụng A Ly trườn xuống phía dưới, thẳng thừng chạm vào phần thân đã hơi hơi đứng thẳng của đối phương.

“Đừng. . . . .”

A Ly đột nhiên mở mắt, một tầng hơi nước mỏng manh mỏng lung hiện trong con ngươi thanh lương (vừa trong vừa sáng).

Cho dù ý tứ trong lời nói vẫn là phản kháng, nhưng bản năng thân thể lại sớm tiếp nhận Mạc Triều Dao sờ tác sờ vi.

Mạc Triều Dao đương nhiên biết hán không phải thật sự chống cự, nhẹ nhàng cười, an ủi nói: “Không phải sợ. . . . . Không có việc gì. . . . .”

Nói xong, liền nhẹ nhàng cắn vành tai A Ly, đầu lưỡi mềm mại qua lại kích thích thần kinh mẫn cảm ngay nhĩ bộ của đối phương, mang đến cho A Ly một trận lại một trận hoa mắt chóng mặt. Mà tay kia thì đã ở bên dưới tấm chăn, chậm rãi trút bỏ tiểu bạch nội khó của A Ly, vuốt ve tính khí (cái ‘ây ấy’ của nam nhân đó *đỏ mặt*) đáng yêu kia.

“Thật sự đã gần mười bảy tuổi sao?” Dựa vào xúc cảm, Mạc Triều Dao không quá tin tưởng.

“Đương, đương nhiên!” A Ly một bên nhẹ nhàng hít thở, một bên đáp, “Năm nữa là tròn mười tám !”

“Thật sự?”

Mạc Triều Dao một bên hỏi, một phen cảm lấy trung tâm mẫn cảm giữa hai chân A Ly.

A Ly cả kinh 『 a 』 một tiếng, nhưng ai ngờ mới vừa hé mở miệng, đã bị Mạc Triều Dao dùng đầu lưỡi chặn lại.

Vừa rồi, Mạc Triều Dao tuy rằng đối A Ly vừa liếm vừa cắn, nhưng A Ly thủy chung không có há miệng. Nhưng hiện tại không nghĩ chỉ là một đoạn đối thoại nho nhỏ, lại khiến hán mở miệng ra. Việc này khiến đầu lưỡi Mạc Triều Dao liền sướng thông vô trở (sung sướng xuyên qua mà không gặp trở ngại), chỉ một chút đã tiến vào khoang miệng A Ly, chuẩn xác bắt giữ được đầu lưỡi chưa kịp tránh thoát của hán, mút vào thật sâu.

“Ngô ngô. . . . .”

A Ly ý đồ phản kháng, nhưng Mạc Triều Dao lại hôn càng lúc càng sâu, càng toát nhiệt hòa. Không chỉ có thô bạo lột bỏ y phục cũng không còn nhiều lắm trên người A Ly, mà còn động thủ cởi xuống y phục của chính mình. Sau khi Mạc Triều Dao thủ khởi thủ lạc (phải là giờ tay lên một cái, hạ tay xuống một cái, *cảm ơn tỷ tỷ*), chỉ nghe 『 là tả 』 hai tiếng, nội y ngoại y của hai người không sai biệt lắm đều bị quăng trên mặt đất.

Làn da A Ly bại lộ trong không khí khiến hán lạnh cả người, bị đông lạnh như vậy, cái đầu giống như một cái oa phi thủy (nồi nước sôi) vừa rồi của hán, cuối cùng cũng được làm lạnh một chút. Ý thức được việc chính mình bị lột đến không còn gì để lột, toàn bộ đều lộ ra, mà đầu sỏ gây nên Mạc Triều Dao, lại nửa thân trần nằm trên người mình. Cho dù A Ly bất kinh thế sự, hán cũng chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể thấy được, hiện tại trong mắt Mạc Triều Dao, hoàn toàn lộ rõ dáng vẻ dục hòa tràn ngập. . . . . Thật sự là nguy hiểm!

Nhưng này vẫn không phải là vấn đề đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là bản thân A Ly—— chính hán thế nhưng lại không muốn Mạc Triều Dao ngừng lại? !

『 nguy rồi. . . . . Ta như thế nào có thể là người dâm loạn như vậy. . . . . 』

A Ly vội vàng vỗ vỗ hai má, ý đồ làm cho mình bảo trì sự bình tĩnh.

Mà thân thể Mạc Triều Dao lại nhân cơ hội trượt xuống, hai tay đỡ lấy lưng A Ly, đem đầu vùi giữa hai chân hán!

A Ly kinh ngạc đến mức ngay cả kêu cũng chưa kịp kêu lên một tiếng, phần thân đang đứng thẳng thành linh bị một đầu lưỡi đầy hỏa nhiệt đào quanh. Không chỉ có như thế, đầu lưỡi của đối phương lại theo căn bộ của hán, chậm rãi di động, trượt lên trượt xuống, tả hữu trên chọc.

“Không. . . . . Không cần. . . . .”

A Ly định ngồi dậy, nhưng thất lưng lại vô lực. Hai mắt mê ly hướng dưới thân nhìn lại, không chỉ nhìn thấy đầu Mạc Triều Dao cao thấp di động, còn thấy hai lạp quả trước ngực mình đã đỏ ửng dựng đứng lên.

“Thoải mái kêu lên đi. . . . . A Ly. . . . .”

Mạc Triều Dao thanh âm khàn khàn nhẹ nhàng chậm chạp phát ra, chỉ thấy y chậm rãi ngẩng đầu lên, đổi thành dùng tay giúp A Ly làm.

“Không cần. . . . . Đã muốn, đã muốn không được. . . . .”

A Ly chịu không nổi loại kích thích này, nước mắt đã muốn chảy ra, từng trận co rút theo phần eo truyền đến, hần biết hần sắp bắn.

“Không cần nhẫn nại, người có thể bắn. . . . .”

Mạc Triều Dao không biết A Ly đến tột cùng là sợ hãi cái gì, hầu âm trầm thấp, mang theo ý cười.

“Chính là. . . . .”

A Ly hiện tại mỗi chữ nói ra đều phi thường gian nan, toàn thân giống như bị hỏa thiêu. Loại khoái cảm đạt tới đỉnh điểm này, trước kia hần chưa từng thể nghiệm qua.

“A Ly. . . . .”

Mạc Triều Dao một bên tiếp tục cao thấp vuốt ve đùa giỡn với phân thân đã tàn lâm cấp hạn (gần tới giới hạn) của A Ly, một bên ngẩng đầu cắn nhũ tiêm của hần, liên nghe được “a” một tiếng rên rỉ, A Ly rốt cục nhẫn nại không được nữa, phóng xuất ra lòng bàn tay Mạc Triều Dao

“Quả rất nóng nha.” Mạc Triều Dao một bên thấp giọng thì thầm, một bên giơ tay lên, liếm cái chất lỏng trong suốt dính trên mu bàn tay, khuôn mặt tràn đầy ý cười thỏa mãn.

“Ngu ngốc! Người không cần liếm nha!”

A Ly kêu la , “tạch” một cái từ trên giường ngồi dậy, kéo tay Mạc Triều Dao xuống, không muốn y ăn cái đồ vật gì đó của mình.

Mạc Triều Dao nhân cơ hội hôn trộm một chút, sau đó chỉ chỉ cương vật bên dưới khó của mình, nói: “A Ly nha. . . . . Hiện tại trẫm phát tiết không ra, nên làm cái gì bây giờ?”

“Làm sao bây giờ. . . . .”

A Ly bĩu môi, lặp lại lời Mạc Triều Dao mới vừa nói, đương nhiên hần biết y suy nghĩ cái gì.

Bất quá nếu Mạc Triều Dao đã một lần giúp cho thân thể của mình thư thái, xuất phát từ lòng nhân đạo cùng đồng tình, cũng không hần là phải bày đặt không thèm để ý tới dục hóa đang thiêu đốt thân thể Mạc Triều Dao? Nhưng A Ly hiện tại, đối với loại sự tình khêu gợi này, ít nhiều vẫn là có điểm mâu thuẫn. Suy nghĩ trong chốc lát, rốt cục cũng làm ra một cái nhượng bộ vô cùng lớn, thấp giọng nói: “Ta đây lấy tay giúp người giải quyết là hảo rồi. . . . .”

Nói xong, vươn tay tìm kiếm hạ thân Mạc Triều Dao. Nhưng còn chưa kịp đụng đến bộ vị trọng yếu, đã bị Mạc Triều Dao ôm đồm giữ lại, “Không cần không cần, người chỉ cần ngoan ngoãn nằm ở trên giường là được. . . . .”

“Năm?” A Ly không kịp phản ứng.

Mạc Triều Dao cười tùm tùm gật đầu, đem A Ly đặt nằm sấp xuống, sau đó đè lên lưng hần, ngón tay nhẹ nhàng ở lối vào hậu huyệt khẽ mát xa.

“Người làm gì nha!”

A Ly cuối cùng có chút ý thức cảm nhận nguy cơ, một cước đá văng tay Mạc Triều Dao ra, không để y loạn động vào bộ vị xấu hổ của mình.

“Chúng ta liền thử một lần, nếu không được ta liền rời khỏi, được không?”

“Không cần!” Đến lúc đó tiền tại huyền thượng (tên đã lên dây), ai biết người có thể hay không nổi lên thú tính, thẳng đảo phủ Hoàng Long nha!

“A Ly. . . . . Người như vậy, trẫm hảo đáng thương. . . . .” Mạc Triều Dao bắt đầu lệ hoen ướt mi, tranh thủ đồng tình.

“Đã nói là lấy tay giúp người đó thấy!” Cũng không phải không giúp. . . . .

“Chính là trẫm thăm nghĩ. . . . .”

“Không được!”

“A Ly. . . . .”

“Tái cò kè mặc cả ta sẽ không quản người ! Người tự an ủi giải quyết tốt lắm!”

“Không cần a

~”

“Vậy không cần nhiều lời, ngồi xuống nhanh lên!”

“Ồ ô ô ô. . . . .”

“Ngươi giả bộ khóc cũng vô dụng!”

A Ly bĩu môi, mang theo quyết tâm quyết tử của hần, thân thủ vuron tới chộp lấy phân thân Mạc Triều Dao, nhưng ai ngờ còn không kịp đụng tới, đột nhiên lại nghe được ngoài cửa truyền đến “phanh” một tiếng nổ. Mạc Triều Dao và A Ly đang ở trên giường quay đầu vừa thấy, chính là Tiểu Trúc Từ lều lĩnh vọt tiến vào!

“Hoàng Thượng, đại sự bất hảo, thái hậu nghe nói người bị bệnh, muốn tới Thanh Tĩnh Cung tham bệnh!”

“Cái gì!” Sắc mặt Mạc Triều Dao “bá” một cái đại biến, ba chân bốn cẳng mặc y phục vào.

Đúng lúc này, cách đó không xa đã truyền đến thanh âm thông báo “thái hậu giá lâm”

“Tiểu Trúc Từ, nhanh giúp trảm ngăn thái hậu lại!”

Nếu để cho thái hậu nhìn thấy loại trường hợp này, Mạc Triều Dao lo lắng mình sẽ bị chặt ra làm tám khối mất!

“Chính là Hoàng Thượng. . . . . Nô tài ngăn không được a. . . . .” Tiểu Trúc Từ khó xử, đối phương chính là thái hậu nha, loại tiểu nô như hần dựa vào đâu mà có thể ngăn được?

“Ngăn không được cũng phải ngăn lại, bằng không trăm liền tru di cửu tộc ngươi!”

Mạc Triều Dao đã nhảy xuống giường, một bên mặc quần áo, một bên uy hiếp Tiểu Trúc Từ, còn lụm lên vài món y phục hỗn độn trên mặt đất ném qua cho A Ly, để hần nhanh chóng mặc vào.

“Hoàng Thượng tha mạng!”

Vừa nghe tới tru di cửu tộc, Tiểu Trúc Từ sắc mặt xanh mét, “bùm” một tiếng quỳ xuống, không ngừng dập đầu.

“Ai nha! Trảm thuận miệng nói nói, ngươi không cần dập đầu. Có thời gian dập đầu, sao còn không mau ngăn thái hậu lại!”

“Nô tài nô tài. . . . .”

Tiểu Trúc Từ 『nô tài』 nửa ngày, còn không có 『nô tài』 xong, chỉ nghe thanh âm của thái hậu cạnh cửa nhẹ nhàng truyền đến!

“Chẳng lẽ là bản cung nghe lầm, Hoàng Thượng vì sao phải ngăn trở bản cung?”

Mạc Triều Dao thân thể cứng đờ, không nói được gì, “Cái kia. . . . . Cái kia. . . . .”

Thái hậu mắt lạnh đảo qua mặt Mạc Triều Dao, cuối cùng nhìn đến trên giường, nơi A Ly đang nằm.

Tình huống vừa rồi thật sự khẩn cấp, A Ly không kịp mặc y phục, rõ ràng nằm ở trên giường, ánh mắt nhắm chặt, quyết định giả hôn mê, lưu lại cục diện rối rắm cho một mình Mạc Triều Dao thu dọn.

“A! Đúng rồi, mẫu hậu. . . . . A Ly thân thể không thoải mái, hiện đang nghỉ ngơi!”

“Chính là bản cung nghe nói, người sinh bệnh là Hoàng Thượng ngươi nha.” Thái hậu lãnh ngôn nói.

Mạc Triều Dao mồ hôi lạnh ứa ra, giả mù sa mưa nói (nguyên văn chính là ‘kể tục hạc bài’): “Vốn người sinh bệnh là trẫm, nhưng là. . . . . Nhưng là. . . . . Đúng rồi, A Ly không phải vì trẫm cản một tiền sao? Tiền kia có độc, tuy rằng độc đã được giải, nhưng vẫn còn di chứng. . . . . Cho nên A Ly đột nhiên sốt cao không ngớt, trẫm để cho hần nằm xuống hảo hảo nghỉ ngơi. . . . .”

“Nga, thì ra là thế.”

Thái hậu lên tiếng, đi đến bên giường, nhìn A Ly đang giả bộ ngủ, cũng không thực tin tưởng lời nói dối của Mạc Triều Dao, hoặc là giả tin. Chỉ thấy nàng nhìn chằm chằm A Ly hai má đỏ bừng bừng trong chốc lát, lẩm bầm lầu bầu nói: “Giương mặt đỏ bừng như vậy, còn không mau thỉnh thái y đến xem?”

“Là là là, nhi thần liền kêu người đi thỉnh!”

Mạc Triều Dao vội vàng lui ra, nhanh chóng rời khỏi mảnh đất cáo áp này.

Kỳ thật, A Ly hai má phát sốt không phải bởi vì sinh bệnh, mà đó là minh chứng cho màn kịch tình vừa rồi. Bất quá việc này cũng giống như ngụy chứng (ngụy tạo chứng cứ) cho Mạc Triều Dao, thái hậu cũng không có tái truy cứu tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

A Ly vẫn như trước nằm trên giường giả bộ bất tỉnh, thái y được mời đến tả chẩn hữu trị, nhưng vẫn là tra không ra nguyên nhân bệnh, đau đầu không thôi.

Còn thái hậu và Mạc Triều Dao, đã sớm rời khỏi Thanh Tĩnh Cung, đi đến ngự thư phòng. Kỳ thật lần này thái hậu đến, không chỉ là vì tham bệnh, mà trọng yếu hơn là, nàng còn muốn nói với Mạc Triều Dao một việc.

Trong ngự thư phòng, thái hậu uy nghi đường đường, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bản cung đã sớm nghe nói, Đại Lý Hồ Báo Kỵ tính nhuệ dũng mãnh, uy chấn một phương. Cho dù chủ yếu chỉ có hai vạn binh lực, nhưng lấy một địch trăm, bách chiến bách thắng.”

“Là là là . . . . .”

Mạc Triều Dao khúm núm đáp lại, có chút không yên lòng. Vừa rồi y với A Ly chỉ mới làm được có phần nửa, đột nhiên lại bị thái hậu cắt ngang, hiện tại dục hỏa đốt người, dị thường khó chịu, giống như bị trăm trâu công tâm, thầm nghĩ phải nhanh nhanh ứng phó thái hậu, sau đó lại trở về cùng A Ly mây mưa thất thường một phen —— chỉ hy vọng lần này không bị hấn đá xuống giường là được.

Thái hậu tà liếc Mạc Triều Dao một cái, rồi mới nói tiếp: “Tuy rằng vương triều ta thịnh thế thái bình, nhưng sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, việc binh phòng không thể sơ sót. Cho nên bản cung cùng Thừa tướng đại nhân sau khi thương lượng, đã quyết định, tổ kiến một đội quân tinh nhuệ giống như Hồ Báo Kỵ, Hoàng Thượng có đồng ý?”

“Nếu đã quyết định, trăm cho dù có ý kiến. . . . . Cũng không thể nói gì nữa nha. . . . .” Mạc Triều Dao cúi đầu, nhỏ giọng lầu bầu.

Thái hậu nói: “Tên bản cung cũng đã nghĩ ra rồi, tên là 『Uy Vũ Kỵ』. Binh số hai vạn năm nghìn, thống lĩnh đương nhiên là Hoàng Thượng, thiết trí chung quanh năm cánh tướng quân, mỗi người lãnh năm nghìn binh sĩ, ý Hoàng Thượng như thế nào?”

“Đương nhiên thái hậu nói cái gì thì chính là cái đó.” Mạc Triều Dao ngoan ngoãn tựa như một con chó Nhật, chỉ kém là không có đuôi để vẫy.

Nghe vậy, thái hậu vừa lòng gật gật đầu, lại nói: “Binh lính cùng tướng quân, vài ngày trước, bản cung đã tự mình chọn lựa được rồi. Hoàng Thượng nếu có hứng thú, có thể kiểm duyệt một chút.”

“Không cần không cần, thái hậu tuyển, trăm yên tâm.”

“Cái này hảo. . . . .” Nụ cười của Thái hậu đột nhiên trở nên mờ nhạt, “Còn có một việc cuối cùng, chính là đợt huấn luyện tập trung của Uy Vũ Kỵ, đã ấn định là ba ngày sau.”

“Không thành vấn đề không thành vấn đề!” Vừa nghe thấy 『một việc cuối cùng』, còn không chờ thái hậu nói xong, Mạc Triều Dao liền vội vàng gật đầu đáp ứng. “Đến lúc đó thái hậu có phải hay không là muốn thăm đích thân tới giáo trường, ủng hộ sĩ khí? Không thành vấn đề, trăm đồng ý, trăm nhất định đi!”

“Hoàng Thượng. . . . .” Thái hậu hơi hơi nhíu mi, dương cao âm giọng, “Chuyện bản cung phải nói không phải chuyện này.”

“Không phải?” Mạc Triều Dao ngăn người, hỏi, “Vậy thì là cái gì?”

Chỉ nghe thái hậu nói: “Hoàng Thượng không phải nói cái tên tiểu thị gọi là A Ly võ nghệ rất cao, muốn nhận hấn làm thiếp thân thị vệ sao?”

“ . . . . . Ân, là nha. . . . .”

Lần này Mạc Triều Dao đáp lại có chút chậm chạp, bởi vì y cảm giác được trong lời nói của thái hậu có ẩn ý.

“Tuy rằng Hoàng Thượng vừa ý với tên A Ly này, nhưng dù sao hấn lai lịch cũng không rõ, thân phận lại khả nghi. Nhưng thấy hấn xả thân vì hoàng thượng chần một tiễn, bản cung tạm thời tin tưởng hấn trung tâm (trung thành). Nhưng nếu là thiếp thân thị vệ, lại không tiếp thụ huấn luyện chuyên môn, thật sự khó có thể đảm nhiệm. Cho nên bản cung nghĩ, không bằng thừa dịp tập huấn của Uy Vũ Kỵ, để cho A Ly cũng gia nhập vào trong đó, luyện hảo bản lĩnh, mới có thể bảo hộ Hoàng Thượng, có phải hay không?”

“Này, này. . . . .”

Mạc Triều Dao do dự hẳn lên, y đau lòng a thân thể mảnh mai đó, như thế nào chịu nổi đợt tập huấn trong quân đội. Huống hồ cái kia cũng không phải là quân đội bình thường gì, mà là Uy Vũ Kỳ nha! Chiều theo lời nói của thái hậu mới vừa rồi, đó là quân đội này tương đương với Đại Lý Hồ Bảo Kỳ, có thể biết được trình độ huấn luyện nhất định sẽ rất nghiêm khắc và tàn khốc. Mạc Triều Dao thật không muốn để A Ly tiến vào cái địa ngục kia.

“Hoàng Thượng . . . . .”

Thấy Mạc Triều Dao chậm chạp không chịu trả lời, thái hậu lại thúc giục một lần nữa.

“Vấn đề này. . . . .” Mạc Triều Dao vội vàng bày ra một khuôn mặt tươi cười, “Vẫn là để cho nhi thần suy nghĩ một chút nữa đi?”

Thái hậu nghiêm khắc hẳn lên, “Hoàng Thượng! Sự tình quan hệ trọng đại! Hơn nữa thời gian cấp bách, thỉnh Hoàng Thượng quyết định nhanh một chút!”

Bình thường thái hậu dùng loại này giọng điệu này nói với mình, Mạc Triều Dao chỉ biết —— không thương lượng !

Vì thế chỉ thờ dài một hơi, bất đắc dĩ miễn cưỡng gật đầu, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Liền làm theo ý thái hậu đi. . . . .”

Nghe vậy, thái hậu lúc này mới lại khôi phục khuôn mặt tươi cười.

Sau khi cung tiễn thái hậu, Mạc Triều Dao cũng không hề quay lại ghé thăm A Ly một chút, vội vàng vọt tới Văn Tuyên Các của Ki Thừa Uyên.

Không vì cái gì khác, mà chỉ vì cái 『 Uy Vũ Kỳ 』kia, đến tột cùng là trò gì?

Ki Thừa Uyên thấy Mạc Triều Dao không hề biết chút gì, chấn động nói: “Hiện tại trên dưới trong triều đều đang nghị luận về chuyện của Uy Vũ Kỳ, Hoàng Thượng người như thế nào lại không biết?” Hồi tưởng lại, sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc hơn, tiếp tục nói, “Đúng rồi, Hoàng Thượng gần ba ngày rồi đâu có thượng triều a? Cũng khó trách cái gì cũng không biết. . . . .”

“Ân, này. . . . .” Mạc Triều Dao cảm thấy được mặt mũi có chút cứng nhắc nên vội tìm cớ cho mình, “Đây là bởi vì trăm ưu quốc ưu dân, khiến cho tâm lực tiêu tụy. . . . . Hơn nữa gần đây thời tiết thượng hảo, ngủ rất say, cho nên không nhớ đến. . . . .”

“Hoàng Thượng . . . . .”

Thấy Ki Thừa Uyên sắp lên mặt dạy dỗ, Mạc Triều Dao vội vàng nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, Thừa Uyên, trăm lần này tới tìm ngài là vì chính sự nha. Cái Uy Vũ Kỳ gì gì kia, nghe nói có năm cánh tướng quân?”

“Ân.” Ki Thừa Uyên gật đầu nói, “Tiền hậu tả hữu trung, có năm cánh tướng quân.”

“Như vậy, những tướng quân này thân thể ra sao?”

Mạc Triều Dao nghĩ thầm, nếu bên trong có người quen, hơn nữa nếu tính tình có vẻ tốt, liền gửi gắm A Ly cho hắn làm kỳ hạ bên cạnh, còn có thể hỗ trợ chiếu cố chiếu cố, không phải chịu khi dễ .

“Này. . . . .” Chỉ nghe Ki Thừa Uyên đầu vào đấy, từ từ nói, “Tiền cánh tướng quân Thủy Du Trần, trưởng tử (đứa con cả) của Thủy Thừa tướng.”

—— này là đại ca của Vinh Nghĩa quận chúa, nhất định sẽ khi dễ A Ly, không nên không nên! Mạc Triều Dao lập tức phủ quyết.

“Hậu cánh tướng quân, Vũ Văn Hạo, trưởng tử của Vũ Văn tướng quân.”

—— Vũ Văn tướng quân là bá phụ của Vinh Nghĩa quận chúa, Vũ Văn Hạo là biểu ca của nàng, không nên không nên!

“Tả cánh tướng quân Thủy Du Ngân, yêu tử của Thủy Thừa tướng.”

—— này là tiểu ca của Vinh Nghĩa quận chúa, vẫn là không được!

“Hữu cánh tướng quân Mộc Lạc Thiên, bộ binh thượng thư chi tử.”

—— bộ binh thượng thư là đệ tử của Thủy thừa tướng, hai nhà quan hệ rất tốt, đối Vinh Nghĩa quận chúa tựa như thân nữ nhi, không nên không nên!

“Trung cánh tướng quân Tào Tử Huyền, là võ trạng nguyên năm nay, là anh tài Thủy Thừa tướng đề bạt.”

—— lại là tay sai Thủy gia? Vẫn là không được!

Nguy rồi! Như vậy trên dưới Uy Vũ Kỳ toàn bộ đều là do Thủy gia độc chiếm hay sao?

Mạc Triều Dao mặt co mày cau, nghĩ thầm, vô luận y đem A Ly đến quân đội nào đi nữa, đều vô cùng lo lắng nha!

“Hoàng Thượng đến tột cùng muốn làm gì?” Ki Thừa Uyên nhìn Mạc Triều Dao loay hoay, khó hiểu hỏi.

Vì thế, Mạc Triều Dao mới thật cẩn thận đem tin tức thái hậu để cho A Ly gia nhập Uy Vũ Kỳ, nói với Kì Thừa Uyên.

Kì Thừa Uyên nghe xong lập tức lộ ra biểu tình sự tình không ổn, phân tích nói: “Chiếu theo đội hình Uy Vũ Kỳ mà thái hậu tuyên ra trước mắt sẽ thấy, tuy rằng năm Đại tướng quân thiên chất ưu dị, tự bất đãi ngôn. Nhưng rõ ràng chính là, quan hệ giữa bọn họ cùng Thủy gia quá mức thâm hậu, nếu nói là dựa vào Thủy gia che chở đương chức thì cũng không đủ. Thái hậu mặt ngoài tuy nói là vì bảo vệ xung quanh hoàng quyền nên mới huấn luyện Uy Vũ Kỳ, nhưng thực chất bên trong, lại đang đường đường chính chính xây dựng thế lực Thủy gia thêm lớn mạnh.”

Kì Thừa Uyên vừa đi vừa nói, vẻ mặt lại càng thêm nghiêm túc. Chỉ thấy hán cảnh giác thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy có ngoại nhân, lúc này mới hạ giọng, can gián nói: “Hoàng Thượng, theo như vi thần thấy, chuyện của Uy Vũ Kỳ vẫn là nên cùng quân thần bàn bạc mới là thỏa đáng.”

Mạc Triều Dao tại vị ba năm, trong nước cao thấp một mảnh thái bình. Nhưng quân quốc đại sự, cơ hồ tất cả đều giao cho thái hậu cùng Thủy Thừa tướng xử lý. Mạc Triều Dao thứ nhất... không cần ứng phó với kẻ thù bên ngoài, thứ hai không cần quan tâm nội chính, chỉ cần gặt đầu vài cái, điểm vài cái ngọc tỷ, chức trách hoàng đế này của hắn, cũng liền hoàn thành.

—— Mạc Triều Dao là con rối mà thái hậu cùng Thừa tướng bồi dưỡng.

Đây là chuyện quân thần trong triều tâm chiếu bất tuyên (lòng hiểu nhưng không nói).

Bất quá thế lực của Thủy gia tại triều đình quá lớn, thậm chí có thể nói là chỉ lộ vi mã (nói nai thành ngựa, chak ý là đổi trắng thay đen ^^”), một tay che trời, cho nên tất cả quan lại quân thần vì bảo quan chức, đều đem hết toàn lực nịnh nọt lấy lòng, trở thành kì hạ tay sai nguyện trung thành.

Mà hoàng đế Mạc Triều Dao này, gần như đã là thùng rỗng kêu to. Y không hề có tâm phúc thân tín đương quyền, chỉ có đại học sĩ Kì Thừa Uyên vừa tân nhậm không lâu làm bạn. Bất quá, lúc hai người ở cùng một chỗ, cũng chỉ đàm một ít chuyện phong hoa tuyết nguyệt, chưa bao giờ đàm quân quốc đại sự.

Cho nên phe phái của thái hậu, cũng chỉ coi Kì Thừa Uyên như một thư sinh tầm thường, khoảng vài tháng trước lúc hắn mới đương nhiệm thì có phái người giám thị một đoạn thời gian, sau khi phán định hắn không có để tâm đến chính trị, mới tùy ý để cho Mạc Triều Dao tới lui cùng hắn.

Bất quá, cũng không phải Kì Thừa Uyên thật sự không cùng Mạc Triều Dao đàm triều đình thế cục, mà là thời điểm mỗi khi hắn mở miệng, tổng hội lại bị Mạc Triều Dao chuyển hướng đề tài. Tựa như hiện tại ——

Kì Thừa Uyên trào dâng khảng khái thừa ngôn nói: “Hoàng Thượng, vào các đời lịch đại nữ chủ nhiếp vị, chuyện ngoại thích soán quyền còn ít sao? Hoàng Thượng nếu không. . . . .”

“Thừa Uyên!”

Mạc Triều Dao đột nhiên khẽ quát một tiếng, ngắt ngang lời nói của Kì Thừa Uyên. Chỉ thấy hai hàng lông mày y khẽ nhíu lại, đến gần Kì Thừa Uyên, nhìn vào mắt hắn, vẻ mặt ngưng nhìn.

Kì Thừa Uyên bị nhìn có điểm đỏ mặt, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng. . . . .”

“Thừa Uyên a. . . . .”

Mạc Triều Dao một tiếng thờ dài, xuất thủ phốt nhẹ lên đỉnh đầu của Kì Thừa Uyên.

Kì Thừa Uyên chỉ cảm thấy đỉnh đầu hơi nhói lên một chút, sau đó bị Mạc Triều Dao nhổ xuống một sợi tóc.

“Thừa Uyên, ngươi thế nhưng đã có tóc bạc rồi!” Mạc Triều Dao ngạc nhiên cầm sợi tóc kia, ở trước mắt Kì Thừa Uyên lúc ẩn lúc hiện, “Thừa Uyên, trăm cũng chỉ có mình ngươi là bằng hữu, nếu ngươi nhanh như vậy liền làm lưng vát và quá độ, hồn về tây thiên, ngươi kêu trăm phải làm sao bây giờ nha?”

“Hoàng Thượng!”

Kì Thừa Uyên gạt tay Mạc Triều Dao ra, lại định góp lời, nhưng bị Mạc Triều Dao cắt ngang: “Thừa Uyên, cớ hữu đại điều (đại điều trong cung), im hơi lặng tiếng ngự trên nóc hoàng cung ba năm, kì bất chán sĩ, đã bắt minh khiêu (không động cũng không kêu), là vì sao?”

Mạc Triều Dao chỉ nói đến đó, liền khoanh tay rời đi, lưu lại Kì Thừa Uyên một người đứng ngây ra trong Văn Tuyên Các, sợ run đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Nhìn bóng dáng Mạc Triều Dao, Kỉ Thừa Uyên đột nhiên lộ ra tươi cười.

Mạc Triều Dao tuy không nói rõ ra, nhưng giờ này khắc này, Kỉ Thừa Uyên đều đã hiểu được.

『 hữu điển chỉ nam phương chi phụ, tam niên bất sí, bất phi bất minh, hắc nhiên vô thanh, đây là tên gì? 』

『 tam niên bất sí, dưỡng cánh thật dài; bất phi bất minh, lặng nhìn dân tặc. Tuy không bay, bay tất tận trời; tuy không hét, hét tất kinh người. 』

Chẳng lẽ Hoàng Thượng hần, một mực chờ thời cơ đến?

Kỉ Thừa Uyên thoáng giật mình.

Đệ tam thập chương

Đông Vân Tường Thụy bị Vinh Nghĩa quận chúa lôi kéo ra ngoài du thưởng ngự hoa viên, hai người nói không quá nửa câu, chưa đến hai canh giờ, đã không hoan mà tán. Vinh Nghĩa quận chúa định quay trở lại Thanh Tĩnh Cung tìm Mạc Triều Dao, mà Đông Vân Tường Thụy cũng muốn trở lại Thanh Tĩnh Cung đi tìm A Ly, hai người không ai muốn cùng đối phương chung đường, lại âm ỉ lên.

Sau khi nháo loạn một hồi, không ai để cho ai đến Thanh Tĩnh Cung.

Vinh Nghĩa quận chúa trở về Cảnh Khôn Cung của nàng, Đông Vân Tường Thụy cũng trở về Phúc Dương Điện – nơi hần tạm trụ, tự mình một người nhốt tại trong phòng sinh hồn đổi. Bình thường sau đó, Chi Thủy sẽ đi ra hỏi vài câu, nhưng hôm nay lại rất kỳ quái. Đông Vân Tường Thụy một người ngồi cả buổi, vẫn không thấy Chi Thủy xuất hiện.

Cuối cùng, nhưng thật ra là do Đông Vân Tường Thụy tự mình thiếu kiên nhẫn, hô to một tiếng trong căn phòng trống rỗng: “Chi Thủy?”

Sau đó trả lời hần, chính là tiếng vang âm trầm.

“Chi Thủy!”

Đông Vân Tường Thụy rốt cục ý thức được sự tình không thích hợp, bỗng nhiên đứng lên, đối nóc nhà lại hô liên tiếp vài tiếng Chi Thủy, nhưng kỳ quái chính là, vẫn như cũ không có gì đáp lại.

Đây là một gian phòng hoàn toàn trống, trừ bỏ một mình Đông Vân Tường Thụy, không có người thứ hai!

“Chi Thủy! Chi Thủy!”

Đông Vân Tường Thụy nghĩ chắc là hần đã ra ngoài, đẩy mạnh cửa, lao ra ngoài phòng, tùy tiện quơ lấy mấy tiểu thái giám gần đó hỏi có nhìn thấy ai xuất nhập hay không, nhưng nhóm tiểu thái giám đều lắc đầu nói không thấy.

Đông Vân Tường Thụy không thể nào tìm thấy, Chi Thủy vốn chính là ảnh vệ của hần, nếu không phải bắt buộc, sẽ không hiện thân, chỉ âm thầm theo sau bảo hộ an toàn của mình. Phàm là khi mình gặp nạn, hoặc là khi triệu hô Chi Thủy, y lúc đó mới lập tức xuất hiện.

Mười mấy năm qua, chưa bao giờ lầm!

Chi Thủy. . . . .

Đông Vân Tường Thụy thấp giọng gọi cái tên này, vẻ mặt có chút hoảng hốt. Hần cho tới bây giờ chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày Chi Thủy lại biến mất vô tung tích? Cũng chưa từng nghĩ tới, Chi Thủy hội không để lại cho hần bất kỳ thông báo gì, hừ không tiêu thất?

“Tiểu vương gia. . . . .”

Tiểu thái giám thấy Đông Vân Tường Thụy vẻ mặt bất an, thấp giọng hỏi: “Tiểu vương gia bị mất đồ vật gì sao? Muốn hay không phong tỏa cửa cung, không để kẻ cắp đào thoát?”

“Không. . . . . Không cần. . . . .” Đông Vân Tường Thụy diện vô biểu tình trả lời, hai mắt vô thần.

Hồi tưởng lại, hần đã không gặp Chi Thủy một ngày rồi.

Từ buổi tối hôm trước, A Ly trúng tiễn, sau khi ôm A Ly trở về hoàng cung, liền không thấy tái xuất hiện!

—— Chi Thủy, người rốt cuộc ở nơi nào?

Đông Vân Tường Thụy chậm rãi xoay người, ba hồn đã đánh mất sáu phách, ngay cả đi cũng không vững, lắc lắc lắc lắc đang muốn trở lại phòng, đột nhiên nghe được phía trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng ưng minh (tiếng kêu của chim ưng)!

“Thất thất?”

Đông Vân Tường Thụy nhanh chóng nhận thức được. Đó chính là lão ung mà Đại Lý Hồ Bảo Kỳ hữu quân Đô Thống Thiên Thương tuần đường. Trước đó vài ngày, đã gặp lúc ở ngoại ô.

Giống như là nghe được thanh âm của Đông Vân Tường Thụy, thất thất từ giữa không trung lao thẳng xuống!

Khiến đám tiểu thái giám sợ tới mức hét lên một tiếng, vội vàng ôm đầu tránh né. Nhưng Đông Vân Tường Thụy chỉ hơi nghiêng đầu né tránh, giây tiếp theo, đã thấy thất thất chuẩn xác không hề có sai lầm đứng trên bờ vai hắn.

Đông Vân Tường Thụy nghiêng đầu vừa thấy, phía bên đùi phải của thất thất có cột một cái tiểu đồng quyền (ống trúc nhỏ)!

—— chẳng lẽ là truyền thư?

Đông Vân Tường Thụy sững sốt, lập tức cỡi đồng quyền xuống, mở ra nhìn vào, bên trong quả nhiên có một mảnh giấy!

Đem mảnh giấy mở ra, mặt trên đúng là chữ viết của Chi Thủy. Nhất thời Đông Vân Tường Thụy trong lòng kinh hãi, âm thầm nghĩ: thất thất là ung của Thiên Thương, mà Thiên Thương suất lĩnh một tiểu đội của Hồ Bảo Kỳ, vài ngày trước đã mang theo thủ cấp của Niếp Nguyên Trinh trở về Đại Lý phục mệnh, chẳng lẽ Chi Thủy nhanh như vậy liền theo bọn họ quay về?

Tuy rằng lấy khinh công của Chi Thủy, đuổi theo Hồ Bảo Kỳ cũng không phải việc gì khó, nhưng quái là quái ở chỗ, y vì cái gì phải vội vàng quay về Đại Lý như vậy?

Lúc này, thất thất đang đứng trên đầu vai Đông Vân Tường Thụy, bắt đầu nhẹ nhàng mô lên đầu Đông Vân Tường Thụy, giống như đang oán giận nhiệm vụ lần này của nó. Nghĩ thấy cũng thật là, thất thất từ trước đến nay chỉ phụ trách nhiệm vụ trinh sát, để cho nó đảm đương truyền tin bình, tựa như là bôi nhọ nó. Hơn nữa Thiên Thương đối nó rất hảo, ăn uống xuất hành đều cùng một chỗ, chỉ kém là không có ôm nhau ngủ, quả thực hẳn đường con ung này tựa như là đường thân nhi tử của chính mình.

Tuy rằng lúc thất thất chấp hành nhiệm vụ phi thường lợi hại, nhưng về phương diện cuộc sống, thật là một cậu ấm quen được nuông chiều. Thành ra tính hôm nay, liền ngay cả người lãnh đạo trực tiếp của chủ nhân hắn – Đại Lý vương cùng Đông Vân Tường Thụy cũng dám khi dễ.

Cho nên, nếu không phải chuyện quá khẩn cấp, Thiên Thương cũng nhất định luyến tiếc để cho đứa con bảo bối thất thất của hắn, đến đưa thư lần này.

Nghĩ đến đây, Đông Vân Tường Thụy hai hàng lông mày không khỏi lại nhíu sâu thêm vài phần, chỉ thấy mảnh giấy nho nhỏ trong lòng bàn tay kia, cũng chỉ viết vồn vện hai chữ mà thôi —— nhanh về!

Chữ lớn như đầu, có chút chói mắt.

“Nhanh về. . . . .”

Thấp giọng niệm ra hai chữ này, thân thể Đông Vân Tường Thụy dần dần cứng ngắc.

Hai chữ trên tờ giấy trong mắt hắn không ngừng phóng đại, hắn mặc dù không biết đến tột cùng phát sinh chuyện gì, nhưng xác thực có thể khẳng định một chuyện—— bảo tố đang tiến gần!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Truyền thư không có giải thích bất kỳ điều gì, cũng chỉ có 『 nhanh về 』 hai chữ mà thôi.

Đông Vân Tường Thụy một mình ngồi ở trong phòng, trong tay gất gao vò nát tờ giấy trong tay.

Hắn đã ngồi rất lâu, từ giữa trưa vẫn ngồi cho đến khi mặt trời lặn trắng lên.

Bầu trời đêm trăng sáng tỏ, đầy sao lấp lánh.

Nhưng trong lòng Đông Vân Tường Thụy, gió bắc nổi lên lạnh thấu xương.

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Không ai nói với hắn, hắn chỉ biết là hoàng cung không thể ở lâu, phải rời đi mà thôi. Có lẽ, chỉ sau khi gặp lại Chi Thủy và Thiên Thương, mới có thể biết được đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì?

Nghĩ đến đây, Đông Vân Tường Thụy bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh về phía Thanh Tịnh Cung, dự định cùng Mạc Triều Dao chào từ biệt.

Nhưng ai ngờ hần còn chưa kịp bước chân trước vào cửa Thanh Tĩnh Cung, đã nghe thấy tiếng cười đùa của A Ly và Mạc Triều Dao từ bên trong truyền ra, nhất thời ghen tuông nổi dậy, nghĩ thầm, chính mình đang vì hai chữ 『nhẹ nhàng』 mà phiền lòng không thôi, hai người kia cư nhiên còn có tâm tư vui vẻ chuyện trò! ?

Nhớ tới việc Mạc Triều Dao nửa ngày trước mới cùng chính mình ước pháp tam chương, nhưng vừa quay lưng đi, liền đem mình giao cho Vinh Nghĩa quận chúa, rồi tự mình cùng A Ly bồi dưỡng cảm tình, lửa giận của Đông Vân Tường Thụy lại cao hơn mấy tầng. Không khỏi nện bước nhanh hơn, gương mặt tối sầm vọt vào Thanh Tĩnh Cung.

Tiểu Trúc Từ vừa thấy sự việc không ổn, vội vàng chạy tới ngăn trở, nhưng hần làm sao có thể ngăn trở được Đông Vân Tường Thụy? Bị Đông Vân Tường Thụy đánh cho một chương ngã ngựa về phía cửa, đầu đụng vào cây cột, đau đến 『ôi』 rên rỉ một tiếng.

Lúc này, Mạc Triều Dao cùng A Ly mới phát hiện Đông Vân Tường Thụy đã đến.

“Á!” Mạc Triều Dao khẽ kêu một tiếng, vội vàng đi về phía hần, lễ phép nói, “Tiểu vương gia đã trở thế này, còn có việc tìm thăm?”

“Không phải tới tìm người!” Đông Vân Tường Thụy trừng y liếc mắt một cái, đẩy y ra, hướng thẳng đến chỗ A Ly.

“Người người người làm gì!” A Ly bản năng lui về phía sau nửa bước, nhưng lại bị Đông Vân Tường Thụy túm lấy cánh tay, kéo về phía cửa trước.

“Người đang làm gì ái phi của trẫm. . . . .” Mạc Triều Dao khóc thiên gọi địa vội vàng chạy lên, níu tay áo Đông Vân Tường Thụy, không để hần mang A Ly đi.

“Ái phi! ?”

A Ly một đầu mồ hôi lạnh, không rõ chính mình khi nào lại trở thành ái phi của Mạc Triều Dao? Kết quả A Ly cũng chỉ lo hướng ánh mắt kháng nghị về phía Mạc Triều Dao, thỉnh thoảng bị Đông Vân Tường Thụy bẻ hắng lên, khiêng lên trên vai.

“Người tên hỗn đản này, buông!”

A Ly cũng không phải dễ chọc, thúc đầu gối một cái, đá vào ngực Đông Vân Tường Thụy, Đông Vân Tường Thụy bị đá cho kêu lên một tiếng đau đớn, lui về phía sau vài bước, nhưng vẫn không để A Ly xuống dưới.

“Ái phi nha ~” Mạc Triều Dao quỳ rạp trên mặt đất, giả bộ rên rỉ.

“Người bớt ghê tởm chút đi!”

A Ly một bên rống Mạc Triều Dao, một bên nghĩ cách ứng phó Đông Vân Tường Thụy, chính cái lúc đang bừa bộn thế này, đột nhiên nghe được ngoài cửa vang lên một tiếng: “Vinh Nghĩa quận chúa giá lâm”

Ba người toàn bộ lập tức sững sờ.

Giây tiếp theo, Mạc Triều Dao như bị điện giật đứng lên khỏi mặt đất; một giây tiếp theo, Đông Vân Tường Thụy thả A Ly xuống. Đến phiên A Ly, hần hai chân vừa mới chạm đất, liền lập tức chạy về phía giường, muốn dùng lại tuyệt chiêu duy nhất của mình là giả hôn mê, để có thể tránh thoát chuyện phát sinh xung đột cùng Vinh Nghĩa quận chúa.

Ai ngờ còn không đợi A Ly leo lên giường, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng tê tê: “Hoàng biểu ca. . . . .”

A Ly da đầu tê rần, ngừng lại. Thầm kêu một tiếng không tốt, Vinh Nghĩa quận chúa đã tới rồi!

“Hoàng biểu ca. . . . .” Vinh Nghĩa quận chúa không nhìn tới hai người khác trong phòng, vén váy, bước nhanh đến bên cạnh Mạc Triều Dao, dong dỏng nói, “Hoàng biểu ca, trắng hôm nay thật đẹp, người bồi ta ra ngoài ngắm trăng được không?”

“Này. . . . .” Mạc Triều Dao sắc mặt khó coi, vội vàng xoay người ho khan vài tiếng, sàu mi khổ kiểm nói, “Vinh Nghĩa nha, trẫm vốn đang nhiễm phong hàn, ngứa y nói, phải tránh gió lạnh. Ngắm trăng chuyện tình, ta xem hay là thôi đi. Không bằng như vậy, người xem, hiện tại tiểu vương gia phi thường rảnh rỗi, không bằng liền. . . . .”

Mạc Triều Dao lại muốn nói dây tơ hồng cho Đông Vân Tường Thụy cùng Vinh Nghĩa quận chúa, nhưng ai ngờ lần này lại không có thành công như lần trước, không chờ y nói hết lời, chỉ thấy Đông Vân Tường Thụy cùng Vinh Nghĩa quận chúa đối nhau hừ lạnh một tiếng, tỏ rõ căm ghét, đơn giản đều xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía đối phương.

” Hai người các người không cần vậy nha.”

Mạc Triều Dao định làm hồng nương nhưng bất thành, nhưng lại giống như một lão tổ. Chỉ thấy y trái khuyên một câu, phải khuyên một câu, nhưng Vinh Nghĩa quận chúa cùng Đông Vân Tường Thụy vẫn không để ý tới hần. A Ly ở một bên nhìn cảm thấy trong lòng có chút chua xót, nghĩ thầm, đường đường là quân vương một nước, cư nhiên một chút uy nghiêm cũng không có, ngay cả một tiểu vương gia cùng quận chúa cũng không ứng phó được.

Nghĩ đến đây, không biết vì sao, cơn tức của A Ly trỗi dậy, giương giọng quát to một tiếng: “Hoàng Thượng!”

Thanh âm cực lớn, làm cho Tiểu Trúc Tử đứng ở một bên nhìn không được ôm chặt lỗ tai. Mà Mạc Triều Dao, Vinh Nghĩa quận chúa, Đông Vân Tường Thụy ba người, đều nhất tề quay lại ... ngó, kinh ngạc nhìn A Ly đột nhiên rống to, không biết hấn đến tột cùng muốn làm gì.

Kỳ thật A Ly vừa rồi quát to một tiếng, chỉ vì muốn nhắc nhở mọi người Mạc Triều Dao là Hoàng Thượng mà thôi, không có gì hơn. Nhưng thấy hiện tại tất cả mọi người đều chăm chú nhìn chính mình, nếu không nói thêm cái gì đó, quả nhiên là không xong, đành phải kiên trì nói tiếp.

Vì thế chỉ thấy A Ly hít một hơi, sửa lại biểu tình phần nộ vừa rồi, mỉm cười nói: “Hoàng Thượng. . . . . Ta đói bụng, có thể ăn một chút gì không?”

Tiếng nói vừa dứt, thấy mọi người không có biểu tình gì, mà chỉ lẳng lẳng nhìn mình, A Ly bắt giác mồ hôi lạnh ứa ra, nghĩ thầm, không xong bầu không khí giống như bị mình náo loạn mà. . . . . Cương?

Nhưng đột nhiên, lại nghe thấy một trận cười giòn tan của Mạc Triều Dao, đi qua sờ sờ đầu A Ly, cầm lấy một khối hoa quế cao trên bàn, tựa như đang uy một con chó nhỏ, nhét vào miệng A Ly, còn nói: “Đói bụng liền tự mình lấy đồ vật này nọ ăn nha, gọi bậy làm gì?”

“Hừ!” A Ly vừa nhả cái mồi, nghĩ thầm, ta vì ngươi mà xuất đầu lộ diện, ngươi còn tưởng rằng ta đói thật ư, quả thật là không hiểu tấm lòng người tốt!

Kỳ thật không phải Mạc Triều Dao không hiểu A Ly, mà là A Ly không hiểu Mạc Triều Dao, không hiểu Mạc Triều Dao đút hoa quế cao cho hấn, chính là đang thưởng cho hấn, cảm tạ hấn làm cho không khí dịu xuống.

Quả nhiên chỉ chớp lát sau, Đông Vân Tường Thụy cũng hạ hỏa, không tiếp tục cãi nhau cùng Vinh Nghĩa quận chúa, đi đến bên cạnh Mạc Triều Dao, nói ra chuyện mình sẽ trở về Đại Lý vào ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Ngày mai?” Mạc Triều Dao hơi hơi nhú mày, hỏi, “Nhanh như vậy sao? Vậy chuyện ngươi tuyển phi. . . . .”

“Bỏ đi.” Đông Vân Tường Thụy không có giải thích bất kỳ điều gì, bởi vì chính hấn cũng không biết nguyên nhân, “Nếu như có A Ly. . . . .”

“A Ly là của trẫm!”

Mạc Triều Dao nói xong, vòng tay ôm A Ly vào trong lòng, giống như sợ bị Đông Vân Tường Thụy đoạt đi mất. Khiến cho Vinh Nghĩa quận chúa đang đứng ở một bên oa oa kêu to, A Ly đầu đầy mồ hôi, một phen đẩy Mạc Triều Dao ra, phản bác nói: “Cái gì là của ngươi!”

Mạc Triều Dao chỉ cười gian, trong mắt đều lộ vẻ âm hiểm.

A Ly bị y nhìn chăm chăm như vậy, không khỏi đánh một cái rùng mình, không biết như thế nào, lại đột nhiên nhớ tới chuyện không lâu trước đây hấn cùng Mạc Triều Dao ở trên giường, trong nháy mắt liền trở nên mặt đỏ tai hồng. Nhỏ giọng nói: “Ngươi. . . . . Ngươi ngươi. . . . . Ngươi không cần nói lung tung. . . . .”

“Ta cái gì cũng chưa nói nha. . . . . Ha ha ha ha. . . . .”

Mạc Triều Dao tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng âm hiểm cười lên. Ánh mắt tựa như hồ ly, trong chốc lát liếc về phía A Ly, trong chốc lát liếc về phía Đông Vân Tường Thụy. A Ly ngồi cũng không yên (nguyên văn: tọa lập bất an), còn Đông Vân Tường Thụy lại là mạc danh kỳ diệu (không hiểu gì hết).

Đột nhiên, Đông Vân Tường Thụy kéo A Ly qua, nói với hấn: “Lần này ta quay về Đại Lý không thể mang ngươi theo, ngươi trước tiên ở hoàng cung ngốc một đoạn thời gian, chờ có cơ hội, ta sẽ tiếp ngươi.”

“Không không không. . . . . Ngươi không cần tới đón ta. . . . .”

A Ly vội vàng lắc đầu, nghĩ thầm, Đông Vân Tường Thụy đi càng xa càng tốt. Hấn cũng không muốn bị đưa đến Đại Lý làm cái vương phi gì gì đó. Nhưng nghĩ lại, lúc này mình ở lại hoàng cung chẳng phải cũng là phi tử của Mạc Triều Dao sao? Như thế xem ra, trừ phi thoát ra khỏi hoàng cung, bằng không hấn tài nào cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị thảm bị nam nhân đè.

Nghĩ đến đây, A Ly âm thầm xiết chặt nắm tay. Nhưng đến khi hấn ngẩng đầu lên, Đông Vân Tường Thụy đã sớm biến mất.

——đi quá thật mau, cấp bách như vậy sao?

A Ly bủ môi.

Lúc này, nhìn bóng dáng Đông Vân Tường Thụy, Mạc Triều Dao có chút xuất thần, hai mắt đắm chiều, không biết đang suy nghĩ cái gì. Một hồi lâu sau, y mới thở ra một hơi. Nhưng không biết y rốt cuộc là thờ dài, hay là thư khí.

Hôm sau, Đông Vân Tường Thụy quả nhiên rời đi.

Bởi vì Mạc Triều Dao không đồng ý, cho nên A Ly không thể đến tiễn hấn.

Mấy ngày kế tiếp, A Ly ở trong hoàng cung coi như là bình thường. Tuy rằng Vinh Nghĩa quận chúa mỗi ngày hơn sáu canh giờ, đều ở bên cạnh A Ly và Mạc Triều Dao tựa như bóng đèn trăm vạn nhà, nhưng A Ly luôn mặc niệm nguyên tắc『năng nhượng tác nhượng (nhịn được thì nhịn), tuyệt bất tranh phong (tuyệt không đi kiếm chuyện)』, hai người trong lúc đó thật không nháo ra đại sự gì.

Rốt cục, ngày thứ ba, ngày A Ly gia nhập Uy Vũ Kỵ cũng tới rồi.

Mạc Triều Dao một đường đưa hấn đến giáo trường.

Trước đó, Mạc Triều Dao gần như đã hảo hảo cường điệu nói với A Ly chỗ đáng sợ của Uy Vũ Kỵ, còn có, người nơi đó hầu hết đều có quan hệ với Thủy gia, cùng đủ loại quan hệ với Vinh Nghĩa quận chúa. Nhưng đối với lời dẫn dò của Mạc Triều Dao, A Ly nghe lỗ tai bên này ra lỗ tai bên kia, sau đó nhạ nhạ đáp vài tiếng, không lâu sau thì đem toàn bộ quên sạch, một lòng thâm nghĩ thời gian mau mau trôi qua, chính mình hảo hảo tới xem Uy Vũ Kỵ.

Trong hoàng cung vị phân sơn quá nặng, không phải nơi A Ly thích ngốc, vẫn là giáo trường loại này vừa có thể bán cung cười ngựa, lại là nơi có thể vật lộn, so ra như vậy mới có thể thoải mái được hấn.

Tiền cánh tướng quân Thủy Du Trần, hậu cánh tướng quân Vũ Văn Hạo, tả cánh tướng quân Thủy Du Ngân, hữu quân tướng quân Mộc Lạc Thiên, trung cánh tướng quân Tào Từ Huyền. Năm người bên trong, Mạc Triều Dao cùng Kì Thừa Uyên hợp nghị đã lâu, cuối cùng rốt cục cũng quyết định phân A Ly đến tiền cánh.

Tiền cánh tướng quân Thủy Du Trần tuy là đại ca của Vinh Nghĩa quận chúa, nhưng hấn từ trước đến nay tự trị quá cao, hấn là sẽ không gây khó dễ cho A Ly, người khác trong mắt hấn bất quá cũng chỉ giống như con kiến đó?

Thời điểm đỡ A Ly xuống khỏi xe ngựa, Mạc Triều Dao cầm tay A Ly, tựa như mẫu thân đang tiễn hài tử xuất chinh, ân cần dẫn dò nói: “Vào bên trong quân đội, nhất định phải ngoan ngoãn, nghe lời tướng quân, không được nhàn hạ, hảo hảo luyện bản lĩnh. . . . . Không cần quá nhớ mong trăm, nếu có cơ hội, trăm liền lên đến thăm ngươi. . . . .”

A Ly nghe được một đầu mồ hôi lạnh, nhưng nghĩ tới Mạc Triều Dao cũng là có hảo ý, đành phải cười gật đầu, đáp ứng nói: “Đã biết đã biết.”

Nói xong liền nhảy xuống xe, chạy tới địa điểm tập hợp.

Nhìn theo bóng dáng A Ly, Mạc Triều Dao lẩm bẩm: “Hấn vóc dáng nhỏ như vậy, nhất định là người nhỏ bé nhất trong đội a?”

Đáng tiếc Mạc Triều Dao đoán cũng không đúng, bởi vì bên trong tiền cánh quân, còn có một gã thiếu niên so với A Ly còn nhỏ xinh hơn —— hấn gọi Phượng Lê.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Uy Vũ Kỵ binh lực hai vạn năm nghìn, chia làm tiền hậu tả hữu trung năm cánh. Mà doanh địa huấn luyện, lại phân biệt ra nam bắc, tiền hậu hai cánh một vạn phân ở bắc doanh, tả hữu hai cánh một vạn phân ở nam doanh. Mà binh lính trong trung cánh tất cả đều được chọn ra từ trong Ngự lâm quân, phụ trách tuần tra bảo vệ hoàng cung, không tham gia tập huấn.

A Ly bị phân làm kì hạ của tiền cánh tướng quân Thủy Du Trần, bị đưa đến bắc doanh của Uy Vũ Kỵ.

Bắc doanh thiết lập tại một vùng hoang vu ly kinh thành nửa ngày lộ trình. Xung quanh doanh địa bụi gai che lấp, quân kỳ hai bên cửa trại cũng đã ố vàng, dưới ánh mặt trời phẳng phật tung bay, chói mắt loá mắt. Giáo trường thực rộng lớn, phóng nhãn nhìn lại, chỉ thấy một mảnh hoàng thổ (đất cát). Phải nhìn ra xa thật xa, mới có thể thấy vài toà nhà nhưng lại không thấy được màu xanh biếc của những đồi núi nho nhỏ, có vẻ phi thường trống trải.

Thời gian vẫn còn còn sớm, ánh mặt trời vẫn chưa gay gắt cho lắm.

Nhưng nhìn thấy hoàng trần (sa mạc ấy) cùng phi sa (cát bay) chói lọi trước mắt, A Ly không khỏi thở dài. Lúc trước khi nghe Mạc Triều Dao nói cho mình tham gia quân đội huấn luyện, A Ly hưng phấn hơn nửa ngày. Nhưng hiện tại vừa thấy cảnh vật hoang vắng nơi này, không khỏi vì những ngày

thăng trương lại của mình mà lo lắng. Đột nhiên nhớ tới lời Mạc Triều Dao nhắc nhở chính mình, tướng quân nơi này đều cùng Vinh Nghĩa quận chúa quan hệ phi thường chặt chẽ, nếu Vinh Nghĩa quận chúa tìm kế chinh tử mình, chính mình cũng chỉ có thể nhẫn, thật là mệnh khổ.

A Ly đến nhập ngũ, Mạc Triều Dao đến điểm binh.

Hai người tuy rằng cùng đường, nhưng Mạc Triều Dao thân phận đặc thù, chỉ có thể tiễn A Ly tới trước cửa giáo trường.

Sau khi A Ly xuống xe, hoàng liễn của Mạc Triều Dao liền hướng về phía trước chạy đi. Theo phương hướng bọn họ đi tới nhìn lại, A Ly thấy một tòa kì lâu ba tầng cao đồ sộ sừng sững, tựa như cao sơn. Kì lâu màu sắc thâm tông, không những không cổ xưa, ngược lại còn làm cho người ta cảm thấy vẻ uy nghiêm lại tức mục. Xa như vậy nhìn thấy, A Ly cũng không khỏi cảm thấy nghiêm trang tôn kính hơn.

Trên kì lâu, hai hàng quân kỳ được cắm chỉnh tề, mặt cờ là màu vàng, đồ án trung gian có điểm trừu tượng, A Ly xuất ra khí lực rất lớn tinh tế nhìn lại, cuối cùng cũng nhận đi ra đó là một cái đầu con báo.

“Giống như. . . . . Đi vào một cái địa phương rất giỏi nha. . . . .”

Nhẹ nhàng tự nói một câu như vậy, A Ly chấn hưng tinh thần, cất bước bước vào giáo trường trại môn.

Nhưng mới vừa vào một bước, đã bị một trận gió lốc cấp chín đánh úp lại, cuốn bay bụi đất cùng đá vụn, đập vào hai má A Ly. A Ly nghiêng đầu nhắm mắt, cát bụi che mờ tầm mắt, nghĩ thầm, thật đúng là phong như đao cắt.

Thật vất vả chờ trận gió đi qua, A Ly thử mở mắt, liền bị cảnh vật trước mắt khiến cho cả kinh, thật sâu hút vào một ngục lương khí.

Chỉ thấy bốn phía trên thao luyện trường rộng lớn bằng phẳng, mệnh mông bát ngát khắp nơi đều cắm cờ xí, mặt đất chính giữa bị phủ bởi một tầng cát vàng hơi hơi di động, tựa như sương mù tràn ngập khắp giáo trường. Có lẽ là bởi vì quá mức trống trải, cho dù vẫn là sáng sớm, cũng tạo cho người khác cảm giác có chút phong kính sa cuồng. Mắt nhìn khắp nơi, tất cả đều là một mảnh xơ xác tiêu điều, rất giống nơi thao luyện quân sự.

“Ô oa!”

A Ly nhìn không được kinh hô, đột nhiên cảm động đến muốn khóc, lo lắng vừa rồi thế nhưng đều trở thành hư không, song trường rộng mở như muốn nhiệt tình ôm lấy phiến đại địa phong sa phi thạch (nơi cát gió đất đá bay đầy trời) này. Nghĩ lại, tuy nhà của hắn cũng mở võ quán, nhưng nơi huấn luyện bất quá cũng chỉ là một gian phòng hơn trăm mét vuông, làm sao có thể so sánh với nơi này a!

Này trời, này đất, này đỏ cát vàng, này đỏ cuồng phong!

A Ly nhắm mắt, ngẩng mặt lên trời, lầm bầm: “Ta thật sự đã đến một thiên đường nha!”

“Ta thật sự đã vào một cái địa ngục. . . . .”

Một thanh âm hoàn toàn tương phản với A Ly từ phía sau truyền đến.

“Cái gì?”

A Ly vừa quay đầu, liền thấy một gã thiếu niên vận y phục bằng vải dệt thủ công, đang cúi đầu, dùng ánh mắt không còn chút thần thái, lạnh lùng nhìn giáo trường trước mắt, thật dài thở ra mấy hơi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Chính giữa hiệu trường tuy rằng hoàng trần tung bay, không một bóng người, nhìn qua có chút trống trải, nhưng nhìn ra bốn phía xung quanh, sẽ phát hiện nơi này kỳ thật đã sớm tụ tập rất nhiều người. Bốn góc hiệu trường, được thiết lập bốn cái quân giới xứ (nơi đặt vũ khí) lâm thời phân biệt, cung sĩ binh lính giáp trụ cùng binh khí chuyên dùng. Lĩnh đến giáp trụ binh sĩ mặc vào ngay tại chỗ, chuẩn bị nửa canh giờ sau duyệt binh diễn lễ.

Uy Vũ Kỵ bác doanh binh lính một vạn, tất cả đều là binh lính được chiêu mộ từ các nơi trong nước. Tuy rằng bọn họ là sĩ binh có cấp bậc thấp nhất, nhưng dù sao cũng được xưng là thành viên của Uy Vũ Kỵ đệ nhất quân bảo vệ xung quanh hoàng thất, cho nên bên trong bọn họ, không thiếu những người có xuất thân danh môn tướng trượng chi hậu cùng thế gia đệ tử (con nhà tướng, người xuất thân danh môn và đệ tử thế gia). Điểm ấy, theo như trang sức trên y phục của bọn họ, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Cảm y quyền thái, còn kém không có phi kim đai ngọc .

Sau khi nhìn quanh một vòng, A Ly không khỏi bĩu môi.

Hồi tưởng lại lúc vừa mới nghe được cái tên Uy Vũ Kỵ này, còn tưởng rằng là cái địa phương gì lợi hại lắm, nhưng hiện tại nhìn thấy đồng nghiệp binh lính

này đó, bất quá cũng chỉ là một đám thiếu gia bình yếu ợt mà thôi. Không biết vì sao, A Ly nhưng lại liên tưởng đến tám kì bình thời nhà Thanh (liên hệ google), không biết Uy Vũ Kỳ này huấn luyện ra, có hủ bại không thể sử dụng nổi giống như vậy hay không đây?

A Ly nhìn qua nhìn lại, cuối cùng vẫn là cảm thấy được cái vóc dáng cùng hấn không sai biệt lắm kia của bố y thiếu niên so ra vẫn thuận mắt hơn. Vừa rồi trong lúc thiếu niên lơ đãng, ở phía sau mình nói nơi này là địa ngục. Nghe giọng điệu của hấn, giống như phi thường không muốn đứng ở nơi này nha. Vì thế A Ly tính toán chủ động bước tới, ra mặt an ủi một chút, thuận tiện kết giao bằng hữu.

Thiếu niên vóc dáng rất nhỏ hơn nữa ăn mặc mộc mạc, ở trong một đồng nghiệp dáng người cao to, diện mạo hiên ngang, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra ngay. Lúc này, hấn đang xen lẫn trong đám người ngay chỗ đặt quần giới, xếp hàng để lĩnh giáp trụ.

“Này!” A Ly đi ra phía trước, vỗ vỗ bờ vai của hấn, cười đến phi thường thân thiết.

Thiếu niên bị hoảng sợ, tựa như một con tiểu thỏ từ (thỏ con) bị chấn kinh, thân thể hơi hơi co rút lại, sau đó mới chậm chạp quay đầu, dùng ánh mắt như hắc đậu (đậu đen), khiếp sợ đánh giá A Ly, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi là ai?”

Cùng ánh mắt thiếu niên đối thị, A Ly nhin không được thờ hốc vì kinh ngạc. Đây là hấn sau khi lạc vào thế giới này, lần thứ hai rung động như vậy! Lần đầu tiên là lúc thân cận thương thức khuôn mặt đặt tả của Mạc Triều Dao, lần thứ hai chính là hiện tại —— bị thiếu niên trực diện nhìn chăm chú như vậy.

—— thật là một người rất khá nha!

Cho dù trên mặt có chút bụi đất, ánh mắt cũng lộ vẻ mỗi một, nhưng ngay cả như vậy, cũng vô pháp che lấp một cỗ khí chất đẹp để quý phái trời sinh của hấn. Tựa như hoa sen, có loại cảm giác gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Chính là lảng lảng đứng trong đám người như vậy, nhưng lại đỉnh đỉnh tỉnh thực, hương viễn ích thanh.

A Ly phát hiện chính mình thế nhưng lại khó mà dời mắt khỏi người hấn.

—— hấn rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ cũng là thế gia đệ tử? Nhưng nhìn cách ăn mặc của hấn, quả thật không giống thiếu gia nhà giàu nha.

Nghĩ nghĩ, A Ly ngay cả nói chuyện cũng quên mất, chỉ lo ngẩn người. Mà thiếu niên thấy A Ly vẫn còn nhìn chăm chăm mình, nói cái gì cũng không nói, có chút mất hứng hơi hơi nhú mi, sau đó lại tưởng rằng A Ly đang trêu chọc mình, vì thế lại cúi đầu, tiếp tục chuyên tâm xếp hàng.

“Cái kia. . . . .” A Ly gắt gao niết quyền, tự nhủ với chính mình, nhất định phải nói ra phải nói ra!

Lúc này thiếu niên lại ngẩng đầu lên, bên trong đôi mắt u hắc thâm sâu, mang theo một tia mê hoặc, thần nhiên nhìn A Ly.

“Ta. . . . . Ta. . . . .”

Không xong! Bị thiếu niên nhìn chăm chăm như vậy, A Ly lại có chút khẩn trương, ần ần cảm thấy được trên mặt có chút nóng lên, cầu nguyện ngàn vạn lần cũng đừng hồng lên nha, bằng không liền dọa người .

“Ta. . . . . Ta gọi là Tô A Ly!”

—— hảo! Rốt cục nói ra !

A Ly thật dài thở phào nhẹ nhõm, âm thầm vỗ tay trầm trồ khen ngợi chính mình.

Mà thiếu niên hiển nhiên bị hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của A Ly, biểu tình lại giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, nên nhin không được bật cười. Hấn vừa cười , không chỉ có A Ly, liền ngay cả một đám người bên cạnh, cũng không hẹn mà cũng quay đầu lại nhìn hấn.

Mọi người trong lòng đều chỉ có một ý tưởng —— mỹ nhân nha!

Thiếu niên vừa rồi không ai để mắt tới, lúc này đã thành tiêu điểm thu hút giữa bao nhiêu người. Có vẻ như ý thức được tất cả mọi người đang nhìn hấn, hai má thiếu niên hơi hơi phồng hồng, ngượng ngùng cúi đầu.

“Ta. . . . .”

A Ly anh dũng tiến lên, chân phải một bước, dính cùng hấn trò chuyện thêm chút nữa, nhưng ai ngờ mới vừa tiến lên được một bước, chợt nghe phía sau truyền đến một thanh âm cực không hữu hảo: “Ngươi chen ngang , tiểu cá tử.”

Một tên bộ dáng như thiếu gia nhà giàu rõ ràng muốn đem bốn chữ『 ta thực kiêu ngạo 』viết lên trên mặt, ý mình cao hơn A Ly một cái đầu, nú cổ áo phía sau của A Ly, lòi hấn về chỗ cũ. Người nọ bộ dạng tuy rằng không tồi, cao cao gầy gầy, nhưng tính tình lại quá kém, ánh mắt kiêu ngạo, nhìn ai cũng chỉ bằng nửa con mắt, thuộc loại khi làm trắc nghiệm tâm lí, dù làm bao nhiêu lần đi nữa đều cho kết quả là D, chính là cái loại người không được hoan nghênh nhất!

“Hừ!”

A Ly hừ lạnh một tiếng, đang muốn phát tác, nhưng thấy vài người đứng chung quanh ánh mắt không được hào cảm cho lắm, nên đành phải nhẫn nại

xuống.

“Ra phía sau đi.”

Kiều ngạo nhân vật thấy A Ly không dám phản kháng, vì thế đáng vẻ cảm thêm bệ vệ, tiến lên vung chưởng đẩy A Ly.

A Ly lắc mình tránh né, kiêu ngạo nhân vật mắt đi trọng tâm, thân mình lung lay vài cái, suýt nữa té ngã.

A Ly vui sướng khi người gặp họa hướng hẳn làm cái mặt quỷ, đang định bước ra phía sau xếp hàng, ai ngờ mới vừa đi được hai bước, vừa rồi đội ngũ còn nhất tề đứng thành một đoàn ngay ngắn, đột nhiên thay đổi đội hình ——biến thành một vòng tròn, vây A Ly ở giữa!

“Các ngươi muốn làm gì?”

Thấy những người biểu tình đều là một bộ 『 chúng ta nhìn ngươi rất không thích 』, A Ly trong lòng cảnh tỉnh đại tác (dấy lên cảnh giác cao độ), không khỏi lui về phía sau nửa bước, gắt gao niết quyền, nhú mắt trừng trừng nhìn đám người hiện hiện rõ ràng thái độ đối địch với hắn .

“Ngươi còn hỏi chúng ta muốn làm gì?”

Lúc này, kiêu ngạo nhân vật cười lạnh vài tiếng, tiến lên, giơ thẳng một ngón tay lên, nhắm ngay bả vai A Ly hung hăng chọc chọc vài cái, dùng thanh âm chi cao khí ngang so với Vinh Nghĩa quận chúa còn muốn hơn gấp trăm lần, nói: “Bốn thiếu gia thăm nghĩ cùng ngươi liên hệ tính danh, làm bằng hữu mà thôi.”

“Liên hệ tính danh?” A Ly không biết trong hồ lô của hắn lại bán cái được gì.

Chỉ nghe kiêu ngạo nhân vật kia nói: “Bốn thiếu gia họ Bạch, danh Thiên Lý, tự Quy Đức, nam châu nhân sĩ, gia phụ quan chức không cao, cũng chỉ là Thuận Thiên phủ thừa mà thôi.”

—— hừ, còn tưởng rằng hắn muốn làm gì, nguyên lai là đang khoe gia thế nha.

Bất quá. . . . .

A Ly nghiêng đầu suy tư: Thuận Thiên phủ thừa này rốt cuộc chức quan lớn nhỏ thế nào a?

A Ly căn bản không có nửa điểm khái niệm.

Gặp A Ly không đáp lời, Bạch Thiên Lý còn tưởng rằng hắn đang sợ hãi , nở nụ cười vừa tức điểm vừa kiêu ngạo. A Ly lười cùng hắn nhiều lời, nên chỉ qua loa liên hệ tính danh với hắn nói: “Họ Tô, danh A Ly, mặt khác không có.”

“Không có?”

Vừa nghe lời này, không chỉ có là Bạch Thiên Lý, mà ngay cả đám thiếu gia bình chung quanh kia, cũng hòa nhau cười ha hả.

A Ly bị bọn họ vây quanh, đi cũng không được, không đi cũng không được, chỉ cảm thấy phi thường xấu hổ, hận không thể vung quyền đánh tới, đập nát khuôn mặt xất xược của Bạch Thiên Lý.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên nghe thấy một thanh âm pha hiển uy vũ từ trong đám người truyền đến: “Cười cái gì?”

Tuy rằng chỉ có ba chữ vô cùng đơn giản, nhưng uy lực lại vô cùng cường hãn khiến cho đám người một giây trước còn ồn ào, trong phút chốc liền im lặng đến mức ngay cả tiếng hô hấp cũng có thể nghe thấy.

Mọi người có chút sững sờ, nhưng lập tức phản ứng lại, cũng không hện mà đồng thời tản ra hai phía, chừa ra một con đường cho người mới tới, biểu tình trên mặt đã cung kính lại cực kỳ hâm mộ, một chút cũng không có đáng vẻ cao ngạo lúc trước.

Thậm chí ngay cả Bạch Thiên Lý, cũng thu liễm rất nhiều, quy củ đứng tại chỗ.

Thấy thế, A Ly đối với thân phận người vừa tới cũng tò mò hẳn lên, nghĩ thầm, người có thể làm cho Bạch Thiên Lý cũng biến thành bé ngoan thế kia, không biết đến tột cùng có bao nhiêu đầu mày cánh tay. A Ly đang hình dung bộ dáng người mới tới trong đầu, nhưng không đợi hắn tưởng tượng xong, thành phẩm cuối cùng đã rõ ràng xuất hiện trước mắt hắn!

Đó là một gã thân khôi giáp, khoác áo sắc đại sư rồng (áo khoác bằng lông cừu màu xám), thanh niên nam tử vóc dáng cao gầy, y cầm đầu khôi (mũ giáp) trong tay, mái tóc đen dài xổ ra phía trước ôm lấy cổ. Cũng như những binh nhân bình thường khác, làn da của y cũng đậm màu rất nhiều, như là màu ngà, hơn nữa nhẵn nhụi trơn bóng, my mục lại tuần mỹ.

Người như vậy, tổng cảm thấy câu hoa nhường nguyệt thẹn (nguyên bản: hoa tiền nguyệt hạ) rất thích hợp với y, ngâm thi tác phú, nhưng không biết vì sao, A Ly lại cảm thấy y cùng với một thân khôi giáp kia phi thường xứng đôi! Khí chất của y có chút giống với chủ nhân của Thất Thất – Thiên Thương, nhưng nhìn lại, so với Thiên Thương y càng thêm phần nghiêm túc, mà người trước mắt, thế nhưng lúc này trên khuôn mặt lại mang theo nụ cười ôn nhu.

Nhìn thấy nhìn thấy. . . . . A Ly đột nhiên cảm thấy. . . . .

—— nhìn có chút quen mắt!

Chính mình thế nhưng lại cảm thấy quen mắt với một đại nhân vật như vậy? ! Ngay cả bản thân A Ly cũng cảm thấy bất khả tư nghị, nghĩ lại khi y bước vào thế giới này, bất quá cũng chỉ mới có hơn mười ngày ngắn ngủn mà thôi, những người gặp được lần qua lộn lại cũng chỉ có Mạc Triều Dao cùng Đông Vân Tường Thủy chứ mấy.

Như vậy, người trước mắt này là ai?

A Ly đang nghĩ ngợi, đột nhiên lại nghe 『 bá lap 』 một tiếng, mọi người đã đồng loạt quỳ trên mặt đất, cúi đầu hành lễ đồng thanh nói: “Tham kiến Thủy tướng quân!”

—— Thủy tướng quân!

A Ly ngây ngẩn cả người, y thế nhưng họ 『 Thủy 』! ? Chẳng lẽ y chính là cái kia. . . . .

Uy Vũ Kỳ tiền cánh tướng quân, cũng chính là người lãnh đạo trực tiếp của mình, đại ca của Vinh Nghĩa quân chúa, cái người bị Mạc Triều Dao nói là kiêu ngạo và tự tôn rất cao—— Thủy Du Trần! ?

—— nhìn y như thế nào cũng không nhận ra là một người thực kiêu ngạo nha? !

Khó trách A Ly vừa rồi cảm thấy y thật quen mắt, nguyên lai là giống Vinh Nghĩa quân chúa.

A Ly bị dọa đến sùng sốt sùng sốt, nhưng đột nhiên, lại thấy tên Thủy tướng quân kia mỉm cười với hắn, chỉ chỉ xuống đất, sau đó hỏi: “Ngươi không quỳ?”

“Nga. . . . . Nga!”

A Ly lúc này mới phản ứng lại, đang định quỳ xuống, nhưng Thủy tướng quân lại từng bước tiến lên, đỡ A Ly, cười nói: “ta nói giỡn mà thôi, ngươi mà quỳ xuống, ta biết chịu tội thế nào đây a?”

“Dì?” A Ly không rõ lời y nói là có ý gì.

Không chỉ có A Ly, ngay cả một đám người Bạch Thiên Lý, cũng bỗng nhiên ngẩn đầu, khó hiểu nhìn thần tượng hào quang vạn trượng Thủy tướng quân của bọn họ, rồi lại quay qua dùng ánh mắt pha lẫn chán ghét nhìn A Ly. Không rõ A Ly đến tột cùng có chỗ nào đặc biệt, Thủy tướng quân nhưng lại nói không thể nhận cái quỳ lạy của hắn? !

Lúc này, chỉ thấy Thủy tướng quân ôm lấy vai A Ly, dẫn hắn đến trung tâm nơi mọi người đứng.

A Ly ngửa đầu nhìn y, không biết y đến tột cùng là muốn làm gì. Ngay sau đó, Thủy tướng quân đột nhiên nắm lấy y phục của A Ly, xoẹt một cái xé xuống!

“A!”

A Ly bị dọa hét lên, nghĩ thầm, thế giới này sao lại có nhiều sắc lang như vậy!

Lúc này, lại nhìn thấy ngón tay Thủy tướng quân khê trượt, chỉ vào miệng vết thương trên vai A Ly, ngẩng đầu nói với mọi người: “Mấy ngày trước, Hoàng Thượng xuất cung bị tập kích, nếu không phải nhờ vị tiểu huynh đệ này, thay Hoàng Thượng cầm một tiền, chỉ sợ. . . . .”

Y cũng không nói tiếp nữa, đột ngột quay người A Ly lại, để cho mọi người xung quanh có thể nhìn rõ miệng vết thương trên vai hắn, thấp giọng nói: “Đây là miệng vết thương khi đó lưu lại.”

“Cái gì, vóc dáng nhỏ nhắn này thế nhưng. . . . .” Mọi người biểu tình đều là một bộ không thể tin được. Hoàng Thượng xuất cung gặp chuyện, bọn họ đã sớm nghe nói, nhưng trăm triệu không thể tưởng được người vì Hoàng Thượng chấn tiền, lại là tên tiểu binh A Ly không chút vừa mắt này? !

Đặc biệt là Bạch Thiên Lý, vẻ mặt hắn trước kia cũng còn có tám phần bình thản, nhưng lúc này lại một chốc biến xanh, một lát hóa bạch, thú vị cực kỳ.

Thấy biểu tình mọi người đều ngây ra như phỗng, A Ly đột nhiên cảm thấy không còn giận nữa, dùng ánh mắt cảm tạ nhìn Thủy tướng quân.

Thủy tướng quân cũng cúi đầu mỉm cười, sờ sờ đầu A Ly, cúi người thấp giọng nói bên tai A Ly: “Về sau hảo hảo ở chung cùng với mọi người nga.”

A Ly thụ sủng nhược kinh, liên tục gật đầu. Nghĩ thầm, tên hỗn đản Mạc Triều Dao này cư nhiên lừa mình, nói cái gì Thủy Du Trần nhân cao thủ đệ, mục trung vô nhân (cao ngạo thủ đoạn, không coi ai ra gì). Hôm nay gặp mặt, mới biết cái gì gọi là ngọc thụ lâm phong, lan láng tái thế. Khẳng định là Mạc Triều Dao ghen tị bộ dáng của Thủy tướng quân mỹ hơn hắn, hơn nữa khí chất lại hảo, cho nên mới ở sau lưng y nói bậy! Hừ!

Bởi vì Thủy tướng quân xuất hiện, giúp A Ly giải vây. Đám người Bạch Thiên Lý mặc dù không phục, nhưng biết thân phận A Ly, hơn nữa sau khi nhìn thấy Thủy tướng quân có ý chiều cố hắn, cho nên đối hắn cũng có chút kính sợ, không dám tùy tiện sinh sự.

Thấy đám người tản đi, A Ly mới thờ phào nhẹ nhõm, đang định đi xếp hàng lĩnh giáp trụ. Nhưng đột nhiên có một người túm lấy cánh tay hắn, A Ly nhìn lại, chính là thiếu niên đẹp tựa liên hoa kia! Thiếu niên đối A Ly mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Phượng Lê.”

“Phượng Lê? !” A Ly sững sốt, nhìn khắp nơi xung quanh, đây là giáo trường, chỗ nào có Phượng Lê?

“Tên của ta.” Thiếu niên thấy A Ly không rõ ý, giải thích nói, “Ta gọi là Phượng Lê, Trung Châu nhân sĩ, tiên phụ từng là nhất đẳng thị vệ trong cung, lĩnh bổng lộc tam phẩm”

“Phượng Lê nha. . . . . Quả là một cái tên thật đẹp nha. . . . .”

A Ly thần nhiên ứng một câu, nở nụ cười, nghĩ thầm, nguyên lai hắn cũng là nhân vật có chút bối cảnh nha, nhưng hiện tại nhìn hắn có chút khốn cùng, nói vậy gia đạo phải chăng đã sa sút, không lớn mạnh như trước a?

“Đúng rồi, cái Thuận Thiên phủ thừa khi này, là quan mấy phẩm?” A Ly rất muốn biết thế lực chống lưng cho Bạch Thiên Lý rốt cuộc có bao nhiêu cường.

“Tam phẩm, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Ngươi đắc tội hắn, về sau cũng nên cẩn thận.”

“Hi hi, không có việc gì.” A Ly lơ đãng cười, đánh trống lảng sang đề tài khác, “Đúng rồi, ngươi cảm thấy Thủy tướng quân của chúng ta thế nào?”

“Thủy tướng quân của chúng ta?” Phượng Lê nghiêng nghiêng đầu, tỏ vẻ khó hiểu.

“Chính là cái người khi này a!” A Ly cường điệu một chút.

“Hắn nha. . . . .” Phượng Lê than dài thanh âm.

“Thế nào?” A Ly mở to hai mắt.

Phượng Lê cười nói: “Ngươi địa khái là nhầm người rồi, người khi này không phải tướng quân của 『 chúng ta 』. . . . .”

“Đi? Ta rõ ràng nghe được các ngươi đều gọi hắn là 『 Thủy tướng quân 』 mà!”

Phượng Lê giải thích nói: “Họ của hắn tuy rằng là Thủy, nhưng không phải Thủy Du Trần, mà là Thủy Du Ngân, yêu tử của Thủy Thừa tướng, Uy Vũ Kỳ cánh tả tướng quân!”

“Cánh tả! ?” A Ly háo hức nuôi.

“Àn.” Phượng Lê gật gật đầu, lại nói, “Hắn là tướng quân nam doanh, hôm nay chỉ sợ là bởi vì bắc doanh có duyệt binh diễn lễ, nên mới có thể đến nơi này a?”

“Chúng ta ở bắc doanh, hắn ở nam doanh, nói như vậy. . . . . Về sau rất khó gặp được?” A Ly thực để ý vấn đề này.

“Này đương nhiên, quân doanh là phong bế mà. Đừng nói là băng ngang kinh thành qua nam doanh, chúng ta căn bản là không được phép ra khỏi doanh địa này.”

“Như vậy a. . . . .” A Ly thật sự hảo thất vọng, nghĩ thầm, vì cái gì Mạc Triều Dao lúc trước không phân hắn ở nam doanh a? Nhưng nghĩ lại, nếu đều là người của Thủy gia, tiền cánh tướng quân Thủy Du Trần của bọn họ có lẽ cũng không khác với Thủy Du Ngân cho lắm? Mang theo một tia ảo tưởng, A Ly lại hỏi thăm Phượng Lê: “Tướng quân của chúng ta ở nơi nào a?”

“Nha, nơi đó.”

Phượng Lê chỉ cho A Ly một hướng, A Ly nhìn theo, trong nháy mắt ảo tưởng gì cũng chưa có. Chỉ thấy một tráng hán cao lớn thô kệch, đang đứng chống nạnh cười to, cùng cái tên kiêu ngạo Bạch Thiên Lý hữu thuyết hữu tiếu (nói nói cười cười). Quả nhiên là vật dĩ loại tự, nhân dĩ quần phân (này chak giống ngư tầm ngư mã tầm mã a~), cái người có thể hòa hợp với Bạch Thiên Lý, chỉ sợ đúng như lời Mạc Triều Dao nói, là một người luôn cho mình là đúng a.

“Ai ~”

Thờ thật dài một hơi, A Ly xếp hàng đi lĩnh giáp trụ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Diễn lễ duyệt binh tuy rằng đơn giản, nhưng rất có khí thế. .

Tương tượng một chút, năm nghìn tinh binh quần áo đồng nhất, xếp trận mà đứng, ở dưới hiệu lệnh mà âm âm chuyển động, nhưng cảnh tượng không chút nào bất loạn, là có thể biết làm cho nhiệt huyết người ta sôi trào cỡ nào,. .

A Ly cũng là ở sau khi tham gia duyệt binh diễn lễ về, mới cùng với nhóm binh lính thiếu gia lúc trước có hơi hơi mèn mọn một chút, một lần nữa nhận thức.

—— Có lẽ thái hậu, thật là có chút mắt tuyển binh nha. .

A Ly có chút không phục địa nghĩ như vậy. .

Thay cho hoa phục, nhóm thiếu gia thế gia thân mặc giáp trụ, nghiêm nhiên tư thế mỗi người đều uy vũ, không có một chút bóng dáng đệ tử Bát Kỳ*. Mà ở trên gác cờ, Mặc Triều Diệu đứng ở trong đoàn duyệt binh, cười tủm tỉm nhìn phương trận** dưới đài. Sáu vị đại tướng quân chia đều đứng bên cạnh hắn, tư thế oai hùng hiên ngang, khí vũ bất phàm, quả thực chính là một phong cảnh xinh đẹp. . .

_Bát Kỳ : thuộc dân tộc Mãn của Trung Quốc.

_phương trận : đội hình.

Nếu nói có điểm duy nhất phá hư phối hợp đó, chỉ sợ chính là lão Đại của bọn A Ly, tướng quân cánh trước Thủy Du Trần. .

Kỳ thật nghiêm túc mà nói, Thủy Du Trần cũng không phải xấu nam, chỉ là có chút cao lớn mà thôi. Nhưng bởi vì A Ly nhìn thấy lúc trước hắn cùng Bạch Thiên Lý vừa nói vừa cười, nên ghét quạ cùng ốc*, đem hắn cũng gộp chung với loại người đáng ghét kia luôn. .

_ghét quạ cùng ốc (yếm ô cập ốc) : bạn của người mình ghét cũng là người mình ghét.

Sau khi duyệt binh chấm dứt, thì đã gần xế chiều. .

Mặc Triều Diệu cùng các Đại tướng quân cũng đã lên tiếng xong, đồng thời đi xuống gác cờ. .

Nắng chiều nhu hòa như màu quýt, bao phủ trên người Mặc Triều Diệu, có loại cảm giác thực đặc biệt. Mà ngay cả chiều bài đặc biệt kia của hắn, khuôn mặt tươi cười nhất thành bất biến*, lúc này xem ra, cũng có một tia bất đồng, giống như so với trước kia đều đẹp thiệt nhiều, làm cho lòng người kính sợ. . .

_nhất thành nhất biến : đã hình thành thì không thể thay đổi.

A Ly nhìn bóng dáng hắn càng ngày càng xa, nghĩ đến từ nay về sau, mình sẽ bị giam trong quân doanh, không thể ra đi, không thể gặp mặt, không biết như thế nào, đột nhiên liền cảm thấy có chút bị ai cùng không muốn. .

—— Tên kia, cư nhiên còn có thể vui vẻ như vậy mà tới tham gia duyệt binh? .

Phải biết rằng, toàn bộ Uy Vũ Kỳ gần như đều bị thái hậu cùng Thừa tướng khống chế, nếu bọn họ muốn soạn quyền đoạt vị, Mặc Triều Diệu thân là hoàng đế, thì địch nhân đáng sợ nhất chính là Uy Vũ Kỳ này ! Vậy mà sau khi hắn nhìn đến trận đồ lớn như thế, còn có thể cười được? Đến lúc đó Uy Vũ Kỳ thật muốn phản, coi hắn khóc như thế nào ! .

A Ly nhưng lại bắt đầu vì giang sơn của Mặc Triều Diệu mà lo lắng. .

Sau khi hoàng đế cất bước trở về, diễn lễ duyệt binh rốt cục tuyên cáo chấm dứt.

Thao trường buổi hoàng hôn, nhìn qua có chút tiêu điều. Cho dù còn có năm nghìn binh lính đứng giữa sân, nhưng khi từng trận gió lạnh thổi qua, trong cơn gió còn mang theo cát đá, đều khiến nơi này tăng thêm rất nhiều cảm giác gió lạnh bao la. .

Ở Bắc doanh của Thủy Du Trần, sau khi hai Đại tướng quân họ Vũ Văn phân công xong, từng cái binh lính đều được lãnh một con số, sau đó bị chia làm năm mươi tiểu đội, mỗi đội một trăm người, có một giáo úy, phân một cái phòng. .

Nghe được tin tức này sau, A Ly bị kinh hách thật nhiều, lôi kéo Phụng Lê bên cạnh, mở to hai mắt nói: “Một trăm người ở một cái phòng, không nghẹt mới là lạ!” .

“Này đã tính là không tồi rồi...” Phụng Lê bất đắc dĩ nói, “Nhấn nhấn đi, ai biểu nơi này là quân doanh mà.”

“Ai...” A Ly thở dài một hơi, lơ đãng mà liếc liếc tên hiệu trong tay của Phụng Lê, rồi đột nhiên hai mắt sáng ngời, cao hứng nói, “Thật tốt quá, Phụng Lê! Dãy số của chúng ta thật gần, nhất định là chung một đội!” .

Nghe vậy, Phụng Lê cũng nhìn nhìn tên hiệu A Ly. Chỉ thấy hắn là 112, mà A Ly là 113, quả nhiên là ngay cả bên nhau, cũng đều được phân ở đội thứ

hai .

“Ha ha.”

A Ly không khỏi nở nụ cười, nghĩ thầm cho dù cùng với một trăm người chen vào một cái phòng, nhưng chỉ cần có người bạn cùng phòng Phụng Lê này, cũng không tính rất bí thắm rồi .

Nhưng là, đến lúc đó A Ly thật không ngờ, bạn cùng phòng của y trừ Phụng Lê ra, còn có một thiên địch chính là —— Bạch Thiên Lý!

Hơn nữa vì xuất thân khác các người khác, thân phận Bạch Thiên Lý càng thêm đặc thù, bởi vì hắn là —— giáo úy! . TBD : thắm!

“Không thể nào...” .

Khi A Ly biết sự thật này, thì y đã sắp đi đến trước doanh trại , đang muốn vào cửa. .

Bạch Thiên Lý dựa ở cạnh cửa, từng bước từng bước kêu người vào phòng phát áo ngủ, khi hắn nhìn đến A Ly, biểu tình lúc trước miễn cưỡng còn có thể xưng được với thật sự nghiêm túc, liền nhanh chóng trở nên nham hiểm, hai mắt nửa híp, tự tiểu phi tiểu mà đánh giá A Ly.

A Ly quay về trừng mắt nhìn hắn một cái, hừ lạnh một tiếng .

Lúc này, chỉ thấy Bạch Thiên Lý cười quỷ dị, đem kiện áo ngủ vốn nên chia A Ly vênh vào mở ra, sau đó dụng lực xé, chỉ nghe “tê” một tiếng nứt ra vang —— áo ngủ đã vỡ thành hai mảnh! .

“Người!” A Ly tức giận đến hai mắt đều muốn phun ra hỏa đến .

Nhưng mà Bạch Thiên Lý lại lơ đãng mà đem bộ áo ngủ xả nát kia vứt cho A Ly, sau đó giả bộ một bộ phi thường tiếc nuối, nói: “Ngại quá, ta lỡ tay. Vốn có thể đổi cho người một bộ khác, nhưng hiện tại quân phí eo hẹp, tướng quân phân muốn nơi chốn tiết kiệm, cho nên đành phải ủy khuất A Ly người . Dù sao người là người đỡ tên cho hoàng đế nhà, nên làm gương cho mọi người.” . TBD : chúng qui vẫn tại a Diêu, vô dụng quá

Nói xong nói xong, Bạch Thiên Lý không khỏi cười ra tiếng .

A Ly hướng bốn phía nhìn lại, chỉ thấy tất cả mọi người cũng không có phản ứng bảo vệ nào. Có chăng là che miệng cười trộm, hoặc làm như không thấy, tiếp tục làm chuyện của mình. .

Chỉ có Phụng Lê tiến lên từng bước, ở bên tai A Ly nhỏ giọng nói: “Nhẫn nhẫn đi, hắn chính là giáo úy.”.

—— Giáo úy! ? Hừ, không phải là một phòng ngủ lớn sao*! Có cái gì hảo kiêu ngạo ! .

TBD : ko hiểu câu này T^T sao khó quá a !

A Ly tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cuối cùng vẫn nể mặt mũi của Phụng Lê, vẫn là quyết định —— hảo! Ta nhẫn!

A Ly đem áo ngủ một phen xiết chặt, dùng ánh mắt giết Bạch Thiên Lý một đao, vọt vào doanh trại. .

Quái, nơi này rõ ràng không phải chiến trường, nhưng A Ly cũng đã ngửi được một cỗ hương vị thuốc súng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

A Ly thờ phi phi địa vọt vào phòng ở, vừa nhìn, trình độ giật mình tuyệt không kém việc nhìn thấy Bạch Thiên Lý ở ngoài cửa.

—— này kêu là chỗ nào ! ? .

Ngay cả những thứ giống giường đều không có, chỉ có năm miếng miễn cưỡng có thể xưng là kháng* gì đó, xếp ngay ngắn thành một hàng, từ cạnh cửa kéo dài đến hết phòng. Phòng rất sâu, nhìn cũng rất dài, nếu có chen chúc, đại khái một cái kháng có thể ngủ hơn hai mươi người.

_Kháng : một loại giường bằng đất ở TQ.

—— không thể nào? Chẳng lẽ quân phí đã muốn eo hẹp đến loại trình độ này? .

A Ly là người phương Nam, đây là lần đầu tiên nhìn thấy thổ kháng, có chút ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn nữa là vì cuộc sống sau của mình mà sầu não.

Nhìn một vào nơi này, bên trong phòng ngay cả vách ngăn cũng không có, một chút riêng tư đều bảo hộ không được. Vừa nghĩ tới sau này khi mình rời giường ngủ đều phải dưới ánh mắt của kẻ khác mà dọn dẹp đồ đạc, A Ly đã cảm thấy cả người không thoải mái .

Bây giờ là đầu hạ còn tạm được, chờ qua mấy tháng, tới giữa hè trời nắng chói chang. Huấn luyện vừa chấm dứt, tình cảnh tất cả mọi người kiệt sức nằm trên kháng, mồ hôi chân mồ hôi nách, toàn bộ trộn cùng một chỗ, mình không bị xông chết mới là lạ. .

Bất quá oán giận thì oán giận, mới đến thì đành phải tuân theo qui tắc, A Ly than nhẹ một hơi, cố gắng thuyết phục mình chấp nhận sự thật này.

Hắn ôm áo ngủ vừa mới lĩnh đến, đi vào lối đi nhỏ khoảng 2 thước giữa hai kháng, chậm rãi hướng giữa phòng đi đến.

Hướng hai bên nhìn sang, cảm thán quân doanh chính là quân doanh, ngay cả đệm chăn đều được xếp chỉnh chỉnh tề tề đặt ở một nơi nhất định, trên lò sưởi đặt gần đầu giường đặt còn có khắc đánh số, để mọi người dò số mà nhận. .

Một kháng được coi như hai mươi cái giường, A Ly là số 113, nằm sát mép giường, mà giường ngủ của Phượng Lê vừa lúc ngay bên cạnh y. Vị trí của bọn họ coi như không tồi, phía trước là lối đi nhỏ, mặt sau là vách tường, hơn nữa trên vách tường vừa lúc mở ra một cái cửa sổ, không khí cũng cũng không tệ lắm. .

Nhìn quanh một chút bốn phía, A Ly gật gù đầu, miễn cưỡng coi như vừa lòng. .

So với những người khác mà nói, ít nhất buổi tối bọn họ còn có thể ghé vào cửa sổ xem ánh trăng. .

A Ly đem áo ngủ ném lên trên giường, mang giày, nhảy lên giường. Nhưng còn không kịp dũi cái thất lưng, đột nhiên có người vỗ bờ vai của y một chút. Đôi chân mày A Ly nhíu lại, còn tưởng rằng lại người nào muốn tìm y phiền toái, đang muốn phát uy phong cho những người đó biết lợi hại của mình, nhưng ai ngờ mới vừa quay đầu, lại thấy một gương mặt quen thuộc ——.

“Tiểu Trúc tử?” .

Tên tuy rằng đã gọi ra, nhưng A Ly vẫn là không thể tin được hai mắt của mình. .

Tiểu Trúc tử không phải hẳn là đã đi theo Mặc Triều Diêu hồi cung rồi sao? Như thế nào lại còn ở cái chỗ này? .

Tiểu Trúc tử cúi đầu nhẹ giọng nói: “A Ly tiểu chúa.” .

Thanh âm của hắn rất nhẹ, có thể là không muốn bại lộ thân phận của A Ly. Cũng không có mặc trang phục thái giám, một thân thường phục mà tới đây. Cho tới bây giờ A Ly chưa từng thấy qua tiểu Trúc tử mặc thường phục, đem hắn từ đầu tới đuôi đánh giá một lần, sờ sờ cảm, cười nói: “Tiểu Trúc tử nha, trước kia ta như thế nào không phát hiện, nguyên lai bộ dạng người rất tuần tú nha.” .

“A Ly tiểu chúa...” Tiểu Trúc tử đỏ mặt, giống như có chút ngượng ngùng. .

“Tốt lắm, không đùa người.” A Ly ở trên vai hắn vỗ một chút, hạ giọng hỏi, “Người không trở về cung, chạy đến tới nơi này làm gì?” .

Tiểu Trúc tử thần bí nhìn bốn phía xung quanh một chút, gập không ai chú ý tới hắn, lúc này mới tiến sát vào bên tai A Ly, thấp giọng nói: “Nô tài là phụng mệnh hoàng thượng, đến đưa cho A Ly tiểu chúa một món đồ.” .

“Đưa ta thứ gì?” A Ly có chút giật mình. .

“Án.” .

Tiểu Trúc tử gật gù đầu, tay mò vào trong tay áo, sờ soạng một hồi lâu, mới lấy ra một vật gì đó, gắt gao nắm ở lòng bàn tay, sau đó nhét vào tay A Ly, hơn nữa còn không quên nghiêm túc dặn dò một câu nói: “Đây là Hoàng Thượng giao đưa cho người, nhất định phải hảo hảo bảo quản.”

“Cái gì nha?” .

A Ly mở ra lòng bàn tay vừa thấy, lại phát hiện đó là ban chỉ màu hồng cam.

_ban chỉ : nhẫn đeo ở ngón cái, thường làm bằng cẩm thạch.

Vật liệu như là hồ phách, bán trong suốt. Tuy rằng không có thêm bất cứ trang trí gì, chỉ mộc mạc thuần khiết như thế, lại càng có một loại thiên thành chi mỹ* theo phong cách cổ xưa, trong ôn nhuận lại lộ ra khí cổ điển nhẹ nhàng. Nhưng làm hoàng đế mà nói, lấy loại đồ vật này tặng người, không khỏi có vẻ có chút khó coi. Bởi vì ban chỉ kia tuy đẹp, nhưng không tính là cao cấp phẩm gì, hơn nữa mặt trên còn có thấp thoáng một chút hoa ngân, giống như là có chút niên đại gì đó .

_thiên thành chi mỹ : đẹp tự nhiên.

“Ban chỉ hồ phách?” .

A Ly cầm ban chỉ kia, trái nhìn phải nhìn, chính là không thấy ra có chỗ nào đặc biệt. .

Lúc này tiểu Trúc từ lại tiếng đến bên tai A Ly nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng nói, ban chỉ này là một bảo bối, có thể tâm tưởng sự thành*.”

_tâm tưởng sự thành : nghĩ gì được đó.

“Tâm tưởng sự thành? !” A Ly giật mình .

“Hoàng Thượng nói, chỉ cần A Ly tiểu chúa đối miệng ban chỉ này thành tâm cầu nguyện, liền nhất định có thể thực hiện.”.

“Có lợi hại như vậy sao? !”.

A Ly cũng không tin mấy trò vớ vẩn này, lơ đãng nở nụ cười, nghĩ thầm tên Mặc Triều Diệu kia thật đúng là mê tín, cho mình làm con nít ba tuổi sao? Nếu chính là một cái ban chỉ có thể tâm tưởng sự thành, thì thiên hạ đã sớm đại loạn . .

“A Ly tiểu chúa, Hoàng Thượng nói, ban chỉ ngươi này phải hảo hảo bảo quản.” Tiểu Trúc từ nghiêm túc dặn dò.

“Đã biết đã biết.”.

Mặc dù có chút ngại phiền toái, nhưng A Ly vẫn là đem ban chỉ lau lau vào quần áo, cất vào. .

Sau đó tiểu Trúc từ lại dặn dò thêm vài câu ngàn vạn lần phải bảo quản hảo, sau khi gặp A Ly 『ừ ừ』 gật đầu đáp ứng, hần lúc này mới phóng tâm mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Thời gian quá thật sự mau, chỉ trong nháy mắt, thái dương cũng đã xuống núi, ánh trăng lên cao, sao đầy trời.

Đơn giản ăn xong bữa tối, tất cả mọi người trở lại doanh trại, bò lên giường của riêng mình. Hôm nay là ngày đầu tiên bọn họ đi vào Uy Vũ Ky, trừ bỏ mới lạ, càng cảm thấy mệt mỏi. Điệp lễ duyệt binh vào buổi sáng, đã tiêu hao rất nhiều tinh lực của bọn họ, cho nên khi thái dương xuống núi, mỗi một tích lũy một ngày đều dâng lên. .

A Ly cũng không ngoại lệ, đứng ở thao trường cả ngày, xương cốt như muốn rời ra từng mảnh. .

Nhưng y biết hết thảy chỉ là một mở đầu mà thôi. Huấn luyện bắt đầu từ ngày mai, nhất định so với hôm nay càng vất vả hơn không biết bao nhiêu lần.

Tùy tay kéo chăn mỏng đắp lên người, A Ly thầm nghĩ hảo hảo ngủ một giấc, dưỡng hảo tinh thần ứng phó buổi huấn luyện ngày mai mới tốt. Áo ngủ bị xé, không thể mặc, y đơn giản trần nửa người chui vào ổ chăn. Dù sao thời tiết hiện tại cũng dần dần nóng lên, hơn nữa mật độ dân cư trong quân doanh lại cao, cho nên cũng không lạnh. .

Nhưng ai ngờ ánh mắt mới vừa nhắm lại, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng của Phượng Lê.

“A Ly...” Giọng Phượng Lê nhẹ nhàng ôn nhu đích, giống như có chút rụt rè.

A Ly mỗi một mở mắt, hỏi: “Làm sao vậy?”.

“Này...” Phượng Lê nói xong, cầm lên áo ngủ A Ly, “Ta giúp ngươi sửa một chút được không?”

“Ngươi biết sửa quần áo? !”

A Ly 『vút』 một cái từ trên giường ngồi dậy, nắm lấy tay của Phượng Lê, thật giống như bắt được một đại cứu tinh.

Phượng Lê gật đầu nói: “Bởi vì trong nhà ta không đủ người giúp việc, cho nên quần áo rách nát cũng tự mình sửa.”.

“Nga, như vậy nha...”.

A Ly ứng với một câu, nghĩ thầm nhà mình lý người giúp việc cũng không nhiều, nhưng chính mình lại chưa bao giờ sửa quần áo. Ngược lại, còn bởi vì thường xuyên đánh nhau, đem quần áo biến thành bản, hơn nữa thùng đủ chỗ. .

Nghĩ đến đây, không khỏi thành tâm tán thưởng: “Phượng Lê ngươi thật là lợi hại nha!”.

Phượng Lê hơi hơi sững sốt, theo sau cười khổ nói: “Không có cách nào, cuộc sống bức bách thôi. Khi cha ta còn tại thế, gia cảnh của chúng ta

cũng không tệ lắm. Nhưng từ sau khi phụ thân mất, nhà của ta giống như gặp phải tai tinh, nải nải bệnh nặng rồi qua đời, nương phải dựa vào bán gia sản khắp nơi để duy trì sinh kế, tôi tớ cũng liên tiếp rời đi... Ta đến Uy Vũ Ky, cũng là vì lĩnh chút quân lương, để trong nhà giảm bớt gánh nặng...”

Nói xong, ánh mắt Phụng Lê liền ảm đạm xuống, như là lâm vào ký ức thống khổ này.

“Phụng Lê, nhĩ hảo kiên cường nga...”.

A Ly cảm động đến rơi nước mắt, còn kém không có nhào lên, ôm lấy Phụng Lê khóc lớn một hồi.

Gặp biểu tình khoa trương của A Ly, Phụng Lê cũng có chút xấu hổ, vội vàng đem đề tài kéo lại nói: “Đúng rồi, A Ly thiếu gia, ngươi là người ở chỗ nào?”

“Không cần gọi ta là thiếu gia.” A Ly nghe cảm thấy được không được tự nhiên, huy phát tay nói, “Gọi ta 『 A Ly 』 là được.”

“Kia... A Ly là chỗ người ở đâu nì?”.

“Àn... Nói như thế nào mà? Phải nói là một cái... Nơi rất xa rất xa đi?”.

“Có xa lắm không?” Phụng Lê tò mò.

“Dù sao rất xa đều là.”

A Ly không muốn dây dưa nhiều với vấn đề này, nhưng Phụng Lê lại cảm thấy rất hứng thú, lại hỏi tiếp: “Trong nhà A Ly đều có người nào nì?”.

“Người nào nha? Chỉ có một ông nội.”.

“Cha mẹ đâu?”.

“Lúc ta sáu tuổi, bị tai nạn xe cộ đã chết.”.

“Tai nạn xe cộ?” Phụng Lê không hiểu cái gì kêu là tai nạn xe cộ.

“Chính là bọn họ ngồi trên một chiếc xe, người khác cũng ngồi trên một chiếc xe, đầu hai chiếc xe va chạm, cha mẹ ta đã bị đâm chết.”

A Ly tận lực dùng cách giải thích dễ hiểu nhất, nhưng Phụng Lê nghe xong vẫn là một trận mờ mịt, hỏi: “Là xe ngựa sao?”

“Xe ngựa?!” A Ly 『 xì 』 một tiếng bật cười, “Không đúng không đúng, như thế nào lại là xe ngựa thôi, là ô tô đấy.”

Lời vừa ra khỏi miệng, A Ly mới đột nhiên nhớ tới, người thế giới này còn không biết ô tô là cái gì đi? Khó trách Phụng Lê luôn luôn dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn mình.

“Ô tô là cái gì? Dùng ngựa kéo sao?” Phụng Lê vẫn là không rõ.

“Àn... Cứ cho là vậy đi...” A Ly bắt đầu nói từ từ, bởi vì y cũng không muốn tự mình chuốc lấy cực khổ mà giải thích cho Phụng Lê cái gì gọi là hệ thống động lực. Nếu Phụng Lê tưởng ngựa, thì là ngựa đi.

“Kia... Lúc xảy ra tai nạn, ngựa có cũng bị đâm chết phải không?”.

“Ngựa... A...” Gáy A Ly hiện ra đường cong đen thò to, “Ngựa... Hình như không chết đi?...”

“Vậy tại sao ngựa cùng ngựa đụng vào nhau, ngựa không chết, cha ngươi nương sao lại chết chứ?”.

“Này...” A Ly cũng có chút phân tích không nổi nữa, chẳng lẽ mình phải về đáp rằng bởi vì đầu ngựa rất cứng rắn?

Nhưng cũng may Phụng Lê cũng không có miệt mài theo xuống, ngược lại hỏi: “A Ly còn có huynh đệ tỷ muội khác không?”

“Không có không có, chỉ có mình ta. Nhà của chúng ta là mở võ quán, theo ta cùng ông nội ở chung, bắt quá gặp được trận đấu gì, lúc cần tập huấn, các sư huynh đệ cũng đến cùng chúng ta ở vài ngày... Lúc đó rất náo nhiệt, chúng ta ban ngày luyện công, buổi tối chui vào trong cái chăn thật lớn, mọi người tứ tung bên nhau ngủ... Chân Phi Ky, A Côn rất thối, giống hàm cá... Còn có Ngũ Ca cùng bọn họ Tinh Tinh, lúc ngủ cũng không ngay ngắn, luôn ngáy ngủ... Làm hại những người khác đều không ngủ... Còn có...”

Nói xong, A Ly lại cười không nổi.

Không biết vì cái gì, vừa nghĩ tới chuyện trước kia, nghĩ đến võ quán nhỏ kia, nghĩ đến ông nội, nghĩ đến sư huynh sư đệ này... Nghĩ đến chính mình có thể sẽ không còn được gặp lại bọn họ... Cái mũi bỗng cay cay, ánh mắt cũng chát chát, ngực giống như bị đổ một tảng đá, phi thường khó chịu...

Thế giới trước kia, ông nội cùng các sư huynh đệ, nhất định cho là mình đã bị tai nạn xe cộ chết đi.

“A Ly, làm sao vậy?” Gặp ánh mắt A Ly âm đạm, Phụng Lê quan tâm hỏi han .

“Không, không có gì.” A Ly hút hút khí, lại nở nụ cười, hỏi, “Đúng rồi, Phụng Lê, nhà người cũng có người nào ?”

“Ta cùng nương ở chung...” .

Phụng Lê cúi đầu nói một câu, lại hết sức chuyên chú sửa quần áo. A Ly thấy hẳn nghiêm túc như vậy, cũng không hảo quấy rầy, lại yên lặng lùi về ổ chăn lý. Ngần đầu một chút, xuyên thấu qua cửa sổ, lại thấy ánh trăng loan loan trước cửa sổ. .

—— Ánh trăng, vẫn là giống nhau trước kia mà. .

Không biết ông nội, cũng có thể thấy hay không ? .

A Ly cứ như vậy nằm ở trên giường, ngẩn người nhìn ánh trăng, không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe được tiếng Phụng Lê từ đỉnh đầu truyền đến: “Đã tốt lắm, A Ly người mặc vào đi.” .

Nói xong, Phụng Lê phủ phủ áo ngủ đã sửa tốt, cười tủm tỉm nhìn A Ly. .

A Ly lúc này mới hồi phục tinh thần lại, ngồi dậy, kéo áo ngủ qua nhìn trái nhìn phải, bội phục nói: “Phụng Lê người thật là lợi hại, tay nghề tốt như vậy, cũng có thể mở cửa tiệm kiếm tiền !” .

“Ha ha...” Phụng Lê ngượng ngừng cười cười, nói, “Mặc vào đi.” .

“Àn.” A Ly cơ hồ là khẩn cấp mặc áo ngủ, nghĩ thầm Phụng Lê thực là một người tốt!

“A Ly...” Phụng Lê cúi đầu kêu y một tiếng.

“Làm sao vậy?” A Ly quay đầu.

“Ta có thể nhìn xem miệng vết thương của người không ?” .

“A?”

“Chính là chỗ đó.” Phụng Lê chỉ chỉ bả vai A Ly.

“Ngạ.” A Ly nở nụ cười, “Không phải là trùng tên thôi sao , có cái gì đẹp ? Muốn nhìn liền xem đi.”

Nói xong, A Ly kéo quần áo xuống, xoay người, đưa lưng về Phụng Lê, vừa lúc đem vết thương trên vai lộ ra đến.

Phụng Lê không nói gì, chỉ dùng một ngón tay, nhẹ nhàng mon trón miệng vết thương nho nhỏ kia.

Lấy trùng tên mà nói, miệng vết thương này thực đặc biệt. .

Mũi tên bình thường, đều là bẹp, miệng vết thương phải thẳng tắp, nhưng miệng vết thương của A Ly, là chữ thập hình.

—— Mũi tên chữ thập? ! .

Thiên hạ to lớn, nhưng người dùng loại tiễn này cũng không nhiều. . 1

Nghĩ nghĩ, về mặt Phụng Lê đã xảy ra một chút biến hóa vi diệu .

Ánh mắt âm đạm xuống, như là lâm vào suy tư gì đó, mà hai hàng lông mày hơi hơi nhăn lại, lại ần ần mang theo một ít lo lắng.

“Làm sao vậy?” A Ly quay đầu nhìn Phụng Lê hỏi. .

“Không, không có gì.” Phụng Lê tiến vào chăn lý, nghiêng đi thân mình, không thềm nói lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng, A Ly đã bị tiếng đồng la từ trong mộng bậc tỉnh.

“Làm cái gì...”

A Ly bung lổ tai, trở mình, còn muốn ngủ tiếp, ai ngờ chần lại đột nhiên bị người vén lên, một trận gió lạnh thổi vào. Khiến A Ly lạnh đến rùng mình một cái, cái gì buồn ngủ toàn bộ cũng bị mất, 『vút』 một cái từ trên giường ngồi xuống. Ngay cả mắt cũng không nhu, trừng mắt nhìn người tới, há mồm liền tranh cãi: “Người làm gì vậy!”

“Rời giường , còn ngủ!”

Chỉ thấy Bạch Thiên Lý dẫn theo một cái đồng la, theo nhỏ một đường gỗ qua đi, còn chơi xấu khiến tất cả mọi người từ trong ổ chần lý đều bậc tỉnh.

“Thật sự là đáng giận...”

A Ly đối với cái bóng của Bạch Thiên Lý làm một cái mặt quỷ, mệt mỏi lui xuống giường. Nhưng chân mới vừa roi xuống đất, chỉ thấy Phụng Lê đã mặc chỉnh tề đứng ở trước mặt của y.

“Phụng Lê, người thức dậy thật đúng là sớm nha!” A Ly khâm phục.

“Hi hi.” Phụng Lê cười cười, nói, “Sáng sớm chim chóc có trùng ăn nha, A Ly người thức dậy như vậy, chỉ sợ ngay cả bột phần đều không kịp ăn. Quản lý thức ăn trong đoàn, rất nghiêm”

“A? !”

A Ly lấp bắp kinh hãi, sờ sờ cái bụng trống trơn của mình. Nghĩ thầm mình đêm qua vốn không ăn no, nếu hôm nay không ăn điểm tâm, chỉ sợ huấn luyện chống đỡ không được bao lâu, liền muốn té xỉu.

Mới vừa y tưởng tượng như vậy, A Ly chợt nghe ngoài tường truyền đến một trận một trận kêu rên, cẩn thận nghe lại, đều là tiếng của những người ngủ trễ, đối diện với cái lồng hấp trống trơn kêu đói liên tục mà. .

—— không xong! Thật sự là họa vô đơn chí, chẳng lẽ mình thật sự phải đói bụng?

“Người như thế nào không sớm đánh thức ta chứ...” A Ly trách cứ Phụng Lê không có suy nghĩ.

“Có nêu nha, người không dậy.” Phụng Lê kêu oan.

“Vậy người liền dùng sức kêu! Nếu ta nếu không tỉnh, đánh ta hai cái cũng được nha!”

“Ha ha...” Phụng Lê lại nở nụ cười.

A Ly thấy mình hiếm khi nghiêm túc, lại bị Phụng Lê cười khinh vài tiếng, có điểm sốt ruột, lại cường điệu cường điệu một lần: “Người nhớ chưa có nha?”.

“A Ly, người lại đây.”

Phụng Lê thần bí mà đem A Ly kéo đến góc tường, sau đó từ trong tay áo lấy ra một bao đồ , giao đến trên tay A Ly.

Vật kia dùng khăn bao lại to bằng bàn tay, A Ly không biết là cái gì, chỉ cảm thấy cầm ở trong tay nóng hằm hập, bốc lên đến mềm nhũn .

Y dùng ánh mắt hướng Phụng Lê dò hỏi: “Là cái gì nha?”

Phụng Lê lại là thần bí cười, sau đó đem khăn tay cởi ra, chỉ thấy hai bánh bao nóng hằm hập, thơm ngát, ra hiện tại trước mắt A Ly. Nháy mắt, A Ly tất cả đều hiểu được, nguyên lai Phụng Lê sợ y bị đói, trộm vì y giấu hai cái bánh bao.

“Phụng Lê, người thật sự là người tốt!” A Ly thật muốn ôm lấy hân khúc lớn một hồi. .

“Về sau người trễ chút rồi giường cũng không có vấn đề gì, ta mỗi ngày giúp người giấu hai cái bánh bao, thế nào?”

“A? Thật sự có thể sao?”

Ở A Ly trong mắt, Phụng Lê như đã biến thành Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

“Ân.” Phụng Lê gật đầu nói, “Không cần khách khí với ta như vậy, chúng ta không phải bằng hữu sao?”.

—— Bng hữu? Oa, từ thật đáng yêu hảo âm áp !

Phụng Lê ngọt ngào mỉm cười, tựa như một trận xuân phong hướng A Ly phát đến.

Trong lòng A Ly ảm áp, không khỏi say mê, giống như thổ kháng vách tường chung quanh cũng không thấy, mình đang nằm trên một mảnh cỏ. Trời xanh mây trắng trên đầu, còn có hương thơm bách hoa. Một mảnh hài hòa, vui vẻ thoải mái.

Nhưng đột nhiên, cảnh tuyệt vời trong mơ này bị một tiếng nước Ầ Ồ xuống đánh gãy!

Không biết là ai dội một chậu nước xuống, bánh bao nóng hổi trong tay A Ly, lập tức thay đổi hình, biến thành một đồng nhão nhẹt.

“Ngươi!”

A Ly nổi trận lôi đình, hai mắt phun hỏa xoay người vừa thấy ——.

Quả nhiên, người có cam đảm lấy nước tạt bánh bao y, đúng là —— Bạch Thiên Lý!

“À... Nguyên lai trên tay ngươi còn cầm bánh bao nha, ta không phát hiện...”

Bạch Thiên Lý một bộ biểu tình Ầ Ta chính là muốn chinh chết ngươi, tuyệt không đem A Ly để vào mắt.

Giống như lời Thủy Du Ngân hôm qua đã nói, cũng không quá ảnh hưởng đến hắn. Tại đây, trời cao hoàng đế xa, vừa phải tuyệt đối phục tùng thượng cấp trong quân doanh, quan lớn một bậc đề chết người. Bạch Thiên Lý nói như thế nào cũng là một giáo úy, nhưng A Ly cái gì cũng không phải. Cho dù bị khi dễ, cũng phải cảm kích ăn hoàng liên, có khổ nói không nên lời.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng cúi đầu thờ dài truyền đến: “Không có thể ăn...”

Phượng Lê thấy bánh bao đều biến thành nước thấp đầu hổ thẹn, thương tâm rừ mắt xuống. Hắn lấy lại bánh bao trong tay A Ly, chuẩn bị đi ném xuống. Cái loại ngâm nước này, cầm ở trong tay đều cảm thấy ghê tởm, tại sao có thể ăn vào chứ?

“Đúng vậy a, ném tốt lắm.” Bạch Thiên Lý giương lên cằm, cười gian rộ lên.

“Hừ!”

A Ly hừ lạnh một tiếng. Đau lòng thay Phượng Lê, nhìn lại thấy Bạch Thiên Lý thật sự không vừa mắt, quyết định cùng hắn đấu tranh.

Tuy rằng A Ly không thể động thủ đánh hắn, nhưng ít ra phải ở trên khí thế chiến thắng hắn!

Hắn đơn giản chính là không muốn mình ăn điểm tâm thôi, như vậy chính mình liền ăn cho hắn xem!

Nghĩ như vậy, chỉ thấy A Ly chạy vội qua đi, ôm hết bánh bao trong tay Phượng Lê, giống như là tám đời không ăn cơm, liều mạng nhét miệng mình!

“A Ly?” Phượng Lê kêu sợ hãi.

Không chỉ có là Phượng Lê, mà ngay cả Bạch Thiên Lý đều đem y đẩy vào tình cảnh này cũng sợ cháng váng.

Chỉ trong nháy mắt, A Ly đã đem hai cái bánh bao đều nhét vào miệng. Một cái má phồng lên, rất giống ếch. Bất quá tuy rằng mặt A Ly trông như tượng ếch, nhưng ánh mắt lại đặc ý cực kỳ, giống như đang nói: chúng ta đi nhìn! Xem ai sợ ai!

Bất quá...

A Ly ánh mắt đột nhiên biến đổi, y sao cảm thấy hương vị của bánh bao... Có chút kỳ quái chứ?

“À...”

Chỉ nghe Bạch Thiên Lý một tiếng thờ dài, sờ sờ cảm âm hiểm cười nói: “Bồn nước vừa rồi, là nước rửa mặt của bồn thiếu gia.”

——Nước rửa mặt! ?

A Ly nhồi bánh bao vào miệng, nói không nên lời, chỉ có thể dùng một đôi mắt trừng lớn đến cực hạn, để diễn tả khiếp sợ của y!

“Bất quá ngươi thực hắn là may mắn, bởi vì bồn thiếu gia không có thói quen Ầ rửa chân Ầ buổi sáng h.”

Vừa nói, Bạch Thiên Lý đã xoay người, lay động đi xa.

Ầ Ngươi ngươi ngươi! Bạch Thiên Lý đáng giận, chẳng lẽ ngươi còn muốn dùng nước rửa chân dội ta sao! ? Ầ

A Ly ngồi xổm góc tường nôn mửa, nước mắt đều bị bức đi ra, ở trong lòng mắng to Bạch Thiên Lý không nhân tính.

Đáng giận, y từ nhỏ đến lớn, còn chưa từng có bị khi dễ như vậy!

Bạch Thiên Lý, Tô A Ly ta nhớ kỹ người !

“A Ly, người không sao chứ?” Gặp A Ly nôn đến thượng khí bắt tiếp hạ khí đích, Phụng Lê vội vàng chạy lại, vì A Ly vuốt lưng thuận khí.

“Nga, đúng rồi!”

Đúng lúc này, Bạch Thiên Lý đột nhiên xoay người lại, đối A Ly cùng Phụng Lê nói: “Đã quên nói cho các người biết, quân doanh có quy tắc, không thể tự tiện đem thức ăn tiến doanh trại ăn, muốn ăn cái gì phải đi ra bên ngoài. Phạm sai phải bị phạt, niệm ở các người vì phạm lần đầu, ta liền xử lý rộng lượng một chút...”

Bạch Thiên Lý cố ý ngâm dài âm cuối, vẻ mặt nở nụ cười giả tạo, giống như đang tự hỏi phải tra tấn A Ly như thế nào.

A Ly đương nhiên biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, không sợ chết từ góc tường đứng lên, dùng quạt cường mà lại mang theo ánh mắt khiêu khích, thẳng tắp nhìn chằm chằm Bạch Thiên Lý. Giống như đang nói: ta mới không sợ người, có bản lĩnh để ngựa lại đây!

Thật không ngờ A Ly dũng cảm như vậy, Bạch Thiên Lý lắp bắp kinh hãi, hơn nửa ngày mới quyết định xuống dưới, chỉ vào A Ly cùng Phụng Lê, giọng giọng nói: “Hai người các người cái, đều đi ra ngoài sân chạy mười vòng cho ta!”

“Mười vòng? !” Phụng Lê bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, “Ta sẽ từ đích!”.

“Muốn trách thì trách chính người phạm sai lầm”

Bạch Thiên Lý không lưu tình chút nào, xoay người đang muốn đi, lại bị A Ly hô to một tiếng ngừng lại: “Bạch Thiên Lý, người đứng lại đó cho ta!”

Bạch Thiên Lý sững sốt tại chỗ, một hồi lâu mà mới xoay đầu lại, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm A Ly, hỏi: “Như thế nào? Người đối với xử phạt của bản giáo ủy có ý kiến?”

A Ly tiến lên từng bước nói: “Người muốn phạt thì phạt một mình ta, chuyện này cùng Phụng Lê không có bất cứ quan hệ nào!”

Cũng vì mình ngu trĩ, Phụng Lê lo lắng cho mình bị đối, mới trộm đầu bánh bao. Cho nên nếu thật muốn truy cứu trách nhiệm, người chịu trách nhiệm phải là mình, cùng Phụng Lê không có bất cứ quan hệ nào.

A Ly tuyệt đối không thể để cho Phụng Lê cùng y bị phạt! .

“Nga...” Bạch Thiên Lý ngâm thanh âm, một lần nữa đánh giá A Ly, “Người thật có chút cốt khí.”

“Hừ!” A Ly không để ý tới hắn.

“Tốt lắm!” Bạch Thiên Lý nâng cao giọng, chỉ chỉ Phụng Lê nói, “Mười vòng kia của hắn, người giúp hắn chạy! Mười vòng thêm mười vòng, người chạy hai mươi vòng!”

“Ta chạy ba mươi vòng.” A Ly có tiến lên từng bước, cùng Bạch Thiên Lý tranh phong tương đối.

“A Ly, người điên rồi sao?”

Phụng Lê chỉ là nghe được con số『 ba mươi vòng 』 này cũng đã sắp ngất , một vòng sân trận ít nhất cũng một ngàn thước, ba mươi vòng... Nếu thật có thể chạy, cho dù không chết, cũng chỉ còn lại có nửa cái mạng ! .

Bạch Thiên Lý hơi hơi hí mắt, khoe miệng hiện ra một tia ý cười âm hiểm. Ngữ khí A Ly cùng hắn nói chuyện, làm hắn càng ngày càng hòa đại. Chỉ nghe hắn thần nhiên nói: “Người chạy bốn mươi vòng...”

“Không thể lại thêm !” Phụng Lê không chỉ có đầu chóng váng, ngay cả chân đều bắt đầu mềm nhũn.

Ài ngờ A Ly cư nhiên còn dám nói tiếp, chỉ thấy y giương cằm lên, mặt không đổi sắc nói: “Ta chạy năm mươi vòng!”

“...”

Lần này, cư nhiên đến phiên Bạch Thiên Lý nói không ra lời.

Chỉ thấy trên mặt hắn xanh một trận, trắng một trận, môi co rúm vài á, Phụng Lê sợ hắn nói muốn cho A Ly chạy sáu mươi vòng, bất quá cũng may Bạch Thiên Lý nhìn xuống. .

Chỉ thấy hắn chỉ vào mũi A Ly, tức giận nói: “Hảo, năm mươi vòng! Chính người nói !”

“Vừa mới không phải nói mười vòng sao? Tự chạy... tự chạy...” .

Phụng Lê thực sợ A Ly chạy xiêu ở ven đường, vội vàng ngăn Bạch Thiên Lý lại, thỉnh hắn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. .

“Không cần lo lắng, không có việc gì đích.”

A Ly vỗ vỗ tay Phụng Lê , hướng ngoài cửa đi đến. Lúc đi qua Bạch Thiên Lý, còn rất không tiết『 hừ 』một tiếng.

Nhưng chân trước mới vừa bước khỏi cửa trại, sân tập rộng lớn bao la tràn ngập tầm mắt. A Ly chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hai chân cũng mềm nhũn nhuyền.

Năm mươi vòng nha...

Mình thật muốn chạy đến chết, ai nhất xác cho mình? .

—— bắt quá!

A Ly âm thầm nắm quyền, chính mình cho mình khích lệ nói: “Đây chính là một trận chiến vĩ đại bằng toàn bộ tôn nghiêm của Tô A Ly! Cho dù chết, cũng nhất định phải chạy! Tức chết Bạch Thiên Lý kia!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Năm mươi vòng nha! ... Năm mươi vòng nha! ...

Lưng đeo con số trăm trọng như thế, A Ly càng chạy càng lực bất tòng tâm. Bước chân càng ngày càng chậm, hai chân cũng nặng như rút như. Ánh mặt trời càng ngày càng mạnh, ánh sáng chói chang khiến ánh mắt đều loá mắt đau đớn. Y đã thấy không rõ người xung quanh , chỉ biết là nhấc chân... Về phía trước... Chạy...

“A Ly, cố lên! Đã muốn hai mươi vòng !” Phụng Lê ở bên cạnh cho hắn khích lệ.

A Ly hơi hơi nghiêng đầu, cho Phụng Lê một cái tươi cười『 ta tốt lắm 』, nhưng ai ngờ bộ mặt sớm cứng ngắt, căn bản cười không nổi. Y thậm chí thấy không rõ vị trí chính xác của Phụng Lê , chỉ nhìn thấy rất nhiều bóng dáng mơ mơ hồ hồ, thật giống như hơn mười Phụng Lê ở trước mắt y lúc ẩn lúc hiện.

“A Ly! A Ly!” .

—— nguy rồi, ngay cả tiếng của Phụng Lê dần dần nghe không rõ .

A Ly đau chân, đau đầu, thắt lưng đau, phế đau, toàn thân đều đau.

Mới hai mươi vòng sao? ... Ngay cả một nửa đều còn chưa tới mà...

—— ta muốn chết rồi. . .

Cái gọi là họa vô đơn chí, lúc này bụng A Ly cũng 『 thăm thẳm 』 kêu lên. Nếu như có thể ăn chút gì đó, có lẽ còn có thể tiếp tục kiên trì. Nhưng hiện tại... Đối bụng như vậy, sớm hay muộn hội té xỉu ...

—— Bạch Thiên Lý! Bạch Thiên Lý!

A Ly dùng sức nguyên rủa Bạch Thiên Lý, hận không thể đem hắn chặt làm trăm mảnh!

Nhưng đột nhiên, y đụng đến trong dây lưng có cái gì đó cứng cứng, nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng, nghĩ thầm : là thức ăn sao? Nếu có thể bổ sung nhất lực, liều chết cắn răng cũng phải đem ba mươi vòng chạy còn lại xong!

Nhưng đợi cho A Ly đem vật kia móc ra, mới hoàn toàn tuyệt vọng..

Này căn bản không phải cái gì để ăn, mà là một cái ban chỉ màu hổ phách. Là ngày hôm qua tiểu Trúc từ giao cho A Ly, nói là Mạc Triều Diệu đưa cho y. Đáng giận nha... Đưa cái gì không tốt, cố tình đưa cái không có thể ăn...

—— từ từ!

Đột nhiên đầu A Ly sáng ngời, trong một mảnh suy nghĩ hỗn độn bỗng có hào quang xẹt qua —— y nhớ tới lời tiểu Trúc từ!

『 Ban chỉ này là một bảo bối, có thể tâm tương sự thành. 』

—— thật có thể tâm tưởng sự hành sao?

Tuy rằng A Ly vẫn là không quá tin tưởng, nhưng không muốn bỏ qua cơ hội lần này. Bàn chỉ này đến tột cùng có tác dụng hay không, cũng phải chờ thử qua về sau mới biết được đi!

—— hảo!

A Ly quyết định, một bên chạy, một bên đem bàn chỉ nắm thật chắc ở lòng bàn tay, nhắm mắt nhủ mảy, âm thầm hứa nguyện nói: “Ta muốn bánh bao! Ta muốn bánh bao! Ta muốn bánh bao! ...”

Liên tiếp ở trong lòng mặc niệm thật nhiều lần, A Ly miễn cưỡng địa mở to mắt —— nhưng thật sự không có uồng công thứ đó đã hiện tại trước mắt y!

—— bánh bao!

Hai mắt A Ly tỏa lục quang, sử xuất khí lực cuối cùng như sói đói lao về phía trước, hướng thứ kia nhào qua!

—— Một cái bánh bao thật lớn nha nha! So với ta còn cao hơn nữa mà.

A Ly giống như gấu túi ôm chầm cái bánh bao to kia, đầu còn dán trên mặt cọ cọ. .

“Buông, người làm gì!” Bánh bao kia nại oa oa kêu to lên.

—— a, bánh bao còn có thể tiếng người nói? Ta nhất định là nằm mơ, bất quá nếu là đang nằm mơ... Cho ta cắn một cái đi!

Nghĩ chút, A Ly mở to miệng, hướng cái bánh bao hư hư thực thực không rõ vật thể kia một hơi khẳng đi xuống! .

Loáng thoáng, A Ly nghe thấy bánh bao g kia ỉống như phát ra hét thảm, nhưng là thật xa... Thật xa...

A Ly cái gì cũng không muốn suy nghĩ, trước mắt y một mảnh tối đen, vì thế chậm rãi nhắm mắt lại —— hôn mê.

Không biết qua bao lâu... A Ly giống như nghe được tiếng đến từ chân trời...

“A Ly... A Ly...”

Hình như là giọng của Phượng Lê ? .

Lông mi A Ly rung động vài cái, thử trợn mắt. Ánh mắt mở ra một khe hở, sau đó khe hở chậm rãi lớn dần, tầm nhìn cũng dần dần rõ ràng, A Ly quả nhiên thấy Phượng Lê ngay tại trước mắt. Bất quá cũng là vài hình ảnh, lúc ẩn lúc hiện, dùng sức trừng mắt nhìn, lúc này mới nhìn rõ Phượng Lê.

“A Ly...”

Giọng Phượng Lê sao nghe thảm như vậy, giống như khóc . Hắn một bên mát xa A Ly, một bên thấp giọng trách nói: “Nào có người thật sự đi chạy hai mươi vòng chứ, ngu ngốc...”

A Ly 『 ha ha 』 ngây ngô cười hai tiếng, lại hướng bốn phía nhìn nhìn, nhận ra nơi này là doanh trại, mà y hiện tại đang nằm ở trên giường ngủ mình, Phượng Lê đang mát xa cho y. Toàn thân đều nhức, A Ly lúc này mới nhớ tới chuyện mình muốn chạy hai mươi vòng, nhưng ai ngờ mới vừa chạy hai mươi vòng liền té xỉu .

Hiện tại, có thể nghe thấy tiếng huấn luyện hỗn độn ở bên ngoài

Nhưng A Ly lại bị nâng trở về doanh trại, để Phượng Lê chiếu cố .

“Ai nha nha! Đau quá đau quá!”

Cả người A Ly đều rung rờ, bị Phượng Lê nhấn một cái liền đau đến lợi hại. .

Thấy A Ly kêu lên đau đớn, Phượng Lê vội vàng phóng nhẹ độ mạnh yếu, nhẹ nhàng vuốt ve , thấp giọng nói: “Người nha, về sau không cần cật lực mạnh như thế. Không có ăn thứ gì, cứ nhiên còn chạy hai mươi vòng, thật sự là kỳ tích.”

A Ly cười gượng hai tiếng, nói: “Đúng rồi, Phượng Lê, trước khi hôn mê, ta giống như nhìn thấy một cái bánh bao thật lớn, lớn y như người giống nhau!”

Phượng Lê một bên đồ mồ hôi lạnh vừa nói: “Kia vốn một người mà.” .

“A? !”

”Là Bạch Thiên Lý đó...”

“Hắn? !”

“Ân.” Phụng Lê gật gù, “Hắn đứng ở bên sân, kết quả ngời đột nhiên hướng qua ôm lấy hắn, sau đó còn cắn cái bẹn hắn một cái, máu cũng chảy ra ...”

“Không thể nào?” A Ly sờ sờ miệng mình.

“Tất cả mọi người nhìn thấy.” Phụng Lê lại cười ha hả, “A Ly, ngươi đã có đại danh rồi. Chỉ sợ tới ngày mai, toàn bộ mọi người trong doanh đều nghe đến tráng nam truyền kỳ chạy hai mươi vòng trong sân, sau đó còn cắn giáo úy một hơi đi?”

“Tráng, tráng nam truyền kỳ...” A Ly như thể nào có chút rét run.

“Đúng rồi, A Ly...” Phụng Lê cúi xuống thân mình, ánh mắt nhìn A Ly hỏi, “Ban chỉ kia của ngươi từ đâu mà có?”

“Ban chỉ?”

“Chính là ban chỉ lúc ngươi té xỉu, còn gắt gao nắm ở lòng bàn tay.”

“A, ban chỉ!” A Ly từ trên giường nhảy dựng lên, giữ chặt Phụng Lê hỏi, “Đúng rồi, ban chỉ kia ở chỗ nào?”

Đây chính là tiểu Trúc tử ngàn dặm dò, vạn dặm không thể mất đầu đó nha.

“Đây, cho ngươi.”

Nói xong, Phụng Lê kéo tay A Ly qua, đem mai ban kia chỉ trả lại cho y.

“Hoàn hảo không mất.” A Ly đem ban chỉ nắm ở lòng bàn tay, thật dài thở một hơi.

“A Ly, ngươi như thế nào lại có ban chỉ này?” Phụng Lê lại hỏi.

“Người khác đưa cho, làm sao vậy?”

Phụng Lê không nói được một lời, lại cúi đầu cúi xuống nắm lấy vòng trang sức trên cổ mình.

A Ly nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì.

Nhưng ngay tại khi Phụng Lê đem vòng trang sức giao cho A Ly, A Ly lại ngạc nhiên phát hiện, vòng trang sức kia, lại cùng một màu với ban chỉ! Hơn nữa cùng với cái Mạc Triều Diệu đưa cho mình, phi thường giống nhau!

“Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” A Ly đem hai ban chỉ, so sánh đến, so sánh đi, càng xem càng cảm thấy không thể tin được, hỏi, “Phụng Lê, thứ này ngươi có từ đâu?”

Phụng Lê thấp giọng nói: “Là cha ta để lại cho ta. Nghe nương nói, Phụng gia chúng ta là từ phương bắc đến Trung Nguyên tới, tổ tiên chúng ta là dân du mục, bọn họ cưỡi cao mã, chinh chiến thảo nguyên. Cho nên đứa nhỏ của Phụng gia, từ nhỏ sẽ học tập cưỡi ngựa bắn cung, ban chỉ này chính là dùng để lột ki bắn cung. Nhưng thân thể ta quá yếu, không thích hợp tập võ, cho nên ban chỉ này... Chỉ trở thành di vật cha ta, mang theo trên người mà thôi...”

“Như vậy nha...”

Nghe Phụng Lê nói nhiều như vậy, A Ly ảm ảm cảm thấy được kỳ quái. Nghĩ thầm: Mạc Triều Diệu như thế nào có được ban chỉ Phụng gia chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lúc A Ly cùng Phụng Lê đang nói chuyện, đột nhiên có một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến.

“Yêu, nguyên lai đã tỉnh?” Bạch Thiên Lý dựa vào cạnh cửa, châm chọc khiêu khích nói, “Buổi sáng không biết là ai khoa trương nói muốn chạy năm mươi vòng? Như thế nào ngay cả một nửa cũng chưa xong, liền té xỉu?”

Nghe vậy, A Ly cùng Phụng Lê nhất tề quay đầu, trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Bạch Thiên Lý.

“Còn có người!” Hai hàng lông mày Bạch Thiên Lý dựng lên, chỉ chỉ Phượng Lê, “Đừng nghĩ ở trong này nhàn hạ! Nếu hần đã muốn tỉnh, cũng không cần người chiếu cố, đi ra ngoài tham gia huấn luyện cho ta!”

“Chính là...”

Phượng Lê lo lắng nhìn A Ly, vốn định nói hiện tại cơ thể A Ly nghiêm trọng đừng làm phiền, cần phải có người giúp đỡ mát xa một chút, nhưng ai ngờ chưa nói ra, đã bị Bạch Thiên Lý lớn tiếng quát chỉ nói: “Kêu người đi ra ngoài thì đi ra đi! Đừng ấp úng!”

“Người lớn tiếng như vậy làm gì!” A Ly nhìn không được.

“Đi ra ngoài!”

Bạch Thiên Lý thấy Phượng Lê vẫn là không chịu động, tiến về phía trước, nhấc cổ áo Phượng Lê lên, đem hần nhấc tới ngoài cửa, cuối cùng còn nặng nề mà đóng sầm cánh cửa.

Đuối Phượng Lê đi rồi, trong doanh trại cũng chỉ còn lại hai người Bạch Thiên Lý cùng A Ly.

Bạch Thiên Lý quay mặt vào cửa, đứng một hồi lâu, bỗng nhiên quay đầu hướng A Ly đi tới.

Thấy hần mắt lộ ra hung quang, A Ly không khỏi hít mạnh một hơi lạnh khí, hướng góc tường rút lui, có chút run run hỏi: “Không cần lại đây, người muốn làm gì!”

A Ly nghĩ thầm không xong, Bạch Thiên Lý nhất định là ôm hận ý căm hần một cái, hiện tại muốn tìm mình báo thù mà! Mà toàn thân mình lại cứng ngắt, không thể động đậy, nếu Bạch Thiên Lý thật muốn đánh y, chỉ sợ mình cũng chỉ có làm bao cát.

“Người không cần lại đây!” A Ly gờ gỏi đầu lên làm vũ khí.

Nhưng mà Bạch Thiên Lý không có bị y uy hiếp, càng chạy càng gần, cuối cùng lại ngồi ở bên giường, vươn tay lôi kéo, bắt được mắt cá chân A Ly, đem y hướng chỗ mình kéo lại!

Chỉ nghe A Ly ‘a’ một tiếng, thân mình nhào về phía trước!

Chờ y từ trong cơn hoảng sợ bình tĩnh lại, mới phát hiện mình đã muốn ngửa mặt hướng lên trời, nằm ở trên giường.

“Người buông!” Hai chân A Ly quơ lung tung phản kháng.

“Đừng lộn xộn.”

Bạch Thiên Lý cúi đầu cảnh cáo một tiếng, đem chân A Ly đè lại, sau đó lấy ra một cái bình nhỏ, mở nắp bình.

Nháy mắt, một mùi nồng đậm vị đông y liền nhẹ nhàng đi ra.

Thân thể A Ly cứng đờ, nghĩ thầm việc lớn không tốt, nhất định là độc dược!

—— chẳng lẽ hần muốn giết người diệt khẩu?

Nhưng ai ngờ Bạch Thiên Lý nói cái gì cũng chưa nói, cúi đầu đem thuốc mỡ bôi lên đùi A Ly.

Ngay lúc bàn tay Bạch Thiên Lý tiếp xúc đến chân A Ly, trong nháy mắt, A Ly một cước đem hần đá văng, hét lớn: “Hỗn đản! Người bôi ta cái gì vậy! Nhất định là độc dược, người muốn phế đi chân của ta có phải hay không!”

“Người mới hỗn đản!”

Mặt Bạch Thiên Lý nhưng lại ‘xoát’ một chút đỏ, giấy cũng không cời liền nhảy lên giường, đem A Ly gắt gao đè lại, không cho y giấy giụa, sau đó vươn một bàn tay, tiếp tục sát dược cho A Ly.

“Buông! Buông!” A Ly nghĩ đến hần muốn mưu sát mình, kêu tiếng sau còn to hơn tiếng trước.

“Người im lặng một chút cho ta!”

Bạch Thiên Lý đang muốn che miệng A Ly lại, đột nhiên nghe cạnh cửa truyền tới thanh âm rất u nhã của một người: “Không chỉ có là hần, người cũng phải im lặng một chút yêu.”

Âm cuối hơi hơi nâng cao, nghe giống như đang nói giỡn.

Bạch Thiên Lý sững sờ, bỗng nhiên ngẩng đầu, lại thấy Thủy Du Ngân đang đứng ở cửa, hướng hần thản nhiên đặt cười.

“Ta, ta...”

Gặp thượng cấp giá lâm, Bạch Thiên Lý lập tức từ trên người A Ly bắn lên, nhảy xuống giường, vội vàng hành lễ Thủy Du Ngân nói: “Thuộc hạ tham kiến tướng quân.”

“Miễn lễ , miễn lễ .”

Thủy Du Ngân hướng hấn khoát tay, thái độ hòa ái đi vào ốc .

“Không biết tướng quân giá lâm, phải..”

“Là vì hấn.”

Không đợi Bạch Thiên Lý đem nói cho hết lời, Thủy Du Ngân chỉ chỉ A Ly đang ngốc ngốc, cười tủm tỉm ngồi ở bên giường.

“Vi ta?” A Ly chỉ chỉ cái mũi của mình.

Thủy Du Ngân gật gật đầu, giải thích: “Bởi vì Thuận Thiên phủ đang ở điều tra một vụ án mạng, muốn truyền ngươi đi hỏi một chút.”

“Thuận Thiên phủ muốn tìm ta hỏi cái ? !” A Ly nghĩ thầm y rõ ràng không làm chuyện xấu gì nha, như thế nào gặp phải quan tòa chứ ?

Lúc này, chỉ thấy Thủy Du Ngân đứng dậy đối Bạch Thiên Lý khẽ gật đầu, mỉm cười nói: “Như vậy Bạch thiếu gia, vị tiểu bằng hữu này ta mang đi trước. Chờ phủ nha hỏi xong, lại đuổi về cho ngươi .”

“Nga... Nga...” Bạch Thiên Lý như khúc gỗ ứng với vài tiếng.

“Là cái gì án tử nha?”

A Ly nắm táy quần áo Thủy Du Ngân, ngửa đầu hỏi, nghĩ thầm ít nhất hấn là cho y chuẩn bị chút tâm lý chứ ?

Thủy Du Ngân hơi hơi nghiêng đầu, nhìn A Ly, đối hấn nói ra ba chữ, “Niếp Nguyên Trinh” .

“Niếp Nguyên Trinh? !” A Ly ngơ ngẩn .

“Xem ra Thuận Thiên phủ không có tính sai, ngươi quả nhiên quen hấn.” Thủy Du Ngân phi thường tao nhã mỉm cười.

“Không... Kỳ thật chúng ta tuyệt không quen...” A Ly vội vàng muốn phủ nhận quan hệ.

“Nói với ta vô dụng, muốn nói thì đi tới Thuận Thiên phủ nói. Cứ việc yên tâm, nha dịch và mọi người nơi đó tốt lắm, sẽ không khi dễ ngươi.”

Thủy Du Ngân càng là nói như vậy, A Ly lại càng là sợ hãi, vội vàng vì mình tìm lấy cớ, “Ta... Ta... Ta mới vừa chạy hai mươi vòng, hiện tại toàn thân đau nhức, cử động không được , không đi được không?”

Thủy Du Ngân nói: “Chúng ta có xe ngựa tới đón đưa, ngươi không cần tự đi.”

“Chính là...” A Ly nhú nhú mày, nghĩ thầm nên lấy cớ gì mới tốt mà, nhưng đột nhiên, hấn thấy Bạch Thiên Lý, hai mắt nhất thời sáng lên, giữ chặt Thủy Du Ngân đã nói, “Đúng rồi! Vừa rồi người kia bôi độc được lên đùi ta, ta khẳng định tàn phế! Hấn là lập tức chạy chữa!”

“Độc được? !”

Thủy Du Ngân hơi hơi nhíu mi, dư quang khóe mắt liếc Bạch Thiên Lý, sau đó kéo chân A Ly qua , ngử ngử, lập tức nở nụ cười, “Đây không phải là độc được, mà là được cường gân hoạt huyết tổ truyền của Bạch gia—— bạch ngọc cao.”

“Không đúng! Đây nhất định là độc được, ngươi gửi lại gửi lại đi.” A Ly kiên trì lần nữa.

”Đúng là bạch ngọc cao, không sai được .”

Thủy Du Ngân không muốn nói tiếp, một phen đem A Ly ôm lên, hướng ngoài cửa đi đến.

—— bạch ngọc cao cường gân hoạt huyết, hơn nữa còn là tổ truyền?

Tên kia không có khả năng đối với mình tốt như vậy đi? Đúng rồi, nhất định là viên đạn bọc đường!

A Ly dựa vào vai Thủy Du Ngân, ánh mắt lại nhìn về phía sau. Chỉ thấy gương mặt Bạch Thiên Lý hồng hồng đứng tại chỗ, A Ly nghĩ thầm kỳ quái, cho tới bây giờ chỉ thấy bộ dáng tự cao tự đại của hấn, đây là lần đầu tiên gặp qua hấn ngơ ngác như vậy nha .

Lúc Thủy Du Ngân ôm A Ly đi đến cạnh cửa, A Ly nhìn thấy Phượng Lê còn đứng ở cửa.

A Ly sợ Phượng Lê lo lắng, cùng hấn giải thích: “Ta có chút việc, đi ra ngoài một chút, lập tức quay lại.”

Mà biểu tình trên mặt Phượng Lê lại là lạ, hắn nhìn chăm chăm vào Thủy Du Ngân, ánh mắt muốn nói lại thôi.

A Ly đang muốn hỏi Phượng Lê làm sao vậy, lại đột nhiên thấy Thủy Du Ngân cúi đầu, cũng nhìn Phượng Lê. .

Ở ánh mắt Thủy Du Ngân cùng Phượng Lê giao nhau trong nháy mắt, bọn họ trong lúc đó lại yên lặng đang trao đổi tin tức gì?

Nhưng lúc này A Ly, còn không chưa hiểu trong ánh mắt của bọn họ , đến tột cùng ẩn chứa hàm ý như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Trên mã xa đi Thuận Thiên phủ, A Ly càng nghĩ càng kỳ quái, nghĩ thầm Thủy Du Ngân rõ ràng là tướng quân cánh trái của Uy Vũ Kỳ, công tác hẳn là không ít mới đúng. Hôn nữa hiện tại lại là thời gian tập huấn, hắn không hảo hảo đứng ở nam doanh huấn luyện binh lính, chạy đến bắc doanh làm gì?

Nghĩ chút, A Ly thật cẩn thận hỏi han: “Thủy tướng quân... Người cùng Thuận Thiên phủ rất quen thuộc sao?” .

“Àn?” Thủy Du Ngân không hiểu ý tứ của y, hỏi ngược lại, “Làm sao vậy?” .

“Nếu không quen, vì cái gì phải giúp bọn hắn kêu ta đi Thuận Thiên phủ chứ ?” .

“Này nha...” Thủy Du Ngân thân nhiên nở nụ cười, chỉ thấy hắn xốc lên màn xe, quay đầu nhìn lại thao trường, buồn bã nói, “Chính là thuận tiện mà thôi.” .

—— thuận tiện?

A Ly không hiểu ý hắn nói.

Kỳ thật Thủy Du Ngân đến bắc doanh, chủ yếu không phải vì giúp Thuận Thiên phủ gọi người, mà là tìm cái lý do, đến xem Phượng Lê mà thôi. Đây chính là『 thuận tiện 』mà hắn nói.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆.

Thủy Du Ngân đem A Ly đưa đến Thuận Thiên phủ nha, giao cho nha dịch liền cáo từ . .

Vốn A Ly đã chuẩn bị tâm lý tốt để quỳ ở công đường, ai ngờ y như lời Thủy Du Ngân nói, Thuận Thiên phủ đối với y coi như bạn tốt, không có đem y áp lên công đường, mà là nho nhã lễ độ mời đến ở trong một gian phòng thanh lịch .

Trong phòng, một gã trung niên nam tử sớm chờ lâu ngày.

Người trung niên tự giới thiệu nói là Thuận Thiên phủ thừa.

A Ly vừa nghe cảm thấy phi thường quen tai, cẩn thận tương tượng, nhớ lại phụ thân của Bạch Thiên Lý hình như là chức quan này ?

—— chẳng lẽ? !

A Ly chấn động, lại lần nữa đem người trung niên cao thấp đánh giá mấy lần. Nghĩ thầm Thuận Thiên phủ thừa nhìn qua hòa ái như vậy, khiêm tốn như vậy, như thế nào dưỡng ra đứa con Bạch Thiên Lý có dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo chứ?

“Nói vậy tiểu huynh đệ chính là Tô A Ly đi?”

Bạch phủ thừa giờ tay phải lên một cái, ý bảo A Ly ngồi xuống.

A Ly thụ sủng nhược kinh, nghĩ thầm được nói còn có thể cùng phủ thừa cùng ngồi cùng ăn, thật sự là vinh hạnh tối cao.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe gấp thanh âm Bạch phủ thừa truyền đến: “Mấy ngày trước, ngoài thành Phi Hương Xá phát hiện một khối vô đầu thi thể, thực tại làm cho bản phủ thừa đau đầu không thôi. Mất rất nhiều công sức, rốt cục tra ra người chết tên là Niếp Nguyên Trinh. Nhưng hung thủ, lại như thế nào cũng tra không ra . Nghe nói tiểu huynh đệ mấy ngày trước đây từng đi qua Phi Hương Xá, cho nên bản phủ thừa muốn tìm người hỏi một chút manh mối.”

“Manh mối?”

Gặp Bạch phủ thừa nhả nhận có lẽ như vậy, A Ly cũng ngại giấu diếm, chiếu theo sự thật nói: “Kỳ thật chuyện này rất đơn giản, ta lúc ấy ở đấy, hấn là tự sát, không cần tra xét.”

“Tự sát?” Bạch phủ thừa lộ vẻ mặt nghi ngờ.

“Đúng vậy, nhưng lại có di thư mà. Viết chính là: hai mươi năm trước có lời thề, hai mươi năm sau đầu người dâng.”

“Hai mươi năm trước có vì lời thề, hai mươi năm sau đầu người dâng?”.

Bạch phủ thừa suy nghĩ, giống như nhớ lại chuyện cũ nào đó.

Hai mươi năm trước Niếp gia chịu khổ diệt môn, chuyện này lúc ấy ở kinh thành trung chính là đề tài đàm luận từ đầu đường cuối ngõ. Mà người chết lần này, lại cùng tên với Niếp Nguyên Trinh trưởng tử Niếp gia hồi đó ? Chẳng lẽ chính là cùng một người?

Nghĩ đến đây, Bạch phủ thừa lại vội vàng lại hỏi: “Hấn thề gì, mà muốn đem đầu người dâng cho ai?”

“Này...” A Ly do dự, hấn tuy rằng biết chuyện xưa của Trần Phi, nhưng không nghĩ nói nhiều, chỉ nói, “Cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm. Dù sao là Niếp Nguyên Trinh tự mình cắt lấy đầu của mình, sau đó người của Đại Lý, đem đầu của hấn đi rồi.”.

“Đại Lý...”

Bạch phủ thừa hút một hơi, hai hàng lông mày trói chặt. Ân ân cảm thấy được chuyện này cũng không đơn giản, giống như ẩn tàng rồi rất nhiều nội tình.

Bạch phủ thừa còn muốn hỏi lại, đột nhiên chỉ nghe ngoài cửa vang lên một trận tiếng đập cửa.

Ngoài cửa người một bên gõ cửa, một bên hô: “Phủ thừa đại nhân.”

A Ly vừa nghe thanh âm này, sừng sốt một chút, nghĩ thầm thật sự là hào quen tai nha.

Không chỉ có là A Ly, mà ngay cả Bạch phủ thừa cũng hiểu được thanh âm này quen tai. Sau khi trầm mặt một chút, cửa phòng thay tiếng trả lời mà mở. Nhìn người tới, A Ly cùng Bạch phủ thừa đều đồng thời『vút』một cái đứng lên.

“Mạc Triều Diệu!”

“Hoàng Thượng!”.

Hai người đồng thời hô lên.

“Ân, miễn lễ miễn lễ.” Mạc Triều Diệu một thân thường phục, đi vào ốc đến, gờ tay đóng lại cửa phòng.

“Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

A Ly căn bản không xem Mạc Triều Diệu là hoàng đế, một chút lễ phép đều không có. Nhưng thật ra Bạch phủ thừa biết quân thần chi lễ, cấp vội vàng khom người hạ bái.

“Nghe nói Thuận Thiên phủ truyền ngươi hỏi chuyện, trầm lo lắng, liền đuổi đến xem” Mạc Triều Diệu ôm lấy A Ly, bẹo bẹo khuôn mặt y, ngược lại hỏi Bạch phủ thừa nói, “Thế nào? Ân tử có manh mối sao?”.

“Vi thần nghĩ đến, chuyện này có thể liên lụy rất rộng. Đầu tiên, người chết Niếp Nguyên Trinh vô cùng có khả năng chính là Ngự lâm quân Đô thống hai mươi năm trước mất tích. Tuy rằng nghe nói hấn là tự sát, nhưng thủ cấp của hấn lại bị người Đại Lý lấy đi...”.

Bạch phủ thừa đang muốn nói tiếp, ai ngờ Mạc Triều Diệu lại hướng hấn phát tay, đại sự hóa nói: “Làm sao có thể có chuyện trùng hợp như thế ? Nếu khanh gia nói hấn là tự sát, như vậy coi như kết án tự sát đi.”

“Hoàng Thượng, xin hãy cấp vi thần một chút thời gian, đem chuyện này tra rõ ràng.”

“Ân tử tự sát có cái gì hào tra ?” Mạc Triều Diệu tay phải nhất quán, nói “Mang mẫu đơn kiện lấy đến.”

Bạch phủ thừa không biết hấn muốn làm gì, nhưng dù sao hoàng mệnh không dám cãi, vội vàng đi đến án thư tìm mẫu đơn kiện. Sau khi tìm được, còn không chờ Bạch phủ thừa trình lên, Mạc Triều Diệu đã một phen đoạt lấy mẫu đơn kiện, đặt tại án thư thượng, chấm miếng mực đỏ, lấy sét tốc độ đánh không kịp bưng tai, ở mẫu đơn kiện viết xuống bốn chữ to『Ân này đã kết 』!

“Hoàng Thượng a!” Bạch phủ thừa thiếu chút nữa quỵ xuống.

“Tốt lắm tốt lắm” Mạc Triều Diệu vỗ vỗ vai Bạch phủ thừa, an ủi, “Trẫm biết khanh gia mỗi ngày sự vụ phức tạp, phí công thương thân. Nếu ân tử này là tự sát, tra đi xuống cũng không có nghĩa, không bằng khiến cho nó sớm chấm dứt một chút đi.”

“Chính là, Hoàng Thượng...”.

Bạch phủ thừa bị Mạc Triều Điều khi dễ đến sắp khóc, nhưng ai ngờ Mạc Triều Điều căn bản không hề để ý đến hắn, kéo qua A Ly nói: “A Ly, trăm khó được ra cung một lần, người bồi trăm hảo hảo đi dạo kinh thành.”

“Hoàng Thượng, thuộc hạ còn có mấy chuyện muốn hỏi A Ly tiểu huynh đệ.” Bạch phủ thừa vội vàng ngăn lại.

“Án tử của người quan trọng, hay là trăm đi dạo phố quan trọng?”.=.=’

“Này đương nhiên là...” Bạch phủ thừa đang muốn nói án tử trọng yếu, lại thấy Mạc Triều Điều phình mắt trừng hắn, lời Bạch phủ thừa nói đến bên miệng chỉ có thể nuốt xuống, trái lương tâm nói, “Đương nhiên là... Hoàng Thượng đi dạo phố quan trọng...”

“Biết là tốt rồi.”

Mạc Triều Điều tán thưởng địa gật gật đầu, lời kéo A Ly bỏ chạy, chỉ để lại mình Bạch phủ thừa, vạn phần không cam lòng địa nhìn kia bốn chữ to『Án này đã kết』, khóc không ra nước mắt.

Cùng lúc đó, nhất đạo bóng đen cấp tốc từ ngoài cửa sổ lủi địa

Vừa rồi tất cả chuyện vừa rồi bọn họ nói, đều bị bóng đen nghe được. Bóng đen kia võ nghệ cao cường, né tránh mọi người, vội vàng chạy về hoàng cung, rồi lại đi vào trường thọ cung của thái hậu.

Trong cung chỉ có mình thái hậu.

Chỉ thấy bóng đen cúi đầu quỳ xuống, bẩm báo nói: “Khởi bẩm thái hậu, lúc thuộc hạ đang muốn động thủ, Hoàng Thượng đột nhiên xâm nhập.”

“Hoàng Thượng?” Thái hậu ánh mắt lạnh lùng.

Bóng đen nói: “Chính như thái hậu sở liệu, đầu Niếp Nguyên Trinh quả nhiên là bị người Đại Lý lấy đi. Bạch phủ thừa bản tính toán tra rõ này án, nhưng Hoàng Thượng lại tự chủ trương mà đem án tử chấm dứt.”.

“Hoàng Thượng vì cái gì phải làm như vậy?”

“Này...” Bóng đen cũng không biết vì cái gì, chỉ có thể đoán nói, “Có thể là vội và muốn đi dạo kinh thành, không muốn để A Ly bị Thuận Thiên phủ cuốn lấy, cho nên liền vội vàng kết án, kiên quyết A Ly lói đi.”

“Như vậy sao?” Thanh âm Thái hậu ôn hòa, “Hoàng thượng tự tiện chủ trương, nhưng lại làm cho Bạch phủ thừa kiểm lấy về một cái mạng già. Bỏ cung không muốn đem sự tình làm lớn, nếu án tử chấm dứt như vậy, Bạch phủ thừa cũng không tiếp hỏi án này, Bỏ cung để lại cho hắn một mạng. Ảnh Tử, người tiếp tục giám thị Thuận Thiên phủ, nếu bọn họ còn có động tĩnh, lập tức trở về báo Bỏ cung.”

“Tuân mệnh.” Ảnh tử lên tiếng, đảo mắt biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Kinh thành rất náo nhiệt, thương nhân tập hợp, khách điểm rất nhiều.

Tính cách A Ly cũng là cũng thích xem náo nhiệt, tuy rằng vừa mới bắt đầu còn có chút oán giận Mạc Triều Điều làm cản đem mình lói ra, nhưng nhìn người đến người đi trong thành, không khỏi cũng bị không khí náo nhiệt đó cuốn hút. Cùng Mạc Triều Điều đồng nhìn xem tây, thời gian bất tri bất giác trôi qua, lúc bụng A Ly thăm thì kêu lên, đã muốn tới gần xế chiều.

Mạc Triều Điều che miệng cười trộm, tìm một tiểu tử lâu gần đây, kêu một bản đồ ăn ngon. A Ly còn chưa động đũa, chỉ là nghe hương khí mê người kia, miệng đã mở rộng.

“Đứng rồi, thị vệ của người đâu?”

A Ly một bên cắn chân gà, một bên hỏi Mạc Triều Điều. Nghĩ thầm hoàng đế ra cung không có khả năng không ai bảo hộ đi? Nhưng y cùng Mạc Triều Điều rong chơi nguyên ngày, không có nhìn thấy thị vệ nào xuất hiện. Vì thế A Ly đoán, chó không phải là có ảnh vệ và vân vân, đi theo bọn họ âm thầm bảo hộ? Mà hiện tại vừa lúc ăn cơm, có phải hay không nên kêu bọn họ đến, cùng nhau ăn một chút gì.

Ai ngờ Mạc Triều Điều lại hỏi ngược lại: “Người không phải là thị vệ bên người trăm sao?”

“A?” A Ly vội vàng đem miếng thịt gà nướng xuống, giặt mình nói, “Ngươi không phải là tùy tiện chuồn êm ra cung đi?”

Cho nên mới không có nửa thị vệ .

“Không đúng không đúng.” Mạc Triều Diệu khoát tay, tiến đến A Ly bên tai nhỏ giọng nói, “Tùy tiện chuồn êm ra cung? Trẫm là 『tiểu, tâm, dục, dục』 mới chuồn êm ra cung, không bị bắt luận kẻ nào phát hiện. Bất quá, trẫm sợ bọn tiểu Trúc tử lo lắng, còn để lại một tờ giấy nói cho bọn hần biết, trẫm đi Thuận Thiên phủ, muốn ở nơi nào đó ở một đêm, ngày mai rồi trở về.”

“Ngươi ngươi ngươi...” A Ly không biết nên nói cái gì cho phải, hần chưa thấy qua hoàng đế tùy tiện như vậy, “Ngươi biết mình hiện tại rất nguy hiểm không! Mấy ngày hôm trước mới có nhân muốn ám sát ngươi, ngươi đã vậy còn lén chạy đến!”.

“Không quan hệ, không quan hệ.” Mạc Triều Diệu không quan tâm, “Nếu người trong cung cũng không biết trẫm lén chạy ra ngoài, người đối với trẫm bất lợi đương nhiên càng không thể đã biết. Huống hồ bọn họ nhìn trẫm nhân nhả như vậy, một thị vệ cũng không mang, ngược lại sẽ có phải có mưu kế gì hay không, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Một chiều này mà, kêu là làm không thành kế, mê hoặc đối phương, che dấu lực lượng rỗng rỗng của chính mình.”

“Ngươi thật thật sự là không sợ chết...”

A Ly lười cùng hần nói. Thật sự là hoàng đế không vội, thái giám đã gấp.

Nói đến thái giám...

A Ly đột nhiên nhớ tới tiểu Trúc tử.

Vừa nghĩ tới tiểu Trúc tử, liền nghĩ tới tiểu Trúc tử thay Mạc Triều Diệu giao cho hần mai ban chỉ kia.

A Ly đem ban chỉ móc ra, để trước mắt Mạc Triều Diệu, hỏi: “Đây rốt cuộc là cái gì vậy nha?”

Nhìn chăm chú vào mai ban chỉ kia, ánh mắt Mạc Triều Diệu trở nên có chút đau kịch liệt, thấp giọng nói: “Đều là chuyện thật lâu trước kia, tính là một vật kỷ niệm”

“Vậy ngươi vì cái gì nói ban chỉ này có thể tâm tưởng sự thành?”.

A Ly nhớ tới việc ngốc mình đã làm đã cảm thấy mặt đỏ, y thế nhưng đối với mai ban chỉ này hứa nguyện, khẩn cầu thượng thiên ban cho y một cái bánh bao. Kết quả bánh bao không có rơi xuống, y đầu vàng mắt hoa mà đem Bạch Thiên Lý thành bánh bao, còn nhào đi lên cần một hơi.

Mạc Triều Diệu đương nhiên không biết chuyện ngày đó của A Ly, một tay chóng cằm, ánh mắt lại bay tới ngoài lầu, “Bởi vì người kia, từng nói cho ta biết như thế.”

“Có người nói cho ngươi biết ban chỉ này có thể tâm tưởng sự thành?”

A Ly hiểu được, nguyên lai Mạc Triều Diệu trước kia bị người lừa gạt, cho nên hiện tại mới đến lừa gạt mình.

“Đúng rồi.” A Ly đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, một bên vuốt ve ban chỉ, vừa nói, “Ta có một bằng hữu, cũng có một cái ban chỉ cùng ái này gần giống nhau như đúc.”

“Ngươi nói cái gì? Người nào?” Mạc Triều Diệu quay đầu lại, còn thật sự nhìn chăm chú vào A Ly.

A Ly kỳ quái hần vì cái gì trở nên nghiêm túc như vậy, bữu môi nói: “Hần cùng ta giống nhau, bị phân ở cánh trước trong quân.”

“Hần có phải họ 『Phượng』 không?” Hai hàng lông mày Mạc Triều Diệu dề thấp.

“Đúng rồi, làm sao ngươi biết? Hần gọi 『Phượng Lê』.”.

“Phượng Lê...”.

Thấp lắm bầm tên này, Mạc Triều Diệu lại trầm mặc. Nếu không phải A Ly hỏi một câu 『ngươi làm sao vậy』, chỉ sợ Mạc Triều Diệu còn có thể vẫn trầm mặc đi xuống.

“Phượng Lê, chỉ sợ sẽ là con của Phượng sư phó đi?” Mạc Triều Diệu lăm bầm lầu bầu lăm bầm.

“Phượng sư phó?” A Ly theo bản năng lặp lại một lần, cảm thấy được Mạc Triều Diệu đối 『Phượng sư phó』 này nghe rất tôn kính.

“Kia đều là chuyện hơn mười năm trước...”

Mạc Triều Diệu một bên gấp đĩa rau cho A Ly, một bên nói một câu chuyện xưa thật dài.

Mười một năm trước, Mạc Triều Diệu mười tuổi, quý vi thái tử, có một danh ngự tiền thị vệ phụ trách dạy hấn cưỡi ngựa bắn cung.

Mạc Triều Diệu xưng hấn sư phó, mà tên hấn vốn là, còn lại là Phụng Tứ Nhan.

Phụng Tứ Nhan đúng là phụ thân Phụng Lê.

Dưới chỉ dạy của Phụng Tứ Nhan, Mạc Triều Diệu tiến bộ cực nhanh, đem các hoàng tử hậu duệ quý tộc khác đều cách thật xa phía sau. Nhưng Mạc Triều Diệu lại cự tuyệt ở trước mặt người khác bắn cung. Tài bắn cung của hấn, chỉ có mình Phụng Tứ Nhan. Người ở bên ngoài xem ra, Mạc Triều Diệu bất quá là công tử quý tộc liên tiếp tiến cung đều kéo không ra, hơn nữa thân mình mềm mại, không làm nên đại sự.

Nhưng mà ngay tại năm Mạc Triều Diệu mười tuổi, Mông Cổ Khả Hãn đến Hi Tương triều bái. Đi cùng Khả Hãn, còn có vài thiếu niên dũng sĩ dân tộc Mông Cổ, bọn họ muốn cùng Hi Tương thi đấu. Quy tắc là như vậy, khắp nơi xuất chiến năm thiếu niên, theo thứ tự lên sân khấu, một chọi một địa tỷ thí tài bắn cung. Thua thì đi xuống, để vị kế tiếp lên sân khấu so tài. Người cuối cùng ở nơi nào còn trụ trên đài, chính là nơi đó thắng lợi.

Bởi vì Mông Cổ thế tử phải xuất chiến, cho nên Khả Hãn đề nghị, để thái tử Hi Tương cũng xuất chiến.

Hi Tương để đương nhiên biết Mạc Triều Diệu là yếu tử ngay cả tiến cung đều kéo không ra, vốn định từ chối, nhưng không nghĩ tới hoàng hậu lại một hơi đáp ứng. Bởi vì việc này dù sao cũng quan hệ đến mặt mũi hoàng thất, nếu từ chối, ngược lại làm cho người chê cười.

Hoàng hậu nghĩ, chỉ cần đem Mạc Triều Diệu xếp cuối cùng một lên sân khấu, sau đó để bốn gã thiếu niên bên ta xuất chiến trước, đều đánh bại năm người đối phương, như vậy cho dù Mạc Triều Diệu không can lên sân khấu, Hi Tương cũng có thể lấy được thắng lợi.

Ôm ý nghĩ như vậy, Hi Tương đáp ứng trận đấu này.

Nhưng mà sự thật lại chứng minh hoàng hậu đã sai lầm, năng đánh giá thấp thế lực đối phương. Mở màn không đến nửa khắc đồng hồ, Hi Tương thất bại thảm hại, một mình Mông Cổ thế tử, không cần tốn nhiều sức liền đánh bại bốn gã thiếu niên xuất chiến của Hi Tương.

Cái này, Mạc Triều Diệu nhất định phải lên sân khấu.

Thế cục thất bại đã định, không ai cho rằng Mạc Triều Diệu sẽ thắng, mà ngay cả Mạc Triều Diệu cũng không có tự tin. Cho dù hấn may mắn có thể đánh bại thế tử Mông Cổ, nhưng đối phương còn có bốn người chưa xuất chiến. Hấn phải lấy lực bản thân, đánh bại toàn bộ năm người, đây quả thực là nằm mơ.

Nhưng vừa lúc đó, là Phụng Tứ Nhan đã đi tới, đem một cái ban chỉ đeo vào ngón cái Mạc Triều Diệu, hơn nữa nói cho hấn biết: “Đây ban chỉ là tổ truyền Phụng gia, mang nó hảo hảo đi bắn tên. Chỉ cần trong lòng ngươi nghĩ muốn trúng hồng tâm, liền nhất định —— có thể trúng mục tiêu.”

Phụng Tứ Nhan nói, khiến Mạc Triều Diệu thêm lòng tin. Hấn rốt cục không hề khăn trương, đi lên diễn võ trường.

Ban chỉ trên ngón cái, giống như thật sự có ma lực, làm cho hấn sáng tạo ra kỳ tích.

Mạc Triều Diệu không chỉ có kéo được tiến cung, hơn nữa tiến tiến bắn trúng hồng tâm ngoài trăm bước!

Mọi người ở đó, đều bị trợn mắt há hốc mồm.

Cuối cùng, Mạc Triều Diệu thành công đánh bại toàn bộ năm tên xuất chiến của Mông Cổ, làm cho Hi Tương hướng chiếm được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng là thời điểm kia, không có bất luận kẻ nào vỗ tay cho hấn, ủng hộ cho hấn. Không chỉ có Mông Cổ Khả Hãn trên mặt một trận xanh, một trận trắng, mà ngay cả mẫu hậu hấn, cũng đều dùng một loại ánh mắt hàm ý rất sâu nhìn hấn. Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Phụng Tứ Nhan xông lên ôm lấy hấn, tán dương hấn, khích lệ hấn, đem hấn cứ quá ... Đỉnh, ủng hộ cho hấn.

Nhưng là Mạc Triều Diệu vạn thật không ngờ, từ đó về sau, hấn chưa từng gặp lại Phụng Tứ Nhan.

Rốt cục ở mấy tháng sau, hấn mới biết được tin Phụng Tứ Nhan đã chết.

Lúc đó Phụng Tứ Nhan đã bị trăm thù nhiều ngày, thi thể đã bị đuổi về cố hương. Lý do là hấn đối thái tử vô lễ, hành vi ở ngày so với tiến xông lên phía trước ôm lấy thái tử, làm cho hấn mất đầu mình.

Mạc Triều Diệu vô luận như thế nào cũng không có thể chấp nhận loại lý do này.

Nhưng đó chỉ là bắt đầu, từ đó về sau, chỉ cần Mạc Triều Diệu có biểu hiện tốt ở môn nào, tiên sinh giáo thụ hấn học môn kia, sẽ lập tức mất tích, hoặc là từ vong.

Mạc Triều Diệu vẫn cảm thấy kỳ quái, nhưng sau này, hấn chậm rãi lớn lên, hấn rốt cục hiểu được nguyên nhân bên trong này.

—— Bởi vì có người không muốn hấn làm điều đó, cho nên đem dạy hấn nền người, đều bị khử!

Mà Phụng Tứ Nhan năm đó chết đi, cũng không phải bởi vì hấn đối với thái tử vô lễ, mà là hấn khiến thái tử đánh bại Mông Cổ, hấn cho thái tử ở trước mặt mọi người làm điều kinh ngạc nên —— cho nên hấn mới chết.

Từ hiểu được đạo lý này, Mạc Triều Điều mới ẩn tàng năng lực thực thực của mình.

Nếu như mình tầm thường, có thể bảo vệ sinh mệnh kẻ vô tội; nếu như mình vô vi, có thể không để những người đó vô có mất tích... Hẳn nguyện ý, bị trở thành một cái xác trống rỗng.

_vô vi : tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Sau khi ăn no nê xong, A Ly cùng Mạc Triều Điều rút cục phải đi về . .

Thái dương đã xuống núi từ lâu, sắc trời sớm đã tối sẫm. Trên đường người đi đường vắng rất nhiều, bốn phía an tĩnh. A Ly cùng Mạc Triều Điều kiên sủng vai trên đường đi về Thuận Thiên phủ, tiếng bước chân『 ộp ộp 』 có vẻ phi thường tịch liêu.

Nghe xong chuyện xưa Mạc Triều Điều, A Ly rất đồng tình hẳn.

Rõ ràng rất có bản lĩnh nhưng cũng không dám hiển lộ, nhất là vì tự bảo vệ mình, nhì là vì bảo hộ người bên cạnh.

—— Cái chết của Phụng Túc Nhan, nhất định khiến Mạc Triều Điều đã kích rất lớn đi? .

A Ly một bên nghĩ, một bên trộm liếc Mạc Triều Điều một cái, theo bản năng sờ sờ ban chỉ trong dây lưng. Nghĩ thầm, Mạc Triều Điều đem ban chỉ này lưu đến hiện tại, đã nói lên mười mấy năm qua, hẳn vẫn chưa quên Phụng Túc Nhan. Hơn nữa vừa mới, khi nghe được mình nói Phụng Lê cũng có ban chỉ giống nhau, Mạc Triều Điều lập tức lộ ra biểu tình phi thường quan tâm .

—— Đúng rồi! .

A Ly linh quang chợt lóe, giữ chặt Mạc Triều Điều, đề nghị nói: “Không bằng ta mang người đi gặp gặp Phụng Lê đi?”

Phụng Túc Nhan đã chết, Mạc Triều Điều tuy rằng tưởng niệm hẳn, nhưng không có cơ hội gặp lại. Nhưng là Phụng Lê là con Phụng Túc Nhan, nếu để Mạc Triều Điều gặp Phụng Lê một lần, có lẽ có thể giải được nỗi khổ tưởng niệm của hẳn đi? .

Nhưng là Mạc Triều Điều lại không cho là như vậy, hẳn lắc đầu cự tuyệt nói: “Ta không dám đi gặp người Phụng gian. Bởi vì năm đó là ta hại chết Phụng sư phó...” .

“Sau đó người liền gán tự trách hơn mười năm, nhưng là cái gì cũng không có làm?”

A Ly dương cao thanh âm, y không thể hiểu hành vi của Mạc Triều Điều, “Phụng Lê nói từ sau khi cha của hẳn chết, gia đạo tụt dốc. Nãi nãi hẳn chết bệnh, mẹ hẳn dành bán gia sản duy trì sinh kế. Mà hẳn vì giảm bớt gánh nặng trong nhà, mới đến Uy Vũ Kỳ nhập ngũ. Người đã cho rằng cái chết của Phụng Túc Nhan là trách nhiệm của người, như vậy người có nên vì Phụng Lê làm chút việc hay không? Nếu chỉ là tự trách, Phụng gia chắc là không biết có thay đổi gì! Nếu người thật sự cho rằng có lỗi với Phụng gia, nên đi giúp Phụng Lê một tay!” .

Lời A Ly nói, làm cho Mạc Triều Điều hơi hơi sững sốt. Hẳn không thể phản bác, bởi vì này mười mấy năm qua, hẳn đích xác không có vì Phụng gia đã làm một chút việc gì, hẳn chỉ chìm đắm bên trong sự tự trách, nhưng không có nghĩ tới bù lại cái gì. .

Mạc Triều Điều thả chậm bước chân, cúi đầu, hỏi: “Phụng Lê hẳn hiện tại ở doanh lý... Thế nào?”

“Hồngбет !” A Ly nói đến đây lại tức giận, “Cái Uy Vũ Kỳ kia, tất cả đều là một đám nhà giàu bình, tuy rằng bọn họ cũng không phải tội tệt, nhưng về phía tính cách đều quá mức kiêu ngạo, Phụng Lê ở bên trong tựa như vịt con xấu xí. Đặc biệt Bạch Thiên Lý, căn bản là cố ý tìm ta... Nhân tiện ngay cả Phụng Lê cũng cùng nhau bị khi dễ! ...” .

A Ly nhớ tới chuyện buổi sáng hôm nay Bạch Thiên Lý khiến bọn họ chạy mười dặm.

“Một khi đã như vậy...” .

Mạc Triều Điều một phen giữ chặt tay A Ly, trịnh trọng mà đem Phụng Lê phó thác cho A Ly, “A Ly, về sau ở Uy Vũ Kỳ, người cần phải chiếu cố Phụng Lê nhiều hơn, đừng cho hẳn bị người khi dễ. Trẫm đem Phụng Lê giao cho người!”

“Cái gì? Giao cho ta?” A Ly hoảng sợ.

“Bên trong quân doanh quản lý thực nghiêm khắc, ta lại không thể ba ngày hai lần đứng ở doanh lý, cho nên chỉ có thể kính nhờ người . Nhất định phải hảo hảo chiều cố Phụng Lê!”

“Đã biết rồi...”

A Ly tuy rằng đáp ứng xuống dưới, nhưng trong lòng lại nghĩ, Mạc Triều Diệu thật sự là lão gian. Bởi vì cho dù Mạc Triều Diệu không ủy thác như vậy, y cũng sẽ tận chức tận trách mà chiều cố Phụng Lê. Dù sao, Phụng Lê là người bạn tốt mà y kết giao sau khi đến thế giới này.

Xử lý xong chuyện Phụng Lê, Mạc Triều Diệu giống như bỏ được một khối đá lớn đè đầu, thở dài một hơi, lại hỏi A Ly nói: “Đúng rồi, A Ly, ngày đó người ra cung, như thế nào lại gặp Niếp Nguyên Trinh?”

“Niếp Nguyên Trinh nha...” A Ly kỳ quái Mạc Triều Diệu vì cái gì hội đột nhiên hỏi y.

Nhớ lại, sau khi y ra cung vì trốn tránh truy nã mà không thể đi lung tung, Đông Vân Tường Thụy liền mua cho y mấy quyển tiểu thuyết giải buồn. Nhưng A Ly cũng không có hứng thú, nhưng thật ra Đông Vân Tường Thụy kia phi thường thích viết sách, trước khi đi còn muốn bài phỏng tác giả. Nhưng bọn hắn nghĩ như thế nào, cũng không thể tin tác giả kí tên 『người vô danh』kia, đúng là Niếp Nguyên Trinh biến mất hai mươi năm chứ?

Nghe xong lời của A Ly, Mạc Triều Diệu lâm vào suy tư, thấp giọng nói: “Thái hậu giống như phi thường quan tâm án tử này, lúc thu dọn di vật của người chết, lại lục soát mấy quyển tiểu thuyết của Niếp Nguyên Trinh. Sau khi Thái hậu đọc xong, đột nhiên tức giận, lập tức hạ lệnh cấm hủy hết tất cả tiểu thuyết của Niếp Nguyên Trinh.”

Mạc Triều Diệu giống như đối với tiểu thuyết này phá lệ cảm thấy hứng thú, thấp giọng nói: “Đáng tiếc hiện tại này tiểu thuyết đều bị cấm bị hủy, ngay cả một quyển cũng tìm không thấy...”

“Không thể nào? Chẳng lẽ người muốn xem?”

Mạc Triều Diệu gật gật đầu.

“Nói như vậy...” A Ly sờ sờ cằm, giả hoạt địa nở nụ cười, “Có lẽ ta còn có thể tìm được mấy quyển yêu.”

“Thật sự?” Mạc Triều Diệu kích động.

“Ân.” A Ly gật đầu nói, “Ngày đó Đông Vân Tường Thụy mua cho của ta mấy quyển tiểu thuyết, còn bị ta để tại khách điểm, nếu vận khí tốt... Có lẽ còn có thể tìm thấy.”

“Mau dẫn thăm đi!”

“Ồi, chậm một chút chậm một chút, đừng kéo đừng kéo...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Không bao lâu, A Ly cùng Mạc Triều Diệu đã đi vào khách điểm.

A Ly tìm được căn phòng mà ngày đó y ở, đem gối đầu nhất lên, quả nhiên thấy mấy quyển tiểu thuyết kia còn hảo hảo để yên tại chỗ đó.

Mạc Triều Diệu vội vàng nhào lên, đem thư ôm lấy, xem bìa sách đều viết 《cung trung kiến văn lục》. Nhưng ngay trong mấy quyển này, còn kèm theo một quyển hơi khác, quyển tên là 《đông thị cô nhi》, hẳn là cũng là tác phẩm của Niếp Nguyên Trinh

—— Đông thị cô nhi?

Mạc Triều Diệu thấp giọng lầm bầm, vội vàng mở ra trang tên sách xem giới thiệu văn bản. Chỉ thấy mặt trên chỉ đơn giản viết một câu: quyển sách giảng giải chính là truyện xưa của hậu cung sau một hồi nội chiến, thái tử giả đăng cơ, mà thiên tử thực lại ẩn nấp dân gian.

—— Thái tử thực ẩn nấp dân gian! ?

Thời điểm vài dòng này đập vào mắt, tay Mạc Triều Diệu đang cầm sách lại hơi hơi run lên.

Hắn tiếp tục xem tiếp, chỉ thấy khúc dạo đầu trong sách có viết: đông thị cô nhi, tâm sinh liên hoa, đế vương chi tương

—— tâm sinh liên hoa ? đế vương chi tương?

Cái này rốt cuộc là có ý gì. TBD : ta cũng không hiểu T^T.

Mạc Triều Diệu như gặp phải sương lạnh, trên mặt tái nhợt một mảnh.

A Ly không biết hẳn bị cái gì, nghiêng đầu tiến lại gần, lơ đãng nói: “Tâm sinh liên hoa? ... Ha ha, cái Niếp Nguyên Trinh kia, quả nhiên thích viết từ lữ...”

Nhưng, Mạc Triều Diệu lại không cho cái này là loạn viết.

Hắn vội vàng đem sách nhét vào trong tay áo, lôi kéo A Ly muốn chạy ra ——.

Đột nhiên! Một trận gió lạnh đánh úp lại, một đạo bóng đen phá cửa sổ xông vào!

Chỉ trong nháy mắt, bóng đen biến mất!

Nhưng trên đầu giường đột nhiên lóe lên một ánh lửa! A Ly vừa quay đầu liền thấy, các cuốn tiểu thuyết của Niếp Nguyên Trinh đã bốc cháy hết! Mà Mạc Triều Diệu vừa sờ vào trong tay áo, kêu một tiếng 『nguy rồi』, quyển sách vừa mới rồi, đã bị bóng đen kia trộm đi!

Bóng đen này chính là một trong những ảnh vệ của thái hậu, sau khi hắn trộm sách xong liền trở lại Trường Thọ Cung, đem chuyện bẩm báo thái hậu.

“Tâm sinh liên hoa, đế vương chi tương...” Thái hậu cúi đầu nhớ kỹ này tám chữ, mười ngón chợt chặt lại, thấp giọng lầm bầm, “Hoàng Thượng, người thật sự là càng ngày càng không nghe lời.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Ở Thuận Thiên Phủ nghỉ ngơi một buổi tối, hôm sau, hoàng đế hồi cung, A Ly cũng bị đuổi về bắc đại doanh Uy Vũ Ky.

Còn chưa thấy được đại kỳ tung bay bởi đông quân, từ xa xa A Ly cũng đã nghe thấy một mảnh ồn ào trong doanh, tiếng người ồn ào, nói vậy huấn luyện đang tiến hành đến lúc đỉnh điểm, tất cả mọi người thực bán mạng.

Nghĩ đến ngày hôm qua mình bị Thủy Du Ngân đón đi, đưa đến Thuận Thiên Phủ, sau đó lại bị Mạc Triều Diệu tha đi ra ngoài đi dạo một ngày, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác tội lỗi. Nghĩ thầm tất cả mọi người đang cố gắng huấn luyện như vậy, mà mình lại ở bên ngoài sờ cá... Ai... Không khỏi ở trong lòng dài dài hít một hơi, thề hôm nay nhất định phải toàn lực ứng phó!

Vừa mới tiến vào doanh địa, A Ly liền thấy bên cạnh thao trường đã có vài cái mái che nắng giản dị. Dưới mái che nắng tất cả đều là binh lính huấn luyện đến một nửa liền chống đỡ hết nổi, rồi ngã xuống.

A Ly trộm liếc vài lần, xem bộ dạng những người đó cũng còn khỏe mạnh, như thế nào tệ như vậy chứ?

—— Không tốt, Phượng Lê!

A Ly đột nhiên nghĩ tới Phượng Lê, nghĩ thâm thâm thể mọi người cường tráng như vậy còn không chịu được sức ép của huấn luyện, ngã xuống, như vậy Phượng Lê chỉ là một thiếu niên liếc mắt một cái nhìn qua liền biết yếu không chịu được gió, sao có thể chịu được chứ?

Nghĩ đến đây, A Ly chạy đến mái che nắng, tỉ mỉ quan sát những người đang nằm bên trong, sau khi xác định Phượng Lê không ở bên trong, mới thở thật dài một hơi một hơi.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền tới một cái thanh âm quen thuộc: “Trở lại doanh địa không tới chỗ của ta báo cáo, chạy tới mái che nắng làm gì? Chẳng lẽ muốn giả bộ bất tỉnh để nhân hạ?”

A Ly cảm giận địa vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy chính là vẻ mặt kiêu ngạo Bạch Thiên Lý chính vòng tay đứng phía sau y. Ánh mắt vừa trách cứ, vừa cười nhạo.

“Ta không có nghĩ muốn lừa dối.” A Ly cúi đầu trả lời một câu.

Bạch Thiên Lý lạnh lùng cười, đã nắm một cây thương ném cho A Ly, sau đó chỉ vào thao trường nói: “Người ngày hôm qua nghỉ, phải đem phần của ngày hôm qua làm hết. Trước luyện tập múa thương năm trăm lần, sau đó chạy quanh sân hai mươi vòng, hít đất một trăm lần, gập bụng một trăm lần, sau đó mới có thể về đơn vị luyện tập phương trận. Nghe rõ không?”

Nghe, nghe là nghe rõ ràng. . .

Nhưng chính là bởi vì nghe được rất rõ ràng, A Ly còn chưa bắt đầu luyện, hai mắt cũng đã biến thành màu đen, nghĩ muốn té xỉu .

—— Đây coi là cái gì? Quan báo tư thù sao!

Lượng huấn luyện lớn như vậy, cho dù là người sắt cũng bị luyện đến chết.

Bạch Thiên Lý này thật không phải người, đầu gì ngày hôm qua khi hắn bôi thuốc cho mình, chính mình còn tưởng rằng hắn đã đổi tính rồi , kết quả thì sao ? !

Ai . . .

Ở trong lòng thờ dài một tiếng, A Ly biết phản kháng vô dụng, đành phải theo mệnh mà bắt đầu luyện thương. Nhưng đột nhiên nhớ tới một chuyện, nghiêng đầu hỏi Bạch Thiên Lý nói: “Phượng Lê đâu?”

A Ly hướng đội thứ hai trong phương trận cách đó không xa nhìn xung quanh một chút, còn chưa có thấy bóng dáng Phượng Lê, không khỏi vì hắn mà lo lắng.

“Vẫn là tự lo cho mình trước một chút đi . . .” Bạch Thiên Lý lạnh lùng nói, “Hắn không có chuyện, đêm qua bị Thủy Du Ngân Thủy tướng quân nhận được nam doanh rồi. . . Hình như có chuyện gì đó muốn hỏi hắn. . . Tiếp qua không lâu, hắn là sẽ đã trở lại đi? Hừ, hai người các ngươi, ngày đầu tiên huấn luyện liền nghĩ làm! Cũng không nên kéo chân đội chúng ta !” .

“Hừ, ta sẽ không cản trở đâu !”

A Ly nghe nói Phượng Lê không có việc gì, lúc này mới yên tâm, bày ra trung bình tấn, bụng thương lên, hướng người bù nhìn đâm tới. Hơn nữa ý thức đem người bù nhìn kia trở thành là Bạch Thiên Lý , vì thế càng đâm càng ác, tâm tình cũng tốt.

Bạch Thiên Lý đứng ở phía sau y quan sát trong chớp lát, thấy y luyện rất nghiêm túc, cũng yên tâm lý khai.

Thương

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Cùng lúc đó, Phượng Lê còn ở xa nam đại doanh, trong trường phòng Thủy Du Ngân.

Trường phòng này bất đồng với phòng thổ kháng mà bọn họ ở, không chỉ rộng rãi, hơn nữa hoa lệ. Bàn ghế, gia cụ đồ ngủ trong trường từng cái từng cái đều đầy đủ, như là gian phòng nghỉ, mà không phải quân trường. Mãn trên đỉnh, rủ xuống từng sa liềm màu lam, mảnh bao quanh một giường lớn hình tròn, cách mảnh, loáng thoáng có thể thấy trên giường có hai bóng người.

Một cái dựa lưng vào đầu giường, một cái nằm úp sấp ở trên giường. Dưới giường còn có quần áo mà bọn họ vứt lung tung.

“Lê nhi. . .”

Thủy Du Ngân ngồi ở đầu giường, tay phải phát một cái, xẹt qua mặt Phượng Lê đích, nâng cằm hắn lên.

Phượng Lê vốn còn đang ngủ, bị hắn nhắc cảm như vậy, mới mở mắt, một đôi ngươi thông suốt nhìn Thủy Du Ngân, khẽ mở môi cánh hoa, thấp giọng nói: “Tướng quân. . .” .

Xoa xoa mắt, Phượng Lê ngồi dậy. Hắn đi đến bên cạnh Thủy Du Ngân, cánh tay nhỏ bé ôm lấy cổ Thủy Du Ngân, chủ động hôn qua.

Biểu tình của Thủy Du Ngân mặc dù có chút lạnh lùng, nhưng cũng không có cự tuyệt, thật sâu mút vào cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của Phượng Lê, mà tay phải lại chậm rãi nâng lên, vuốt ve trên ngực của Phượng Lê.

“Tướng quân. . .” Phượng Lê phát ra một trận rên rĩ.

Nụ hôn dài qua đi, thân thể hắn hơi chút xụi lơ, vòng ở thắt lưng Thủy Du Ngân, tựa đầu vào trước ngực Thủy Du Ngân, giống như một con mèo nhỏ đang ngủ, nhắm hai mắt lại.

Mà Thủy Du Ngân lại ở một bên nhẹ nhàng hôn cổ của hắn, một bên gọi hắn tỉnh lại.

Phượng Lê mới vừa mở to mắt, Thủy Du Ngân liền từ bên giường kéo một cái khăn dài một trắng qua, một vòng một vòng quấn trên người Phượng Lê.

“Không cần ở trước mặt những người khác cời dây lưng này xuống.”

Thủy Du Ngân một bên dận dò , một bên khẽ hôn hoa sen trước ngực Phượng Lê.

Đúng vậy, đúng là hoa sen —— Cái bót hình hoa sen.

Đây là cái bót mà khi Phượng Lê vừa sinh ra đã khắc ở trên người hắn, đường cong màu trắng nhàn nhạt, uốn lượn ở khắp trước ngực Phượng Lê, giống như là một đóa Bạch Liên nở rộ.

“Tướng quân...”

Phượng Lê đưa tay, nhẹ nhàng xoa gương mặt Thủy Du Ngân, hơi hơi nhíu mi nói: “Ta xem miệng vết thương trên vai A Ly, đó là mũi tên chữ thập. Một mũi tên kia, là y vì Hoàng Thượng chấn . Mũi tên kia, là người bắn sao? Sao người vội vàng muốn không chế Hoàng Thượng như vậy chứ ?”

“Chính là cơ hội khó được, ta nhìn không được mà ra tay .” Thủy Du Ngân đậm mạc nói, “Chỉ tiếc thất bại .”

“Tướng quân, Lê nhi không cho người làm chuyện nguy hiểm như vậy, người muốn giết người nào, Lê nhi có thể giúp người... Người ngàn vạn lần không cần tự mình mạo hiểm...”

Nghe vậy, ánh mắt Thủy Du Ngân hạ xuống, khóe miệng hiện ra một tia cười giảo hoạt .

Chỉ thấy hắn nâng cầm Phượng Lê lên, nhẹ nhàng ở đối phương trên môi lưu lại một cái hôn khẽ, sau đó ở bên tai Phượng Lê , nhẹ giọng nói: “Như vậy mạng người kia, liền giao cho Lê nhân huynh .”

Phượng Lê gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

A Ly bị Bạch Thiên Lý tra tấn cả ngày, thật vất vả chờ thái dương xuống núi, có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Ai ngờ mới vừa hướng trên giường nằm, liền không ngờ, khắp lưng giống như bị người dùng cây búa đập vỡ. Nhìn nhìn lại những người chung quanh, cũng không tốt chỗ nào đi, cũng giống như chuột chết nằm ở trên giường, không nhúc nhích một chút.

Lúc tất cả mọi người mệt đến nửa chết nửa sống, mà còn có thể thấy có người xuống giường hoạt động, quả thực chính là thần thoại.

Nhưng mà thần thoại xác xác thực thực liền hiện ra trước mắt A Ly —— Phượng Lê đã trở lại .

Chỉ nghe cửa phòng 『 chi nha 』 một tiếng, Phượng Lê hiện ra trước mặt mọi người, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người của hắn. Ánh mắt này từ lúc ban đầu là kinh ngạc, biến thành ghen tị, cuối cùng lại biến thành khinh thường.

Phượng Lê cúi đầu, xuyên qua thông đạo hẹp giữa giường ngủ, hướng giường ngủ hắn đi đến.

Lúc này, không khí trong phòng trở nên có chút kỳ quái.

Ánh mắt mọi người đều đuổi theo bóng dáng Phượng Lê, mang theo biểu tình hỗn hợp ghen tị cùng cười nhạo, cứ thế mà hướng nhìn vài lần. Lập tức trong đám người truyền đến một tiếng, “Này, tiểu cá tử, giường ngủ của Thủy tướng quân quá thoải mái đi?” .

Tiếng nói vừa dứt, đám người liền bộc phát ra một trận cuồng tiếu.

A Ly chẳng biết tại sao mà nhìn những người đó, không biết bọn họ rốt cuộc đang cười cái gì, nhưng nhìn xem mặt Phượng Lê, chỉ thấy hắn đã muốn ủy khuất đến sắp khóc.

“Phượng Lê...” A Ly lo lắng hắn, nhíu mi thấp giọng một tiếng.

Nhưng Phượng Lê cái gì cũng không, cời giày, đang muốn bò lên giường, đúng lúc này ——.

Đột nhiên một bàn tay từ bên cạnh vươn đến, sờ soạng trên hông Phượng Lê một phen!

Phượng Lê bị hoảng sợ, thân thể cứng còng, theo bản năng nghiêng đầu đi, kêu một tiếng: “Người!”

“Còn ngưng ngừng cái gì?”

Người tới vẻ mặt cười gian tà, tay phải vươn tới, đem Phượng Lê kéo vào trong lòng, cố ý dùng thanh âm tất cả mọi người có thể nghe thấy nói: “Người đêm qua bị Thủy tướng quân đón đi, không biết bị thương bao nhiêu lần rồi, còn sợ bị ta sờ một chút?”

Nói xong, lại bắt đầu đối với Phượng Lê giờ trò.

“Buông!”

Phượng Lê kêu to lấy tay khừ tay đẩy người nọ ra, xóc lên chần, muốn nhảy khỏi giường, ai ngờ mắt cá chân lại bị người bắt lấy, kéo xuống!

Lúc này, càng ngày càng nhiều người nhảy xuống giường, hướng bên này đi tới.

Phượng Lê bị người nọ áp trên mặt đất, hai tay đều bị ấn lên đỉnh đầu, lắc đầu liều mạng giãy giụa.

“Bất quá chỉ là một đứa con tam lưu thị vệ, bộ dạng thật cũng không tệ lắm.”

Người nọ nói xong liền siết cầm Phượng Lê, bắt buộc hắn ngẩng đầu lên.

Người chung quanh cũng đều hống cười rộ lên.

Phượng Lê giãy giụa không thoát được, cắn chặt môi dưới, hốc mắt đều đỏ.

Lúc này người chung quanh cũng đi theo ồn ào:

“Thật không biết hắn có cái gì hảo, đáng nhỏ, người lại gây.”

“Thủy tướng quân rốt cuộc coi trọng hắn ở điểm nào nhất?”

“Nói không chừng ở trên giường có khác một phen phong vị mà?”

Nói xong lại có một trận tiếng cười nhạo khó nghe vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

“Buông hắn ra!”

A Ly hét lớn một tiếng, cái gì xương sống thất lưng đau lưng đều không còn, nhanh chóng nhảy xuống giường, một churong xóc một tên đất nằm trên người Phượng Lê lên!

“Các người rốt cuộc muốn thế nào? !”

Cho dù A Ly không minh thiếu để ý, hắn cũng nhìn ra là chuyện gì xảy ra! Bọn người kia, không chỉ có khi dễ Phượng Lê, còn vũ nhục hắn. Hôm nay A Ly mới đáp ứng Mạc Triều Diệu phải hảo hảo bảo hộ Phượng Lê, tại sao có thể nhìn hắn bị đám người kia tùy tiện khi dễ!

Nghĩ đến đây, con tức nhất thời dâng lên, A Ly một quyền huy hướng về tên đầu sỏ vừa rồi!

Người nọ không dự đoán được A Ly đột nhiên đánh tới, kêu thảm một tiếng, lên tiếng trả lời ngã xuống đất.

A Ly đột nhiên xuất hiện, làm cho tất cả mọi người hơi hơi ngơ ngẩn, nhưng lập tức, địch ý của bọn họ đối A Ly đột nhiên bộc phát ra. Mọi người cùng nhào lên, có người đè Phượng Lê xuống, có người liền hướng A Ly đánh tới!

“Một đám hỗn đản!” A Ly thấp giọng mắng một tiếng, nhận khiêu chiến.

Nhưng tình thế phát triển cũng không lạc quan.

Lúc mới bắt đầu, A Ly còn có thể chiếm chiếm thượng phong, nhưng đối phương tre người trước ngã xuống, người sau kế tục, đánh ngã một tên, lại tới một tên. Hơn nữa A Ly hôm nay vốn đã kiệt sức, một người hoàn thành lượng huấn luyện của hai người. Cho nên cứng rắn chống đỡ không đến chốc

lát, dần dần cảm thể lực chống đỡ hết nổi, đầu óc phình to, trước mắt cũng đen lại.

“Phượng Lê!” A Ly kêu to, đẩy đám người ra, hướng Phượng Lê nhào qua.

Nhưng ai ngờ còn chưa lao ra được hai bước, A Ly liền cảm thấy cái gáy đau xót, giống như bị một cái gì đó đập vào, nhất thời trợn trắng mắt, thân thể thẳng tắp ngã bệ phía trước.

“Phượng Lê...”

A Ly hướng Phượng Lê vươn tay ra, nhưng không cách nào đụng đến thân thể Phượng Lê .

Ở Bên tai A Ly, tiếng la khàn khàn của Phượng Lê càng lúc càng lớn, nhưng A Ly lại bị mọi người gắt gao ấn trên mặt đất, không thể động đậy.

Âm thanh cười nhạo của mọi người lại vang lên: “Các người nói hần đêm qua cùng Thủy tướng quân rút cuộc có cái gì ... không?”

“Khẳng định có, bằng không cũng sẽ không trắng đêm chưa về .”

“Nhưng chỉ bằng hần...”

“Đừng nói như vậy, tuy rằng gia cảnh là kém một chút, nhưng đích thật là một mỹ nhân.”

“Phàm đã làm tất lưu lại dấu vết, không bằng đem hần lột ra, chúng ta kiểm tra một chút.” .

“Hào!”

Mọi người cùng nhào lên, ba chân bốn cẳng xé quần áo Phượng Lê .

“Các người.. Đám súc sinh này...” A Ly tự thân khó bảo toàn, trước mắt biến thành màu đen, thấp giọng mắng, y thật hận mình vô dụng như vậy, tro mắt nhìn Phượng Lê ở trước mắt y bị đám cầm thú này khi dễ

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

“Không cần! Buông!” Tiếng khóc của Phượng Lê càng lúc càng lớn, nhưng đó chỉ có thể kích khởi dục vọng của những kẻ đó càng thêm mãnh liệt.

Chỉ nghe 『tê』 một tiếng! Quần áo Phượng Lê bị rách !

Kỳ quái chính là, đám người ở một khắc kia đột nhiên an tĩnh lại...

A Ly cùng Phượng Lê cách nhau quá xa, hơn nữa Phượng Lê bị vây đặc kín không kê hở, A Ly căn bản nhìn không rõ đến tột cùng đã chuyện gì xảy ra.

Lúc này, chỉ nghe trong đám người có người lầm bầm lầu bầu nói: “Người này... Không phải nữ nhi chứ? ...”

“Làm sao có thể...” Tuy rằng tất cả mọi người không tin, nhưng ở trước ngực Phượng Lê có quần vải trắng, lại nhìn không được mà đoán như thế.

“Nếu không phải nữ, sao phải quần ngực..”

“Kéo xuống xem chẳng phải sẽ biết sao ?”

Nói xong, có người kéo lấy mảnh vải, đang muốn kéo xuống! Chỉ nghe Phượng Lê bộc phát ra một tiếng thét chói tai : “Không cần!”

Hần đã đáp ứng Thủy Du Ngân, tuyệt đối không thể lộ trước mặt người khác gờ mảnh vải này xuống! .

Tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy cái bốt trên ngực mình !

—— Tuyệt đối không thể !

“A!”

Lại là một tiếng thét chói tai thảm thiết , máu chảy ra.

Đám người ồn ào, rớt cục lâm vào một mảnh tỉnh mạch. Đám người bao vây Phụng Lê tản ra, Phụng Lê ngồi dậy, nắm quần áo bị xé nát trên mặt đất lên, đắp trên người, nước mắt trong mắt không ngừng đảo quanh.

Mà trong tay hắn, còn nắm chặt một chiếc giày —— giày trên có huyết.

Đó là quần giày, bên ngoài bao áo giáp, bởi vì mới lĩnh, rìa phi thường bén nhọn, tựa như vết đao.

Người mà vừa rồi ngăn chặn Phụng Lê, một tay bung kín mặt. Máu loãng đỏ sẫm theo khe hở trên tay hắn chảy ra, tí tấc, chỉ chốc lát trên mặt đất thấm ướt một mảnh lớn.

“Mau... Nhanh đi tìm Bạch giáo úy...” Mọi người quây gặp xảy ra chuyện, cũng kích động đứng lên.

Đúng lúc này, chỉ nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng: “Sao lại thế này?”.

Mọi người nhất tề quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Thiên Lý xuất hiện ở cửa.

Bạch Thiên Lý đẩy ra đám người, đi tới điểm trung tâm. Chỉ thấy Phụng Lê nắm hung khí lui ở bên tường, mà đối diện là một kẻ trọng thương mặt mũi đầy máu.

“Mau, mau đưa hắn đưa đi cầm máu!”

Bạch Thiên Lý nâng người bị thương dậy, giao cho một người bên cạnh, đang định hỏi này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chỉ thấy có người đi lên báo cáo.

“Là hắn.” Người nọ chỉ vào Phụng Lê, “Là hắn dùng giày đánh! Hắn tập kích quân hữu!”.

Phụng Lê cũng không phản bác gì, hai mắt hắn đăm đăm, tựa như mất đi linh hồn của mình, nhưng cổ tay lại đột nhiên mềm nhũn, quần giày nhiễm huyết 『loảng xoảng』 một tiếng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Bạch Thiên Lý nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn vết máu trên mặt đất, ai là hung thủ đã phi thường rõ ràng.

Chỉ thấy Bạch Thiên Lý phát phát tay, phân phó bên cạnh hai người nói: “Trước đem hắn đến điện bích phòng*, ngày mai lại xử lý.”

_điện bích phòng : căn phòng trống với 4 bức tường, để người có lỗi quỳ gối úp mặt vào tường ngẫm ...tự kỷ .. nhảm... sám hối tội lỗi.

Tiếng nói vừa dứt, lập tức có người kéo Phụng Lê trên mặt đất lên, đem hắn tha ra ngoài cửa.

“Phụng Lê...” A Ly còn bị những người đó áp trên mặt đất, dùng hơi tàn kêu tên Phụng Lê.

“Này lại là xảy ra chuyện gì?” Bạch Thiên Lý chỉ chỉ A Ly trên mặt đất.

Lúc này, nhân tài A Ly kịp phản ứng, lập tức hướng hai bên văng ra. A Ly cuối cùng có thể từ trên mặt đất nằm úp sấp đứng lên.

Bạch Thiên Lý đến gần A Ly, cả giận nói: “Ngươi thật là trẻ con ! Tại sao lại là ngươi gây chuyện?”.

A Ly bởi vì chuyện vừa rồi mà thờ hồng học, hơn nữa Bạch Thiên Lý không hỏi lý do, liền đem Phụng Lê tiến điện bích phòng, A Ly lại không thể nhẫn nhịn nài, không muốn đáp lại đại rác rưởi Bạch Thiên Lý này.

Chỉ thấy A Ly không lên tiếng cuối thấp người, nhặt lên một chiếc giày trên mặt đất...

Mọi người đều khó hiểu địa nhìn hắn.

—— đột nhiên!

Chỉ thấy tay phải A Ly xoay một cái, chiếc giày văng khỏi tay, đập lên trán Bạch Thiên Lý mà đi!

Bạch Thiên Lý tránh không kịp, kêu thảm một tiếng, bị đập đến trợn trắng mắt!

“Ngươi ngươi! ...” Bạch Thiên Lý giơ tay lên, lắc lắc chỉ vào A Ly, tức giận đến nửa câu cũng nói không nên lời.

“Ta tập kích quan quân ! Muốn đi điện bích phòng hổi lỗi!”

A Ly trừng mắt rống ra những lời này, không đợi Bạch Thiên Lý kịp phản ứng, xoay người đuổi theo hướng Phụng Lê bị mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Điện bích phòng nơi nơi đều giống nhau, có bốn vách tường đen tuyền, đưa tay không thấy được năm ngón. Cánh cửa đã đóng chặt, chỉ có xuyên qua cửa sổ nhỏ nhỏ trên mái nhà, mới có thể thấy vài tia sáng mỏng manh bên ngoài không trung.

Phụng Lê lui ở góc tường, để đầu chôn ở trên đầu gối, hơn nửa ngà , một chút tiếng vang đều không phát ra.

A Ly cùng hần nhốt ở bên nhau. Bởi vì lo lắng tình huống của hần, cho nên cố ý đã thương Bạch Thiên Lý để lẫn lộn vào, nhưng thấy bộ dáng suy sụp này của Phụng Lê , A Ly có lời an ủi nào đều không nói ra được, chỉ có thể cùng Phụng Lê ngẩn người.

Đột nhiên, Phụng Lê trong góc tường rốt cục có một chút động tĩnh. Chỉ thấy hần ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt trong bóng đêm lóe lóe, nhẹ giọng hỏi: “Người sao cũng vào được?”

A Ly vội vàng đi qua đi, ngồi bên cạnh Phụng Lê, “Bởi vì lo lắng cho người nha. Đúng rồi, người sợ bóng tối sao?”

Phụng Lê lắc lắc đầu nói: “Không sợ. Nhưng là rất lạnh...”.

A Ly cười cười, sau đó đem Phụng Lê ôm vào trong lòng , “Như vậy còn lạnh không ?”.

Phụng Lê nhất thời nói không nên lời, hần chậm rãi nhắm hai mắt lại, đưa đầu dài tựa vào vai A Ly . Như vậy, cũng rất ấm áp.

“Phụng Lê...” A Ly nhìn tia sáng mờ nhạt từ bên ngoài xuyên qua khung cửa sổ, thấp giọng hỏi, “Đêm qua, Thủy tướng quân tìm người rốt cuộc vì chuyện gì?”.

Cảm giác được thân mình Phụng Lê hơi hơi cứng đờ, A Ly vội vàng thu nhỏ miệng lại, có chút bối rối, “Không sao, người không muốn nói cũng không có vấn đề gì. Kỳ thật ta tuyệt không tò mò...”.

Tuy rằng câu nói sau cùng có chút trái lương tâm, nhưng nếu Phụng Lê thật sự không muốn nói, A Ly cũng sẽ không truy vấn.

Nhưng mà đúng lúc này, âm thanh mỏng manh của Phụng Lê từ trong bóng tối nhẹ nhàng phát ra, “A Ly, người cảm thấy Thủy tướng quân... Là người thế nào?”

A Ly hơi hơi sùng sốt, không rõ Phụng Lê đột nhiên hỏi như vậy là có ý gì, nghĩ nghĩ, hàm hồ nói: “Ấn tượng đầu tiên đích xác tốt lắm rồi, lúc ta bị bao vây, hần giúp ta giải vây. Hơn nữa người cũng rất được, cười lộ lên thực ôn nhu...”.

Nói xong nói xong, A Ly trộm ngắm Phụng Lê . Nghĩ thầm vừa rồi ở trong doanh trại, nghe được những người khác nói cái gì Phụng Lê bị thương linh tinh... Tuy rằng cảm thấy được Thủy Du Ngân đối với Phụng Lê làm ra loại sự tình này có chút không thể tin, nhưng bởi vì Phụng Lê vẫn không có phản bác, A Ly không khỏi cũng tin vài phần.

“A Ly...” Phụng Lê vẫn cúi đầu như cũ, “Ta thực thích Thủy tướng quân...”.

“A?” A Ly bị dọa tới rồi .

“Kỳ thật không chỉ là ta, trong Uy Vũ Kỳ có rất nhiều mọi người thích Thủy tướng quân. Cho nên vừa rồi, bọn họ mới có thể khi dễ ta.”

“A?” A Ly bị dọa đến rụt cổ, nghĩ thầm Thủy Du Ngân này không khỏi rất có nam nhân duyên đấy?

“A Ly không phải cũng thực thích hần sao?”

“Không không không, ta không có!” A Ly vội vàng lắc đầu xua tay, sợ Phụng Lê hiểu lầm.

“Nhưng người mới vừa nói hần rất được, thực ôn nhu...”.

“Trên đời này người xinh đẹp ôn nhu rất nhiều, nếu người nào ta cũng thích như người nói, không mệt chết sao ?”.

“Nhưng...”.

“Không có nhưng. Đúng rồi, Phụng Lê...” A Ly cũng không muốn ở vấn đề này dây dưa nhiều, nhanh chóng nói sang chuyện khác nói, “Ngươi như thế nào lại thích hắn ? Nghe giọng điệu của người, thật giống như đã thích hắn lâu rồi?”

Phụng Lê trầm mặc một hồi, lại nói: “Có mười năm.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

“Mười năm?” A Ly đã bị kinh hách rất lớn, “Phụng Lê ngươi rốt cuộc nhiều tuổi nha?”

“Hai mươi một nha, làm sao vậy?”

“Nhị, hai mươi một? ... Không thể nào, ta vẫn nghĩ ngươi mới mười lăm mười sáu...”

Phụng Lê nở nụ cười, “Nếu ta mới mười lăm mười sáu tuổi, sao có thể vào Uy Vũ Kỳ chứ?”

A Ly ngẫm lại, sẽ không hỏi nhiều nữa.

Phụng Lê nói: “Mười năm trước, Thủy tướng quân chính là nhân vật đề tài từ đầu đường cuối ngõ. Hắn dẫn hai mươi vạn đại quân đã bại Mông Cổ, sau đó lại nhổ hai cái phân đàn của Hương Hỏa Đường, phi thường lợi hại.”

A Ly ngẩn người, thật không nghĩ tới Thủy Du Ngân này lợi hại như vậy.

Mông Cổ A Ly biết, nhưng là này Hương Hỏa Đường, rốt cuộc là cái gì?

A Ly hỏi: “Hương Hỏa Đường là cái gì vậy?”

“A? Ngươi không biết?” Phụng Lê cảm thấy được thật khó tin.

A Ly ngượng ngùng gật gật đầu, y đi vào thế giới này bất quá ngắn ngủn một tháng mà thôi, không biết nhiều sự tình.

Vì thế Phụng Lê giải thích cho y nói: “Hương Hỏa Đường, kỳ thật liền là một tổ chức giang hồ. Dưới đường chủ lại phân tứ đàn, bọn họ luôn luôn hoạt động tại vùng Giang Nam, mười năm trước có thể lực cường thịnh, giáo đồ từng một lần công chiếm Hàng Châu phụ cận hơn ba mươi thành, cùng triều đình cách Trường Giang* mà trị.”

_ Trường Giang : tên 1 con sông ở TQ.

“Lợi hại như vậy? !”

Phụng Lê gật gật đầu, rồi nói tiếp: “Lúc ấy triều đình phái tam quân thảo phạt, cũng chưa thể thu phục Giang Nam. Cuối cùng vẫn là Thủy tướng quân ra mặt, mới diệt hai cái phân đàn Hương Hỏa Đường, đem bọn họ chạy tới Nam Hải.”.

“Nam Hải nha...”.

A Ly theo bản năng mà lập lại một lần, ánh mắt nhìn phía phương xa, nghĩ thầm Thủy Du Ngân kia nhìn qua bất quá hai mươi sáu thất, cư nhiên từ lúc mười năm trước liền giúp triều đình lập nhiều công lớn như thế, khó trách có người nhiều ngưỡng mộ hắn như vậy. Tính toán... Mười năm trước... Thủy Du Ngân bất quá mới mười sáu mười bảy tuổi? !

Không tính không biết, tính được thì gật mình.

A Ly năm nay cũng đang hảo mười bảy, mặc dù ở gia hương có chút danh tiếng, nhưng bất quá chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, tuyệt đối không so được với Thủy Du Ngân mười bảy tuổi liền diệt trừ dị giáo, trừ bỏ thất lỗ*, nổi danh muôn vạn trình độ siêu nhân...

_ thất lỗ : thời xưa, dân tộc Hán gọi dân du mục phương bắc là Tác-ta, thời Minh chỉ người phía đông Mông Cổ, phía đông bắc Nội Mông và nước Mông Cổ ngày nay.

Đột nhiên, A Ly cảm thấy Thủy Du Ngân thực là một người rất giỏi, đối với hắn cảm thấy thật kính nể...

TBD: chửi bù với chồng em T^T... Sao tên họ Mạc kia không cường lên cho mình nhờ, nvc mà còn mờ hơn nvp.

Bất quá...

A Ly thiếp đến bên tai Phụng Lê, nhỏ giọng hỏi: “Thủy tướng quân kia, hẳn thật sự... Thích... Nam nhân sao?”

“...” Phụng Lê trầm mặc một hồi lâu, rốt cục gật gật đầu.

“Không thể nào?!” A Ly vẫn cảm thấy được có chút khó chấp nhận. Mỹ nhân như vậy, cư nhiên cùng giống Mạc Triều Diêu, đều là biến thái. Bất quá...

Bộ dạng biến thái ở thế giới này thật đúng là khá tốt nha...

Phụng Lê lại nói: “Tính hướng Thủy tướng quân, đã sớm là bí mật được bật mí nha, người sao lại không biết? Tất cả mọi người nói, hoàng đế có lục cung ba nghìn giai lệ, nhưng là Thủy tướng quân có quân doanh trên trăm vạn tướng sĩ cho hắn chọn lựa...”

“Trăm vạn...” Trên trán A Ly bắt đầu đổ mồ hôi, “Con số này thật đúng là kinh người, đây không phải là so với hoàng đế còn phong lưu hơn sao?”

“Ta dám nói, bên trong Uy Vũ Kỳ này, có hơn phân nửa người, đều là đối với Thủy tướng quân có hứng thú.”

“Nguyên lai... Như thế...” A Ly mồ hôi lạnh không ngừng, nghĩ thầm sao mình lại đến cái trại tập trung biến thái chứ?

Đêm hôm đó, Phụng Lê cùng A Ly nói thật nhiều về Thủy Du Ngân. Xem biểu tình hưng phấn lại sùng kính của Phụng Lê, A Ly biết hẳn là thật sự thích Thủy Du Ngân kia. Bất quá... Cái người nam nhân đem quân doanh trở thành hậu cung... Khẳng định tình nhân một đồng lớn, tình một đêm cũng vô số kẻ, Phụng Lê thích loại nam nhân này... Chẳng phải là thực đáng thương?

Vì thế A Ly nhẹ nhàng nhủ nhủ mày, nghĩ thầm y đã đáp ứng Mạc Triều Diêu phải bảo vệ Phụng Lê. Như vậy sẽ phải bảo vệ thân thể Phụng Lê không bị thương tổn, còn phải làm bảo hộ tâm lý của hắn cũng không bị thương tổn —— không thể để cho Thủy Du Ngân kia làm Phụng Lê thương tâm mới được!

—— Kêu Mạc Triều Diêu tứ hôn? .

Không nên không nên, ý tưởng này mới vừa sinh ra, đã bị A Ly mình lắc đầu phủ quyết .

Phụng Lê bất quá chỉ cùng Thủy Du Ngân ngủ một buổi tối, còn có người nhiều cảm thù hằn như vậy . Nếu hai người thực thành một đôi, Phụng Lê chẳng phải là sẽ bị đại quân ủng hộ Thủy Du Ngân giết chết! Không từ mà biệt, cho dù một người một cái xem thường, cũng có thể đem Phụng Lê học mẫu bỏ mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Ngay lúc Phụng Lê cùng A Ly bị giam diện bích phòng nói chuyện phiếm, bên trong hoàng cung, đã trình diễn trò hay.

Diễn múa rối, là thái hậu thỉnh Mạc Triều Diêu xem.

Một cái bàn dài mặt bàn vừa phải, mặt trên trải một tầng vải đỏ, năm sáu cái rối gỗ cao, bị nắm dây, ở trên đài biểu diễn. Tâm Mạc Triều Diêu toàn bộ động lại trên chuyện của Niếp Nguyên Trinh, cho nên coi thật không yên. Trình diễn vừa xong, hắn cũng không biết rốt cuộc đang kể chuyện xưa gì.

Tới lúc tan cuộc, để mọi người đi ra chào cảm ơn, thái hậu lại đột nhiên đứng dậy, đi ra phía trước, cầm một con rối gỗ.

Mạc Triều Diêu nhìn nàng, không biết đến tột cùng trong hồ lô nàng chứa cái gì.

Chỉ thấy một tay thái hậu cầm rối gỗ, một tay dẫn theo dây múa hướng Mạc Triều Diêu đi tới, nàng nhợt nhạt cười, lại nói: “Hoàng Thượng, người xem tiểu rối gỗ này, lúc hắn ở trên đài biểu diễn là cỡ nào hoạt bát đáng yêu, nhưng nếu như không có người ở đằng sau kéo dây, nó cũng chỉ là một khối gỗ, một khối gỗ muốn động cũng động không được...”

Nói xong, thái hậu lại một đem dây kéo của con rối gỗ bứt dứt ! .

Rối gỗ nặng nề mà rơi trên mặt đất, đập nát!

Trong lòng Mạc Triều Diêu rung mạnh, hẳn rốt cục biết nguyên nhân thái hậu thỉnh hắn xem cuộc vui. Thái hậu không phải cho hắn xem múa rối, mà là làm cho hắn đến xem màn diễn 『 đập rối gỗ 』 này!

“Hoàng Thượng, khí hậu gần đây chuyển lạnh, người phải cẩn thận nhiều hơn...”

Khi thái hậu nói những lời này, ánh mắt nàng nhìn Mạc Triều Diêu, âm trầm đến đáng sợ.

Hôm sau, Mạc Triều Diêu sớm đi tới Trường Thọ Cung của thái hậu, còn mang đến một kiện lễ vật, một cái chim chỏ.

Miệng chim màu vàng, ánh mắt đen to như hạt đậu, lông chim xanh biếc, phi thường đáng yêu. Bất quá trên một bên chân của chim nhỏ, lại cột một sợi dây thừng, đầu khác của sợi dây ở trong tay Mạc Triều Diêu.

Mạc Triều Diêu cười tủm tỉm đi đến bên người thái hậu, một bên trêu đùa chỉ con chim, một bên bày bộ dáng phục tùng nhẹ giọng nói: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

Thái hậu cười lạnh hai tiếng, hỏi: “Hoàng Thượng mang theo chim vội tới Bôn cung thỉnh an, là có ý gì?”

Mạc Triều Diêu thần thái tự nhiên địa cười nói: “Con chim nhỏ này, nhi thần đã nuôi vài năm, nhưng buổi sáng hôm nay, lông chim đột nhiên bị hư, chim này ở trong cung thanh tịnh nơi nơi bay loạn, tiểu Trúc tử phải mất rất nhiều sức mới lấy được, dùng dây thừng cột lại.”

Thái hậu tiếp tục cười lạnh, chờ Mạc Triều Diêu tiếp tục nói tiếp.

“Nhi thần vốn tưởng rằng, chim này nuôi nhiều năm như vậy, hẳn là mến chúa. Nhưng ai ngờ đến, lông chim bị hư, nó bay loạn lung tung.” Mạc Triều Diêu than nhẹ vài hớp, lắc đầu.

Đột nhiên, Mạc Triều Diêu lại chặt đứt dây thừng đang buộc chim nhỏ!

Con chim vỗ cánh phịch phịch hai cái, bay ra cung điện, thẳng hướng tận trời!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Con chim cất cánh thiếu chút nữa bổ nhào vào mặt thái hậu, khiến thái hậu hoảng hốt thét lên, nhưng mà đúng lúc này, lại truyền đến Mạc Triều Diêu đích thân âm: “Mẫu hậu ngày hôm qua cho nhi thần xem rồi gỗ, rồi gỗ kia vốn là vật chết, không có dây thừng đương nhiên không thể động; nhưng hôm nay là một con chim, nó sống, không có dây thừng, nó mới bay cao được.”

Thái hậu rốt cục hiểu được ý tứ trong lời nói của Mạc Triều Diêu, ánh mắt như ưng thẳng tắp nhìn chăm chăm Mạc Triều Diêu.

Nhưng mà sắc mặt Mạc Triều Diêu vẫn không đổi sắc, khom người nói từ biệt: “Mẫu hậu, nhi thần cáo lui.”

Nói xong, Mạc Triều Diêu liền xoay người rời đi, mà thái hậu tất bật tức giận đến cả người phát run, mười ngón chặt lại, cắn răng nghĩ thầm: “Hoàng Thượng, ta thật muốn nhìn cánh của người có bao nhiêu cứng rắn, có thể bay ra khỏi lòng bàn tay của ta!”

Sau khi Mạc Triều Diêu rời khỏi Trường Thọ Cung, hắn cũng không trở về tẩm cung của mình, mà là đi Văn Tuyên Các tìm Kỳ Thừa Uyên, đem chuyện này hôm nay kể lại cho Kỳ Thừa Uyên nghe.

Kỳ Thừa Uyên nghe xong bị dọa sợ đổ một trận mồ hôi lạnh, thanh âm run rẩy nói: “Hoàng Thượng, người lần này rất xúc động...”

“Trẫm đã muốn nhịn đã lâu rồi, lần này nói ra, thật sự là đại khoái nhân tâm. Đến, Thừa Uyên, bồi trẫm uống rượu chúc mừng!”

“Hoàng Thượng!” Kỳ Thừa Uyên một phen đoạt ly rượu của Mạc Triều Diêu qua, “Hiện tại không phải thời điểm chúc mừng!” Cảnh giác hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, lúc này mới hạ nhỏ giọng nói, “Thái hậu nhất định sẽ nghĩ cách đối phó người, người phải cẩn thận.”

“Ha ha.” Mạc Triều Diêu chỉ cười không nói.

“Hoàng Thượng...” Kỳ Thừa Uyên lo lắng vô cùng, trái tim lo lắng đến muốn bẻ, “Hoàng Thượng, người đã nhịn nhiều năm như vậy, còn sao còn để tâm chút việc nhỏ này? Hiện tại thời cơ chưa tới, người liền cùng thái hậu lật mặt, này...”

“Thừa Uyên.” Mạc Triều Diêu đánh gãy lời Kỳ Thừa Uyên, buông xuống ly rượu, “Thời cơ đã đến.”

“Cái gì?”

“Thời cơ... Đã đến.” Mạc Triều Diệu ngẩng đầu, cùng ánh mắt Kỳ Thừa Uyên đối diện, tin tưởng mười phần nói, “Người còn nhớ rõ chuyện lần trước trẫm ra cung, A Ly vì trẫm cần một mũi tên chứ?”

“Đương nhiên nhớ rõ.” Bất quá cái đó và thời cơ có quan hệ gì? .

“Sau khi A Ly vì trẫm cần một mũi tên, là một gã ảnh vệ thuộc hạ của Đông Vân Tường Thụy đưa A Ly hồi cung cứu trị. Thời điểm đó, vì có thể thuận lợi tiến vào cửa cung, ảnh vệ kia kêu trẫm phải đưa một tín vật.”.

“Tín vật? Như thế nào cho tới bây giờ chưa nghe người nói?” Kỳ Thừa Uyên chấn động, bởi vì tín vật để thuận lợi tiến vào hoàng cung, nhất định phi thường quý trọng. Mà Mạc Triều Diệu cư nhiên dễ dàng liên giao cho một ảnh vệ như vậy, hơn nữa sau khi hồi cung, cũng không kể cho người khác.

“Ta sợ bị người truy vấn mà...” Mạc Triều Diệu cười hi hi nói, “Bởi vì tín vật kia thật sự phi thường quý trọng.”

“Là cái gì?” Tim Kỳ Thừa Uyên treo tới cổ họng mất.

“Là hồ phù...” Mạc Triều Diệu trộm nhìn nhìn sắc mặt Kỳ Thừa Uyên.

“Cái gì!” Kỳ Thừa Uyên nghe xong quả thực nghĩ muốn muốn té xỉu, “Đây chính là tín vật điều binh đó! Người sao có thể tùy tiện giao cho người khác!”

“Bởi vì tình huống lúc ấy khẩn cấp, trẫm tùy tay vừa sờ, liền đụng đến thôi...”.

“Người không có việc gì đem hồ phù mang theo trên người làm gì nha!” Kỳ Thừa Uyên có xúc động muốn hành vua đích, hồ phù kia chính là tín vật quan trọng để điều động quân đội nha!

“Đây là thói quen tốt mà trẫm dưỡng thành từ nhỏ.” Mạc Triều Diệu nói có chút đắc ý dào dạt, “Bởi vì trẫm tùy thời làm tốt chuẩn bị nghênh đón chính biến cung đình, nếu thái hậu cùng Thừa tướng đem trẫm đuổi khỏi cung, mang theo hồ phù, nếu vận khí tốt, có lẽ còn có thể điều một ít binh mã tự vệ. Nhưng là ai ngờ đến, ảnh vệ của Đông Vân Tường Thụy kia, lại mang theo hồ phù liền biến mất...”.

“Hoàng Thượng nha...” Kỳ Thừa Uyên thật muốn khóc, “Đã đánh mất thứ quan trọng như vậy, người nên nói sớm một chút chứ.”

“Tái ông mất ngựa, yên biết phi phúc(1).” Mạc Triều Diệu an ủi Kỳ Thừa Uyên nói, “Cho bọn họ cầm hồ phù, có lẽ là một chuyện tốt.”

_Tái ông mất ngựa, yên biết tri phúc : họa phúc khôn lường.

“Làm sao có thể! Khó trách mấy ngày trước Đông Vân Tường Thụy vội vàng cáo từ, trở về Đại Lý, nguyên lai là như vậy... Đại Lý mặt ngoài tuy rằng cùng Hi Tương cùng hòa bình, nhưng sau khi bọn hắn bình định Nam Cương rồi, mục tiêu kế tiếp sẽ là Hi Tương chúng ta nha. Lần này Hoàng Thượng người càng làm đem hồ phù giao cho bọn hắn, chẳng khác nào cho bọn họ một cơ hội lớn gây sóng gió!”

“Nhưng là, cơ hội để bọn họ gây sóng gió, cũng là cơ hội trẫm nha.”

“Hoàng Thượng không phải là muốn...” Sắc mặt Kỳ Thừa Uyên càng ngày càng khó coi, hắn đã ảm ảm đoán được tính toán của Mạc Triều Diệu.

“Đúng vậy.” Mạc Triều Diệu tin tưởng gấp trăm lần nói cho hắn biết, “Trẫm muốn thân chinh Đại Lý!”

“Thân chinh Đại Lý...”

Kỳ Thừa Uyên theo bản năng lập lại một lần, không phải không thừa nhận, đây thật là một cơ hội tốt để triển lãm tài hoa, tạo lập hoàng uy. Nhưng quá mức mạo hiểm, thắng đương nhiên là tốt, nhưng lo sợ, nếu như thua hậu quả thật không tưởng tượng nổi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Ở nơi khác, thái hậu vội vàng cho mời Thủy Thừa Tướng đến, hai người trong Trường Thọ cung mật đàm.

Thái hậu nhíu mi nói: “Ca ca, Hoàng Thượng muốn phản. Lúc trước căn bản không nên lưu lại nghiệt chủng kia. Bồn cung nuôi hắn hai mươi một năm, không nghĩ tới lại là nuôi ong tay áo.”

Nhưng mà Thủy Thừa Tướng để ý lại là một vấn đề khác, chỉ nghe hắn bẩm báo nói: “Thái hậu, Hoàng Thượng như thế nào tạm thời không bàn đến, vì thần vừa mới nhận được quân báo. Nói là Đại Lý đột nhiên tác loạn, đã sắp công phá Chiêu Nam thành.”

“Điều này sao có thể! ?” Thái hậu kinh ngạc đến thiếu chút nữa đứng lên.

“Vi thần cũng hiểu được rất khó tin, nhưng nghe nói quân Đại Lý không biết sao lại có được hổ phù Hi Tương, bọn họ dùng hổ phù điều quân đội đóng trong thành đi, dễ dàng liền phá thành . Hơn nữa...” Thủy Thừa Tướng hạ giọng nói, “Thái hậu biết không, Đại Lý cư nhiên lại xưng là『đuổi phản nghịch trợ chính tông, khôi phục vương thất.』vi thần nghĩ, Trần phi nhất định đem chuyện hai mươi năm trước, nói cho Đại Lý vương. Đại Lý vương chỉ sợ muốn trợ giúp cháu của hắn lên làm hoàng đế.”

“Điều đó không có khả năng!” Thái hậu sắc mặt trắng bệch, “Trần phi đã biết, con của nàng đã chết, lúc trước nàng tận mắt thấy thi thể đứa nhỏ !”.

“Thái hậu...” Thủy Thừa Tướng nhíu mi nói, “Nếu Đại Lý vương thật sự có tâm phải cướp vương quyền Hi Tương ta, hắn tùy tiện ở đâu đó tìm cái đứa nhỏ mà nói là năm đó Trần phi sinh hạ , nói là long loại là được nha.”

“Đúng vậy nha, Bồn cung như thế nào không nghĩ tới...” Thái hậu thực nóng nảy, “Ca ca, kia làm sao bây giờ?”

“Thái hậu đừng vội, ngày mai lâm triều, vi thần sẽ đem việc Đại Lý tạo phản công bố triều thần. Mà vi thần hiện tại đến Trường Thọ cung, chính là muốn hỏi ý thái hậu một chút, lần này rốt cuộc nên phái người nào xuất chinh?”.

“Ca ca định đoạt đi.” Thái hậu đầu đầu như nứt ra, cái gì cũng không nghĩ được .

“Theo ý vi thần...” Thủy Thừa Tướng nói, “Không bằng cho Hoàng Thượng thân chinh.”

“Thân chinh?”.

“Đúng vậy. Thái hậu chớ quên, thân phận chân chính của hoàng thượng, chính là con của Trần Phi nha. Nếu hiện tại Hoàng Thượng muốn phản, không bằng để cậu chú bọn họ tự giết lẫn nhau.”.

“Đều là tại ca ca năm đó bảo ta lưu đứa bé kia một mạng, kết quả nuôi ong tay áo.”.

“Đó cũng là vì địa vị nơi hậu cung của người suy nghĩ, nếu sinh hạ thái tử, người liền ỏn tọa thái hậu. Ai kêu năm đó người thật kém, lại sinh một nữ nhân.”.

Đúng vậy, Mạc Triều Diệu cũng không phải con thái hậu. Năm đó thái hậu sinh chính là một nữ anh, hơn nữa hiện tại đã trở thành con của ca ca của nàng Thủy Thừa Tướng —— cũng chính là Vinh Nghĩa quận chúa.

Vinh Nghĩa quận chúa mới là con gái ruột của thái hậu .

Hai mươi một năm trước, thái hậu cùng Trần phi đồng thời mang thai, Trần phi sinh ra hoàng tử, nhưng lại nói dối là sanh non, nàng đem tiểu hoàng tử giao cho Niếp Nguyên Trinh bế đi. Sau đó Niếp Nguyên Trinh vì tránh né đuổi giết, tìm một đứa bé sinh ra không lâu làm thế thân, giết chết về sau giao cho thái hậu, hoàng xưng là con của Trần phi . Thái hậu đương nhiên biết Niếp Nguyên Trinh đang lừa nàng, ở mặt ngoài nàng giả bộ tin, nhưng vẫn ngầm phái người ở tiếp tục truy tra.

Cuối cùng, bọn họ từ trong tay Niếp Nguyên Trinh cướp được tiểu hoàng tử chân chính.

Thái hậu vốn định giết tiểu hoàng tử, nhưng bị Thủy Thừa Tướng ngăn cản. Hắn nói vì cùng cố địa vị hậu cung, không bằng sẽ tiểu hoàng tử trở thành con của mình nuôi lớn, ngày sau kế thừa vương vị. Con rồi hoàng đế này —— cũng chính là Mạc Triều Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Hôm sau lâm triều, chuyện Mạc Triều Diệu thân chinh Chiêu Nam thành nhanh chóng được quyết định.

Thứ nhất vì hoàng đế xưng phong nhận việc, thứ hai Thừa tướng cực lực đề cử.

Cho dù những người khác có ý kiến, cũng chỉ có buồn ở trong lòng không dám nói ra.

Trong quân Đại Lý, có một Hổ Báo Kỳ làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, mà trước đó không lâu vương triều Hi Tương mới huấn luyện một đội quân chuyên môn đối phó bọn họ, cũng chính là chỗ A Ly Uy Vũ Kỳ.

Tuy rằng Uy Vũ Kỳ thành lập chỉ ngắn ngủn mấy ngày, nhưng mọi người trong triều lại đối với nó ký thác vô hạn hy vọng. Cho nên lần Nam phạt này , Uy Vũ Kỳ nhất định sẽ gia nhập. Trải qua chứng thần nhiều lần thương nghị, cuối cùng rốt cục quyết định phái hai huynh đệ Thủy gia, cũng chính là Thủy Du Trần cùng Thủy Du Ngân suất lĩnh hai cánh trái rước, theo Mạc Triều Diệu thân chinh Chiêu Nam thành.

Đại khái vào lúc mặt trời vừa xuống núi, Uy Vũ Kỳ liền nhận quân lệnh theo hoàng đế thân chinh .

Chuyện quá khẩn cấp, cho nên ngày xuất phát cũng định thật sự gần, liền vào ngày mai.

“Không thể nào...”.

Sau khi A Ly nghe cái tin dữ theo, không khỏi nhỏ giọng đánh giá. Y nhìn đứng Thủy Du Trần ở trên kỳ lâu uy phong lẫm lẫm tuyên bố tin tức, hoài nghi đối phương đang nói đùa với y .

Uy Vũ Kỳ này mới thành lập vài ngày ngắn ngủn, ngay cả cái quân quy đều chưa lập ra, cái này lập tức được kêu đi đánh giặc? Có phải rất khôi hài không ?

Chính nghĩ như vậy , Phượng Lê bên cạnh liền bu lại, bám vào A Ly bên tai nhỏ giọng nói: “Như vậy thì tốt rồi, nếu phải xuất chinh, chuyện chúng ta đã thương quân hữu, sẽ không truy cứu .”

A Ly cũng nghĩ vậy, y cùng Phượng Lê ở trong phòng diện bích bị giam suốt hai ngày, vừa rồi mới được thả tra. Vốn Bạch Thiên Lý nói phải giam bọn họ ba ngày, nhưng bởi vì Thủy tướng quân đột nhiên có chuyện quan trọng gì đó cần phải tuyên bố, lúc này mới thả ra. Không nghĩ tới tin quan trọng này, đúng là gọi bọn họ xuất chinh! ! .

“A, đúng rồi.” A Ly đột nhiên nhớ tới, hỏi Phượng Lê nói, “Cánh trước là chúng ta, kia cánh trái phải.”

“Là Thủy Du Ngân Thủy tướng quân nha.” Mặt Phượng Lê đỏ hồng thấp giọng nhắc.

“Nga, đúng rồi đúng rồi, chính là hấn.” A Ly lúc này mới nhớ tới, vỗ tay kêu một tiếng, “Thật tốt quá!”

Như vậy Phượng Lê liền có cơ hội nhìn thấy Thủy Du Ngân ..

A Ly vừa dứt lời, Bạch Thiên Lý liền ra phía sau y, hung hăng giẫm lên A Ly một cước!

“Ồi!” A Ly tránh không kịp, bị giẫm lên đầu quá, quay đầu oán hận trừng mắt buồng ngu hấn.

Bạch Thiên Lý nghiêm trang giáo huấn A Ly nói: “Tướng quân đang tuyên bố sự tình, người phải thành thành thật thật nghe, miệng thì thầm làm gì!” .

A Ly tự biết đuối lý, cúi đầu, nhưng trong lòng vẫn là không phục, âm thầm đem Bạch Thiên Lý thoá mạ một chút.

Mà lúc này, chỉ nghe Bạch Thiên Lý ở phía sau y, lầm bầm lầu bầu bàn nói: “Hai vị Thủy tướng quân này, tuy rằng tài lãnh binh đánh giặc đều rất có bản lĩnh, nhưng nếu cho hai người bọn họ cùng xuất chinh...” .

“Làm sao vậy?” A Ly kim lòng không đậu quay đầu lại hỏi.

Ngoài ý muốn, Bạch Thiên Lý không giáo huấn y, mà ra vẻ có chút lo lắng nhỏ giọng nói: “Đương nhiên chỉ là nghe đồn mà thôi, nói quan hệ huynh đệ của hai người bọn họ vẫn không tốt. Thủy Du Trần hướng đông, Thủy Du Ngân liền nhất định sẽ đi tây. Cho hai người bọn họ xuất chinh... Có thể hay không...”

“Một khi đã như vậy, triều đình vì cái gì lại an bài như vậy?” A Ly tò mò.

Nhưng mà Bạch Thiên Lý lại lắc đầu đi xa , không có tái trả lời.

“Phượng Lê, người có biết hay không?” A Ly nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi Phượng Lê.

Nếu Phượng Lê là người ủng hộ Thủy Du Ngân, nên biết việc này mới đúng.

Quả nhiên, chỉ thấy Phượng Lê ghé vào tai A Ly, nhỏ giọng nói: “Tuy rằng quan hệ hai người bọn họ không tốt, nhưng triều đình phái bọn họ xuất chinh, cũng không ngoài ý muốn. Chỉ sợ là do Thủy Thừa tướng giựt giây quyết định .”

“Thủy Thừa tướng? Cha bọn họ ?”

“Àn.” Phượng Lê gật gật đầu, “Người nghĩ nha, nếu để Thủy Du Ngân cùng Thủy Du Trần cùng đi, công lao đều là Thủy gia bọn hấn nha. Nước phù sa không lưu ngoại nhân điển thôi.” .

“Nga, thì ra là thế.” A Ly cuối cùng hiểu được .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Hành quân mệt thì có một chút, bất quá phong cảnh trên đường cũng không tẻ lắm.

A Ly cùng Phượng Lê vừa đi vừa nói chuyện phiếm, cảm giác tựa như đang đi bộ, cũng không biết là có bao nhiêu mệt. Lần đầu tiên gia nhập chiến tranh thời kì vũ khí lạnh, A Ly trời sinh so với người bình thường có thần kinh thô một chút, không có bao nhiêu sợ hãi, ngược lại cảm thấy phi thường hiếu kỳ.

Lần này xuất chinh đến Chiêu Nam thành, Hi Tương xuất động ba mươi vạn đại quân, trong đó hai cánh quân tiền tả của Uy Vũ Ky, đại khái chiếm một vạn.

Mà Đại Lý quân đại khái hai mươi vạn, lưu năm vạn đóng tại bên trong Chiêu Nam thành, còn mười lăm vạn lại tiếp tục hướng Bắc tiến công. Cho nên đoàn người Mạc Triều Diệu không thể không xuất đại bộ phận binh lực, đi kèm hăm bốn họ tiếp tục lên phía Bắc.

Vì thế quân binh Hi Tương chia làm hai đường, một đường là Thủy Du Ngân suất lĩnh đi Bắc lộ, một đường là Mạc Triều Diệu cùng Thủy Du Trần suất lĩnh đi nam lộ công thành.

A Ly cùng Phượng Lê thuộc tiền cánh, cho nên đi chính là Nam lộ, đến Chiêu Nam thành.

Cách Chiêu Nam bảy mươi dặm, quân Hi Tương hạ trại.

A Ly mới vừa cùng đội hữu đem lều trại bày hảo, nằm ở bên trong màn, ngay cả mắt còn chưa kịp nhắm lại nghỉ ngơi một chút, đã thấy có người vén rèm mà vào. Xem trang phục người nọ, chắc là người có chút thân phận. A Ly đang buồn bực, chợt nghe người nọ ở bên tai mình nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng muốn gặp người.”

“Gặp ta?” A Ly giật mình.

“Mau đi theo ta.” Người nọ không có giải thích nhiều, xoay người đi ra ngoài, A Ly không có cách nào, đành phải theo đi ra ngoài.

Người nọ đem A Ly đưa vào trú doanh ở vị trí trung tâm, chỗ vương trưởng.

A Ly vạch màn đi vào, thấy Mạc Triều Diệu đang phi thường nhàn nhã mà nằm ở trên giường ăn nho, nhìn thấy A Ly tiến vào, vội vàng hướng y vẫy vẫy tay, cười hi hi hỏi: “Thế nào? Vất vả sao? Lại đây ăn cây nho nha.”

“Miễn.”

A Ly tùy tiện tìm ghế dựa ngồi xuống, hai tay chống má, nhìn hoàng đế Mạc Triều Diệu không có nửa điểm giống hoàng đế cách đó không xa, “Cũng đã hạ trại, người không tìm chút quân sự tướng quân lại đây thương thảo đại kế công thành một chút, tìm ta tới đây làm gì?”

“Cùng người thương thảo đại kế công thành nha.” Mạc Triều Diệu nói giòn.

“Cùng ta?!” Điều này sao có thể! Phụng diện tác chiến, sinh viên đại học như mình không có nửa điểm kinh nghiệm nha.

“Người xem bên ngoài.” Mạc Triều Diệu đứng lên, vén rèm lên cho A Ly xem.

A Ly từ trong liềm phùng liếc mắt một cái nhìn lại, chỉ thấy Thủy Du Trần đang chỉ huy rất nhiều nhân mã, đều đang chuẩn bị xe đá cùng thang.

“Hắn thật đúng là phái hành động nha...” A Ly nhỏ giọng địa lầm bầm, xem tư thế Thủy Du Trần này, chỉ sợ tính toán chấm nhất là ngày mai sẽ bắt đầu công thành.

“Vì cái gì tất cả mọi người nóng vội như vậy chứ?” Mạc Triều Diệu có chút tiếc nuối, gặng dừ nói, “Khó được các người lớn cho chạy xa như vậy, nghỉ cũng chưa nghỉ ngơi một chút, lập tức sẽ khai chiến...”

“Hi hi, người sợ nha?” A Ly vừa thấy Mạc Triều Diệu chính là một nụ cười như đóa hoa nở rộ trong nhà kính, chưa thấy qua việc đời, vì thế tự cho là đúng theo sát hần giải thích, “Việc này của Thủy tướng quân gọi là làm thừa lúc nhiệt làm nghề rèn, phải thừa dịp quân tâm chưa lửa, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái công phá Chiêu Nam thành!”

“Chính là...” Mạc Triều Diệu bĩu môi, ở bên tai A Ly nhỏ giọng nói, “Ta sợ thất bại da.”

“Người thân là tướng quân tại sao có thể nói lời như thế!”

“Người xem phía trên.” Mạc Triều Diệu chỉ chỉ không trung.

A Ly ngẩng đầu vừa thấy, chỉ thấy một con chim diều màu đen, đang giương cánh bay lượn ở phía trên doanh địa bọn họ.

Tiếng Mạc Triều Điều lại vang lên, nghiêm nhiên nghiêm túc nói: “Ứng là tượng trưng không rõ , cho nên —— chúng ta nhất định sẽ thua!”

Đầu A Ly toát ra hắc tuyến, phản bác nói: “Ai nói ứng điềm xấu , đây chính là vật tượng trưng cho Pha-ra-ông vua Ai Cập , cũng là tượng trưng của Mĩ Quốc, may mắn vô cùng! Ngươi không được trù chúng ta thất bại! Đối với mình không có một chút lòng tin, sao lãnh binh đánh giặc nha!”

“A? Pha-ra-ông vương, Mĩ Quốc... Là gì?”

Trong lời nói của A Ly xuất hiện nhiều danh từ mới làm Mạc Triều Điều không hiểu.

“Àn...” A Ly lo lắng làm sao giải thích cho Mạc Triều Điều, “Àn, cái gọi là 『 Pha-ra-ông vương 』 là một vị vua, cái gọi là 『 Mĩ Quốc 』 là một đất nước. Được rồi, không nói này, ngươi hiện tại không nên trốn ở chỗ này nhàn hạ, mà hãy đi ra ngoài ủng hộ một chút sĩ khí binh lính !”

Nói xong, A Ly liền đem Mạc Triều Điều kéo ra ngoài màn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

“Không cần a.” Mạc Triều Điều ôm lấy cây cột của liêu trại, chết sống không buông.

“Ngươi rút cuộc có ý thức cùng địch nhân quyết một trận tử chiến hay không!” .

A Ly thấy có kéo hắn cũng không nhúc nhích, đành chống nạnh, giáo huấn hắn.

Mạc Triều Điều giả bộ dạng đáng thương làm bộ lau nước mắt .

Đúng lúc này, con điều hâu trên bầu trời kia đột nhiên kêu to vài tiếng. Tiếng kêu của nó làm cho A Ly nhớ lại một chuyện... A Ly cảm thấy hình như lúc trước, mình đã từng nghe qua tiếng ứng giống thế....

—— đúng rồi!

A Ly nghĩ tới, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn phía không trung, y nhận ra con điều hâu kia. .

—— nó là Thất Thất!

Là Đại Lý Hồ Báo Kỵ Đô thống thiên thương dưỡng địch trinh sát binh sủng vật kiêm đưa con.

Nếu Thất Thất ở trong này, đã nói lên thiên thương đã ở phụ cận. Như vậy... Chẳng lẽ lần này đóng ở chiêu nam thành địch quân đội không phải khác cái gì không chính hiệu, mà là Đại Lý Hồ Báo Kỵ? !

“Thất Thất...”

A Ly theo bản năng niệm ra tên này, Mạc Triều Điều giật mình hỏi han: “Ngươi biết con điều hâu này?”

“Không sai biệt lắm đi...” A Ly hàm hàm hồ hồ mà trả lời, bởi vì y cùng con điều hâu kia cũng chỉ là gặp mặt một lần mà thôi.

—— bất quá, nếu đối phương là Hồ Báo Kỵ, chiến công thành này nhất định phi thường vất vả!

Đột nhiên nhớ tới Mạc Triều Điều mới vừa nói cái gì ứng là tượng trưng điềm xấu, chẳng lẽ là ám chỉ Hồ Báo Kỵ?

Không có khả năng, không có khả năng... A Ly lập tức lắc đầu phủ quyết ý tưởng vớ vẩn này, nghĩ thầm Mạc Triều Điều nhất định chỉ là đơn thuần tà thuyết mê người hoặc chứng thôi... Đóa hoa trong nhà ẩm kia làm gì có kiến thức để nói! Nhất định thầm nghĩ nên đầu hàng như thế nào!

A Ly mới vừa tưởng tượng như vậy, Mạc Triều Điều đột nhiên kéo cánh tay của y, sát bên tai nhỏ giọng nói: “A Ly, dù sao đánh cũng đánh không thắng, không bằng chúng ta vào thành đầu hàng quên đi, bảo mệnh quan trọng hơn nha!”

“Đừng nói giỡn!” A Ly mới không đồng ý, “Nào có người làm tướng quân như vậy!”

“Không phải giỡn, nghiêm túc đó, đến, mau thay quần áo.” Nói xong, Mạc Triều Điều đem thứ gì đó nhét vào trong tay A Ly.

“Đầu hàng còn thay quần áo?” A Ly bị tức giận đến sôi máu lên, “Mới vừa rồi còn nói thương lượng kế công thành gì đó, kết quả ngươi chỉ là muốn kéo ta đi đầu hàng!”

“Hừ!” Mạc Triều Diêu dè miệng A Ly lại, “Đừng nói lớn tiếng như vậy. Nếu đầu hàng đầu tốt, có lẽ có thể thuận lợi phá thành cũng không chừng...”

“A?” Chưa từng nghe qua có loại cách này.

“Hừ hừ~” Mạc Triều Diêu cái gì cũng không giải thích, chỉ là sờ sờ cằm, lộ vẻ mặt cười gian.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì nha?” Nhìn vẻ mặt cười gian của Mạc Triều Diêu, A Ly không hiểu ra sao.

“Nghe lời ta nói mà chuẩn bị tốt đi. Đến, trước đem quần áo thay đổi.

Mạc Triều Diêu đóng trướng liền* lại, vẫn là lộ nụ cười thần bí kia, thúc bả vai A Ly đích, đưa y đẩy vào giữa phòng. A Ly cúi đầu nhìn bộ quần áo Mạc Triều Diêu kiên quyết đưa cho y, run run rẩy, chỉ nghe 『loạt xoạt』 vài tiếng, mở ra.

_trướng liền : màn hay cửa của liêu trại.

Tuy rằng vật kia đúng là nam trang*, nhưng là bộ nam trang như hoa hồ điệp giống nhau.

_nam trang : quần áo cho con trai.

Sợ vải tơ vàng trên mặt sáng long lanh không tòi, còn khám thiết nhiều phụ tùng bằng châu báu. Nếu mặc thứ này đi dưới ánh mặt trời, mắt mọi người chung quanh nhất định sẽ rụng xuống vì thứ quần áo này. Hơn nữa so với áo giáp mà nói, nơi bại lộ rất nhiều, không chỉ có lộ ra bả vai cùng xương quai xanh, mà ngay cả vật áo cũng phi thường ngắn, miễn cưỡng che khuất hông, nhìn qua rất giống váy ngắn.

Mặc vào loại đồ này đi ra ngoài, không phải thể hiện đang quyến rũ nam nhân sao? !

“Ngươi bảo ta mặc này? !” A Ly đem kia bộ quần áo lần qua lộn lại xem, không dám tin.

“Ân.” Mạc Triều Diêu gật gật đầu, sau đó phi thường nhân nhả mà ngồi ở một bên tiếp tục ăn cây nho của hắn, “Trẫm nhìn chung toàn quân, cũng chỉ có thể tìm A Ly ngươi tới đảm nhiệm trọng trách này.”

“Đảm nhiệm trọng trách này...” Lưng A Ly có chút phiếm lạnh, trực giác nói cho y nhiệm vụ mà Mạc Triều Diêu muốn phân phó cũng không đơn giản.

Chỉ nghe Mạc Triều Diêu nói: “Cái gọi là anh hùng cũng khó qua cửa mỹ nhân, A Ly, trẫm trước mang ngươi đi đầu hàng, sau khi vào thành, ngươi liền sử xuất bản lĩnh cả người đi quyến rũ bọn tướng quân, đem bọn họ mê đến thần hồn điên đảo, chúng ta sẽ nhân cơ hội mở cửa thành ra, để quân đội chúng ta tiến vào.”

TBD : chú ý rý!! muốn hiến vợ à ???!! Khôn gr

“Thối hoàng đế! Ngươi rốt cuộc không có tính ngủ? !” .

A Ly tức giận đến thẳng bạo gân xanh, xiết chặt nắm tay, liêu mạng ức chế xúc động muốn nhào lên đập Mạc Triều Diêu một chút.

“Ngươi trước không nên tức giận mà, lần này có thể thành công hay không, toàn dựa vào tư sắc của A Ly của ngươi... Uy, uy... A Ly ngươi làm gì? Không cần lại đây... Ngươi giờ lên nắm tay muốn làm gì... Trẫm rất sợ đau, oa oa... Trẫm biết sai lầm rồi, trẫm chỉ là nói giỡn, thật là nói giỡn nha, oa oa, cứu mạng nha!” .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

“Hoàng Thượng yên tâm, tiểu nhân hiểu được.” Bạch Thiên Lý ôm quyền thi lễ.

“Ừ, trẫm biết Tiểu Bạch ngoan nhất, nghe lời trẫm nhất, tuyệt không giống người...” Mạc Triều Diêu cười tùm tùm sờ sờ đầu Bạch Thiên Lý, nhưng khi nói đến 『có người』, lại quay đầu liếc A Ly.

Như thế, 『có người』trong câu nói kia chỉ chính là ai, liền rõ ràng .

“Hoàng Thượng...” Bạch Thiên Lý bị Mạc Triều Diêu âu yếm đến mồ hôi đầu đầy. .

A Ly nhìn động tác Mạc Triều Diêu sờ Bạch Thiên Lý, quả thực như vua đang sờ đầu chó.

“Hai người các người...” A Ly kéo dài thanh âm, hơi hơi nheo mắt, khoanh tay đi đến bên người hai người, làm ra một bộ dáng cao thâm, cất cao giọng hỏi, “Có phải là có chuyện gì gạt ta hay không? Cái gì gọi là 『nhìn chăm chú một chút』, cái gì lại bảo 『theo kế hoạch lúc trước』, ư? Thành thật khai báo!”

“Dám đối với Hoàng Thượng vô lễ! Đi ra ngoài phạt chạy năm mươi vòng! Không cho ăn cơm chiều!” Bạch Thiên Lý nói những lời này thuần túy là phản xạ có điều kiện, nhưng đã quên nơi này không phải bắc đại doanh, căn bản không có sán vật cho A Ly chạy vòng.

“Hừ!” A Ly hất đầu sang một bên, không thèm để ý hân.

“Quên đi quên đi...” Mạc Triều Diệu vội vàng tiến lại giải hòa, “Tiểu Bạch, ngươi xem ngươi luôn tức giận, đầu sắp bạc hết rồi; còn có A Ly, ngươi cũng không nên làm lấy với Tiểu Bạch, nếu không phải hân, ai ở bên trong Uy Vũ Ky chiếu cố ngươi nha?”

“Hân ở bên trong Uy Vũ Ky chiếu cố ta? !” A Ly quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, cho tới bây giờ y chưa từng biết mình ở chỗ nào đã nhận ân huệ của Bạch Thiên Lý, bị khi dễ thì có!

Mạc Triều Diệu nói: “Trẫm vốn muốn kính nhờ một tướng quân tới chiếu cố ngươi, nhưng ai ngờ các tướng quân đều là thủ hạ của Thủy Thừa tướng, cho dù nhờ cũng không được dùng. Cho nên, trẫm cuối cùng chỉ có thể nhờ Tiểu Bạch giáo úy tới chiếu cố ngươi. Trẫm phải mất rất nhiều công sức, mới đem ngươi cho đội của hân nha.”

“Ta tình nguyện không cần hân chiếu cố!” A Ly giận dữ. Nghĩ thầm, y đã bị Bạch Thiên Lý chiếu cố, tất cả đều là dùng cách xử phạt về thể xác cùng giam giữ, chiếu cố như vậy người tài nào ham!

“A Ly ngươi tại sao có thể nói như vậy? Tiểu Bạch có điểm nào có lỗi với ngươi?” Mạc Triều Diệu lau lau khóe mắt, vì Bạch Thiên Lý bất bình.

“Hân đương nhiên có lỗi với ta! Lúc ta vừa mới vào Uy Vũ Ky, chính là hân nói ta chen ngang!” A Ly vạch trần hành vi phạm tội của Bạch Thiên Lý.

“Chen ngang vốn không đúng mà, Tiểu Bạch, ngươi làm tốt lắm.” Mạc Triều Diệu khen ngợi Bạch Thiên Lý.

“Sáp... Chen ngang tuy rằng không đúng...” A Ly chính là không chịu nhận sai, “Nhưng... Nhưng là, sau lại có thật nhiều người vây lại, thiếu chút nữa liền đánh nhau.”

“Thiếu chút nữa đánh nhau chính là còn chưa đánh nhau mà. Huống hồ những người đó cũng không phải Tiểu Bạch gọi tới, là bọn hân tự nguyện đứng ra nha. Xem ra là hành vi chen ngang của A Ly ngươi khiến mọi người phản nộ.” Mạc Triều Diệu nghiêm trang ngắt lời.

“Nhưng... Nhưng...” Bị Mạc Triều Diệu vừa nói như thế, A Ly cảm thấy giống như quả thực là mình có sai trước, nhưng là ——

“Đúng rồi, hân còn xé nát áo ngủ của ta!” A Ly chỉ vào cái mũ Bạch Thiên Lý.

“Vậy càng không thể trách Tiểu Bạch rồi. Hân là vì tốt cho ngươi.” Mạc Triều Diệu thay Bạch Thiên Lý giải thích, “Ngươi ngẫm lại tình huống lúc đó, Thủy Du Ngân tự mình ra mặt thay ngươi giải vây, nhóm người ủng hộ hân sẽ không vừa mắt, cân nhắc phải như thế nào giáo huấn ngươi một chút. Nếu để cho bọn họ khuyñh sào xuất động*, kia cũng không phải là một bộ quần áo liền có thể giải quyết, nói không chừng sẽ đem giường của ngươi đều hủy đi. Cho nên Tiểu Bạch mới có ý làm trò trước mặt mọi người, khi dễ ngươi một chút, xé y phục của ngươi, như vậy những người đó sẽ cho rằng, ngươi bị giáo úy khi dễ, cuộc sống sau này khẳng định khó qua. Bọn họ sẽ không mạo hiểm nguy hiểm bị xử phạt, đối với ngươi xuống tay. Ngươi thật sự là không nhìn được lòng người tốt nha...”.

_khuyñh sào xuất động : đánh hội đồng đó.

“Ngươi sao lại biết điều này!” A Ly cảm thấy thật khó mà tin được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Đương nhiên là Tiểu Bạch nói cho ta biết nha. Nhất cử nhất động của ngươi ở trong doanh trại, ta đều rành mạch đó”.

“Hừ! Ngươi giám thị ta!”.

“Không có! Trẫm là đang bảo hộ ngươi mà. Nếu như không có Tiểu Bạch làm tấm gỗ cho ngươi, ngươi đã sớm bị thương.”

“Nhưng, nhưng...” A Ly vẫn là không phục, “Nếu là tấm mộc, vậy chuyện hân phạt ta chạy năm mươi vòng làm sao giải thích?”

“Có sao có sao? A Ly ngươi có phải nhớ lầm không? Tiểu Bạch rõ ràng chỉ phạt ngươi chạy mười vòng, là chính ngươi tích cực chủ động yêu cầu muốn

chạy năm mươi vòng nha. Huống hồ ngày đó người ngủ trễ đã không đúng, ăn vụng bánh bao trong doanh trại lại sai càng thêm sai, bị xử phạt chút cũng là đúng nha. Đúng không, Tiểu Bạch?”

Nói xong, liền hướng Bạch Thiên Lý bên cạnh giường cầm lên, khi đó A Ly thật sự rất sợ Bạch Thiên Lý sẽ 『gâu』 một tiếng trả lời.

“Coi như người nói đúng!” A Ly không chỉ có buồn bực, hơn nữa đỉnh đầu cũng bắt đầu bốc khói, “Vậy chuyện hấn bắt giam ta thì xử sao?”

“Này thật sự là án oan ngàn đời nha...” Mạc Triều Diêu khóc ngày cào đất, còn kém không có nhuộm dầm không khí của tháng sáu đỏ tuyệt*, “Tiểu Bạch căn bản không có ý giam người, là 『chính người』 dùng giấy đem hấn đập đến đầy máu tươi, sau đó lại là 『chính người』 phẩn đầu quên mình mà vọt tới phòng diện bích đó thôi!”

_ tháng sáu đỏ tuyệt : thường để chỉ những án oan.

“Kia ta cũng là... Kia ta cũng là...” A Ly có chút nói không lại Mạc Triều Diêu, “Kia ta cũng là lo lắng cho Phượng Lê thôi... Vô luận nói như thế nào, hấn giam Phượng Lê chính là không đúng! Còn ý đồ giam ba ngày! Ngày đó người bị khi dễ rõ ràng chính là Phượng Lê!”

“Nhưng người động thủ trước cũng là Phượng Lê nha, hấn trước mắt bao người đem người khác đánh đến ba phần giống người, bảy phần giống quỷ, cho dù nghĩ muốn bao che cũng bao che không được. Huống hồ làm cho Phượng Lê đi phòng diện bích, không phải hại hấn, mà là bảo hộ hấn.”

“Bảo hộ! ?” A Ly hừ mũi một cái, nghĩ thầm : ta nghe người nói nhầm! .

Mạc Triều Diêu nói tiếp: “Người nghĩ nha, Phượng Lê chính là người cùng Thủy Du Ngân một đêm đẹp, chỉ sợ hấn sớm đã bị liệt ở đầu bảng trong danh sách những người cần tiêu diệt của nhóm âm mưu Thủy Du Ngân. Nếu ngày hôm sau còn để Phượng Lê đến sân vật huấn luyện, không phải là đem một con cừu nhỏ vào giữa bầy sói sao? Làm không tốt còn bị mấy tiền bán chết. Cho nên vẫn là phòng diện bích tốt nhất, ít nhất an toàn... Ba ngày sau, những người âm mưu Thủy Du Ngân hấn là đã bình tĩnh chút, sẽ không ghen tị đến lấy mạng Phượng Lê. Kỳ thật trầm cho rằng, ba ngày còn quá ít, ít nhất hấn là giam mười ngày nửa tháng, mới có thể miễn cưỡng vượt qua kỳ nguy hiểm”

“Khả... Khả... Chính là...” .

A Ly hoàn toàn hết lời, y thật không nghĩ tới chuyện còn có nhiều như vậy. Chẳng lẽ trước kia, y thật sự hiểu lầm Bạch Thiên Lý? Trộm liếc Bạch Thiên Lý bên cạnh không rên một tiếng, chỉ thấy hấn giống như bị nói trúng ngượng ngùng, cúi đầu, gương mặt hồng hồng.

A Ly cẩn thận hồi tưởng lại, ngày đó sau khi chính mình chạy hai mươi vòng, là Bạch Thiên Lý cầm thuốc mỡ tổ truyền gì đó của nhà hấn đến, cho mình dùng...

Nghĩ nghĩ, ánh mắt A Ly trừng Bạch Thiên Lý không khỏi dịu xuống.

“Tốt lắm tốt lắm” Mạc Triều Diêu cười tùm tùm, kéo tay hai người qua, chòng nhau, “Nếu hiểu lầm đều đã giải, các người liền bắt tay giảng hòa đi, về sau nhất định phải hào hào ở chung đó.”

Bạch Thiên Lý cùng A Ly liếc nhau, ánh mắt chạm nhau trong giây lát, hai người đều không hẹn mà cùng dĩa cúi đầu, nhìn mũi chân.

Một hồi lâu sau, mới nghe được giọng rất nhỏ rất nhỏ của A Ly âm vang lên: “Trước kia... Cái kia... Là ta hiểu lầm người rồi... Nhưng là, này cũng không thể toàn bộ trách ta, ai bảo bộ dạng người thật không giống người tốt!”

“Ai nói Tiểu Bạch không phải người tốt?” Mạc Triều Diêu cũng không thuận, chỉ thấy hấn

nâng mặt Bạch Thiên Lý lên, hết nặn lại bóp như vát bột mì, lại là nắm, còn nói với A Ly, “Người xem, trầm khi dễ hấn như vậy, hấn lại một chút cũng không tức giận, Tiểu Bạch thật sự là thiên đại người tốt!”

A Ly vừa thấy, quả thế.

Bất quá Bạch Thiên Lý tuy rằng không tức giận, lại mang theo ánh mắt đáng thương, nhỏ giọng nói: “Hoàng... Hoàng Thượng... Mời người... Không cần nào loạn nữa... Ô ô ô...”

A Ly khi dễ Mạc Triều Diêu, Mạc Triều Diêu khi dễ Bạch Thiên Lý, Bạch Thiên Lý lại khi dễ A Ly.

Tuần hoàn xoay vòng này của ba người bọn họ thật thú vị. Cùng lúc ai cũng không chịu thiệt; về phương diện khác, ai cũng chiếm không được tiện nghi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Chờ Mạc Triều Diêu thành công hống A Ly mặc bộ quần áo như con bướm trên đường kia, sau khi hai người đều chuẩn bị sắp xếp, bất tri bất giác sắc trời đã có chút tối sầm .

A Ly nhẹ tay nhẹ chân đi đến rìa liễu, đem mảnh xích lên một chút, nhìn ra phía ngoài liền thấy, bầu trời đêm đã tràn ngập ánh sao. Cách đó không xa mờ hồ còn có thể thấy nhiều ánh lửa, có thể là binh lính tuần tra ban đêm, hoặc là những người đáng thương thêm ca đêm chuẩn bị thiết bị công thành.

Mạc Triều Diêu tự thân xuất mã, đều mấy binh lính bảo hộ hấn đi hết. Sau đó một hàng ba người đều khoác áo choàngđen, lén lút chuồn khỏi doanh địa. Dọc theo đường đi này coi như thuận lợi, cho dù gặp được tình huống ngoài ý muốn, cũng được Bạch Thiên Lý ra mặt dọn dẹp .

Khi Mạc Triều Diêu cùng A Ly bình an lên xe ngựa, cũng chỉ tốn thời gian nửa nén hương

“Hoàng Thượng, mọi sự cẩn thận!”

Bạch Thiên Lý đem dây cương thận trọng giao cho Mạc Triều Diêu, dùng ánh mắt như mẫu thân đưa đứa con ra chiến trường mà ngóng nhìn Mạc Triều Diêu vẫn nhàn nhả như trước.

“Tạm biệt .”

Mạc Triều Diêu cười tủm tỉm phát tay, cầm cương ngựa, bánh xe 『 cộc cộc 』 chuyển động , hướng về Chiêu Nam thành cách đó bảy mươi dặm, Mạc Triều Diêu mang theo A Ly hưng trí ngất ngưởng cao đầu đi vào ổ địch.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Khi xe ngựa đến Chiêu Nam thành, trời đã muộn tờ mờ sáng

Chiếc xe ngựa nhỏ của Mạc Triều Diêu đứng ở sông đào ngoài thành, sĩ binh trên thành lâu hô to hỏi bọn hấn là ai. Mạc Triều Diêu lắc lắc cây trùy trắng nhỏ, nhảy xuống xe ngựa cho thấy ý đồ đến. Bọn lính vừa nghe hoảng để lại dây đầu hàng, tất cả đều hai mặt nhìn nhau, vội vàng phái người vào thành bẩm báo đại tướng thủ thành, cũng chính là một trong các đô thống của Hồ Bảo Kỳ Thiên Thương.

Dưới tường thành, Mạc Triều Diêu một bên chờ tin tức, một bên cùng A Ly ở trong xe nói chuyện phiếm, “Không cần trưng cái bộ mặt đó ra, đến, cười một chút. Đều nói bàn tay không đánh mặt người cười, người trưng cái mặt thôi như vậy khi vào thành, không phải là đòi đánh sao?”.

Nói xong còn cố ý néo hai gò thịt trên mặt A Ly, hướng hai bên lạp, bắt buộc y lộ khuôn mặt tươi cười.

“Đừng làm rộn .”

A Ly hất tay Mạc Triều Diêu ra, tâm phiền ý loạn.

Thân thể mới vừa di động, mấy ngọc châu treo trên người liền 『 leng keng leng keng 』 vang không ngừng, làm cho A Ly hận không thể lập tức đem mấy thứ trang sức này kéo xuống. Đều tự trách mình vừa rồi ở doanh địa mềm lòng, không chịu nổi Mạc Triều Diêu nhéo cùng Bạch Thiên Lý cứng rắn ép buộc, cuối cùng rốt cục thỏa hiệp, bị bắt cái trang bộ đáng gây họa bây giờ.

Chỉ là trên cổ tay, liền một bộ vòng vàng, vòng bạc, trên châu mã não không biết bao nhiêu, chứ nói chi là vòng cổ, đồ trang sức, đủ thứ linh tinh, cũng đủ để gia đình thường dân ăn ngon mặc tốt đến hơn nửa năm

Đầu hàng thì đầu hàng thôi, bày xa hoa chi?

A Ly thở phì phì bĩu môi, đúng lúc này, nghe thấy tiếng thành cửa mở ra. Vội vàng xóc lên màn xe, hướng ra phía ngoàinhìn, nương theo ánh sáng mỏng manh, loáng thoáng nhận ra người dẫn đầu đội ngũ kia—— đúng là Thiên Thương!

“Ngô...”.

Còn chưa kịp phát tiếng sợ hãi, A Ly chỉ kêu một tiếng đau đớn, thắt lưng đột nhiên bị đôi cánh tay cuốn lấy, cả người không tự chủ được ngã về phía sau, ngã vào một cái ôm ấp thom ngào ngạt , ngay cả thời gian kêu sợ hãi đều không có, một cái gì đó mềm nhũn liền thiếp lên trên môi của mình—— là Mạc Triều Diêu cúi người xuống hôn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Vào thành ba ngày, hòa bình vô sự.

Hoàng đế đột nhiên vào thành, quân Hi Tương ngoài thành không dám tùy tiện công thành, chỉ có thể ở trong doanh địa, mấy ngày không có một chút động tĩnh. Mà bên trong Chiêu Nam thành lại một mảnh bình yên, mỗi ngày Mạc Triều Diệu cùng A Ly đều có rượu thơm com ngon hầu hạ đầy đủ, thực sự vui đến quên ngày tháng, không có một chút cảm giác khẩn trương khi đang ở địch doanh.

Trong lúc A Ly rảnh rỗi, liền ép hỏi kế hoạch của Mạc Triều Diệu .

Mạc Triều Diệu bị y làm phiền , chỉ có thể thành thực bẩm báo —— kỳ thật hắn dùng chỉ là kế hoãn binh mà thôi.

Thủ thành dễ công thành khó, Thủy Du Trần vốn toán một tiếng trống làm tăng tinh thần Chiêu Nam thành đoạt lại, nhưng nếu thủ thành đại tướng là những người khác còn không sao, đáng sợ là sợ Hồ Báo Kỳ. Nếu tùy tiện công thành, chỉ có thể thất bại thảm hại. Kỳ thật Mạc Triều Diệu tính là đem Chiêu Nam thành vây quanh mấy ngày, chặt đứt thủy lương* của bọn họ, chờ bọn lính đói đến hoa cả mắt, rồi sẽ công thành.

_ thủy lương : lương thực và nước uống.

Nhưng nếu trực tiếp đi nói kế hoạch với Thủy Du Trần, chắc chắn sẽ bị bác bỏ. Cho nên Mạc Triều Diệu đành phải ra hạ sách này, ít nhất hắn ở bên trong Chiêu Nam thành một ngày, kế hoạch công thành của Thủy Du Trần liền không thể không kéo dài thêm một ngày, thủy lương trong thành cũng ít đi một ngày, phần thắng của Hi Tương cũng liền tăng thêm.

Mà cố ý mang theo A Ly, chỉ là vì kiến thần kinh địch lơ là, làm cho bọn họ đối với mình thả lỏng cảnh giác, không cần điều tra kế hoạch của chính mình. Bằng không Mạc Triều Diệu đang ở hang hổ, chẳng những không thể làm an hùng đánh hổ, ngược lại còn bỏ mạng như trở bàn tay.

“Nga, thì ra là thế.” A Ly gật gù đầu, “Khi nào thì chúng ta trở về nhà?”

Mạc Triều Diệu cười cười, sau đó vươn tay chỉ hướng ngoài cửa sổ.

A Ly theo nơi ngón tay hắn chỉ nhìn lại, chỉ thấy nơi tiếp cận đường chân trời, bay lên một làn khói trắng như sương. Nghĩ thầm , nơi kia giống như chính là doanh địa của quân Hi Tương, nhưng những làn khói kia...

“Đương nhiên là khói bếp.” Mạc Triều Diệu nhìn ra nghi hoặc của A Ly, giải thích cho y, “Khói trắng vô sự, khói đen công thành, nếu dấy lên khói hồng, liền biểu thị có chuyện ngoài ý muốn phát sinh —— đây là ám hiệu của Tiểu Bạch cho chúng ta.”

“Nga, ta hiểu được.” A Ly vỗ tay hoan hô, “Nếu nhìn đến khói hồng, chúng ta nhất định phải rời đi.”

“Đúng vậy.” Mạc Triều Diệu cười nói, “Bất quá nào có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, cho nên cơ hội nhìn thấy khói hồng có thể tính không lớn. Ngược lại là khói đen...” Nói tới đây, nụ cười trên mặt Mạc Triều Diệu dần dần biến mất, vẻ mặt nghiêm túc đứng lên, “Trẫm chỉ sợ là Thủy Du Trần kia không để ý sống chết của trẫm, cương quyết muốn công thành... Đến lúc đó, nếu không thể thuận lợi thừa dịp loạn lạc chạy ra... Mạng trẫm khó bảo toàn...”

Mạc Triều Diệu rên một tiếng, ôm lấy A Ly, “A Ly... Ngươi phải bảo vệ trẫm nha...”

Đầu A Ly đầy mồ hôi, vẻ nghiêm trang khó thấy được vừa rồi của Mạc Triều Diệu, ngay cả một phút đồng hồ cũng duy trì không được, lập tức khôi phục nguyên hình, ôm lấy A Ly không ngừng lau nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Khói hồng đáng sợ nhất, cũng không có không xuất hiện như lời tiên đoán của Mạc Triều Diệu.

Chạng vạng ngày thứ ba sau khi vào thành, hướng mặt trời lặn, trên đường chân trời, dâng lên một mảnh sương khói màu đỏ yêu dị. Ánh chiều tà rực rỡ, tuy rằng xinh đẹp, nhưng Mạc Triều Diệu cùng A Ly thấy cảnh tượng này, không có ai còn có thể cười nổi.

—— Tình hình đột phát !

Đến tột cùng là chuyện gì phát sinh ?

“Làm sao bây giờ?” Thời khắc mấu chốt, A Ly có chút bối rối.

Mạc Triều Diệu trầm mặc một hồi lâu, rốt cục nói ra hai chữ: “Trở về.”

Không quay về nhìn xem, sẽ không thể biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Nhưng là...” A Ly nhủ mảy thật sâu, vào thành dễ dàng ra khỏi thành khó nha.

“Không sao, Tiểu Bạch sẽ ở ngoài thành tiếp ứng ngươi.” Mạc Triều Diệu trình trọng dè xuống bả vai A Ly.

“Cái gì? Tiếp ứng ta? Ngươi sao?” Nghe ý tứ trong lời nói này của Mạc Triều Diệu, hình như là kêu một mình mình trở về nha.

“Chạy trốn quá mạo hiểm, mạng trăm chính là thực trân quý.” Mạc Triều Diệu chân thật đáng tin mà nói.

A Ly rầu rĩ địa nhỏ giọng nói thầm: “Chẳng lẽ mạng của ta cũng rất rẻ sao...”.

Không có thời gian nghe y oán giận, Mạc Triều Diệu đã muốn vươn tay bút kim vàng bạc ngân trên người A Ly xuống, “Ngươi thì sẽ thấy tiền sáng mắt, ngươi dùng mấy thứ này tùy tiện mua chuộc vài người, nói người cùng trăm cãi nhau, trăm tức giận muốn giết ngươi, ngươi sợ hãi muốn chạy trốn, để hắn đưa ngươi ra bên cạnh cửa thành, hắn là có thể gặp phải Tiểu Bạch, hắn sẽ đón ngươi trở về.”.

“Nhưng...” A Ly hành động một mình vẫn có chút sợ, hơn nữa để mình Mạc Triều Diệu tại địch doanh, có chút lương tâm bất an.

“Không quan hệ.” Mạc Triều Diệu dè lại bả vai A Ly, trình trọng giao kết nói, “Trăm không ở bên cạnh ngươi, ngươi nhất định phải hảo hảo bảo vệ mình, tốt nhất đi theo bên người Bạch Thiên Lý, hắn thực an toàn. Còn có, nếu Chiêu Nam Thành bị công phá, ngươi ngàn vạn lần không nên vào thành tìm trăm, trăm tự mình có biện pháp trốn ra.”

Mạc Triều Diệu sợ A Ly rơi vào hiểm cảnh. .

“Chính là, vạn nhất ngươi trốn không thoát được làm sao bây giờ?” A Ly cũng lo lắng đóa hoa trong nhà ấm này. .

“Nhất định có thể ra được, trăm cùng ngươi ước định.” Mạc Triều Diệu nở rộ ra nụ cười xinh đẹp nhất, “Trăm sẽ hướng phía đông mà trốn. Mà ngươi, chỉ cần dúi hướng đông, hướng đông, là có thể thấy trăm.”

“Thật sự?”.

“Thật sự.”

Nhìn biểu tình kiên định của Mạc Triều Diệu, chẳng biết tại sao, A Ly lại cảm thấy được đáy lòng chậm rãi dâng lên một cỗ khủng hoảng không hiểu rõ.

“Hảo!” A Ly quyết định, gõ đồng hồ xuống, đưa cho Mạc Triều Diệu, “Lấy hảo!”

“A?” Mạc Triều Diệu lẩn qua lộn lại mà xem, buồn bực nói, “Vòng tay này thật kỳ quái nha...”

“Là đồng hồ!” Hai hàng lông mày A Ly dựng lên, xoá nạn mù chữ cho hắn, “Dù sao đây cũng là cái đồng hồ mà ta thích nhất, ngươi nếu nuốt luôn không trả lại cho ta, cho dù ngươi biến thành quỷ, ta cũng sẽ tìm ngươi đòi về!”.

Nghe vậy, Mạc Triều Diệu hiểu được, cười cười, cúi người hôn lên trán A Ly một cái, “Hiểu được, trăm nhất định sẽ tự tay trả lại cho ngươi.”

“Gặp... Gặp lại...”

Mặt A Ly đỏ hồng, một phen đẩy Mạc Triều Diệu ra, che lấy cái trán nóng hổi, đẩy cửa liền xông ra ngoài.

Nguy rồi nguy rồi... Chính mình đến tốt cùng sao lại thế này? Bị Mạc Triều Diệu hôn một cái, trong lòng sao lại như nai con hoảng loạn...

Vỗ vỗ gương mặt nóng bừng, A Ly không ngừng báo cho chính mình phải bình tĩnh! Bình tĩnh!

Hiện tại cũng không phải là lúc nghĩ việc này, quan trọng nhất là trở về —— quay về doanh địa mà !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Dựa theo cách Mạc Triều Diệu chỉ cho mình, A Ly thuận lợi trốn ra Chiêu Nam Thành.

Ngoài thành, quả nhiên thấy xe ngựa của Bạch Thiên Lý đang chờ mình. A Ly hướng qua đi, hai ba câu đem tình hình đại khái thuyết minh một chút. Bạch Thiên Lý nghe xong gật gù đầu, đề y nhanh chóng lên xe.

A Ly quay đầu lại nhìn Chiêu Nam Thành một cái, rồi lại nhìn làn khói hồng bốc lên nơi chân trời xa, trong lòng như thế nào cũng bình tĩnh không được,

tổng cảm thấy đêm nay nhất định sẽ có đại sự phát sinh. Mà Mạc Triều Điều một mình ở lại trong thành, nếu như có sự cố ngoài ý muốn, thật có thể bình an trốn đi sao?

A Ly càng nghĩ càng nhủ sâu, mà lúc này, bánh xe đã chậm rãi lăn tròn, hướng về phía trước.

A Ly nhin không được vén rèm lên, hỏi thăm Bạch Thiên Lý nói: “Trong doanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Thiên Lý đưa lưng về A Ly, chuyên chú điều khiển xe, như là trầm ngâm thật sâu trong tự hỏi, động liên tục cũng chưa động một chút.

A Ly có chút tức giận, hướng về phía lỗ tai hần hô to: “Ta hỏi người rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra đó!”.

Lúc này Bạch Thiên Lý mới hồi phục tinh thần lại, một bên xoa lỗ tai bị chấn đau, một bên cau mày nói: “Thủy Du Ngân đã trở lại.”

“Thủy Du Ngân? Thủy Nhị Tướng quân kia...” A Ly không khỏi cũng nhíu nhíu mày, “Hắn không phải lên phía Bắc ngăn cản quân Đại Lý đi sao? Sao trở lại nhanh như vậy?”

“Thủy Nhị Tướng quân quả nhiên lợi hại, nghe nói liên chiến liên thắng, quân Đại Lý đã bị hấn vây khốn. Nhưng là...” Giảng đến nơi đây, Bạch Thiên Lý không khỏi dè dặt thanh âm, hiển nhiên phi thường hoài nghi, “Hắn lại bị thương...”

“Bị thương?”

Nguyên lai Thủy Du Ngân cũng sẽ bị thương?

A Ly cảm thấy được có chút không dám tưởng tượng, đại khái bởi vì trước kia nghe Phượng Lê đem hần nói được quá lợi hại đi.

“Đúng vậy a, bị thương.” Bạch Thiên Lý theo bản năng mà gật gật đầu, mày không thấy nửa điểm giãn ra, thần sắc ngưng trọng, “Nơi ngực và bụng bị trúng ba tên, tình huống phi thường nguy hiểm, thiếu chút nữa liền mất mạng. Nhưng sự tình quá mức kỳ quái, thứ nhất, trong quân Đại Lý thật sự có người có thể đem Thủy Du Ngân bắn trọng thương? Ta không tin; thứ hai, hần lấy ưu thế áp đảo vây khốn quân Đại Lý, nhưng không đuổi tận giết tuyệt; thứ ba, sau khi hần bị thương không ở tại chỗ chữa trị ngay, mà trở lại doanh địa...”.

“Đích xác thật kỳ quái...” Nghe Bạch Thiên Lý phân tích như vậy, A Ly cũng nghi vấn đầy đầu, hỏi, “Hắn trở về lúc nào?”.

“Sáng sớm hôm nay.” Bạch Thiên Lý đáp, “Trên đường trở về mất máu quá nhiều, thần chí đã có chút không rõ, lập tức được đưa vào chủ trương trị liệu. Không có thuốc tề, liền uống ngay chút rượu, làm thần kinh mất cảnh giác, máu chảy đầm đìa mà rút ra hai tên. Nhưng mũi tên thứ ba, bởi vì quá gần tim, quân y không dám hành động thiếu suy nghĩ, quyết định chờ tình huống của Thủy Nhị Tướng quân ổn định một chút, mới đi nhổ —— rất có thể chính là buổi tối hôm nay.”

Nghe đến đó, A Ly không khỏi nhe răng. Chỉ là nghe, đã cảm thấy có chút khinh khủng. Chỉ dùng rượu để thay thế thuốc tề, liền đem mũi tên từ trong thịt lấy ra, thật là rất đau nha.

“Thẳng đến sau hai mũi tên đó được lấy ra, ta mới phát hiện một manh mối...” Bạch Thiên Lý tiếp tục giảng, “Hần sở dĩ trở lại doanh địa nhận trị liệu, đơn giản là hần muốn cho toàn bộ người trong doanh đều biết —— Bạch Liên trên người hần.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65

“Bạch Liên ... trên người?” A Ly hoàn toàn mờ mịt.

“Tâm sinh hoa sen, đế vương chi cùng...”

“A! Ta nhớ ra rồi!” A Ly bừng tỉnh đại ngộ, “Đông thị cô nhi, tâm sinh hoa sen, đế vương chi cùng —— này không phải là cái người gọi là Niếp gì đó, viết ở trong tiểu thuyết sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Thiên Lý rồi nói tiếp, “Tiểu thuyết của Niếp Nguyên Trình phi thường lưu hành trong nhân gian, chuyện xưa hần viết hình như rất nổi tiếng, binh lính trong doanh đương nhiên cũng biết. Mà Thủy Du Ngân, mượn chuyện chữa thương tên, cố ý làm cho hình Bạch Liên trước ngực bị người nhìn thấy... Này nhất định là sớm có dự mưu... Thân tín của Thủy Du Ngân đã ở bên trong binh sĩ nghị luận: 『Hiện tại hoàng đế yếu đuối vô năng, đầu nhập vào địch doanh, chúng ta vì nước liều mình phá địch, không người biết. Không bằng ủng hộ lập Thủy Du Ngân làm hoàng đế, rồi mới công phá Chiêu Nam Thành.』... Hôn nữa đồ án hoa sen trên người Thủy Du Ngân, mọi người sẽ nghĩ đến hần thật sự là đế vương trời sinh... Không ít binh lính háo hức đã bị kích động lên...”.

“Không thể nào? !” A Ly nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nghi ngờ nói, “Thủy Du Ngân hần... Không phải là muốn tạo phản chứ? Lúc này, chỗ

này... Hấn cứ nhiên...”.

“Tám chín phần mười.” Thanh âm Bạch Thiên Lý trầm thấp, phi thường bình tĩnh mà nói ra kết luận đáng sợ này, “Bởi vì ta biết hấn còn mang theo một thứ...”

“Cái gì nha?” A Ly kinh hồn táng đảm hỏi.

“Một bộ hoàng bào.”.

“Hoàng bào! ?” Tựa như bị sấm đánh giữa trời quang, A Ly bị chấn đến sững sốt sau một lúc lâu, nhưng đột nhiên, lại giống như nhớ ra chuyện gì đó, thấp giọng thì thào niệm: “Say rượu... Hoàng bào... Lòi đôn...”

Đem tất cả, gồm lại một chỗ...

“Trần Kiều binh biến, khoác hoàng bào!” A Ly hít thật sâu một hơi, đề cao thanh âm sợ hãi rống nói, “Chẳng lẽ hấn muốn làm Triệu Khuôn Dã ? !”

A Ly tuy rằng không rành lịch sử, nhưng cũng may là nghe nói qua chuyện xưa năm đó của Tổng thái tổ Triệu Khuôn Dã 『Trần Kiều binh biến』.

Trong năm Hậu Chu Hiến Đức, đại tướng cầm quân Triệu Khuôn Dã phụng mệnh dẫn quân lên phía Bắc chống Khiết Đan Bắc Hán, đại quân qua đêm tại trạm Trần Kiều. Đêm hôm đó trong doanh cũng có lòi đôn nổi lên bốn phía, Triệu Khuôn Dã cũng là say rượu là lúc bị khoác hoàng bào, thành hoàng đế.

Bất đồng duy nhất, chính là năm đó Triệu Khuôn Dã còn có một đệ đệ Triệu Khuông Nghĩa, hai huynh đệ bọn họ là cùng chung tuyền tuyền. Nhưng Thủy Du Ngân cùng Thủy Du Trần, lại là kẻ hở thâm hậu, nhìn nhau thì ghét, phi thường không hòa thuận.

“Triệu Khuôn Dã gì chứ?” Bạch Thiên Lý không biết lịch sử Trung Quốc đương nhiên nghe không hiểu. .

Bất quá A Ly cũng không thời gian giải thích lại cho hấn, tùm cồ áo hấn hét lớn: “Mau trở về, lập tức trở về đi!”

“Làm sao vậy?” Bạch Thiên Lý vẫn là không hiểu.

“Ngươi không phải nói trên người Thủy Du Ngân còn có mũi tên chưa rút sao?”

“Đúng vậy nha.”

“Ngươi không phải nói hấn uống rượu thay thuốc tê sao?”.

“Đúng vậy nha.”.

“Ngươi không phải nói hấn còn chuẩn bị hoàng bào sao?”

“Đúng vậy nha.”

“Đây là được rồi!” A Ly đề cao âm lượng gào thét lớn, “Căn cứ kinh nghiệm lịch sử, buổi tối hôm nay trước khi rút tên, hấn nhất định sẽ uống rượu, thời điểm uống đến say khướt, nhất định có một đám người vọt vào lều trại của hấn, sau đó đem hoàng bào khoác ở trên người hấn, quỳ lạy hấn hô to vạn tuế! Sau khi bọn họ phá thành liền trở lại kinh thành, sau đó thay chiếu thư —— như vậy mà thay đổi triều đại!”

“Nga.”

“Ngươi liền một cái 『nga』? !” A Ly hận không thể đem Bạch Thiên Lý treo lên đánh, “Mạc Triều Diêu còn ở trong Chiêu Nam Thành, nếu đêm nay Thủy Du Ngân thật sự mưu phản, hấn nhất định phải chết! Chúng ta mau trở về cứu hấn đi!”

“Này nha, không cần...” Bạch Thiên Lý dường như không có việc gì, “Kỳ thật Hoàng Thượng đã sớm biết chuyện này.”

“Hấn biết?”

“Trước khi xuất chinh, khi phát hiện bộ hoàng bào kia, hấn chỉ biết chuyển Chiêu Nam Thành này, Thủy Du Ngân sẽ phản.”.

“Vậy sao hấn còn chạy vào địch doanh?”

“Kỳ thật ta cũng hỏi qua Hoàng Thượng vấn đề này...”

“Vậy hấn trả lời như thế nào?”.

“Hấn nói, hấn nghĩ muốn bay...”

“Bay? !” A Ly thực hoài nghi chỉ số thông minh của Mạc Triều Diêu có vấn đề, đến lúc đó hấn chính là thịt trên thớt, để người chặt, còn bay sao !

“Hoàng Thượng đều có ý tưởng của hoàng thượng. . .” Bạch Thiên Lý nghe ra thực yên tâm, “Hắn còn nói, lý do lần này Đại Lý xuất binh, chính là 『 Trừ nghịch phù chính, khuông phục vương thất 』. Tuy rằng lấy tuổi của Thủy Du Ngân, giả mạo con Trần Phi tuyệt đối không thể, nhưng có thể đối xứng với thiên mệnh. Đại Lý nếm mùi thất bại, tự nhiên sẽ lui binh. Đến lúc đó vô luận Hi Tương, hay là Đại Lý, không ai sẽ phản đối Thủy Du Ngân đăng cơ xưng đế.”

” Thủy Du Ngân kia không phải biến thành hoàng đế chính thống ? !”

Vô luận Hi Tương, hay là Đại Lý, đều đã thừa nhận hoàng đế.

”Đúng vậy a. Hoàng Thượng nói, nếu như là Thủy Du Ngân, hẳn yên tâm”

“Yên tâm đem ngôi vị hoàng đế chấp tay cho người ta?” A Ly sắp ngất. Hoàng đế Mạc Triều Diệu này làm quả nhiên tiêu sái, tranh cũng không tranh, địa vị nói cho là cho. .

Bạch Thiên Lý rồi nói tiếp: “Sau khi binh biến, để hoàng đế già ở lại địch doanh, không ai sẽ cho rằng hắn còn sống. Như vậy, hắn là có thể thoát khỏi hoàng cung.”

“Nhưng vạn nhất hắn trốn không thoát thì sao ? Chúng ta vẫn là trở về cứu hắn tốt lắm!”

“Không được.” Thái độ Bạch Thiên Lý kiên quyết, “Hoàng Thượng đã nói qua, chỉ cần ra khỏi thành, vô luận phát sinh bất cứ chuyện gì, tuyệt đối không thể trở về. Hắn nói hắn nhất định có thể bình an đi ra.”.

“Nhưng là...” A Ly lo lắng mà quay đầu lại nhìn lại, mảnh trời đen mênh mông, Chiều Nam Thành đã sắp không còn thấy bóng dáng

—— Thật có thể đủ bình an đi ra sao?

“Yên tâm đi...” Bạch Thiên Lý một bên lái xe, một bên an ủi A Ly nói, “Hắn nói hắn ra khỏi thành về sau đi về hướng Đông, kêu chúng ta ở phía đông chờ hắn. Có lẽ ngày mai, lúc mặt trời lên, hắn cũng đã đứng ở trước mắt chúng ta.”

Trong giọng của Bạch Thiên Lý ra vẻ thoải mái, như vẫn mang theo nồng đậm lo lắng như cũ.

A Ly lắng lắng nghe, không nói thêm nữa. Có lẽ sẽ như Bạch Thiên Lý nói, Mạc Triều Diệu có ý nghĩ của Mạc Triều Diệu, mà chính mình tốt nhất nghe lời của hắn, ở phương đông chờ hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Đêm càng ngày càng tối, bình nguyên mênh mông vô bờ.

Xe ngựa chờ A Ly, hướng về phương đông chậm rãi đi.

“Này...” A Ly chọc chọc lưng Bạch Thiên Lý, hỏi, “Ngươi có nghĩ tới hay không, sau khi binh biến, Mạc Triều Diệu sẽ không còn là hoàng đế ...”.

“Ân.” Bạch Thiên Lý đáp ứng.

“Vậy ngươi vì cái gì còn muốn giúp hắn?”

“Ta giúp hắn, nghe hắn mệnh lệnh, không chỉ có bởi vì hắn là hoàng đế. Nếu có một ngày, hắn từ ngôi vị hoàng đế tèo xuống, nếu hắn còn cần sự trợ giúp của ta, vô luận núi đao biển lửa, ta vẫn như cũ không chối từ.”.

“Vì cái gì nha?” A Ly tò mò.

Bạch Thiên Lý trầm mặc một hồi lâu, rốt cục kể lại một câu chuyện cũ: “Đó là bởi vì, hắn từng đã cứu ta một mạng. Ba năm trước đây, hoàng gia cử hành lễ đài luận võ thí luyện, ta ngộ thương thập Vương gia một kiếm. Lúc ấy thập Vương gia dưới con nóng giận, muốn giết ta, là Hoàng Thượng đột nhiên xuất hiện, đưa ra cùng ta tỷ thí một hồi. Trong tỷ thí, hắn có ý để ta đâm hắn một kiếm, sau đó lơ đãng địa nói 『 không có việc gì không có việc gì, trầm tài nghệ không bằng người, cam tâm chịu thua 』. Chính là bởi vì những lời này của hắn, trên mặt Thập Vương gia một trận xanh một trận trắng, nghĩ đến truy cứu đi xuống chỉ có thể ra về mình kiêu căng, chỉ phải từ bỏ. Ta cũng bởi vậy, kiếm về một mạng.”

“Còn có loại sự tình này?” A Ly đối với ấn tượng Mạc Triều Diệu lại thoáng có đổi mới. Nghĩ thầm, hoàng đế này, tâm địa cũng không tệ lắm.

“Cho nên từ lúc đó, ta liền thề: mạng này là do hắn cứu, nhất định phải nguyện trung thành với hắn, cho dù là chết —— cũng không sao cả.” Bạch Thiên

Lý giọng điệu kiên quyết, âm vang như sắt, A Ly nghe thấy mà âm thầm bội phục. .

Đúng lúc này, đột nhiên có vài điểm sáng xuất hiện trong tầm nhìn.

“Nơi đó là doanh địa.” Bạch Thiên Lý một bên lái xe, một bên nói cho A Ly, “Chỉ cần vòng qua nơi đó, liền an toàn.”

“Doanh địa...” A Ly ghé vào trên cửa sổ, nhìn lửa trại trong bóng tối, đột nhiên quát to một tiếng, “A! Đúng rồi, Phụng Lê!”

“Phụng Lê?” Bạch Thiên Lý quay đầu, mặt mang khó hiểu.

“Đúng rồi!” A Ly nháo qua túm lấy Bạch Thiên Lý, phi thường kích động mà hét lớn, “Nếu buổi tối hôm nay thật sự bình biến, hẳn xảy ra chuyện làm sao bây giờ?”

“Hắn có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Tiếng Bạch Thiên Lý như mây trôi gió thoảng, lơ đãng.

“Phụ thân Phụng Lê là ân sư của Mạc Triều Diệu, ta cũng đã đáp ứng Mạc Triều Diệu, phải hảo hảo chiếu cố Phụng Lê!” Trong lòng A Ly hiện một cỗ ý thức trách nhiệm mãnh liệt tự nhiên nhi sinh, “Xương cốt hãn nhuyển, thân thể yếu đuối, căn bản là không thể bảo vệ mình, hơn nữa trong quân vốn đã có người nhìn hãn không vừa mắt, nếu những người đó thừa dịp loạn tổn thương hãn làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, người cùng Thủy Du Ngân có quan hệ, đều không yêu chỗ nào.” Đây là lời tuyên bố đầy kinh nghiệm của Bạch Thiên Lý, nhưng xem A Ly giống như thật sự thực quan tâm Phụng Lê, cho nên không muốn nhẫn tâm nói cho hãn biết, yếu đuối của Phụng Lê thực có thể chỉ là giả vờ.

“Tiểu Bạch. Không bằng chúng ta về doanh địa trước, đem Phụng Lê đón ra đi?” A Ly bất tri bất giác cũng học Mạc Triều Diệu kêu Bạch Thiên Lý là 『Tiểu Bạch』.

“Không được!” Nếu quay về một chút ”đường sống” cũng không có, Bạch Thiên Lý quả quyết cự tuyệt, “Tuyệt đối không thể quay về doanh! Bây giờ đi về, vạn nhất vừa lúc gặp phải bình biến, đi rồi, cũng chưa về làm sao bây giờ?”

“Chính là...” A Ly vẫn là không yên lòng để Phụng Lê một mình ở trong doanh.

“Không được! Nói cái gì cũng không được! Ta đã đáp ứng Hoàng Thượng, tuyệt đối phải bảo vệ ngươi!”

“Chính là, ta cũng đã đáp ứng Mạc Triều Diệu phải bảo vệ Phụng Lê nha!”

“Cái này căn bản là hai việc khác nhau!” Bạch Thiên Lý đột nhiên nổi giận, “Ngươi nếu nơi nơi chạy loạn, đừng trách ta không khách khí!”

“Hừ! Đừng tưởng rằng ta đánh không lại ngươi!”

Lời nói của Bạch Thiên Lý đem A Ly chọc giận, chỉ thấy hãn hữu vung tay lên, một bàn tay đánh lên gáy Bạch Thiên Lý, đem Bạch Thiên Lý đánh cho nhân mạo kim tinh, thiếu chút nữa từ trên xe té xuống.

“Ngươi này chỉ là chó điên không nhìn được tâm người tốt!”

Bạch Thiên Lý nã tiên nhất ném, hướng A Ly trong thùng xe đánh tới!

Chỉ trong nháy mắt công phu, hai người đã quần nhau mà đánh.

Cùng lúc, Bạch Thiên Lý cũng cố kỵ A Ly là người Mạc Triều Diệu thích, ra tay rất nhẹ, chừa đường sống. Nhưng về mặt khác, A Ly chính là toàn lực ứng phó, thâm hạ quyết tâm, nhất định phải đem Bạch Thiên Lý lược thật, sau đó quay về doanh đi cứu Phụng Lê ra.

Cho nên không đến thời gian một nén hương, A Ly liền lấy ưu thế tuyệt đối chiến thắng Bạch Thiên Lý, cùng sử dụng dây thừng đem Bạch Thiên Lý trói lên, ném vào trong xe. Tiếp theo tự y đổi hảo quần áo, nhảy xuống xe ngựa, vội vàng vội gấp hướng nơi có lửa trại đi tới.

“Ngô... Ngô...”

Miệng Bạch Thiên Lý bị nhét vải, chỉ có thể 『ô ô』 kêu.

Mà bóng dáng A Ly, lại càng ngày càng xa, chỉ chốc lát sau, liền biến mất ở trong bóng đêm nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Lúc cấu doanh địa còn trăm mét, chợt nghe nơi đó truyền đến từng trận âm ỉ.

A Ly vốn cho rằng mình phải lén lút, thật cẩn thận, mới có thể chuồn êm đi vào, nhưng ai ngờ trong doanh loạn như đang ngâm nước sôi, chung quanh rầm rĩ ồn ào, đầu người di chuyển, phòng thủ phi thường loi lổm. Hơn nữa A Ly đã thay quần áo binh lính Hi Tương, cho nên quá trình nhập doanh phi thường thuận lợi.

Dựa vào trí nhớ, A Ly tìm được tiểu đội mình, nhìn một người có chút quen mặt hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Về mặt người nọ bất khả tư nghị, thần thái vạn phần khấn trương, đồng thời lại có chút hưng phấn, từ đầu đó đưa cho A Ly một cây trường thương nói: “Lập tức sẽ công thành !”

“A, cái gì?”

A Ly còn chưa phục hồi tinh thần lại, người kia đã vội vội vàng vàng chạy ra. .

—— công thành? !

Trời ạ, hai chữ này ở A Ly trong đầu không ngừng phóng đại, cuối cùng giống như một ngọn núi đè ép xuống.

—— Quả nhiên đoán trung !

A Ly để thương ở một bên, vội vội vàng vàng chạy đi tìm Phụng Lê.

Nhưng mà lúc này, doanh địa tựa như muốn nổ tung, nơi nơi cũng có thể nghe thấy tiếng hô rung trời, cơ hồ tất cả mọi người hô lớn tên Thủy Du Ngân, để hấn dẫn dắt bọn họ công thành. .

Tình huống càng ngày càng không ổn, bọn lính hiển nhiên đều không hiểu kế hoãn binh của Mạc Triều Diệu, chỉ nghĩ đến hấn tham sống sợ chết, một mình cầu hòa.

『 Kỳ thật hấn vì các ngươi, đi vào chỗ nguy hiểm nhất... 』

A Ly ở trong lòng rầu rĩ địa nghĩ, càng ngày càng vì Mạc Triều Diệu mình bất bình.

Nếu không phải Mạc Triều Diệu, quân Hi Tương dưới mệnh lệnh của thủy Đại tướng quân đã trực tiếp công thành, cùng Hồ Báo Kỳ cứng đối cứng, khẳng định tổn thương thảm trọng. Nếu vận khí không tốt, nói không chừng còn có thể đại bại.

Cái kia ngu ngốc hoàng đế, chẳng lẽ thật thích bị người hiểu lầm như vậy sao? Vì cái gì cho tới bây giờ cũng không giải thích một chút?

A Ly một bên sinh hồn dỗi, một bên dùng ánh mắt hèn mọn đảo qua bọn lính to con huyết khí phương cương này. Nhưng đột nhiên nghĩ qua nghĩ lại, không phải trước kia mình cũng giống bọn họ hiểu lầm Mạc Triều Diệu sao? Nghĩ hấn nhất gan sợ phiền phức, yếu đuối vô năng, nuông chiều từ bé, hoa nhà ẩm... .

Nhưng, khi hấn đem mình mang vào Chiêu Nam Thành; khi hấn chỉ vào làn khói này, nói khói hồng dấy lên là có dị thường; khi hấn kêu mình rời đi, lúc một mình lưu lại Nam Chiêu; khi hấn ôn nhu cười tiếp nhận đồng hồ, sau đó lúc khinh khê hôn trán mình một cái... .

A Ly đột nhiên... Cảm thấy chính mình... .

Giống như rất khó đem Mạc Triều Diệu quên hết. .

Bộ dáng hấn cười tủm tỉm đích, ánh mắt loạn loan cùng khoe miệng, còn có phương thức nói chuyện thoải mái nhàn nhã KIA, đều giống như đánh dấu vết, khắc ở rất sâu rất sâu trong trí nhớ mình... . Luôn luôn sẽ hiện ra đến... .

Lúc mới bắt đầu, chỉ cảm thấy Mạc Triều Diệu yếu đuối, thực dễ khi dễ;

Sau lại, chậm rãi cảm thấy được hấn là người tốt;.

Sau sau đó, chỉ cần vừa nghĩ tới hấn, sẽ tim đập gia tốc, nhiệt độ cơ thể cao lên... .

Nguy rồi nguy rồi... . Minh nhất định là đã trúng độc của tên hoàng đế ngu ngốc kia!

Lần đầu tiên thấy hấn, đã bị nụ cười của hấn mê hoặc, ở trong lòng kinh hô hấn là đại mỹ nhân. Nhưng sau lại, đã từ từ phát giác trong nụ cười kia, còn bao hàm rất nhiều thứ. Hấn cười, không chỉ có là bởi vì sáng sủa, mà càng nhiều, hình như là sự quan tâm đối với người khác.

『 không cần lo lắng cho ta, ta không có vấn đề gì đâu. 』

Hấn tươi cười không chút để ý, giống như luôn một lần rồi lại một lần nói lên điều đó. Nhưng mà... .

—— Thật sự không cần lo lắng cho hấn sao?

Hắn thật sự rất vui vẻ, thực chắc chắn, rất có lòng tin, không sẽ xảy ra chuyện sao?

Nếu công thành, hắn thật có thể còn sống trốn tới sao?

Có lẽ, nụ cười tự tin của hắn, chỉ là đơn thuần vì an ủi mình mà thôi?

—— nguy rồi!

A Ly theo bản năng đắc xiết chặt hai đấm, tự trách mình phản ứng quá chậm, tim đập cũng đi theo càng lúc càng nhanh, phi thường bất an.

Mấy cây đuốt rực rỡ trong địa doanh, ngọn lửa bùng bùng cháy sáng, cũng trở nên càng ngày càng chói mắt.

A Ly quay đầu nhìn về phía Chiêu Nam Thành, cắn chặt môi dưới, âm thầm cầu nguyện: Mạc Triều Diệu, người ngàn vạn lần không cần gặp chuyện không may nha!

Nhưng mà đột nhiên, khóe mắt A Ly liếc thấy một bóng người quen thuộc, quay đầu vừa thấy, thiếu chút nữa kêu lên đến —— đúng là Phụng Lê!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Rất cực tìm được rồi!” A Ly âm thầm thở một hơi, vội vàng đuổi theo.

Nhưng Phụng Lê cước bộ thật nhanh, A Ly đuổi theo có chút cố hết sức, đang muốn lớn tiếng gọi hắn dừng lại. Nhưng đột nhiên, chỉ thấy Phụng Lê dừng lại trước một cái liêu trại, vén trường liêm, chui vào.

A Ly hơi hơi sững sốt, nhìn quân kỳ tung bay bên ngoài, đây chính là Uy Vũ Kỳ quân kỳ Đại tướng quân tiền cánh nha. Mà này liêu trại, chắc là chỗ ở của Thủy Du Trần đại ca Thủy Du Ngân —— Phụng Lê tới nơi này làm gì?

Nếu như là bình thường, liêu trại của Thủy Du Trần không có khả năng không có người nào gác, nhưng hiện tại, gần như tất cả binh lính tất cả đều như thủy triều chen đến chỗ Thủy Du Ngân mà, nơi khác đều là một mảnh tịch liêu lạnh lùng. Lều lớn trong vòng trăm bước, lại nhìn không thấy được nửa bóng người.

“Phụng Lê...”

A Ly chậm rãi hướng tới gần màn, nhưng đột nhiên, chỉ nghe một tiếng hét thảm từ trong trường liêm truyền ra!

“Phụng Lê!”

Tường Phụng Lê xảy ra chuyện, A Ly vén rèm mà vào. Kết quả nhìn đến chính là Thủy Du Trần đang ở bên một, còn có bàn tay đầy máu tươi Phụng Lê.

Phụng Lê hiển nhiên bị A Ly đột nhiên xâm nhập dọa cú sốc, sắc mặt một chút trở nên xanh mét, tay nắm đao run lên dữ dội, chủy thủ* màu đỏ tươi 』 xeng 』 một tiếng rơi xuống đất. .

_chủy thủ : tựa như dao, nhưng dài hơn chút, ko dài bằng kiếm.

“Phụng Lê...”

Một khắc kia, A Ly cũng không biết đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra. Chỉ theo bản năng mà di động ánh mắt, nhìn bả vai Thủy Du Trần không ngừng ra huyết, lâm vào hôn mê, lại nhìn đôi tay màu đỏ của Phụng Lê, còn có chủy thủ dính máu trên mặt đất kia.

Sự thật là rõ ràng như thế, nhưng lại giống như tuyệt không rõ ràng.

Phụng Lê... Hắn vì cái gì lại giết Thủy Du Trần?

Nếu thực muốn ám sát, vì cái gì chỉ đâm bả vai, mà không phải nơi quan trọng khác?

“A Ly...”

Thanh âm bí thảm của Phụng Lê, bỗng chốc đem A Ly kéo về hiện thực.

“A Ly... Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta không phải cố ý... Ta cái gì cũng không biết...”

Hai chân Phụng Lê dần dần nhuễn xuống, như đánh mất thần chí, mờ mịt luống cuống mà tê liệt ngồi xuống, hai tay che mặt, nhưng lại ô ô khóc lên.

Lời nói của Phụng Lê, tuy rằng còn chưa nói hết, nhưng A Ly lại ảm ảm đoán được sự tình là chuyện gì xảy ra. Nghĩ thầm : đây là ngộ thương, nhất định là ngộ thương! Bằng không Phụng Lê thiện lương như vậy làm sao có thể giết Thủy Du Trần? ! Nhất định là Thủy Du Trần có sai trước, cho nên Phụng Lê mới có thể ngộ thương hân!

—— Đúng!

Nghĩ chút , A Ly trầm tâm xuống, đi đến bên người Phụng Lê, vỗ vỗ bờ vai của hân, đang muốn an ủi, đột nhiên chỉ nghe phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập —— hiển nhiên là nghe được động tĩnh thị vệ đang tới.

“Nguy rồi...”

A Ly thầm kêu một tiếng không tốt, dưới tình thế cấp bách cũng không nghĩ nhiều, vội vàng kéo tay Phụng Lê qua, nhanh chóng dùng góc áo mình, đem hai tay nhuộm đầy máu tươi của hân lau khô tịnh, an ủi: “Không phải sợ, không quan hệ, có ta ở đây.”

Nhìn chúi thủ trên mặt đất , A Ly kiên quyết bắt chấp, một phen cầm lên.

—— hân phải gánh tội của Phụng Lê !

Giờ này khắc này, cũng chỉ có một biện pháp này.

Đúng lúc này, trưởng liên đã muốn bị xóc lên, năm sáu thị vệ cầm trong tay binh khí vọt tiến vào. Bọn họ nhìn Thủy Du Trần đến ngã xuống đất không dậy nổi, máu tuôn không ngừng, nhìn nhìn lại hai người xa lạ A Ly cùng Phụng Lê, còn có đao A Ly trong tay, hết thảy không cần nói cũng biết!

Một người thị vệ trong đó chỉ vào A Ly hét lớn một tiếng: “Bắt hân!”

A Ly cũng không có giây giụa, buông tay chịu trói, bởi vì hân biết mình trốn không thoát đi, chỉ hy vọng mình có thể giúp Phụng Lê gánh tội thay, để Phụng Lê bình an rồi đi.

Hai tay A Ly bị trói, quay đầu lại bất an nhìn Thủy Du Trần vận không có mở mắt. Nghĩ thầm , bà vai hân chỉ bị đâm một đao, không phải vết thương trí mạng, không có trở ngại mới đúng! .

Lúc này, trong thị vệ đã có nhân đi ra phía trước kiểm tra thương thế Thủy Du Trần.

Từ biểu tình của người nọ, A Ly đọc được một chút tin tức không ổn, nhưng vẫn không ngừng an ủi mình: không có chuyện, nhất định không có việc gì đích! Một đại nam nhân, bắt quả bả vai đã trúng một đao liền hôn mê bất tỉnh, tính gì anh hùng hảo hán?

Đúng lúc này, tên thị vệ kiểm tra thương thế kia rút cục cho ra kết quả, nhanh nhẹn đứng dậy, hai hàng lông mày nhíu chặt đối những người khác nói: “Đao trên có độc, tướng quân đã qua đời!”

—— Có độc? Mất!

Này hai cái từ giống như hai thanh đao sắc bén, đột nhiên sập nhập trái tim A Ly !

A Ly theo bản năng mãnh quay đầu, nhìn phía Phụng Lê, ai ngờ Phụng Lê lại sớm đã hôn mê . A Ly không chiếm được giải thích gì của hân, cũng không biết đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra?

Phụng Lê biết đao trên có độc sao? Hân là vô tình, hay là cố ý? Hân hãm hại chính mình sao?

A Ly dùng sức lắc đầu, đem ý tưởng hoài nghi Phụng Lê tất cả đều quăng ra sau đầu. Y không để cho mình hoài nghi Phụng Lê, y tin tưởng Phụng Lê, tin tưởng hân nhất định không biết chuyện, nhất định là hiểu lầm, nhất định là ngộ thương...

Đúng lúc này, hai tay A Ly bị trói, bị ấn ngã xuống đất thật mạnh.

Một người trong thị vệ reo lên: “Đem hân áp đến nơi Thủy tướng quân đi!”

Thủy tướng quân này, tất nhiên chính là Thủy Du Ngân đã khoác hoàng bào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

A Ly bị hai gã thị vệ áp , đưa vào lều trại của Thủy Du Ngân, ai ngờ mới vừa đi tới nửa đường, chợt nghe gấp trong doanh địa đột nhiên truyền ra một trận tiếng động xôn xao rung trời. Hướng người bên cạnh nghe ngóng, mới biết được là muốn công thành !

Công thành ý vị như thế nào?

Đối với A Ly mà nói, ý là Mạc Triều Diệu sẽ lâm vào nguy hiểm thật lớn!

A Ly bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn phía Chiêu Nam Thành xa xa dù biết rõ vọng không thấy.

Mạc Triều Diệu còn ở lại nơi đó, hấn một mình một người, thật sự không lo sao? Hấn thật sự có thể bình an trốn ra sao?

Bất quá hiện tại A Ly sớm là Bồ Tát bần qua sông, tự thân khó bảo toàn. Y bị bọn thị vệ trói chéo tay về sau, ném vào lều trại Thủy Du Ngân. Nhưng Thủy Du Ngân đã sớm xuất trường chuẩn bị đi công thành, trong lều không có một bóng người. Thị vệ tưởng tự chủ trương mà phải ba gã thị vệ, trông coi trọng phạm A Ly này, chờ Thủy Du Ngân trở về sẽ trừng trị. Mà những người khác trong doanh, đều theo đại quân đi công thành.

Bị dây thừng cột lấy, bị thị vệ coi chừng dùm, A Ly động liên tục một chút đều sẽ khiến bị chú ý, chớ nói chi là thời cơ chạy trốn.

Cùng ba gã thị vệ phụ trách trông coi kia mắt to trừng đôi mắt nhỏ đã lâu, A Ly dần dần nổi lên khốn đốn, âm thanh kêu gào của bọn lính bên tai đã càng ngày càng nhỏ, nói vậy đã sắp ra doanh, chuẩn bị hướng Chiêu Nam Thành xuất phát .

Không biết qua bao lâu, A Ly dần dần chống đỡ không được, chậm rãi nhắm hai mắt lại, lui trên mặt đất ngủ đi.

Loáng thoáng ở cảnh trong mơ nhìn thấy Mạc Triều Diệu, mộng hấn bị Thủy Du Ngân bắt được.

Cẩn thận nhớ lại, cung để bị Triệu Khuông Dận bức lui vị kia, sau lại giống như bị phong tước Trịnh vương gì đó, không bị chém giết. Cho nên A Ly đang ở trong mộng không ngừng cầu nguyện, nếu Thủy Du Ngân muốn làm Triệu Khuông Dận, coi như giống nhau một chút tốt lắm. Lưu Mạc Triều Diệu một mạng, phong làm tiểu vương ở biên quan cho hấn làm, ngàn vạn lần không cần đoạt tính mạng của hấn!

Ở nơi khác, đại quân Hi Tương tới gần Chiêu Nam Thành.

Vốn tưởng rằng sẽ có một trận đánh ác liệt để đánh, nhưng ai ngờ quân thủ thành Đại Lý lại mở rộng cửa thành, nghênh đón Thủy Du Ngân vào thành.

Thủy Du Ngân vào Chiêu Nam Thành, nói sẵn sàng đàm phán. Bởi vì trước đây, Thủy Du Ngân sớm giam chân Đại Lý quân trên phương Bắc, đem bọn họ vây khốn ở một tòa thành nhỏ, nếu Thiên Thương bên này vỡ tan đàm phán, rất có thể làm cho những người đó cũng lâm vào nguy hiểm. Cho nên lúc này, Thủy Du Ngân đưa ra hợp nghị, tuyệt đối là lấy tư thái người thắng xuất hiện. Mà bên Đại Lý, thật sự hình như là đã nhận ân huệ của hấn.

Cửa thành đã mở, Thủy Du Ngân vào thành, thủ thành chủ tướng Hồ Báo Kỳ Đô thống Thiên Thương tự mình đón chào.

Mà lúc này, Mạc Triều Diệu cải trang thành binh Đại Lý, đã chạy tới bên cạnh cửa thành, cùng đội đục nước béo cò, cơ hội chạy ra thành.

Đại đội nhân mã Hi Tương đứng ngoài thành chờ mệnh, mà chân chính vào thành, lại chỉ có mình Thủy Du Ngân cùng tinh binh hộ vệ không đến trăm người. Gặp đối phương quân áo gọn nhẹ ra trận, Thiên Thương cũng lễ phép mà triệt hồi trọng binh gác cửa thành, chỉ dẫn theo vài tên thị vệ bên người, đứng ở cửa thành, nhìn Thủy Du Ngân thúc ngựa mà vào.

Thủy Du Ngân liếc mắt một cái trông thấy Thiên Thương, ở trước mặt hấn ghim dây cương, xoay người xuống ngựa. Khóe môi nhếch lên một tia cười yếu ớt, không có hàn huyền, trực tiếp tiến vào chính đề, hỏi: “Hoàng Thượng đâu ?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Bốn phía cực tĩnh, đem thanh âm vốn không lớn của hấn, càng thêm phóng đại, mà ngay cả Mạc Triều Diệu xen lẫn trong binh lính Đại Lý đều nghe được rành mạch.

Mạc Triều Diệu tính dò từng bước, hấn vốn tưởng rằng Thủy Du Ngân một lòng muốn vào thành, căn bản khinh thường mình. Nhưng ai ngờ Thủy Du Ngân phi thường để ý mình, thậm chí để ý đến độ câu nói đầu tiên mở miệng hỏi Thiên Thương không phải là Chiêu Nam Thành, mà là hướng đi của mình.

Mạc Triều Diệu ần ần cảm thấy một tia không ổn.

“Hoàng Thượng không biết tung tích.” Thiên Thương hơi hơi khom người, thật sự đáp.

Mặc dù sau khi biết được tin quân Hi Tương bắt ngờ làm phản, Thiên Thương nhanh chóng tra giác ra một tia khác thường, ý đồ giam lỏng Mạc Triều Diêu trước rồi lại nhìn tình hình, nhưng ai ngờ Mạc Triều Diêu phản ứng so với hắn nhanh hơn, còn không chờ mệnh lệnh giam lỏng của hắn phát ra, cũng đã trốn trốn. Nhưng ngay cả như vậy, cửa thành Chiêu Nam đã bị đóng cửa, cho dù Mạc Triều Diêu có thể chạy ra, cũng tuyệt đối trốn không thoát cửa thành —— hắn nhất định còn tại trong thành Chiêu Nam!

Điểm ấy, vô luận Thiên Thương, hay là Thủy Du Ngân, đều biết rõ ràng trong lòng.

“Bảo vệ cho cửa thành, không cho bất luận kẻ nào rời đi.” Thủy Du Ngân trực tiếp lấy khẩu khí tài trí hơn người, đối Thiên Thương hạ lệnh, “Sau đó đem tất cả binh lính thủ thành của các người triệu tập lại, ta muốn kiểm tra từng người từng người, tuyệt đối không thể để cho hắn chạy đi!”

“Kiểm tra từng người từng người?” Thiên Thương theo bản năng mà lặp lại một lần, nghĩ đến Thủy Du Ngân điên rồi.

Đại Lý lấy năm vạn binh lực đóng ở Chiêu Nam Thành, chẳng lẽ Thủy Du Ngân muốn đem tất cả năm vạn nhân này đều kiểm tra một lần? .

“Không cần chậm trễ thời gian, chiếu ta nói lo liệu.” Biểu tình Thủy Du Ngân rất lạnh tĩnh, nhưng việc làm cũng rất điên cuồng, “Ta muốn người ở thời gian ngắn ngủi nhất, binh lính gác thành, tất cả đều tập trung ở trong này, ta muốn kiểm tra từng người từng người, không tin tìm không ra hắn!”

“Bất quá, tướng quân.” Thiên Thương không chịu dễ dàng đáp ứng, “Người như thế nào khẳng định hắn nhất định sẽ lẫn vào trong quân Đại Lý chúng ta? Nếu người đoán sai, chẳng phải là giở trò mức nước, công dã tràng?”

“Sẽ không.” Thủy Du Ngân lạnh lùng cười, phi thường tự tin, “Hai quân giao phong, chỉ có mặc vào quân phục, tiến ra khỏi cửa thành mới dễ dàng nhất. Ít nhất, nếu ta là hắn, ta sẽ lẫn vào quân Đại Lý —— cho nên, hắn cũng sẽ!”

Nghe giọng điệu Thủy Du Ngân, giống như phi thường để mắt Mạc Triều Diêu, nhưng lại dùng mình và Mạc Triều Diêu làm so sánh.

Thiên Thương cảm thấy được có chút kỳ quái, truy vấn nói: “Mạo muội thỉnh giáo, tướng quân tính toán xử trí hắn như thế nào?”

Mạc Triều Diêu vội vàng vuron lỗ tai fải qua, bởi vì hắn cũng thực muốn biết đáp án. .

Ai ngờ Thủy Du Ngân lại cười lạnh một tiếng nói: “Xử trí? Chờ quơ được hắn về rồi nói sau.”

Nghe ý Thủy Du Ngân nói, chẳng lẽ còn không có mười phần nắm chắc bắt được Mạc Triều Diêu con cá trong chậu này?

Thiên Thương không khỏi nhũu mày thật sâu, không biết là Thủy Du Ngân quá đề cao Mạc Triều Diêu, hay là chính mình bị Mạc Triều Diêu che mắt, xem nhẹ hắn?

“Tướng quân.” Thiên Thương tiến lên từng bước, quyết định để hỏi rõ ràng, “Tuy rằng ta đối triều chính Hi Tương hiểu biết không nhiều lắm, nhưng lại biết thế lực của Thủy gia tại triều đình. Hôm nay, cho dù cho Mạc Triều Diêu chạy thoát, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không uy hiếp được chuyện tướng quân người cần làm. Hắn không có thân tín vây cánh gì, cũng không có thế lực gì, một khi mất đi ngôi vị hoàng đế, thậm chí ngay cả một binh dân cũng không bằng. Nhưng, tướng quân người vì cái gì không tiếc tiêu phí khí lực lớn như vậy đến bắt hắn?”

Ánh mắt Thiên Thương lóe ra, người gây sự, mà ngay cả Thủy Du Ngân, cũng bị ánh mắt này của hắn nhìn chăm chú đến thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Trầm mặc một hồi lâu ni, Thủy Du Ngân nhẹ nhàng cười, lắc đầu, đáp: “Người không hiểu.”.

“Cho nên mới thỉnh tướng quân giải thích!” Xem ra Thiên Thương hôm nay nhất định phải biết đáp án.

Kỳ thật không chỉ có Thiên Thương không hiểu, mà ngay cả chính Mạc Triều Diêu cũng không rõ, Thủy Du Ngân rốt cuộc vì cái gì đối với mình có chấp như thế?

Kỳ thật như vừa rồi Thiên Thương phân tích, chính mình vô luận đối với Thủy Du Ngân, hay là đối với Hi Tương vương triều mà nói, đều là một tiểu nhân vật không đến nơi đến chốn. Hôm nay Mạc Triều Diêu hắn đã đánh mất ngôi vị hoàng đế, nhiều nhất chỉ có thể trốn đi lên khóc, đáng vẻ không giống như Thủy Du Ngân có quyền thế, cho dù binh biến oán vị, cũng được nhiều người ủng hộ.

Mạc Triều Diêu đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy giọng Thủy Du Ngân hơi uy hiếp ý tứ hàm súc từ cách đó không xa truyền tới, là đối với Thiên Thương nói, “Nếu người nếu không triệu tập binh lính tới nơi này tập hợp, ta sẽ hoài nghi người có ý định giúp hắn chạy trốn!”

“Như thế...” Giọng Thiên Thương đề cao rất nhiều, hiển nhiên là đang kiềm nén lửa giận, một hồi lâu sau, mới rốt cục ổn định cảm xúc, đáp, “Ta hiểu được, liền chiếu ý tứ tướng quân lo liệu.”

Nghe Thiên Thương đáp ứng, Mạc Triều Diêu không khỏi âm thầm thở dài, nghĩ thầm: nếu lần này mình thật có thể chạy ra thành, chỉ sợ cũng là cửu tử nhất sinh. Hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, chính mình đến tột cùng là đắc tội Thủy Du Ngân ở đâu, làm cho hắn sống chết cần mình không tha?

『 không quan hệ, dù sao có năm vạn binh lính, ta cũng không tin hắn thật có thể đem ta bắt được. 』.

Mạc Triều Diệu một bên tự an ủi mình, một bên đi theo đại lưu tập hợp. Nhưng ai ngờ mới vừa đi không đến hai bước, lập tức cảm nhận được nhất cổ tầm mắt nóng rực, trực tiếp hướng thẳng đến mình. Mà chủ nhân tầm mắt này, không cần ngẩng đầu nhìn, cũng đã có thể đoán được!

—— Là Thủy Du Ngân! Chẳng lẽ hắn đã phát hiện mình?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

—— Không có khả năng!

Mạc Triều Diệu không ngừng nói cho mình phải bình tĩnh.

Nơi này người tập nập, hỗn loạn không chịu nổi, cho dù là mẹ ruột của mình, cũng không có khả năng liếc mắt một cái nhận ra bản thân, huống chi là Thủy Du Ngân chứ? Hơn nữa chính mình còn mang theo mũ giáp, mặc áo giáp, hắn tuyệt đối không có khả năng nhận ra bản thân!

Cước bộ Mạc Triều Diệu nhanh hơn, thầm nghĩ nhanh thoát đi lườm đạo ánh mắt nóng rực sắp đem hắn nướng tiêu kia.

Nhưng ai ngờ, đi tới đi tới, người xung quanh đều dần dần tản ra. Lập tức một thanh trường kiếm, cũng đã để ngang trên cổ của hắn!

Mạc Triều Diệu hơi hơi sửng sốt, chậm rãi quay đầu đi.

Quả nhiên, người xử dụng kiếm chia vào người của hắn —— đúng là Thủy Du Ngân!

Mạc Triều Diệu biết không đường thoái lui, khóe miệng tác động, lộ ra một tia cười khổ, nhưng không chút nào bất loạn, cười nói: “Trẫm chưa bao giờ biết, nguyên lai nhân lực Thủy Nhị Tướng quân tốt như vậy, có thể từ một đồng người, liếc mắt một cái liền nhận ra trẫm.”

Thủy Du Ngân thu hồi kiếm, lại hướng Mạc Triều Diệu đến gần hai bước, đồng dạng mặt mang tươi cười, hỏi đáp: “Không phải ta nhân lực hảo, mà là Hoàng Thượng người rất chói mắt. Cho dù người chung quanh nhiều hơn nữa, ta vẫn như cũ liếc mắt một cái là có thể đem người nhận ra.”

“Đúng vậy sao? Ha ha.” Mạc Triều Diệu bắt đầu ngây ngô cười, làm dịu đi không khí một chút. Bởi vì hắn đã phát giác, Thủy Du Ngân xem ánh mắt của hắn, đột nhiên trở nên lạnh không ít. Hôm nay vừa vận bị hắn bắt giữ, nói vậy khó tránh khỏi lòng bàn tay này.

“Muốn biết nguyên nhân sao?”

“A?” Mạc Triều Diệu sửng sốt một chút, không biết lời Thủy Du Ngân nói là có ý gì.

“Nguyên nhân người chói mắt, cùng với nguyên nhân ta có thể liếc mắt một cái nhận ra người.” Thủy Du Ngân không vội không vàng giải thích.

“Nga, này nha...” Kỳ thật Mạc Triều Diệu đối với vấn đề này có hứng thú cũng không phải rất lớn, nhưng thấy biểu tình của Thủy Du Ngân một bộ rất muốn nói, cũng không hảo đã kích thích tích cực của hắn, đành phải gật gật đầu, đem ánh mắt giả bộ phi thường nghi hoặc mê mang.

“Như vậy, ta một mình nói cho người biết.”

Vừa nói, Thủy Du Ngân đã chuyển hướng Thiên Thương, làm cho hắn hạ lệnh cách ra một khối đất trống, để mình và Mạc Triều Diệu chậm rãi ôn chuyện.

Mạc Triều Diệu nhìn bóng dáng Thủy Du Ngân, không khỏi đầu đầy mờ hồ. Nghĩ thầm mình và hắn xưa nay không có gì lui tới, không oán không cừu, nhưng ánh mắt hắn xem mình, vì cái gì luôn phức tạp như vậy?

Giống như mang theo một chút cười nhạo, mang theo một chút khiêu khích, còn mang theo một chút đắc ý, cùng một chút gì của thợ săn khi xem con mồi... Đã tâm?

—— Không xong! Hắn muốn nói chuyện một mình với ta, có phải hay không có ý đồ gì không?

Mạc Triều Diệu ngực 〔bùm〕 nhảy dựng, nghĩ đến Thủy Du Ngân là mơ ước sắc đẹp của mình.TBD : =.=

—— Không nên không nên, ta đã có A Ly!

Mạc Triều Diệu theo bản năng địa xiết chặt vào tay kỳ quái mà A Ly trước khi đi đưa cho hắn, âm thầm cầu nguyện Bạch Thiên Lý phải thuận lợi đem A Ly đưa tới nơi an toàn, hảo hảo bảo vệ.

Mà lúc này, cách đó không xa Thủy Du Ngân cùng Thiên Thương đã muốn thương lượng xong. Thiên Thương đồng ý cho Thủy Du Ngân cùng Mạc Triều Diệu nói chuyện một mình, hân hạ lệnh binh lính dưới tay thôi lui đến nửa dặm bên ngoài.

Không bao lâu, binh lính mới vừa rồi còn rậm rạp tụ tập ở bên nhau, cũng đã không thấy bóng dáng, toàn bộ thôi lui đến xa xa. Khoảng đất trống nơi cửa thành mở rộng này, thoáng chốc chỉ còn hai người Thủy Du Ngân cùng Mạc Triều Diệu, nhìn nhau mà đứng.

Thủy Du Ngân không nói lời nào, toàn thể cảm giác liền rất lạnh, Mạc Triều Diệu tuy rằng bình thường yêu cười, nhưng lúc này không khỏi cũng đã bị hàn khí đối phương cuốn hút, thân thể cứng không ít. Cho nên không khí nhất thời có vẻ có chút xơ xác tiêu điều.

“Mười một năm trước...”.

Thủy Du Ngân nói chuyện đi thẳng vào vấn đề, nhưng khái niệm thời gian hân đưa ra, lại làm cho Mạc Triều Diệu sững sốt một chút.

Mười một năm trước? Xem ra, đây là một số nợ cũ nha...

Mạc Triều Diệu hơi hơi nhú mi, trong lòng khổ thân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Thủy Du Ngân rồi nói tiếp: “Mười một năm trước, Mông Cổ Khả Hãn triều bái Hi Tương, chuyện này, Hoàng Thượng người còn nhớ rõ?”

Nghe vậy, Mạc Triều Diệu không khỏi cúi thấp đầu xuống, thần sắc có chút bi thương không thể che giấu. Hân không chỉ có nhớ rõ, hơn nữa nhớ rõ phi thường. Bởi vì không lâu sau đó, hân liền mất đi một lão sư kính yêu nhất —— Phụng Tử Nhan. Cũng chính là phụ thân Phụng Lê.

“Lúc đó...” Thủy Du Ngân chậm rãi bước đi thong thả tới gần, cơ hồ dán tại bên tai Mạc Triều Diệu, sâu kín nói, “Trên sàn diễn võ, Hi Tương cùng Mông Cổ phái ra năm tên thiếu niên, tỷ thí tài bắn cung. Lúc ấy bên Mông Cổ, người lên lên sân đầu tiên chính là thể tử Mông Cổ, hân chỉ bằng lực bản thân, đại bại bốn gã tài tử Hi Tương, đem Hi Tương thái tử, cũng chính là người —— Mạc Triều Diệu, đưa vào sân!”.

Mạc Triều Diệu yên lặng nghe, đoán không được Thủy Du Ngân đến tột cùng muốn nói cái gì.

Thủy Du Ngân cười lạnh một tiếng, rồi nói tiếp: “Mọi người bên Hi Tương, không ai cho rằng người sẽ thắng, nhưng người lại thắng —— hơn nữa thắng được phi thường vẻ vang. Không chỉ có đánh bại thể tử Mông Cổ, thậm chí đem bốn gã tài tử còn lại của Mông Cổ, đều đánh bại, đại lấy được toàn thắng. Đây, ta hân là không có nhớ lầm đi?”.

Nói tới đây, thanh âm Thủy Du Ngân rõ ràng đề cao mấy độ.

Mạc Triều Diệu yên lặng gật đầu, chưa có nói lại.

“Như vậy Hoàng Thượng...” Tay phải Thủy Du Ngân vươn ra, nắm cầm Mạc Triều Diệu, mạnh vừa nhắc, mang theo ánh mắt lãnh liệt ép hỏi nói, “Người còn nhớ rõ, trừ người ra, bốn gã thiếu niên năm đó đại biểu Hi Tương tham gia thi đấu, có những ai?”

“Đây...” Mạc Triều Diệu thật là có điểm nghĩ không ra.

Lúc đó, tuy rằng thân phận hân quý như thái tử, nhưng giao thiệp với chuyện triều đình cực nhỏ. Nhận thức vài người quyền quý cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà thiếu niên lúc ấy đại biểu Hi Tương tham gia thi đấu, với hân mà nói, tất cả đều là gương mặt mới lạ. Nếu là lần đầu tiên gặp, tất nhiên sẽ không nhớ rõ bọn họ là ai.

Nhưng hiện tại, sau khi nghe Thủy Du Ngân nói chuyện, Mạc Triều Diệu rốt cục đoán được hân đến tột cùng muốn nói cái gì, vì thế chậm rãi nâng mắt, chống lại ánh mắt âm hàn của Thủy Du Ngân, thấp giọng đoán nói: “Chẳng lẽ có người?”

“Đúng vậy!”

Biểu tình Thủy Du Ngân đột nhiên lạnh, hai ngón tay bỗng nhiên tăng lực, đem cầm Mạc Triều Diệu nắm đến phát đau từng trận, “Thời điểm kia người mười tuổi, ta mười sáu. Ta rõ ràng hơn người sáu tuổi, nhưng không kịp người. Ta tuy rằng thua ở trên tay thể tử Mông Cổ, nhưng để cho ta cảm thấy không cam lòng, không phải thể tử Mông Cổ, mà là người —— Mạc Triều Diệu!”

TBD : nói thẳng ra tên này vừa nhỏ mọn vừa thù dai ^o^.Cái lý do con nít gì thể trời ~ .~!!

Khuôn mặt đoan chính của Thủy Du Ngân dần dần biến hình, Mạc Triều Diệu lại không dám tái nhìn thẳng hân.

Nguyên lai, cừu hận của mình và Thủy Du Ngân đã có từ đó, từ lúc mười một năm trước liền kết. Bất quá là chính mình trì hoãn, mười một năm qua cũng không biết thôi.

Kỳ thật ở mười một năm trước, Thủy Du Ngân là yêu tử* thủy Thừa tướng đích, gia thế hiển hách, mặc dù tài hoa xuất chúng, nhưng tự cho mình rất cao, bảo thủ. Nếu không phải lần thảm bại đó, làm cho hắn khắc sâu tính lại, từ nay về sau thu liễm hào quang, khắc khổ cần luyện, hắn sẽ không có thành tựu hiện tại. Ngay tại lúc Thủy Du Ngân mười bảy tuổi, hắn lãnh binh lên Bắc đánh bại đại quân Mông Cổ, rửa mối nhục năm đó bị Mông Cổ thế tử đánh bại, sau lại xuống nam nhỏ hai đại phân đà Hương Hỏa Đường. Từ đó về sau thanh danh Thủy Du Ngân đại chấn, trở thành nhân vật đề tài trong đầu đường cuối ngõ.

_Yêu tử: đưa con yêu quý. TBD: sao tác giả nhẫn tâm xây dựng nv phụ chúa lò thể này trong khi tiểu công chúng ta T^T...

Nhưng là ——.

“Ta chờ mong một ngày kia có thể nở mày nở mặt đánh bại ngươi, tựa như đánh bại đại quân Mông Cổ, nhưng lại không nghĩ tới...” Thủy Du Ngân cười lạnh, bỗng nhiên bỏ cầm Mạc Triều Diệu ra, “Ngươi kể từ khi đó, đột nhiên đại biến. Trở nên yếu đuối, không chịu được một kích như thế! Ta cần bản khinh thường cùng ngươi tranh giành!”

Thanh âm Thủy Du Ngân âm vang, tuy rằng nghiêm túc rét lạnh, nhưng Mạc Triều Diệu nghe thấy, thành phần nhất cũng là 『giận mình không tranh』.

Nghĩ đến cũng là, Thủy Du Ngân đem mình làm đối thủ, làm địch nhân, quyết chí tự cường, nỗ lực phấn đấu, nhưng mình lại đâm mình, thoái hóa. Không biết mình bây giờ, có phải làm cho Thủy Du Ngân thất vọng rất nhiều không?

“Ta không biết ngươi vì cái gì lại biến thành như bây giờ? Cũng không biết ngươi nghĩ như thế nào, nhưng là...” Thủy Du Ngân nghiêm mặt nói, “Giang sơn của ngươi ta tiếp nhận, nếu ngươi không cam lòng, liền đoạt lại đi!”.

Thân thể Mạc Triều Diệu bỗng nhiên run lên, một ý tưởng không thể thực hiện, nhưng lại đột nhiên di động hiện tại trong đầu hắn. Chẳng lẽ... Thủy Du Ngân sở làm hết thảy, không phải vì thực hiện dã tâm xưng vương, mà là vì —— bức mình một lần nữa tỉnh lại?!

Bất quá chỉ tiếc...

Mạc Triều Diệu thấp giọng thờ dài. Mình bây giờ, thậm chí không cần đồ máu đem vương vị chấp tay giao ra, từ nay về sau tự do tiêu dao, căn bản không nghĩ đoạt lại.

Tối gần sáng sớm, đúng là lúc hắc ám nhất, gió đêm từng trận, thân thể Mạc Triều Diệu đích dần dần lạnh.

Cái chết của Phượng Túc Nhận lúc trước, làm cho hắn tự liễm hào quang, cam tâm ngu ngốc, nghĩ đến mình như vậy cùng đời vô tranh, có thể không cần liên lụy người khác. Nhưng hắn thế nhưng chưa từng nghĩ tới, mình trầm luân lại khiến những người khác thất vọng cực độ, ngược lại sinh hận. Nói thí dụ như, Thủy Du Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Lúc này, giọng Thủy Du Ngân, lại truyền tới: “Hoàng Thượng, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi như vậy. Ta có thể tha ngươi một con đường sống, nhưng là, ngươi phải chứng minh thực lực của ngươi, dùng thực lực của ngươi thuyết phục ta —— ngươi thật sự đáng giá để ta tha.”

TBD: tên này thật giống con nít = 3=!!

Nghe vậy, Mạc Triều Diệu rốt cục ngừng đầu. Hắn biết, có lẽ đây chính là cơ hội duy nhất cho hắn chạy trốn, trầm giọng hỏi: “Chứng minh như thế nào?”

“Tất nhiên là thắng ta.” Thủy Du Ngân cười nói, “Cái gì cũng được, chỉ cần ngươi có thể thắng ta, ta sẽ tha ngươi.”

“Cái gì cũng được sao? ...”

Lặp lại lời của Thủy Du Ngân, biểu tình Mạc Triều Diệu lại âm trầm đi xuống.

Mười một năm, suốt mười một năm. Mười một năm không có sờ kiếm, mười một năm không có gương cung, mười một năm không có hoạt động gân cốt, thì làm sao có thể thắng được Thủy Du Ngân giục ngựa rong ruổi mười một năm, kiến công vô sở đắc? Trận đấu này, không cần so, mình cũng nhất định phải thua.

“Tại sao không nói?” Giọng điệu Thủy Du Ngân vẫn lạnh như băng, nhưng ánh mắt cũng rất mãnh liệt, hắn đối với Mạc Triều Diệu vẫn có rất nhiều kỳ

vọng như cũ, “Nếu người không có chủ ý, thì ta sẽ quyết định. Chúng ta vẫn là so với tài bắn cung, tựa như mười một năm trước vậy, nếu người có thể thắng ta, ta thả người. Cho dù đầu ngang tay, cũng coi như người thắng, thế nào?”

Chuyện cho tới bây giờ, Mạc Triều Diệu chỉ có thể kiên trì hỏi một câu: “Đầu như thế nào?”

Nơi này vừa không có nơi ẩn, vừa không có bia tên.

“Này đơn giản.” Thủy Du Ngân đưa ra một ngón tay, chỉ hướng một con ung đang bay lượn trong bầu trời đêm, “Chúng ta bắn nó rơi xuống.”

Mạc Triều Diệu ngẩng đầu vừa thấy, bầu trời đêm tối đen, con ung cũng đen thui. Hai thứ cơ hồ dung làm một thể, nếu không phải nghe được tiếng ung, căn bản không thể nào thấy được ung ở phương nào, chớ nói chi là muốn đem nó bắn rơi.

Lúc Mạc Triều Diệu đang trầm tư, Thủy Du Ngân đã cười âm thầm, gỡ cung tiễn xuống, kéo căng dây cung, hướng bầu trời đêm.

Nhưng mà kỳ quái chính là, nắm trong tay hắn —— Chính là hai cung tên!

Cung tên phía trên chỉ là một cây tên bình thường, còn một cung tên khác chính là —— hỏa tiễn! .

Mạc Triều Diệu tinh tường nhìn thấy dầu trơn nơi đầu tiễn. Loại dầu trơn này, lúc mũi tên lao đi trên không trung, cũng không khí ma xát mãnh liệt, sẽ đem dầu trơn châm lên, do đó sinh ra ngọn lửa.

—— chẳng lẽ? ! .

Mạc Triều Diệu đã đoán ra kế hoạch của Thủy Du Ngân.

Bầu trời đêm tối như thế, không chỉ có mình nhìn không thấy hướng đi của ung, mà ngay cả Thủy Du Ngân cũng nhìn không thấy.

Mà muốn bắn trúng phi ung, nhất định phải biết chuẩn xác vị trí của mục tiêu —— cho nên Thủy Du Ngân mới dùng hỏa tiễn!

Hắn trước tiên muốn phát hiện vị trí của ung, phải bắn một mũi hỏa tiễn trước. Mũi tên này tuy rằng không có khả năng bắn trúng ung, nhưng bầu trời đêm chung quanh chim ung có thể sáng lên trong nháy mắt. Lúc này phải bắt đúng giờ cơ, phát mũi tên thứ hai —— Mũi tên này, mới chân chính là mũi bắn ung !

Quả nhiên, chỉ nghe trước sau hai tiếng bậc cung vang lên, ngay cả ánh mắt Mạc Triều Diệu cũng không kịp trát, chợt nghe giữa không trung truyền đến một tiếng thê lương, lập tức thấy một cái màu bóng đen chợt rơi xuống, thẳng tắp ngã xuống mặt đất, vừa lúc dừng ở nơi cách Thủy Du Ngân không đến hai mươi bước xa !

—— hảo chuẩn tiễn! .

Mạc Triều Diệu không khỏi sợ hãi than.

Cách đó không xa, cánh phải của ung bị một tiễn xuyên qua, đang vỗ cánh, muốn bay lên lại.

Thủy Du Ngân đi ra phía trước, rút tiễn ra khỏi cánh, quay đầu lại nói với Mạc Triều Diệu : “Nó bị thương không nặng, không lâu có thể bay lại. Nhưng lúc nó đang bay lên không trung, liền đến phiên người bắt nó rơi xuống —— bắt quả lần này, không có hỏa tiễn.”

Hỏa tiễn chỉ có một mũi, bị Thủy Du Ngân dùng qua, sẽ không có phần của Mạc Triều Diệu.

Ngẩng đầu nhìn con vật vẫn đang cố vỗ cánh trên mặt đất, mắt thấy ung sẽ bay lên, Mạc Triều Diệu nhíu mày thật sâu.

Ở nơi không xa, Thủy Du Ngân đang hướng hắn đi tới, đem cung tiễn giao vào tay của hắn.

—— Cơ hội duy nhất để chạy trốn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Mạc Triều Diệu nắm chặt khom lưng, theo bản năng mà cắn chặt răng. Nhưng mình, phải như thế nào mới có thể bắn trúng con ung này đây ?

Điều hâu dần dần cách mặt đất, cánh phải bị thương không ngừng đập , có vẻ phi thường gian nan.

Mạc Triều Diệu cảm thật chắc cung tiễn, hắn cảm thấy lòng bàn tay mình đã cháy đầy mồ hôi. Nhìn con ưng kia sắp bay lên, nghĩ mình như thế nào mới có thể đem nó bắn xuống, trong lòng lại không có một chút tự tin.

Thủy Du Ngân lẳng lẳng đứng ở một bên, dùng một loại ánh mắt lạnh lùng đến gần như không có cảm xúc gì, nhìn sắc mặt buộc chặt của Mạc Triều Diệu.

Cái ánh mắt này, khiến Mạc Triều Diệu cảm thấy như có mũi nhọn ở sau lưng.

Cảm thấy được chính mình tựa như một con mồi bị thợ săn nhìn chăm chú, nếu hơi có lơ lửng cánh giác, sẽ bị đối phương nhào lên giết chết.

“Mau bắn...” Thủy Du Ngân thấp giọng nhắc nhở thân thể cứng còng của Mạc Triều Diệu.

Nếu để cho điều hâu bay đến trời cao, không có hỏa tiễn chiếu sáng, cho dù là Thủy Du Ngân, cũng không có nắm chắc bắt có thể bắn nó xuống. Cho nên, phương pháp duy nhất để Mạc Triều Diệu chuyển bại thành thắng, chính là bắt lấy cơ hội khi nó cất cánh, bắn tên!

Lúc này chỉ nghe 『phác』 một tiếng, ưng đã tung ra hai cánh, trong chớp mắt đã lù lên khoảng trời không!

Cánh chim đen sì cùng không trung dung làm một thể, khó có thể nhận biết. Tiếng kêu bén nhọn, nghe thật thê lương vô cùng.

Cung tiễn của Mạc Triều Diệu còn phóng trên mặt đất, hắn đã bỏ qua cơ hội tốt nhất để bắn rơi chim ưng!

Hiện tại, ưng đã bay lên, ở đỉnh đầu bọn họ xoay quanh không đi. Tuy rằng nghe thấy tiếng kêu, nhưng nhưng không nhìn thấy bóng dáng.

Mắt Thủy Du Ngân nửa khép có vẻ càng thêm hẹp dài, cũng có vẻ càng thêm hung ác nham hiểm, hắn liếc Mạc Triều Diệu trong ánh mắt, tựa hồ có một tia đồng tình, lại có một tia cười nhạo, còn có một tia mơ hồ chờ mong —— chờ mong Mạc Triều Diệu thể hiện.

Mạc Triều Diệu nắm tiễn đứng lên, ngẩng đầu nhìn một mảnh không trung tối đen, “Nếu so với tài bắn cung, ta chỉ có nhận thua. Nhưng là —— ”

Kéo căng trường cung, tên đã trên dây, chỉ hướng bầu trời đêm!

Giọng Mạc Triều Diệu bình tĩnh mà lại kiên định, “Nhưng nếu đầu một thứ khác, ta lại không nhất định sẽ thất bại!”

“Ngà?” Thủy Du Ngân lộ ra một tia cười lạnh, giống như đang nói: vô luận đầu cái gì, ngươi đều không có khả năng thắng ta.

“Ít nhất...” Mạc Triều Diệu học bộ dáng Thủy Du Ngân, cười lạnh một tiếng, nhưng ánh mắt lại một khác cũng không có rời đi không trung, hắn nhìn con ưng mà hắn không có khả năng thấy, trong lòng đã có chuẩn bị từ chiến đến cùng, “Ít nhất ta sinh ra chính là hoàng đế, nhưng ngươi lại phải vật vả chém giết. Cho nên, chuyện cho tới bây giờ, nếu ta còn có thứ duy nhất có thể hơn ngươi, thì phải là —— thiên mệnh!”

Nghe vậy, Thủy Du Ngân cười lạnh: “Ngươi muốn nói ngươi mới là chân mệnh thiên tử sao?”

Khẩu khí là rõ ràng đả đảo phúng. Bởi vì hắn biết, thiên tử chân chính là Phượng Lê.

“Không phải.” Mạc Triều Diệu lập tức phủ định, đột nhiên nở nụ cười, tươi cười nhìn qua phi thường tự tin, “Ta chỉ muốn nói, vận khí của ta nhất định tốt lắm, bằng không sẽ không đi lên ngôi vị hoàng đế này”.

“Đích xác như thế.” Thủy Du Ngân trầm giọng trả lời, biểu tình như có điều suy nghĩ, nhưng đột nhiên ánh mắt trầm xuống, trong giọng nói mang theo một tia lãnh ý uy hiếp, “Như vậy, liền đánh đổ một chút thiên mệnh của ngươi đi —— xem lão thiên gia lần này có thể giúp ngươi không!”

Mạc Triều Diệu không có trả lời lại, chỉ là nhìn chăm chú vào bầu trời tối đen kia, kéo tay không hề rung động.

Hắn cắn chặt răng, thành hay bại chính là lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Cùng lúc đó, A Ly còn ở trong doanh địa.

Sau khi bị trói lại, bị ném ở lều trại của Thủy Du Ngân, bên cạnh còn có ba gã thị vệ trông coi. A Ly bị vây quanh, đang hỗn loạn, chợt nghe bên tai giống như truyền đến một ít tiếng kỳ quái. Giống như là có ai tiến đến đây, đang cùng thị vệ phụ trách trông coi làm gì đó.

Mí mắt A Ly nặng đến thật sự không mở ra được, khẽ nhú mày, im lặng lắng nghe, nhưng lại phát hiện này thanh âm phi thường quen tai, hình như là...

—— Bạch Thiên Lý! ?

“Ngô...”.

A Ly 『 vút』 một chút ngồi dậy, hai mắt mở to to, đang muốn hô to một tiếng 『 sao ngươi lại tới đây 』, liền thấy Tiểu Bạch đối với y nháy mắt, lúc này mới nhả xuống không kêu lên, bằng không Tiểu Bạch liền sắp thành lại bại .

Nghĩ đến Bạch Thiên Lý cũng là một gã giáo úy trong Uy Vũ Ky, nói chuyện vẫn có chút phân lượng, hiện tại Thủy Du Ngân không ở, quân hàm của hắn rõ ràng cao hơn vị tiểu binh phụ trách trông coi A Ly này. Hạ một lệnh nhỏ, nhóm tiểu binh chắc không dám không nghe.

Vì thế không đến trong chốc lát, Bạch Thiên Lý liền thuận lợi điều ba gã tiểu binh kia đi, vội vàng đuổi qua mở trời cho A Ly. Một bên cắt dây thừng, một bên thấp giọng giáo huấn nói: “Ngươi rút cuộc muốn làm như thế nào ? Người không cứu được, chính mình bị bắt lại !”

“Ta... Ta cũng vậy...”

A Ly nhỏ giọng nói thầm, nhưng lại tìm không thấy lý do nào tốt. Tự biết có chút có lỗi với Bạch Thiên Lý, đơn giản cúi đầu không nói lại, một bộ biểu tình 『 ta biết sai rồi 』. Bất quá Phụng Lê... A Ly thủy chung lo lắng .

“Tốt lắm!” Bạch Thiên Lý đem dây thừng ném, kéo cánh tay A Ly qua, đem hắn hướng ngoài trường mang đi, thuận miệng hỏi, “Hiện tại khi nào thì ?”

Cách lúc Hi Trương quân đi trước vào thành Chiêu Nam, đã qua đi vài canh giờ, Hoàng Thượng không biết có thuận lợi trốn ra không ?

Chiều theo kế hoạch tính ra, Mạc Triều Diệu hẳn là sẽ vào lúc sáng sớm, cùng bọn họ hội hợp. Cho nên nhiệm vụ thiết yếu hiện tại của Bạch Thiên Lý, chính là mang A Ly đi đến nơi bọn họ hẹn ở phương đông, chờ Mạc Triều Diệu xuất hiện.

Nghe được Bạch Thiên Lý hỏi thời gian, A Ly theo bản năng hướng cổ tay của mình xen. Nhưng vừa thấy mới phát hiện, đồng hồ điện tử của mình đã sớm đưa cho Mạc Triều Diệu .

“Làm sao vậy?” Phát giác biểu tình A Ly là lạ, Bạch Thiên Lý hỏi.

“Không có gì.” A Ly một bên đi theo Bạch Thiên Lý chạy trốn, một bên trả lời, “Chính là một cái đồng hồ mà thôi.”

“Đồng hồ ?” Bạch Thiên Lý không chưa có nghe qua danh từ mới này.

“Đúng vậy a...” A Ly ánh mắt trở nên u buồn, “Hắn nhất định phải bình an trở về mới được, bằng không ta về sau làm sao coi giờ...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Trong thành Chiêu Nam, Mạc Triều Diệu kéo cung, không trung vẫn tối đen một mảnh. Tên đã lên dây, nhưng chậm chạp không có bắn ra.

“Ngươi không phải là đang đợi mặt trời mọc chứ ?” .

Thủy Du Ngân nhìn không được chế ngạo Mạc Triều Diệu, nghĩ đến hắn là muốn đợi cho đến hừng đông, có thể thấy rõ ung dề bắn. Tuy rằng nói, đây cũng là một cách, nhưng cũng có chút buồn cười.

“Đương nhiên không phải.” Mạc Triều Diệu hút sâu một hơi, cắn chặt răng, tự nói với mình —— liều mạng!

Mũi tên trong tay Mạc Triều Diệu 『 suu 』 một tiếng phá không mà ra, dựa vào cảm giác mà bắn tên !

Ánh mắt Thủy Du Ngân đuổi theo đuôi tiễn, khỏe miệng hiện lên một tia cười lạnh. Hắn đã có thể xác định mũi tên này của Mạc Triều Diệu cách ung một đoạn khá xa, căn bản không có khả năng bắn trúng. Mạc Triều Diệu tựa hồ cũng nhìn ra, tay cầm cung bắt đầu đi xuống lơ lửng.

Ai ngờ ngay tại lúc này, chỉ nghe chim ưng không trung phát ra một tiếng rên rĩ, thẳng tắp hướng mặt đất ngã xuống!

—— điều đó không có khả năng! ? .

Thủy Du Ngân cùng Mạc Triều Diệu đều giật mình tại chỗ không thể nhúc nhích.

Thẳng đến khi chim ưng rơi xuống trên mặt đất, bọn họ còn chưa hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Mạc Triều Diêu cùng Thủy Du Ngân nhìn nhau, sóng vai hướng đến nơi con chim ưng đã rơi xuống đất vọt qua đi! .

Không thể tưởng được trên thân ưng chỉ thấy vết thương cũ, không thấy thương mới. Mũi tên kia của Mạc Triều Diêu căn bản không có bắn trúng ưng, nhưng con ưng lại tự ngã xuống!

——Việc này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

“Chim sợ cảnh cong? !” Thủy Du Ngân thấp giọng nói.

Một lát mê hoặc qua đi, hấn rút cục kịp phản ứng. Chim ưng kia đã bị hấn bắn trúng một lần, vết thương cũ chưa phục, hiện tại lại nghe thấy cung vang, liền bị dọa đến tự rơi xuống!

“Có điểm ý tứ.” Thủy Du Ngân, hé ra khuôn mặt tuấn tú, nói với Mạc Triều Diêu, “Ta cũng có chút tin tưởng thiên mệnh của ngươi. Y theo ước định, ngang tay coi như ngươi thắng —— ta thả ngươi đi.”

Mạc Triều Diêu đứng bất động tại chỗ, hấn không tin đối phương có thể thả hấn đơn giản như vậy.

“Nếu không đi thì không còn kịp rồi.” Thủy Du Ngân cười nói, “Không cần hoài nghi ta như vậy, ta chính là một người tốt.”

Vừa dứt lời, Mạc Triều Diêu cũng nghe gặp một trận bước chân dồn dập, đang nhanh chóng hướng chỗ mình chạy tới. Lúc này mới nhớ tới, nửa dặm ở ngoài, còn có binh lính Đại Lý mà. Hiện tại, chắc là bọn họ sắp bao vây !

Thủy Du Ngân nói: “Vừa rồi chúng ta bắn con chim ưng kia, nghe nói là vật của thủ lĩnh của bọn họ dường. Nếu truy cứu trách nhiệm, cho dù ta muốn thả ngươi, nhưng thủ lĩnh bọn hấn có đồng ý hay không, lại là một vấn đề khác .” TBD: khổn!!!

—— đáng giận nha, đáng giận nha!

Mạc Triều Diêu lần đầu tiên bị người tức giận đến cả người phát run.

Nghe đồn con chim ưng kia là bảo bối của Thiên Thương, Mạc Triều Diêu cũng có nghe thấy. Tuy rằng người chân chính bắn mũi tên kia chính là Thủy Du Ngân, nhưng lấy thể cục hiện tại, Thiên Thương tất không dám động một cọng tóc gáy Thủy Du Ngân, ngược lại có thể đem toàn bộ lửa giận, tất cả đều phát tiết ở trên người mình. Đến lúc đó, mình có thể không thể toàn thân, còn lại không biết được bao nhiêu mà, còn cùng dây dưa Thủy Du Ngân tiếp tục dây dưa như vậy, chờ Thiên Thương đến giết, chỉ sợ mình có chín cái mình cũng không đủ chết!

“Nếu không đi liền không còn kịp rồi.” Thủy Du Ngân nhắc nhở.

Mạc Triều Diêu chần chờ một lát, cuối cùng liếc Thủy Du Ngân một cái, xoay người mau chóng thoát khỏi hiện trường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Lúc này, sắc trời đã sắp dần dần sáng lên, một ngày mới đã sắp đến. Nơi chân trời, xuất hiện một tầng sáng mờ hồng mờ, không lâu sau đó sẽ là nơi mặt trời mọc.

Bắt đầu từ bây giờ, vị đại quân vương thứ chín Mạc Triều Diêu của Hi Tương này, đã trở thành lịch sử.

TBD: haizz!!!! Tiếc a~ cảnh này sao giống một truyện ta từng coi, anh không có vua không làm đi làm quân gia =>) nhưng lý do nhường ngôi thì khác. Tại sao a~ bỗng muốn khóc..

Kết quả như thế, là vì nguyện vọng tự do của Mạc Triều Diêu, vì ngôi vị hoàng đế Thủy Du Ngân kỳ vọng, vì quyền lợi của hoàng hậu cùng với thừa tướng, càng kỳ vọng. Đối với việc này, ở Văn Nam chỉ có hai người A Ly cùng Bạch Thiên Lý, cảm thấy có chút tiếc hận; mà tại hoàng cung cách đó ngàn dặm, trong nắng sớm mờ mờ, trong『 Cảnh Khôn cùng 』 đột nhiên truyền ra một tiếng『 A』 thét chói tai ——.

Vĩnh Nghĩa quận chúa đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh! .

“Quận chúa! Quận chúa!”

Hai nữ tỳ xinh đẹp nghe thấy tiếng thét, không ngừng gõ cửa.

Sau một hồi lâu, cánh cửa rốt cục mở ra, chỉ thấy Vĩnh Nghĩa quận chúa khoác áo khoác, toàn thân vô lực dựa vào cạnh cửa. Sắc mặt nàng tái nhợt,

trên tái cùng lỗ tai, chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, đôi môi trắng không có chút máu hơi hơi mở ra.

Nàng kéo tay áo Hoa Dung, như điên loạn nói: “Biểu ca... Biểu ca hần...”.

“Quận chúa...” Hoa Dung vội vàng đỡ nàng, an ủi, “Quận chúa không cần sợ hãi, có phải gặp ác mộng không?”

“Ân.” Vinh Nghĩa quận chúa lập tức gạt đầu, nước mắt mắt trào ra trong phút chốc, thân thể truyền đến một trận run rẩy rất nhỏ, đứt quãng nói, “Ta mộng hoàng biểu ca... Mộng hần đi rồi, ta chỉ nhìn thấy bóng lưng của hần... Vô luận ta ở phía sau kêu như thế nào, hô to như thế nào... Vô luận ta giữ hần lại như thế nào, hần đều không quay đầu lại... Hần đi rồi, đi rồi!”

“Quận chúa...” Hoa Dung nhíu mi, nhất thời không biết an ủi như thế nào, chỉ không ngừng lặp lại, “Quận chúa, đây chẳng qua là mộng thôi.”

“Chiêu Nam thành, có tin tức mới gì truyền đến không?” Thần sắc Vinh Nghĩa quận chúa khản trương.

“Đề nô tỳ đi hỏi thăm.” Hoa Dung đang muốn cáo lui, lại bị Vinh Nghĩa quận chúa túm lại.

Vinh Nghĩa quận chúa nhìn nàng, không ngừng lắc đầu, hai gò má tất cả đều là nước mắt, “Không cần đi, ta sợ...”

Sợ nghe được tin tức không tốt.

Hoa Dung nhẹ giọng thở dài, đem Vinh Nghĩa quận chúa diu về phòng, an ủi: “Quận chúa... Hoàng Thượng hần long uy mệnh mộng cuộn cuộn, đại phú đại quý, nhất định sẽ không xảy ra chuyện, quận chúa xin yên tâm đi... Hơn nữa, mấy ngày này từ Chiêu Nam truyền đến, đều là tin chiến thắng nha. Chỉ sợ mấy ngày nữa, Hoàng Thượng có thể hồi cung... Nếu thấy quận chúa khóc đỏ ánh mắt, sẽ chê cười quận chúa...”.

Khi nói, Hoa Dung Nguyệt Mạo đã đem Vinh Nghĩa quận chúa ấn ngồi xuống trước kính trang điểm, “Để chúng nô tỳ vì quận chúa hảo hảo sửa soạn một chút đi, hôm nay quận chúa không muốn đi bồi thái hậu ngắm hoa sao?”

Vinh Nghĩa quận chúa lau nước mắt trên mặt, ngơ ngác nhìn mình trong kính.

“Quận chúa thật sự là càng ngày càng đẹp...” Hoa Dung một bên vì Vinh Nghĩa quận chúa chải tóc, một bên nhẹ giọng nói, “Đều nói càng ngày càng giống thái hậu lúc tuổi còn trẻ.”

“Đúng vậy a.” Nguyệt Mạo cũng ở một bên nói theo, lấy ra một châu hoa*, “Đây là châu hoa của Thái hậu năm đó, cũng chỉ có quận chúa đội mới thích hợp, những người khác đều không cái phúc kia... Nô tỳ nghe tiểu Lý tử bên người thái hậu nói, châu hoa này là bảo bối thái hậu thích nhất, bình thường mình cũng luyện tiệc mang, chỉ giấu ở trong hòm, có khi lấy ra chỉ xem một chút, thật không nghĩ tới lại đưa cho quận chúa...”.

_Châu hoa : là cái trâm cài hồi xưa đó, ai coi phim cổ trang đều biết rồi hen, mấy con bướm hay bông hoa đậu lên đầu mấy đứa con gái í.

“Sao lại không nghĩ tới được?” Hoa Dung đánh gãy lời Nguyệt Mạo, “Thái hậu cùng quận chúa, tựa như mẹ con ruột, sao không thể đưa?”

Nguyệt Mạo tự biết nói lỡ, thề lười, không nói lại.

“Thái hậu nàng...” Vinh Nghĩa quận chúa đột nhiên mở miệng, thanh âm yếu ớt, ánh mắt bình tĩnh nhìn gương, “Vì cái gì... thích ta như thế chứ?”.

Thậm chí có đôi khi, Vinh Nghĩa quận chúa cảm thấy, thái hậu thích mình còn hơn thích Mạc Triều Diệu.

—— chẳng lẽ, chỉ là bởi vì gương mặt quá tương tự này?.

Nhìn mình trong kính, Vinh Nghĩa quận chúa lâm sâu vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Xe ngựa chậm rãi tới gần, trên cửa thành khắc hai chữ『Đại Lý』vàng kim óng ánh, nhìn thật lóa mắt.

“Tới rồi, rốt cục tới rồi!” A Ly cũng hưng phấn đứng lên, chòì nửa người ra ngoài cửa sổ, hận không thể lập tức chạy vào thành.

“Cuối cùng có thể thoát ly khổ hải, sau khi vào thành, nhất định phải tìm quán trọ mát mẻ ngủ. Còn có, một bữa cơm no đủ! Ha ha.” Mạc Triều Diệu đã sớm muốn nếm thử cá kho tộ của Đại Lý.

“Thiếu gia, thỉnh chú ý thân thể, không cần rượu chè ăn uống quá độ nha.” Bạch Thiên Lý nhịn không được nhắc nhở hần. Trong suốt thời gian ở trên xe,

Mạc Triều Diệu ăn ngủ, ngủ ăn, Bạch Thiên Lý thật lo lắng dạ dày của hắn sẽ hỏng mất.

“Lo lắng bốn thiếu gia, còn không bằng lo lắng chính ngươi. Đến, Tiểu Bạch, ăn cây vải.” Mạc Triều Diệu đem một trái vải đã lột vỏ xong nhét vào miệng Bạch Thiên Lý, làm quà thưởng chíp hắn vì thuận lợi tìm được thành Đại Lý.

Trong khi nói chuyện, xe ngựa đã hông qua cửa thành, chạy đến ngã tư đường tấp nập.

Ngã tư đường của thành Đại Lý là bàn cờ vận mệnh, cửa hàng bằng đá tảng, phòng ốc bên đường đều là dùng đá tảng xây nên, cùng kinh thành quả nhiên không quá giống nhau. Kinh thành cây nhiều, mà Đại Lý hoa nhiều. Không khí tràn ngập hương thơm, thơm đầy người. A Ly dựa vào cửa sổ, từng ngum từng ngum mà hít sâu, làm dịu đi cái khô nóng ở trong ngực.

Không bao lâu, xe ngựa đứng trước một tử lâu trong thành.

Mạc Triều Diệu giải quyết thủ tục dừng chân, Bạch Thiên Lý nghiên cứu thực đơn, A Ly không có chuyện gì để làm, ngồi chờ bên bàn cơm.

Chỉ chốc lát sau, hảo tửu thức ăn ngon được dọn đầy cả bàn, nhưng nhìn mấy thứ nóng hổi này, ba người còn chưa ăn, mồ hôi cũng đã ướt đầm. Đồ ăn thơm thì thơm, nhưng với khí trời nóng bức này —— thật sự làm cho người ta không thấy đói bụng nha.

“Ta muốn... ăn kem quá...” A Ly lấy trạng thái bị dày vò dựa vào bàn, vô cùng hoài niệm văn minh hiện đại.

“Kem, là gì?” Mạc Triều Diệu cùng Bạch Thiên Lý cũng không biết.

“Đơn giản mà nói, gần giống giống băng.”

“Ăn thật ngon sao?” Mạc Triều Diệu tò mò.

“Ít nhất thật lạnh.”

“Là đồ ăn ở gia hương sao? A Ly ngươi không biết sao? Ta cũng muốn... ăn thử nha.” Mạc Triều Diệu lộ mỉm cười nịnh nọt lấy lòng.

“Vậy ngươi chuẩn bị cho ta cái tủ lạnh đi...” A Ly đầu cho hắn một cái rồ ràng mắt.

“Thức ăn ở gia hương của ngươi thật kỳ quái.” Bạch Thiên Lý đột nhiên chen vào nói, “Ngay cả tên cũng kỳ như vậy, có cơ hội nhất định phải kiến thức kiến thức.”

“A Ly, ta giúp ngươi mượn phòng bếp... Ngươi xuống bếp làm cho chúng ta...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” A Ly lớn tiếng đánh gãy lời của hắn, biết hắn đang tính toán cái gì, “Muốn làm đồ ăn ở gia hương ta, phải dùng tủ lạnh, nói cách khác...”

“Không được sao?” Mạc Triều Diệu điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, khóe mắt uрон ướt, vô cùng chọc người triu mến.

“Kỳ thật...” Chẳng biết tại sao, bị Mạc Triều Diệu nhìn một cách kỳ vọng như vậy, A Ly mới vừa rồi còn cường ngạnh vô cùng, nháy mắt liền mềm hoá xuống, phi thường miễn cưỡng nói, “Kỳ thật... Cũng không phải không được, để ta nghĩ nghĩ cách...”

Không có tủ lạnh, kem là khẳng định làm không được! Sinh tố, trà sữa, bánh pút-ting? Mấy thứ này đều rất khó làm, cho dù đầy đủ đạo cụ, mình cũng không có bản lĩnh làm được...

Như vậy...

Trộm liếc liếc ánh mắt đã biến thành sao của Mạc Triều Diệu, A Ly thật sự nói không được lời cự tuyệt lời hắn,

Đầu nghĩ đến bốc hơi nước, rớt cục —— linh quang chợt lóe!

Vỗ tay quát to một tiếng: “Có!”

Vì thế chỉ thấy A Ly đối Mạc Triều Diệu cùng Bạch Thiên Lý cười thần bí, dùng một cái nhẵn vàng hồi lộ hầu bàn, chui vào tại trù phòng bận việc đi.

Không đến một khắc đồng hồ, A Ly bung một cái khay thần bí !

“Thật nhanh.” Bạch Thiên Lý cùng Mạc Triều Diêu đều sợ hãi than tốc độ của y, vội vàng dời những chén đĩa ở trên bàn tới chỗ khác, để A Ly triển lãm tác phẩm của y.

“Hừ hừ...” Tin tưởng mùi phần, đặc ý dào dạt nở nụ cười vài tiếng, A Ly đem khay đặt ở giữa bàn, mở đồ che, “Thương thương thương thương —— cái này kêu là hoa quả sa lạp!”

Chỉ thấy một cái mâm bằng thủy tinh tinh xảo, chính giữa đặt một trái cà chua, táo thái lựu, chuối tiêu lột cùng dưa hấu thái lựu, phía ngoài còn có vô số quả đào cắt nhỏ, còn có ô mai cùng anh đào. Tóm lại, đem hết tất cả các trái cây có thể tìm được ở trù phòng, đều sắp lên nhau, sau đó dựa vào thẩm mỹ xem tô hợp ở bên nhau, cuối cùng thành hiệu quả thị giác, a cách mình cũng có chút vừa lòng.

Ngũ quang thập sắc, trong suốt, chỉ là xem, cũng đã cảm thấy được tươi mát , cả người thư thái, càng miễn bàn ăn đến miệng.

“A Ly... Trẫm, nga, không... Bồn thiếu gia thật sự là cảm động nha...” Mạc Triều Diêu nhất cảm động đã nói vậy, một bên lệ lóng lánh nhìn A Ly, một bên vươn tay sờ chiếc đĩa.

Nhưng mà ở phía sau, không biết khi nào thì xuất hiện một tiểu hài tử kỳ quái!

Tiểu hài tử khoảng sáu bảy tuổi, bộ dáng ngày thường phi thường dễ thương, đặc biệt khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn kia, làm cho người ta nhìn không được muốn véo một cái. Nhìn hần ăn mặc hoa lệ, hiển nhiên là con gia đình giàu có, chính là chẳng biết tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở trong này, hơn nữa —— còn tham lam nhìn bàn hoa quả sa lạp A Ly làm —— nhìn không chuyển mắt! .

“Này uy uy, đây không phải là làm cho người ăn !” Mạc Triều Diêu keo kiệt vội vàng đem chén đĩa kéo tới bên cạnh mình, song chường một vòng, đem hoa quả sa lạp bảo vệ lại .

Nhưng ai ngờ đứa bé kia còn rất có khí thế hướng Mạc Triều Diêu hất cằm, giọng giọng nói: “Bồn vương, nga, không... Phải là bồn thiếu gia, chính là muốn ăn!”

A Ly bên cạnh nhìn không cười khúc khích một tiếng bật cười. Nghĩ thầm khi tiểu hài tử này nói chuyện, giọng điệu lại có vài phần tương tự Mạc Triều Diêu, đều phải thêm nữa một cái gì ỉ nga, không —— nói vậy là Vương gia nào đó cải trang đi tuần đi?

—— Từ từ! Vương gia?

Nhớ lại cái từ lỡ thốt ra từ miệng đứa bé kia! A Ly giật mình, từ trên xuống dưới đem dáng vẻ bề vệ kiêu ngạo của tiểu hài tử đánh giá một phen. Nghĩ thầm : nơi này là Đại Lý, người ở Đại Lý tự xưng ỉ bốn vương ỉ... Hần là cùng Đông Vân Tường Thụy là một nhà đi? Nói như vậy... Chẳng lẽ này tiểu hài tử —— chính là đệ đệ của Đông Vân Tường Thụy ? ! .

A Ly đang ngần ngừ, chỉ thấy đứa bé kia đột nhiên đưa tay chỉ ở hần, hô một tiếng: “Chỉ Thủy, đem người này mang về vương phủ đi!”

“A, cái gì cái gì?”

A Ly còn không có kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một bóng đen chọt lóe trước mắt.

Trí nhớ giống như xuất hiện cái gì đó chồng lên nhau, giống như trở lại mấy tháng trước, lúc còn ở hoàng cung, Chỉ Thủy cũng tựa như Batman thế này, sau đó trong chớp mắt liền xử lý một đồng thị vệ, cứu Đông Vân Tường Thụy cùng mình ra.

Bất quá lúc này, Chỉ Thủy cũng không có cướp đi A Ly, mà là bọc tầng áo choàng kia, nhìn A Ly, lẳng lẳng hô một câu: “Tiểu chúa...” .

—— tao, nguy rồi!

A Ly, Mạc Triều Diêu, Bạch Thiên Lý, cái gáy ba người đều hiện ra mấy đường cong thô to.

Bọn họ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, vào thành chưa tới một canh giờ, bọn họ đã bị ảnh vệ Chỉ Thủy của Đông Vân Tường Thụy ——v ừa vạn dụng phải!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

“Ai, đệ đệ của người thật đúng là khó thu phục...” Trong Vương phủ, Mạc Triều Diêu một tay chống má, thờ dài lần thứ n trong ngày, hần bên cạnh Đông Vân Tường Thụy vẻ mặt cũng suy kiệt nói, “Bất quá, người không phải hoàng tử duy nhất của Đại Lý vương sao? Chỗ nào có thêm đệ đệ?”

”Là đường đệ mà, con của Huệ Thân vương. Trước đó không lâu mới từ bắc thành trở về, người thật ồn ào, toàn bộ hoàng cung đều bị hấn quấy đến long trời lở đất. Phụ vương thật sự là chịu không nổi, mới đem bao phiền toái này cho ta chiều cố, đuổi bọn ta đến biệt cung ở...” Đông Vân Tường Thụy cũng bị tra tấn đến tình trạng kiệt sức, “Bằng không, cũng không chạm mặt hơn các người.”

Trong viện, tiểu quận vương Đông Vân Tường Dực không hề quần quít lấy A Ly như trước, chăm chú học làm hoa quả sa lạp. Hấn từ nhỏ được nuông chiều thành thói, ngay cả đao gọt quả cũng không chạm tới, A Ly mất thật lớn công sức, cuối cùng gọt hấn gọt táo.

“Đường ca, đường ca, người xem!” Đông Vân Tường Dực cầm quả táo hấn vừa gọt xong, cao hứng chạy tới cho Đông Vân Tường Thụy xem thành quả của mình, “Ta gọt, ta gọt.”

Nào biết không những không được khen ngợi một chút, ngược lại còn bị cười nhạo một phen. Chỉ thấy Đông Vân Tường Thụy đem cây táo lặn qua lộn lại nhìn, nhưng lại 『cười khúc khích』 một tiếng bật cười, “Ta là lần đầu tiên thấy có người có thể đem táo gọt như khoai tây... Ôi!”

Lời còn chưa dứt, trên bụng đã trúng một quyền của tiểu quận vương.

Tiểu quận vương lấy táo quơ trước mặt Mạc Triều Điều, hung hấn hỏi: “Người nói, thế nào?”

Có vết xe đổ của Đông Vân Tường Thụy đích, Mạc Triều Điều nói chuyện đương nhiên phá lệ cẩn thận, cười tủm tỉm đang muốn nói tốt, ai ngờ còn không chờ hấn mở miệng, chợt nghe gặp tiểu quận vương 『oa』 một tiếng đại khóc lên! Đem cây táo đập xuống đất, giận dữ chạy đi.

Mạc Triều Điều vội vàng vươn tay kéo lại, nhưng vẫn không thể giữ chặt.

Tiểu quận vương một bên lau nước mắt, một bên bụng hết nguyên giận táo, ngồi sỗ xuống gốc cây, hết sức chăm chú mà gọt.

“Hấn thật rất có nhiệt tình.” Mạc Triều Điều đã có chút thương thức thói tiểu hài tử này.

“Bất quá chỉ là tay chân vụng về.” Đông Vân Tường Thụy hừ lạnh một tiếng, ngưng hấn thảo luận về tiểu đường đệ của hấn, hỏi Mạc Triều Điều, “Người sao lại đến Đại Lý?”

“Đại Lý phong cảnh tốt nhất, còn có cá kho tộ.”

“Đứng đắn một chút!” Đông Vân Tường Thụy nhíu mày.

“Ta thực đứng đắn!” Mạc Triều Điều ưỡn ngực ngẩng đầu.

Tiếp theo chỉ nghe 『bá』 một tiếng, Đông Vân Tường Thụy rút trường kiếm bên hông ra, đặt trên cổ Mạc Triều Điều, uy hiếp nói: “Người rốt cuộc còn chưa rõ ràng lập địa vị của mình hiện tại!”

Mạc Triều Điều thấy chết không sờn cùng Đông Vân Tường Thụy đối diện, nhưng không đến hai giây đột nhiên nhảy ra, một bên kêu to 『cứu mạng nha, giết người』, một bên trốn sau lưng A Ly. TBD: anh oai ghê! Hèn lẽ ngay từ đầu ta đã hiểu lầm anh... Thật ra A Ly mới là công sao? *gãi cằm*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Này! Người...”

Đông Vân Tường Thụy không nghĩ tới hấn ra chiều này, vội vàng thu hồi kiếm, chạy tới cùng A Ly giải thích. Nhưng Mạc Triều Điều hu hu nức nở, luôn đánh gãy lời của hấn, làm cho hấn có miệng khó trả lời, trong cơn tức giận, đem Mạc Triều Điều từ sau lưng A Ly kéo ra, linh đến góc sáng sủa, giáo huấn nói: “Người còn xằng bậy, ta thực một đao giết người! Thành thật nói cho ta biết, người rốt cuộc Đại Lý làm gì!”

“Ta...” Mạc Triều Điều cúi đầu, nhỏ nhỏ giọng trả lời, “Người...”

“Không cần áp úng!” Mấy ngày nay cơn tức của Đông Vân Tường Thụy khá lớn.

“Người còn có cái hứa hẹn chưa thực hiện!”

“Nói bậy.” Đông Vân Tường Thụy không nhớ rõ mình đối với Mạc Triều Điều có lời hứa nào.

Thấy hấn vẻ mặt mờ mịt, Mạc Triều Điều nhắc nhở nói: “Là ước tam chương nha*...”

_ Là hẹn ước của hai ảnh về chuyện A Ly thỉnh vị nào quên thì đọc lại. .editor cũng quên nó ở chương nào rồi. ٧ (٧ _ ٧) ٧

“Á!” Đông Vân Tường Thụy bừng tỉnh đại ngộ. Nhớ tới thật có việc này, đó là khi hắn còn ở hoàng cung Hi Tương, cùng Mạc Triều Diệu định ra ba điều cạnh tranh công bằng.

“Trong đó có một điều là, khi một bên gặp nạn, bên kia phải hỗ trợ.” Mạc Triều Diệu hì hì cười, “Còn nhớ rõ đi?”

“Nhớ thì nhớ rõ...” Đông Vân Tường Thụy dự cảm có một tia không ổn, chỉ tự trách mình lúc ấy đáp ứng quá qua loa.

“Như vậy, chuyện này cũng chỉ có thể kính nhờ người...” Mạc Triều Diệu đối Đông Vân Tường Thụy kể tai nói nhỏ nói, “Ta muốn gặp Trần phi.”

“Cái gì! Người muốn gặp Trần phi!”

“Hư hư!” Mạc Triều Diệu vội vàng che cái miệng của hắn, “Nếu quá khó vậy... Quên đi, ta nghĩ cách khác...”

Nhưng ai ngờ Đông Vân Tường Thụy lại hỏi: “Thực đơn giản như vậy?”

Vừa nghe giống như thực có hi vọng, A Ly cũng tiến lại đây nghe.

Vì thế Đông Vân Tường Thụy càng phải biểu hiện khí khái của hắn, ho khan một tiếng, chỉ chỉ một cái phòng cách đó không xa, “Biệt cung thanh tĩnh, sau khi Trần phi về Đại Lý, luôn luôn ở nơi này nghỉ ngơi. Nàng hiện tại... ở trong Thường Xuân viện...”

“Thật sự!?” Mạc Triều Diệu cùng A Ly cùng kêu to, không nghĩ tới chuyện lại thuận lợi như thế.

“Lừa các người làm gì, bắt quá...” Đông Vân Tường Thụy đang muốn hỏi bọn hắn vì cái gì muốn gặp Trần phi, nhưng nói chưa nói ra, đã gặp hai người Mạc Triều Diệu cùng A Ly, vọt tới cái nơi mình chỉ nhanh như thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Tuy rằng vào Thường Xuân viện, nhưng A Ly cùng Mạc Triều Diệu hai người đều chỉ bồi hồi ở ngoài cửa, không có dũng khí đi gõ cửa. Mà ngay cả Đông Vân Tường Thụy muốn giúp bọn hắn gõ cửa, đều bị hai người A Ly cùng Mạc Triều Diệu đồng lòng ngăn lại. Mạc Triều Diệu ở ngoài cửa không ngừng hít sâu, nói là còn không có chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Thời gian chậm rãi qua đi, đột nhiên tiểu quận vương ra hiện tại bọn họ trước mắt.

“Người tới làm gì?” Đông Vân Tường Thụy nghiêm mặt, sợ hắn sẽ làm ồn đến Trần phi.

Tiểu quận vương cầm quả táo đã gọt hảo của mình, lộ ra biểu tình nhu thuận ngượng ngùng khó có, “Ta muốn làm cho bác ăn.”

“Không được, gọt quá khó coi!” Đông Vân Tường Thụy xụ mặt như trước.

“Ồ...” Tiểu quận vương lộ ra biểu tình ủy khuất khó gặp.

Mạc Triều Diệu ở một bên nhìn không được, vội vàng tiến lại, sờ sờ đầu tiểu quận vương, đối với Đông Vân Tường Thụy nói: “Người thật sự là, đó cũng là tâm ý thôi.”

“Đúng đúng.” A Ly cũng chạy tới hỗ trợ, còn hào tâm đẩy cánh cửa, cho tiểu quận vương đi vào.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên nghe thấy trong phòng truyền đến một tiếng 『ai nha!』

Mạc Triều Diệu cùng A Ly nháy mắt hóa đá!.

—— tao, không xong! Chút bất tri bất giác, thế nhưng đem cửa mở ra!

Nói cách khác, Trần phi đã thấy bọn họ!

『bùm』 một chút, Mạc Triều Diệu vội vàng đè ngực lại, tự nói với mình phải trấn định phải trấn định, nhất định phải trấn định!

“Bác...” Tiểu quận vương cầm cây táo vọt đi vào.

“Nga, là Dực nhi...” Trần phi cười từ trên giường ngồi xuống.

Tiểu quận vương nhào vào trong lòng của nàng, cầm cây táo nói: “Bác, ta gọt!”

“Vậy sao? Dực nhi thật là lợi hại ~” Trần phi tiếp nhận cắn một miếng, vẻ mặt tươi cười, một bên vuốt ve đầu tiểu quận vương, nhưng lại chút bất tri bất giác rơi lệ.

Mạc Triều Diệu cùng A Ly đều bị nước mắt của nàng sợ tới mức ngây người!

“Bác.” Đông Vân Tường Thụy vội vàng đi ra phía trước.

“Không, không có việc gì...” Trần phi đem tầm mắt dời về phía nơi khác, một bên vuốt ve tiểu quận vương tóc, vừa nói, “Không biết tại sao? Hiện tại nhìn đến tiểu hài tử, tổng muốn ôm ôm bọn chúng, cũng tổng nghĩ muốn đùa đùa bọn chúng, cùng bọn chúng nói chuyện... Chẳng lẽ ta thật sự đã sắp làm bà người ta rồi sao? ... Nếu hoàng nhi năm đó không chết... Cháu của ta, cũng có thể giống Dực nhi lớn như vậy đi? ...”

—— Kỳ thật, hài tử của người đối với nữ nhân căn bản không có hứng thú!

TBD: đúng đúng, “ai” cũng không có hứng thú, “ai” đều có máu trung khuyển.

A Ly chính nghĩ như vậy, trộm liếc nhìn Mạc Triều Diệu một cái, mới phát hiện mặt của hắn quả thực tái nhợt tựa như một pho tượng tượng sáp.

“Này, người không sao chứ?” A Ly khẽ gọi một tiếng, mới đề cho Mạc Triều Diệu phục hồi tinh thần lại.

Lúc này, Đông Vân Tường Thụy đã đi tới bên người bọn họ, vỗ vỗ bả vai Mạc Triều Diệu cùng A Ly, ý bảo bọn họ cùng mình đi ra ngoài, lưu lại tiểu quận vương cùng Trần phi một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Ra Thường Xuân viên, ba người đi trên con đường mòn.

Mạc Triều Diệu vẫn không nói một câu, A Ly cũng không dám nói lời nào.

Chỉ có Đông Vân Tường Thụy lăm bầm lâu bầu một mình: “Phụ vương đem ta cùng Tường Dực đuổi tới biệt cung này, có lẽ trừ bỏ ồn ào ra, còn có thâm ý. Tuổi của ta cùng con của Trần Phi sắp xị, mà Tường Dực, Trần phi quả thực sẽ đem hắn trở thành cháu của mình mà thương. Tâm nguyện lớn nhất bây giờ của Trần phi, chính là muốn một gia đình nhà... Nhưng cái gì nàng cũng không có, không có trượng phu, không có đứa nhỏ... Bệnh của nàng đã càng ngày càng nghiêm trọng, vô luận thỉnh thầy thuốc nào đến xem, đều là lác đầu...”

“Nàng rốt cuộc là bệnh gì?” Mạc Triều Diệu đột nhiên đặt câu hỏi.

Đông Vân Tường Thụy quay đầu nhìn hắn, lại bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Dù sao thời gian cũng không còn nhiều.”

—— Thời gian không nhiều? !

Bốn chữ này khiến Mạc Triều Diệu cùng A Ly bị đá kích, thật không thể diễn tả bằng ngôn từ.

Đông Vân Tường Thụy nói tiếp: “Sau khi Trần phi trở lại Đại Lý, nói cho phụ vương biết tâm nguyện lớn nhất của nàng, đó là có thể gặp lại Niếp Nguyên Trinh, hỏi rõ ràng hai mươi một năm trước đến tột cùng đã chuyện gì xảy ra? Hắn vì cái gì lại đem tiểu hoàng tử giao cho thái hậu, vì sao cũng không cùng Trần phi giải thích... Cho nên Đại Lý mới phái ra Hồ Bảo ky, đi Trung Nguyên trộm điều tra nghe ngóng tin tức Niếp Nguyên Trinh... Chỉ tiếc, Niếp Nguyên Trinh đã chết... Bí mật năm đó, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ có người biết được...”

“Thật sự đã hết thuốc chữa sao?” Mạc Triều Diệu quan tâm chính là sinh tử của Trần phi.

“Hy vọng có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của nàng, để nàng biết chân tướng, lúc ra đi, không cần lưu tiếc nuối cái gì...” Ngoài ý nói, chết cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

—— chân tướng? Tâm nguyện?

Hai cái từ này, ở bên tai Mạc Triều Diệu vang vọng không ngừng.

Vốn, hắn chỉ tính toán gặp Trần phi một lần, liền mang theo A Ly dạo chơi tứ hải, cho tới bây giờ không nghĩ tới phải bại lộ thân phận của mình, mẩu từ

biết nhau. Nhưng hiện tại, khi hắn nhìn thấy Trần phi tiểu tụy từ trên giường ngồi xuống, thấy Trần phi như người mẫu thân từ ái vuốt tóc của tiểu quận vương, khi hắn theo trong miệng Đồng Văn Tường Thụy, nghe nói thời gian của nàng không còn nhiều...

Mạc Triều Diêu đột nhiên phát giác, mình tuyệt đối không thể đi như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Dưới bóng râm mát mẻ nơi hoa cien.

“Hiện tại ngươi định làm như thế nào đây?” A Ly hỏi Mạc Triều Diêu.

Bọn họ đã ở trong biệt cung này vài ngày, nơi nào muốn chơi, nơi nào muốn dạo tất cả đều đã đi một vòng, nhưng duy độc có Thường Xuân viện chỗ Trần phi. Bọn họ chỉ dám xa xa đứng nhìn, cũng không dám đến gần.

“Trần phi chết như vậy... Thật sự rất đáng thương...”

Hai tay A Ly thác má, nhìn Mạc Triều Diêu, chờ hắn đáp.

Nhưng Mạc Triều Diêu lại dựa trên bàn thạch, trình trạng ngất, cái gì chú ý cũng không có.

“Thật sự là vô dụng...” A Ly lấy tay chỉ chọt đầu Mạc Triều Diêu, “Ngay cả mẫu thân của mình cũng không dám nhận.”

“Không phải không dám!” Mạc Triều Diêu rốt cục ngẩng đầu lên.

“Đó?”

“Chính là trước kia không có quyết định này... Hiện tại đột nhiên... Ai...” Thật mạnh thở dài, nói không được nữa.

“Nếu ta là ngươi, đã sớm nhào qua, mắt nước lưng tròng mà quát to một tiếng nương!” A Ly phẫn chấn mười phần, đứng lên, “Nói không chừng Trần phi biết con của mình không chết, hưng phấn hết bệnh thì tốt rồi mà!”

“Làm sao có thể... Ngươi thật sự là khờ dại...” Mạc Triều Diêu lại hít một hơi.

“Như thế nào không có khả năng!” A Ly cãi chày cãi cối nói, “Trần phi không chỉ là thân thể có bệnh, còn có tâm bệnh. Tâm bệnh của nàng là ngươi, người có thể trị hảo tâm bệnh của nàng —— cũng chỉ có ngươi nha!”

“Chính là...” Mạc Triều Diêu vẫn là không dám tùy tiện hành động, sợ là sợ đột nhiên biết tin con trai như vậy, Trần phi không đem bệnh tình giảm xuống, ngược lại biến khéo thành vụng, dọa bị bệnh làm sao bây giờ?

Nếu có thể giống A Ly như vậy, mọi việc đều lấy hướng tốt mà nghĩ, thật là tốt biết bao nha. Mạc Triều Diêu hâm mộ.

“Nếu không có chú ý, không bằng nghe theo thiên mệnh đi.” A Ly vừa nói, vừa lấy ra một đồng tiền, “Chúng ta liền thả tiền xu quyết định! Mặt phải là nói, mặt trái là không nói!”

“Chuyện quan trọng sao có thể dùng phương pháp qua loa như vậy quyết định!”

Mạc Triều Diêu kiên quyết phản đối, gắp A Ly đã làm động tác thả đồng tiền, vội vàng điều động toàn lực, nhào qua đi ngăn cản!

Ai ngờ, vẫn là, chậm, nửa nhịp!

Tiền xu của A Ly đã rời tay, bay về phía không trung!

“Oa a a!”

Mạc Triều Diêu kêu thảm thiết liên tục.

Nhưng A Ly lại hết sức chăm chú nhìn chằm chằm tiền xu tung bay giữa không trung, làm tốt chuẩn bị để tiếp được nó.

Lúc đồng xu rời vào tay A Ly, Mạc Triều Diêu đột nhiên nhào qua đi! Chỉ một ý niệm, hắn sợ biết kết quả.

“Oa!”

A Ly quát to một tiếng, thân thể y không bì kịp với Mạc Triều Diêu vốn cường tráng, bị va chạm như vậy, bị đâm khiến thân thể ngã nhào qua một bên. Cùng lúc đang chụp lấy tiền xu, cũng đột nhiên bắt sai, tro mắt nhìn tiền xu kia rơi xuống trên mặt đất, sau đó 『lăn lông lốc lăn lông lốc』 hướng ven đường lăn đi!

Tiền xu lăn lăn, tốc độ càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm... Cuối cùng rốt cục hơi hơi lão đảo, nằm thẳng trên mặt đất!

—— Đến cuối cùng là phải hay là trái ?

Trái tim A Ly cùng Mạc Triều Diêu, giống như ở trong nháy mắt đó đều muốn ngưng đập. Bởi vì tiền xu lăn có chút xa, A Ly cùng Mạc Triều Diêu ai cũng không thể thấy rõ đáp án.

“Ta đi xem.”

A Ly đang muốn từ mặt đất đứng lên, nhưng không khéo chính là, tiền xu đột nhiên bị một đôi chân đạp lên!

—— rốt cuộc là ai như vậy đáng giận!

A Ly bấu môi ở trong lòng thấp giọng mắng, theo mũi chân nhìn lên, chân, chậm rãi ngừng đầu hướng về phía trước nhìn lại. Cùng lúc đó, Mạc Triều Diêu cũng cùng A Ly giống nhau, lấy đồng dạng tiết tấu chậm rãi ngừng đầu!

Rốt cục, bọn họ thấy được mặt người tới !

Một người không thể tưởng được nhất, không có khả năng ra hiện ở trong này nhất, cũng không nên ra hiện ở chỗ này nhất —— đã xuất hiện !

“Trần, Trần phi...”.

A Ly thiếu chút nữa đem đầu lưỡi mình cắn y túng. Không biết mình vừa rồi cùng Mạc Triều Diêu rất đúng chuyện, có bị Trần phi nghe được bao nhiêu.

Trần phi xoay người nhặt lên tiền xu, giao cho Mạc Triều Diêu đang ngây ra như phỗng, sau đó mặt không chút thay đổi địa nói: “Hoàng Thượng, người hình như đã hiểu lầm...”.

—— cái gì!

Trong lúc nhất thời, Mạc Triều Diêu cùng A Ly cũng chưa có thể kịp phản ứng.

“Ta cũng không phải của người mẫu phi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

“Ta cũng không phải của người mẫu phi.”

—— cái gì?

Mạc Triều Diêu tuy rằng không hỏi ra, nhưng là trong ánh mắt của hắn, tuyệt đối hỏi chính là vấn đề này.

Bất quá Trần phi dường như cũng không có tính trả lời hắn, chỉ hạ thấp người, gật gật đầu tỏ vẻ cáo từ. Mắt thấy nàng xoay người muốn rời khỏi, A Ly đột nhiên gọi lại nàng: “Từ từ!”

Nghe vậy, Trần phi quả nhiên dừng lại, nhưng không có quay đầu lại, chính là dùng lưng về phía hai người ngây ra như phỗng.

“Vì cái gì? ...” A Ly thay Mạc Triều Diêu hỏi.

Không khi lúc đó giữa ba người im lặng gần như trầm mặc.

“Vì cái gì...” Trần phi nhẹ nhàng lặp lại câu hỏi của A Ly, chậm rãi xoay người lại. Mắt nàng nhìn Mạc Triều Diêu, vừa không phải yêu cũng không phải hận, là một loại lạnh lùng lạnh lẽo. Cùng với ánh mắt nóng cháy của Mạc Triều Diêu khi nhìn nàng, hoàn toàn bất đồng.

Trần phi chậm rãi nói: “Con do ta sinh ra, ta đương nhiên có thể nhận ra. Ta ở hoàng cung hai mươi năm, tuy rằng hoàng đế người rất ít nhìn thấy ta,

nhưng ta lại lúc nào cũng có thể nhìn thấy hoàng đế. Nếu người thực là hài tử của ta, ta sẽ không nhận không ra, mẫu tử chúng ta đã sớm gặp nhau.”.

“Không, không có khả năng!” Mạc Triều Diệu hiển nhiên không chịu nổi đả kích này, “Ta rõ ràng chính tai nghe được hoàng hậu cùng Thừa tướng nói...”

“Bọn họ nói người là hài tử của ta?” Trần phi nao nao. .

Mạc Triều Diệu gật đầu, “Đây là ta chính tai nghe được. Hai mươi một năm trước, hài tử bọn họ ném ở trước mặt người là giả. Sau lại ta bị người của từ trong tay Niếp Nguyên Trinh cướp đi, mang về hoàng cung, làm như con của thái hậu, cũng chính là thái tử nuôi nấng lớn lên.”

“Không!” Sắc mặt Trần phi thay đổi, có chút phát xanh, nằng gào thét lớn, “Điều đó không có khả năng!”

“Vì cái gì không có khả năng?” A Ly hỏi lại.

“Bởi vì trên người hài tử của ta có bớt Bạch Liên!”

“Bạch Liên bớt?!” A Ly cùng Mạc Triều Diệu đồng thời sùng sốt.

—— Thế nhưng thật sự có bớt Bạch Liên!

Lần đầu tiên biết tồn tại của『Bạch Liên bớt』, là khi tiểu thuyết của Niếp Nguyên Trinh bị hủy. Lúc ấy bọn A Ly cùng Mạc Triều Diệu, đối với sự tồn tại thực giả của bạch liên cũng không quá để ý. Lần thứ hai nghe được『Bạch Liên bớt』, là cùng Thủy Du Ngân có liên quan, bởi vì ở trên người Thủy Du Ngân cũng xuất hiện bớt đồng dạng. Nhưng lúc này, Mạc Triều Diệu cũng chỉ nghĩ đến đó là Thủy Du Ngân lợi dụng lời đồn đãi trong dân gian chế tạo nぐy trang mà thôi. Hẳn thật không ngờ, trên người thái tử chân chính, ại thật sự sẽ có bớt Bạch Liên.

“Hoàng Thượng...” Giọng Trần phi mỏng manh hỏi, “Này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Mạc Triều Diệu lắc đầu, hẳn cũng không biết.

Hoàng hậu cùng Thừa tướng cho rằng Mạc Triều Diệu là con của Trần phi, nhưng Trần phi lại biết Mạc Triều Diệu không phải con của mình. Như vậy, thái tử chân chính đích đến tột cùng ở nơi nào? Hai mươi một năm trước, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Mạc Triều Diệu là ai, hẳn là từ đâu mà đến? Tất cả tất cả, giống như đều biến thành một câu đố không giải được.

Trần phi cũng tốt, Mạc Triều Diệu cũng tốt, thái hậu cũng tốt, bọn họ biết đến cũng chỉ là một khía cạnh. Bộ phận chân chính quan trọng lại bị che dấu, hai mươi một năm trước, toàn câu chuyện này, đến tột cùng như thế nào? Đến tột cùng ai mới biết được? .

“Kia ta là ai?”

Mạc Triều Diệu dần dần mất đi lý trí, sự thật đã kích làm cho hắn thừa chịu không nổi. Hắn vẫn cho là mình chính là con Trần phi, nhưng là hắn không có bớt Bạch Liên; đồng thời, hắn cũng không có khả năng là con của thái hậu, bởi vì năm đó thái hậu sinh hạ chính là nữ anh. . Như vậy hẳn là ai vậy, đến tột cùng là ai? !

“Người nói cho ta biết ta là ai?” Mạc Triều Diệu đột nhiên ôm bả vai Trần phi, gào thét lớn, “Người nói cho ta biết ta là ai!”

Trần phi bị hắn dọa sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nói không nên nữa câu.

“Mạc Triều Diệu!” A Ly vội vàng hướng qua kéo hắn ra, “Người bình tĩnh một chút!”

Đây là A Ly lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Triều Diệu thất thường như thế.

Mạc Triều Diệu ôm chặt lấy đầu của mình, “Ta vẫn cho là mình là hài tử của người. . . Năm đó người nói dối là sanh non, kêu Niếp Nguyên Trinh đem ta mang đi, để ta rời xa tranh đấu hoàng quyền. . . Ta vẫn, vẫn. . . Đều muốn dựa theo suy nghĩ năm đó của người mà sống sót. . .”

Nhìn Mạc Triều Diệu như vậy, vô luận Trần phi hay là A Ly, đều không nói nên lời.

Nguyên lai hắn có thể dễ dàng buông tha ngôi vị hoàng đế như vậy, chỉ là vì thực hiện tâm nguyện năm đó của Trần phi.

Mạc Triều Diệu đã muốn dừng không được, hắn đứt quãng, dùng thanh âm gần hư điên nói: “Ta chỉ nghĩ muốn dựa theo ý tưởng củ người. . . Làm một người bình thường, dùng phương thức bình thường nhất sống sót. . . Nguyên nhân chính là vì như thế, ta có thể buông tha mọi thứ ở kinh thành, thậm chí ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng có thể buông tha cho. . . Nhưng hiện tại. . . Người thế nhưng không cần ta? Người thế nhưng nói cho ta biết ta sai rồi?”

TBD: ok! Đọc tới đây thì những cái có phản cảm với Triều Triều cũng nên dụi bớt, ịch nhất ảnh có lý tưởng sống chứ không phải chỉ là đơn giản buông tha. . .

“Không...” Trần phi lắc đầu, chậm rãi lui về phía sau. Nàng thật không ngờ phản ứng của Mạc Triều Diệu lại như thế này.

“Ta đây đến tột cùng là ai, đến tột cùng là từ đâu tới, người nói cho ta biết đi!” Khàn cả giọng mà rống ra một câu nói kia, Mạc Triều Diệu đã sắp hỏng mất.

Hắn có thể không làm hoàng đế, nhưng hắn không thể là một người ngay cả mình từ đâu mà đến cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Dưới cái nắng hè chói chang ngày hè, thế nhưng tại một nơi trong Đại Lý lại rơi xuống trận tuyết nhỏ..

Chỉ thấy Mạc Triều Diệu ngồi chồm hổm dưới tàng cây, ôm lấy hai chân, đem cằm đặt ở trên đầu gối, nhìn bọn kiến vội vàng bận rộn bên chân mà ngẩn người. Mà phía sau hắn, ma trời bao phủ đen kịt, hoàn hảo giống như có bông tuyết đang phát phối. Cho dù mặt trời chói chan nhô lên cao, nhưng chỉ cần nơi nào có Mạc Triều Diệu ở, liền biến thành mùa đông khắc nghiệt.

Loại tình huống này đã giằng co suốt ba ngày, từ sau khi Trần phi giải thích nàng cùng Mạc Triều Diệu không có bất cứ quan hệ nào về sau, Mạc Triều Diệu bị đá kích lớn liền vẫn duy trì loại nhiệt độ thấp này. Không chỉ không ăn cơm, hơn nữa nói liên tục nói đến khi không có khí lực, mỗi ngày đều là trạng thái u hồn ở trong sân bay tới thôi đi. Làm cho người ta lo lắng hắn không ở trong trầm mặc diệt vong, thì sẽ ngay tại trong trầm mặc bùng nổ.

“Mạc Triều Diệu, có muốn ăn dưa hấu không, ăn thật ngon nha.” A Ly lấy hết dũng khí, rốt cục vượt qua trở ngại tâm lý thật mạnh, đem một miếng dưa hấu đưa qua, “Người còn tiếp tục như vậy, chúng ta là có thể mở triển lãm băng. Lạnh quá... Lạnh quá...”

Nói xong còn ôm lấy tay ôm người, phát run.

Nhưng Mạc Triều Diệu không có lên tiếng, không có ngẩng đầu, như trước nhìn con kiến bên chân xuất thần. TBD : shock wá nên tự ti rồi !! ==+

“Mạc Triều Diệu, người tâm tình không tốt thì nói ra đi, trong lòng người buồn bực liền nói ra đi. Người vô thanh vô tức như vậy, biến thành mọi người chúng ta cũng hoảng hốt theo nha!” Giọng A Ly hơi hơi nghiêm khắc một ít, dựng thẳng lên một ngón tay chọt chọt bả vai Mạc Triều Diệu.

Nhưng thân thể Mạc Triều Diệu hơi hơi lắc lư vài cái, trong cổ họng hơi hơi phát ra một tiếng thần nhiên, ngân nga 『ngô...』 liền không còn có phản ứng khác.

“Mạc Triều Diệu!” A Ly có điểm chịu không nổi, bần khởi mặt đến.

“Này không trách hắn.” Đông Vân Tường Thụy không biết khi nào cũng đã đi tới, đỡ lấy bả vai A Ly nói, “Trong một đêm, không chỉ có giang sơn không còn, thậm chí ngay cả nương cũng bị mất. Theo ngôi cửu ngũ biến thành tiểu cô nhi đáng thương... Cũng khó trách hắn chịu không nổi... A Ly, để hắn hào thật yên tĩnh một chút đi, chúng ta đi dạo chơi ngoại thành ngắm hoa, không quá rầy hắn...”

“Chính là...” A Ly do dự mà, để mặc Mạc Triều Diệu như thế mà mình đi dạo chơi ngoại thành, đích xác làm cho lương tâm y bất an.

“Tốt lắm tốt lắm, A Ly chúng ta đi thôi.” Thật vất vả trời ban thường cơ hội, cho Mạc Triều Diệu lâm vào con sóng nhỏ như vậy, Đông Vân Tường Thụy đương nhiên muốn bắt lấy thời cơ, đối với A Ly triển khai thể công mãnh liệt, bù lại thời gian dài hắn không có ở bên người A Ly mà bị yếu thế.

“Kia...” A Ly xem xét t Mạc Triều Diệu, thấy hắn vẫn như bông tuyết phiêu phiêu, nghĩ thầm có lẽ Đông Vân Tường Thụy nói đúng, để Mạc Triều Diệu một mình an yên tĩnh cũng có chút tốt. Chờ hắn thông suốt, từ lúc đánh trúng khối phục lại, nhất định sẽ lại biến thành bộ dáng vui vẻ vốn có.

Nghĩ đến đây, A Ly kéo tay Mạc Triều Diệu qua, đem dưa hấu để vào, “Nếu đói bụng liền ăn, kỳ thật ăn cũng là một loại phát tiết, người chỉ cần liều mạng ăn liều mạng ăn, ăn ăn đến phiền não gì cũng không có.” TBD: xúi bậy !!!

A Ly đem kinh nghiệm của mình nói ra, hào phóng truyền thụ cho Mạc Triều Diệu, đang muốn đứng dậy cùng Đông Vân Tường Thụy rời đi, đột nhiên cổ tay đã bị Mạc Triều Diệu bắt lấy, đi không động.

“Làm gì?” Đông Vân Tường Thụy lập tức khó chịu.

Mạc Triều Diệu u oán vừa nhắc đầu, giống như một u hồn mới từ địa phủ trở về, quỷ mị bàn nói: “Ta... Ta cũng phải đi...”

“Người đi làm gì, trạng thái này của người, hù chết người sống nha!” Đông Vân Tường Thụy kéo A Ly đã đi.

Ai biết Mạc Triều Diệu trạng thái tuy rằng giống u linh, nhưng khí lực so với u linh lớn hơn, một phen nhưng lại đem A Ly túm qua đi, ôm vào trong ngực, giống như sợ bị Đông Vân Tường Thụy cướp đi, cảnh cáo nói: “Không cho mang A Ly đi.”

“Ai, thật sự là chịu không nổi.” Đông Vân Tường Thụy đỡ trán thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Mạc Triều Diệu nha Mạc Triều Diệu, người rốt cuộc khi nào thì mới có thể tỉnh lại rồi đứng lên chứ ! Nhìn bộ dáng của người lúc này, trong lòng ta cực độ khó chịu!”

Mạc Triều Diêu đã đánh mất ngôi vị hoàng đế, đã đánh mất mẫu phi, nếu hiện tại ngay cả A Ly cũng đã đánh mất, không khỏi rất đáng thương. Đông Vân Tường Thụy bởi vậy còn có chút đồng tình hân, vốn đã muốn tính toán không cùng hân tranh A Ly, nhưng hiện tại thấy bộ dáng hân người không ra người, quý không ra quý, không khỏi tức giận, muốn dùng A Ly kích thích ý chí chiến đấu của hân.

“Đúng vậy nha, Mạc Triều Diêu, người rút cuộc khi nào thì mới có thể tỉnh lại đây?” A Ly giống vỗ cún con mà vỗ vỗ đầu Mạc Triều Diêu, có chút đau lòng vì bộ dáng hiện tại của hân.

Nhưng mà đúng lúc này, chỉ nghe một gã thị vệ tiến lên bẩm báo nói: “Tiểu vương gia, ngoài phủ có một người cầu kiến.”

“Người nào?” Đông Vân Tường Thụy lập tức bày ra bộ mặt chức nghiệp hóa.

“Hân nói hân gọi là Phụng Lê.” Thị vệ nói.

—— Phụng Lê? !

A Ly sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Ba người vội vàng vọt tới đại môn.

“Phụng, Phụng Lê? !” A Ly là người thứ nhất la hoảng lên, nhảy qua giữ chặt tay Phụng Lê đem hân từ trên xuống dưới đánh giá một lần. Quả nhiên, đây là Phụng Lê hàng thật giá thật! Bất quá, sao hân lại đến Đại Lý chứ?

“A Ly...” Vừa thấy A Ly, hai mắt Phụng Lê lập tức lệ ngập nước.

Mạc Triều Diêu cùng Đông Vân Tường Thụy lảng lảng đứng ở một bên, hoàn toàn chen không vào. (Đây chỉ là tình hữu nghị tình khiết giữa hai tiểu thụ, thân là tiểu công bọn họ là sẽ không thể lý giải đích. = =+)

Chỉ thấy A Ly an ủi bả vai Phụng Lê, thân thiết hỏi han: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người sao lại tới nơi này?” Nói xong kéo Phụng Lê vào phủ, “Bên ngoài rất nóng, chúng ta vào nhà nói đi.”

Khi A Ly lôi kéo Phụng Lê từ tới bên cạnh Mạc Triều Diêu, Mạc Triều Diêu đột nhiên bắt được tay A Ly, đem hân túm đến bên cạnh, hạ giọng hỏi: “A Ly, hân rút cuộc là ai nha?”

Không phải Mạc Triều Diêu trí nhớ kém, mà là hân xác thực chưa từng thấy qua Phụng Lê. Nhiều nhất chỉ là nghe A Ly đề cập qua tên Phụng Lê vài lần mà thôi, bất quá giờ phút này, nhất thời không nghĩ được thôi. Gặp A Ly đối với một cái người xa lạ thân thiết như thế, không khỏi dấy lên ngọn lửa đề phòng.

“Hân là Phụng Lê nha!” A Ly mở to hai mắt, giống như không tin Mạc Triều Diêu lại hỏi ra vấn đề kỳ quái như vậy, “Người không phải nói trước kia sư phụ nổi danh dạy người cưỡi ngựa bắn cung, kều... Kêu... Đúng rồi, kều Phụng Tức Nhan! Phụng Lê chính là con của Phụng Tức Nhan, người không phải vẫn muốn gặp hân, còn kều ta bảo hộ hân sao?”

A Ly gặp Mạc Triều Diêu nhìn chăm chăm vào Phụng Lê, nhưng ánh mắt vẫn một mảnh mê mang như trước, còn tưởng rằng hân bị di chứng thất ý, đánh mất một số trí nhớ ni. Vì thế A Ly gãi gãi cằm, nghĩ thầm, làm sao mới có thể làm cho Mạc Triều Diêu nhớ ra Phụng Lê đây?

“Đúng rồi! Mạc Triều Diêu, người còn nhớ cái này không?” A Ly vừa nói, một bên từ trong túi bên thắt lưng lấy ra một ban chỉ hồ phách màu, nhét vào trong tay Mạc Triều Diêu, “Đây, này chính là ban chỉ lúc trước người kều tiểu Trúc từ giao cho ta bảo quản. Người không phải nói, ban chỉ này là tên Phụng sư phó kia tặng cho người sao? Như thế nào, còn không nhớ được không?”

Mạc Triều Diêu đem ban chỉ gắt gao túm ở trong tay, cúi đầu trầm mặc, như lâm vào trong ký ức.

“Còn có còn có!” A Ly nhảy đến Phụng Lê bên người, từ trên cổ Phụng Lê lôi ra một cái vòng trang sức, hoa tai trên vòng cổ kia, đúng là cùng với hồ phách ban chỉ trong tay Mạc Triều Diêu t giống nhau như đúc, “Mạc Triều Diêu người xem này, hồ phách ban chỉ này Phụng Lê cũng có! Là cha hân, cũng chính là Phụng sư phó lưu cho hân nha.” Như sợ Mạc Triều Diêu không tin, A Ly vừa nặng nề cường điệu một lần, “Hân thật là con của Phụng sư phó.”

“Con Phụng sư phó...” Mạc Triều Diêu thấp giọng lặp lại, ánh mắt tan rã rốt cục ngưng tụ. Hân nhìn sang ban chỉ trong tay mình, lại nhìn sang hoa tai trên cổ Phụng Lê, lại không nói.

“Chẳng lẽ người không cảm thấy được phụ tử bọn họ rất giống sao?” A Ly cố gắng trợ giúp Mạc Triều Diêu nhớ lại. Tuy rằng y cũng không biết Phụng Tử Nhan như thế nào, nhưng hẳn nghĩ đến, chỉ cần là phụ tử, nhiều ít đều đã có một chút giống nhau đi?

“Ân...” Mạc Triều Diêu tha dài thanh âm, từ chối cho ý kiến, bán híp mắt nhìn tới nhìn lui, thấy thế nào cũng không biết là Phụng Lê cùng Phụng Tử Nhan lớn lên giống. Đầu tiên dáng người cái cũng không giống, Phụng Tử Nhan cao lớn uy mãnh, điển hình của người phương bắc. Mà Phụng Lê lại nhỏ xinh tinh tế, phi thường giống người phía nam mà...

“Phụng Lê, chính người nói đi, người là con Phụng sư phó.” A Ly đẩy đẩy Phụng Lê.

Phụng Lê kinh ngạc một chút, sau đó ngốc ngốc gật gật đầu, “Đúng vậy nha, mẹ ta từng kể. Bà chỉ Phụng gia chỉ truyền cho người Phụng gia...”

“Chỉ truyền người Phụng gia...” Mạc Triều Diêu lặp lại, thân mình hơi hơi rung lên, giống như lời Phụng Lê mới rồi làm cho hắn đột nhiên sinh một ý nghĩ bất khả tư nghị gì đó. Chỉ thấy hắn đem bàn chỉ chặt chẽ nắm trong lòng bàn tay, trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên ngừng đầu, sắc mặt đậm đậm đối với Phụng Lê nói, “Bên ngoài trời quá nóng, vào nhà rồi nói sau...”

“Ân!” A Ly dùng sức gật đầu, lòng tràn đầy vui mừng lôi kéo Phụng Lê đi vào.

Mạc Triều Diêu theo sát sau đó.

Lưu lại mình Đông Vân Tường Thụy, ôm tay nhìn bóng dáng ba người bọn họ, bĩu môi, hơi có bất mãn mà nói thầm nói: “Này uy uy... Ta mới là chủ nhân nơi này đi...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

“Cho nên nói... Phụng Lê, người là bị Thủy Du Ngân khống chế hả?” Trong đình nghỉ mát nơi hoa viên, A Ly mới vừa nghe Phụng Lê nói xong chuyện xưa, phi thường giật mình, hừ hừ, “Nguyên lai vụ cổ thuật thật sự tồn tại...”

Vừa rồi, Phụng Lê đã giải thích cho mọi người chuyện đã xảy ra trong ngày Thủy Du Trần chết. Hắn nói mình hoàn toàn không biết gì cả vì bị Thủy Du Ngân dùng vụ cổ thuật đã khống chế, mới ám sát Thủy Du Trần. Mà chủ thủ cổ độc kia, cũng là Thủy Du Ngân giao cho hắn. Sau khi hắn biết rõ chân tướng, sợ Thủy Du Ngân giết hắn diệt khẩu, mới lên đi tìm A Ly.

“A Ly, nếu bị bắt trở về, ta nhất định phải chết!” Phụng Lê rung rung nước mắt cầu A Ly thu lưu hắn.

Nhưng nơi này dù sao cũng là chỗ của Đông Vân Tường Thụy, mình cũng không thể tự tiện quyết định, nhìn Đông Vân Tường Thụy đang đứng một bên không mang theo biểu tình gì, dùng ánh mắt cầu xin nói: 『Được rồi đi, đồng ý đi.』

“Không được!” Không đợi Đông Vân Tường Thụy trả lời, Bạch Thiên Lý liền tỏ thái độ phản đối “Nếu Thủy Du Ngân thật muốn đổi phó hắn, hắn cần bản trốn không thoát đến! Hắn đang nói dối!”

“Huống hồ...” Mạc Triều Diêu đối với Phụng Lê có chút đề phòng, “Thủy Du Ngân lớn lên ở kinh thành, sao lại biết được vụ cổ thuật Nam Cương chứ?”

“Chính là hắn thật sự thông thạo nha!” Phụng Lê phi thường khẳng định, ánh mắt chân thành nhìn mọi người nói, “Mười năm trước, Thủy Du Ngân bình định phản loạn Hương Hỏa Đường, nhưng chỉ diệt hai đường, còn lưu lại hai đường, kia chính là vì trao đổi vụ cổ thuật của Hương Hỏa Đường nha. Hương Hỏa Đường vì con đường sống cuối cùng, rơi vào đường cùng, mới đem cổ thuật cùng cổ độc giao cho Thủy Du Ngân.”

“Thì ra là thế!” Mạc Triều Diêu vẫn là lần đầu tiên nghe như vậy.

“Vậy càng khả nghi.” Bạch Thiên Lý chỉ vào Phụng Lê, “Người đã biết nhiều chuyện của hắn như vậy, hắn làm sao có thể thả người rồi đi?”

“Được rồi!” A Ly nghe không vô, vội vàng đứng ra giải vây cho Phụng Lê, “Các người đừng có hoài nghi hắn như vậy được không?” Chỉ vào Mạc Triều Diêu giáo huấn nói, “Một Phụng Lê cũng là con của ân sư người, thái độ người đối với hắn như vậy là sao?” Xoay người kéo Phụng Lê đến trước mặt mọi người, “Cho dù Phụng Lê là gian tế Thủy Du Ngân phái tới, vậy mục đích là cái gì chứ? Nếu Thủy Du Ngân muốn mạng Mạc Triều Diêu, lúc ở Nam Chiêu thành đã lấy, không cần phải phái gian tế phiền phức như vậy!”

“Tuy rằng nói như vậy cũng có chút đạo lý...” Mạc Triều Diêu chỉ là đoán không ra tâm tư Thủy Du Ngân.

“Tóm lại, giờ tay biểu quyết đi. Dù sao ta không đồng ý!” Thái độ Bạch Thiên Lý kiên quyết.

“Tốt nhất, vậy giờ tay biểu quyết.” A Ly cũng không sợ, dẫn đầu giờ tay lên cao, cao giọng nói, “Đồng ý cho Phụng Lê lưu lại thì nhấc tay!”

“Hừ.” Bạch Thiên Lý cười lạnh, vốn tưởng rằng không ai giống A Ly không hề nghi ngờ mà tin tưởng Phượng Lê, nhưng ai ngờ bên cạnh truyền đến một tiếng: “Ta đồng ý.”

Quay đầu vừa thấy, đúng là Đông Vân Tường Thụy đang giờ tay.

“Tiểu vương gia! ?” Bạch Thiên Lý không hiểu, thật sự không hiểu.

Đông Vân Tường Thụy lơ đãng nói: “Cho dù hần là thích khách, cũng không phải phải tới ám sát của ta, ta không sao cả nha.”

“Tiểu vương gia, người thật sự là người tốt!” A Ly cảm động đặc mắt nước mắt lung tròn, nhào qua ôm lấy Đông Vân Tường Thụy một cái.

“Không khách khí, không khách khí.” Đông Vân Tường Thụy ôm đến hân hoan, Mạc Triều Diệu ở một bên nhìn thấy mà không chớp mắt .

Bạch Thiên Lý gấp Mạc Triều Diệu lộ ra ánh mắt hâm mộ, không khỏi lo lắng, “Hoàng Thượng, nga không... Thiếu gia, người sẽ không vì một cái ôm mà ngay cả mệnh cũng không muốn đi?”

“Tiểu Bạch, người thật đúng là hiểu ta... Thực xin lỗi...” Mạc Triều Diệu vỗ vỗ vai Bạch Thiên Lý, lắc đầu, sau đó chậm rãi, chậm rãi, chậm rãi đem tay phải giơ lên bên tai, nhỏ giọng nói, “Ta cũng... Đồng ý...”

“Mạc Triều Diệu, người thật sự là người tốt!” A Ly cao hứng đến cũng sắp bay lên , xoay người hướng Mạc Triều Diệu đánh tới.

Mạc Triều Diệu cũng mở ra hai tay, chờ nghênh đón. Nhưng ai ngờ vừa lúc đó, đột nhiên nghe thấy 『 bịch 』 một tiếng, hình như là thanh âm của cái gì đó ngã xuống! .

Tiếp theo giây, nghe thấy A Ly một tiếng hét kinh hãi: “Phượng Lê!”

Mọi người theo tiếng nhìn lại, lúc này mới phát hiện Phượng Lê đột nhiên té xỉu trên đất.

A Ly phản ứng kịp thời ngồi xổm bên người Phượng Lê, vỗ lên gương mặt nóng rực của hắn, thấp giọng nói: “Hình như là bị cảm nắng .”

—— cư nhiên vào lúc này!

Mạc Triều Diệu thiếu chút nữa bị tức đến bị bệnh tim.

Bất quá cũng không kỳ quái, bởi vì thời tiết bây giờ thật nóng, Phượng Lê một đường đi tới, thân thể không chịu nổi. Làn da nóng rực, đầu lại vung, thật vất vả chống đỡ đến hiện tại, bây giờ không có được nữa, mới té xỉu trên đất.

“A Ly người tránh ra, có thể có trái!” Bạch Thiên Lý nói xong cứng rắn kéo A Ly đi.

Ai ngờ lại A Ly bỏ ra, chỉ vào Phượng Lê ngay cả khí cũng thở không được nói: “Điều này sao có thể là giả !”

Bạch Thiên Lý sừng sờ một chút, nhìn kỹ, hình như là bị cảm thật.

“Còn thất thần để làm gì, nhanh chóng chuẩn bị túi chườm nước đá!” A Ly một bên chỉ huy Bạch Thiên Lý, một bên cởi quần áo của Phượng Lê để giải nhiệt.

Phượng Lê bán hôn mê bán thanh tỉnh, vốn định đẩy ra A Ly nhưng không có khí lực, chỉ yết hầu cúi đầu phát ra một tiếng: “Không cần...”

Nhưng A Ly cũng không có nghe gap, tiếp tục xả quần áo Phượng Lê, ai ngờ lại phát hiện miếng vải trắng bao ở ngực Phượng Lê.

A Ly cũng không nghĩ nhiều, nói thầm một câu: “Quần cái này để làm gì ? Không nóng sao? Khó trách thờ không được.” .

Tùy tay nhặt một cục đá nhỏ btrên mặt đất, đem mảnh vải xé nhỏ, một phen xé mở, ai ngờ ——.

Thời gian giống như ngừng lại ở một khắc này !

“Không, không thể nào...” Giọng Bạch Thiên Lý .

“Các người nhìn thấy gì?” Đông Vân Tường Thụy nhìn chăm chăm ngực Phượng Lê nháy mắt không chớp mắt.

“Hình như là...” Mạc Triều Diệu nhu dụi mắt, không thể tin được.

“Bạch... Liên...” Khóe miệng A Ly run rẩy hai cái.

“Thật là Bạch Liên a!” Bốn người cùng nhau ôm đầu hướng trời rít gào

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89

Sau khi phát hiện cái bốt Bạch Liên, Bạch Thiên Lý ở trong sự đồng ý của tất cả mọi người cho Phụng Lê lưu lại.

Chính cái gọi là 『đạp phá thiết hài vô mạch xử, đắc lai toàn bất phí công phu. * 』 không nghĩ tới không cần bọn họ đi tìm, thái tử lại tự mình đưa tới cửa đến đây. Bất quá, bản nhân Phụng Lê cũng không biết hàm ý của bốt Bạch Liên. Mà đám người Đông Văn Tường Thụy cũng không vội và đem tin tức này nói cho Trần Phi, chỉ thường xuyên kêu Phụng Lê đến Thường Xuân Viện đưa điểm tâm cho Trần Phi, lấy xúc tiến để bọn họ nhiều gặp vài lần mặt.

『đạp phá thiết hài vô mạch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.』 Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công: Tìm một cái gì đó rất phí sức nhưng lại không thấy nhưng đến khi nào đó vô tình lại tìm ra.

“Trần Phi không biết, Phụng Lê cũng không biết... Ngược lại ngoại nhân như chúng ta lại biết.” A Ly ngồi ở đình lý thờ dài, “Mẫu tử gặp lại lại không thể biết nhau, thật đúng là đáng thương...”

Mạc Triều Diệu ở bên cạnh cũng là vẻ mặt ưu chìm, một tay chống má, một tay đùa nghịch tờ giấy nhỏ, trầm ngâm nói: “Bất quá ly miêu hoán thái tử này, rốt cuộc là làm đổi tới được nha?”

“Tờ giấy đó là cái gì?” A Ly đem tờ giấy giật lại, chỉ thấy mặt trên phân biệt viết 『Mạc Triều Diệu』, 『Phụng Lê』, 『công chúa』, 『không biết』

Mạc Triều Diệu lại đoạt lại, thấp giọng nói: “Lúc trước rõ ràng chỉ có hai người thái hậu cùng Trần Phi mang thai, nhưng liên lụy đến bốn đứa nhỏ.” Vừa nói, một bên chỉ vào tờ giấy phân tích cho A Ly, “Trần Phi sinh hạ chính là Phụng Lê, nhưng Phụng Lê cũng là được Phụng gia nuôi lớn; thái hậu sinh hạ chính là công chúa, nhưng công chúa đã bị tổng ra khỏi cung đi; ta không biết là ai sinh, nhưng thành hoàng đế; về phần 『không biết』 này, chính là hoàng tử giả mà năm đó Niếp Nguyên Trinh giao cho thái hậu, lại là từ đâu mà có chứ?”

“Nghe người nói như thế, thật sự thật phức tạp da.” A Ly lấy hai tay chống má.

“Đúng vậy a, hơn nữa thái hậu một lòng cho ta là Trần Phi sở sinh, này lại là chuyện gì? Ta rốt cuộc... Là từ đâu tới?” Mạc Triều Diệu thờ dài một hơi.

“Quên đi quên đi, đừng nghĩ nữa.” A Ly sợ Mạc Triều Diệu càng nghĩ càng trầm thấp, vì thế khoát tay, nói sang chuyện khác, “Tuy rằng không biết cha mẹ thân sinh của người là ai, nhưng vẫn sẽ có người coi người giống như là thân sinh mà đối đãi mà.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy đó.” A Ly gật gật đầu, “Nói thí dụ như Phụng sư phó a. Phụng Lê trước kia cũng nói qua, hỏ phách ban chỉ Phụng gia là không truyền ngoại nhân. Nhưng phụng sư phó lại đem ban chỉ truyền cho người, đã nói lên, hẳn đã đem người trở thành con trai ruột của mình mà đối đãi thôi! Không cần sa sút tinh thần.”

“...” Mạc Triều Diệu đột nhiên không nói.

“Làm sao vậy?” A Ly sáp qua đi, “Nếu tạm thời tìm không thấy cha mẹ thân sinh của người, người hãy nghĩ thoáng một chút, đem Phụng sư phó trở thành thân cha của mình đi, được không?”

“A Ly!” Mạc Triều Diệu đột nhiên hiểu ra, 『vút』 một chút đứng lên.

“Làm, làm gì?” A Ly bị hấn hoảng sợ.

“Phụng Lê ở đâu?” Mạc Triều Diệu kéo cổ áo A Ly, thanh âm hấp tấp nói, “Ta có lời muốn hỏi hấn!”

“Phụng, Phụng Lê nha...” A Ly lần đầu tiên thấy Mạc Triều Diệu kích động như vậy, có chút không thích ứng, ngay cả nói cũng nói lắp, “Hình như là đi Thường Xuân Viên đưa canh cho Trần Phi rồi.”

“Thường Xuân Viện!” Mạc Triều Diệu buông ra A Ly, xoay người hướng Thường Xuân Viện vọt qua.

“Này uy, Mạc Triều Diệu, người chạy nhanh như vậy để làm gì? Chờ ta một chút.” A Ly cũng đi theo đuổi theo.

Không bao lâu, hai người vọt tới cửa Thường Xuân Viện, vừa lúc thấy Phụng Lê bung mâm đứng ở ngoài cửa Trần Phi. A Ly đang muốn hô to, đột nhiên bị Mạc Triều Diệu bịt lại, kéo dài tới góc tối núp vào.

“Người làm gì?”

A Ly hạ giọng hỏi, lại phát hiện Mạc Triều Diệu không chớp mắt nhìn chăm chăm Phụng Lê, vì thế cũng hồ nghi nhìn theo tầm mắt Mạc Triều Diệu,

hướng Phụng Lê nhìn lại. Vừa thấy mới phát hiện, Phụng Lê nhìn như đang bỏ cái gì đó vào canh hạt sen của Trân Phi.

Bột màu trắng đó là gì, chẳng lẽ là...

—— độc được! ?

Còn không đợi A Ly hô to, Phụng Lê đã mở cửa đi vào.

“Phụng Lê, không cần!”

A Ly hô to vọt qua đi, Mạc Triều Diệu theo sát phía sau.

Nhưng ai ngờ bọn họ mới vừa bước vào cánh cửa, liền phát hiện Phụng Lê đã bung canh độc đi đến bên giường Trân Phi. Một tay Trân Phi đã bung lấy bát, đang muốn tiếp nhận đến, nghe được A Ly hô to, mới đột ngột sững sốt. Phụng Lê cũng không nghĩ tới A Ly cùng Mạc Triều Diệu sẽ đột nhiên xuất hiện, ngốc trước giường.

“Không cần uống, có độc!”

Mạc Triều Diệu hô to, khiến Trân Phi ngờ ngẩn, lại khiến Phụng Lê phục hồi một chút tinh thần lại, biết sự tình bại lộ, cũng bất chấp tất cả, một tay bắt lấy Trân Phi, một tay nâng bát, kiên quyết tống độc được vào miệng Trân Phi.

“Phụng Lê!” A Ly lập tức xông lên phía trước kéo hấn lại, cái gì cũng cố không hơn, há mồm hô to, “Người không thể giết nàng, nàng là nương người nha!”

—— nương? !

Động tác Phụng Lê đột nhiên dừng lại.

“Nàng là Trân Phi, người là thái tử —— nàng là mẹ ruột của người nha!” A Ly từ trong tay Phụng Lê cướp chén canh độc, 『 ba 』 một tiếng đổ trên mặt đất, một phen nhéo Phụng Lê, liễu mạng lay lay, “Người đang làm gì vậy, người rốt cuộc đang làm gì đó!”

“Người mới vừa nói cái gì?” Phụng Lê nhìn A Ly.

A Ly đang muốn trả lời, lại nghe thấy Mạc Triều Diệu hô to một tiếng 『 Trân Phi 』, quay đầu vừa thấy, lại phát hiện Trân Phi đã té xỉu ở giường.

Vừa rồi dưới tình thế cấp bách, Phụng Lê đem bát độc canh kia ép Trân Phi uống, tuy rằng không uống nhiều lắm, nhưng Trân Phi vốn có bệnh nặng trong người, không chịu nổi sức ép này, đã mất đi ý thức.

Mạc Triều Diệu đem Trân Phi ôm lấy, vỗ lưng nàng. Trân Phi ho vài tiếng, chậm rãi tỉnh lại, mấy thứ mới uống vừa rồi cũng ỏi ra. Nàng nhìn Phụng Lê, ánh mắt Phụng Lê đại ra không ngừng lui về phía sau, cuối cùng thối lui đến bên tường.

Lúc này, bọn thị vệ đã vây quanh lại, Phụng Lê đã không còn đường lui.

Hắn đích thật là sát thủ Thủy Du Ngân phải tới, nhưng người phải giết không phải Mạc Triều Diệu, mà là —— Trân Phi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Sau khi Trân Phi phun độc được ra đã không còn trở ngại, nhưng Phụng Lê bị vương phủ giam lại.

Lời hô dưới tình huống cấp bách đó của A Ly, Trân Phi đều nghe được, sau khi tỉnh lại đã bắt lấy Đông Văn Tường Thụy, không ngừng hỏi Phụng Lê rốt cuộc là ai. Đông Văn Tường Thụy đành phải nói chuyện cái bót Bạch Liên ra, nhưng lại không dám khẳng định Phụng Lê chính là con Trân Phi.

“Là hắn, nhất định là hắn.” Trân Phi phi thường khẳng định, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn, đã cảm thấy hắn hào thân thiết, tựa như hài tử của ta. Người đem hắn mang đến, ta muốn gặp lại hắn...”

Nếu cho Trân Phi biết Phụng Lê bị giam trong địa lao, không biết có bao nhiêu đau lòng. Nhưng nếu đem Phụng Lê thả ra, nếu hắn lại gây bất lợi cho Trân Phi làm sao bây giờ? Lúc Đông Văn Tường Thụy đang hết sức khó xử, lại đột nhiên truyền ra tin Phụng Lê đào thoát !

“Quả nhiên là người có bản lĩnh nha.” Bạch Thiên Lý cười lạnh một tiếng nói, “Ta đã sớm nói, người bên cạnh Thủy Du Ngân đều không dễ chọc.”

“Đừng nói mát.” A Ly hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Thiên Lý, lao ra khỏi cửa.

“A Ly!” Mạc Triều Diêu ở phía sau y kêu một tiếng, cũng theo đi ra ngoài.

“Đừng theo ta!” A Ly lập tức chạy vào chuồng, tùy tiện cỡi bỏ dây cương một con ngựa.

“Ngươi không phải là muốn đi kinh thành chứ ?” Mạc Triều Diêu đem dây cương đoạt lại đây.

“Đúng vậy a! Ta nhất định phải biết rõ ràng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì!” A Ly chỉ vào mũi Mạc Triều Diêu, trịnh trọng cảnh cáo nói, “Ngươi đừng can ta!”.

Ai ngờ Mạc Triều Diêu lại cười hi hi, đem A Ly ôm lên lưng ngựa, “Ta sẽ không can ngươi. Bất quá một mình ngươi đi, không sợ lạc đường nha? Nơi này chính là Đại Lý.”

A Ly lẳng lẳng, còn không chưa làm rõ là chuyện gì, lại thấy Mạc Triều Diêu cũng dắt một con ngựa tốt. Mạc Triều Diêu phiên thân lên ngựa, cùng A Ly đứng ngang nhau, nhìn về phía kinh thành xa xa nói: “Vốn nghĩ đến đời này sẽ không bao giờ trở lại, nhưng hiện tại xem ra, không thể không quay về kinh thành một chuyến.”

“Ngươi cũng muốn đi?” Cuối cùng A Ly cũng hiểu được .

“Đương nhiên muốn đi.” Mạc Triều Diêu gật gật đầu. .

“Ngươi sẽ gặp phiền toái!” A Ly nhú mày.

“Người gặp phiền toái là ngươi nha!” Dứt lời, Mạc Triều Diêu giương roi, một roi hướng tọa kỵ của A Ly.

Chỉ nghe hắc mã hí dài một tiếng, A Ly từng trận thét chói tai, biến mất trong màn đêm.

Mạc Triều Diêu cũng thúc vào bụng ngựa, đi theo.

“Hoàng, nga không, thiếu gia chờ ta!” Bạch Thiên Lý vừa mới tới cũng đoạt một con ngựa đuổi theo.

“Này! Đám người các ngươi! Cướp ngựa cũng phải hỏi chủ nhân trước một chút được không!” Lưu lại mình Đông Văn Tường Thụy tức giận đến dậm chân, cuối cùng vòng vòng tại chỗ. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết tâm kéo một con ngựa đuổi theo.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Một buổi tối mấy ngày sau, trên một ngọn núi hoang ở ngoại ô kinh thành, đột nhiên có một tín hiệu màu vàng bắn lên.

Người gọi thư tín là Phụng Lê, người hấn tìm là Thủy Du Ngân. Thủy Du Ngân đã thuận lợi lên ngôi, hoàng cung cũng không phải nơi Phụng Lê có thể thuận tiện xông vào. Vì thế hấn chỉ có thể lựa chọn dùng phương pháp phát đạn tín hiệu, kêu Thủy Du Ngân ra cung.

Phụng Lê nhìn ánh sáng màu vàng trên đỉnh đầu, đột nhiên cảm thấy một tia hoảng hốt. Hấn không muốn nhớ lại, nhưng lời nói của A Ly cùng ánh mắt Trần Phi nhìn hấn, đều khiến hấn không thể xóa bỏ trong đầu. Con Trần Phi ? Thái tử? Còn có Bạch Liên... Tất cả mọi chuyện này rốt cuộc là sao?

Phụng Lê ngồi dưới tàng cây cao lớn trên đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn không trung.

Không trung tối đen một màu, âm u tựa như đôi mắt không có linh khí của hấn. Hấn trở nên hoài nghi, hoài nghi Thủy Du Ngân sẽ tới gặp hấn hay không ? Cũng trở nên sợ hãi, sợ hãi cái sự thật đáng sợ mà Thủy Du Ngân muốn giấu hấn.

Đột nhiên cảm thấy, nếu Thủy Du Ngân không đến cũng tốt. Nếu chính tai nghe thấy sự thật từ miệng hấn, mình nhất định thừa chịu không nổi. Nhưng, sự thật lại làm cho Phụng Lê vừa thất vọng, vừa kinh hãi.

Thất vọng là Thủy Du Ngân đã đến, kinh hãi cũng là tại hấn đến.

Hấn cười một hắc mã, khoác áo choàng màu đen, ở trong bóng đêm cơ hồ nhìn đoán không ra. Nếu không phải nghe được tiếng vó ngựa nhẹ nhàng , Phụng Lê đang ngăn người sẽ không phát hiện, Thủy Du Ngân đã đi đến chỗ cách mình mười bước.

“Thế nào ?” Thấy Phụng Lê rốt cục ngẩng đầu phát hiện mình, Thủy Du Ngân hỏi.

“Cái gì?” Phụng Lê đứng lên, nhìn hấn.

“Trần Phi.”

Đơn giản hai chữ, một chút khiến Phụng Lê tỉnh táo lại.

Đúng vậy, hấn đến không là bởi vì mình, mà là bởi vì Trần Phi.

“Tại sao không nói nói?” Thủy Du Ngân thủy chung không có xuống ngựa, bởi vì hắn cũng không muốn ở chỗ này lâu, thăm nghĩ sau khi hỏi xong lập tức hồi cung. Lúc này thấy thần sắc Phụng Lê có chút kỳ quái, hai hàng lông mày không khỏi nhíu lại, hỏi một lần: “Trần Phi đến tột cùng thể nào?”

“Ta...” Phụng Lê hút hút khí, đáp, “Ta không biết.”

“Sao?”

“Khi ta xuống tay đột nhiên bị người phát hiện.”

“Nói cách khác thất bại?”

“Nhưng dưới tình thế cấp bách, ta đã cố ép Trần Phi uống xong canh độc.”

“Trần Phi kia đến tột cùng là sống hay chết?”

“Ta...” Phụng Lê cúi đầu, “Ta không biết.”

“Nếu không biết, ngươi quay về tời làm cái gì.” Thủy Du Ngân nóng giận, quay đầu ngựa lại, uốn rồi đi.

“Từ từ!” Ai ngờ Phụng Lê lại đột nhiên vọt tới trước, rộng mở song chương, ngăn lại đường đi của hắn, lấy hết dũng khí hỏi, “Vì cái gì muốn giết Trần Phi?”

Nhìn ánh mắt kiên quyết của Phụng Lê, Thủy Du Ngân đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức lại nở nụ cười, đáp phi sở vấn* nói: “Phụng Lê, trước kia ngươi chưa bao giờ hỏi nguyên nhân.”

_ đáp phi sở vấn : hỏi 1 đằng trả lời 1 nẻo.

“Nhưng lần này ta muốn biết!” Phụng Lê kiên trì.

“Vì cái gì?” Thủy Du Ngân thu liễm nụ cười, sắc mặt lại trở nên âm u.

“Bởi vì...” Phụng Lê cúi đầu cắn cắn môi dưới, lại không biết nên mở miệng như thế nào. Nhưng mà đúng lúc này, đột nhiên cảm thấy một ánh sáng hoáng lên trước mắt, ngẩng đầu lên, lại phát hiện đúng là kiếm quang!

Thủy Du Ngân đã rút kiếm chỉ Phụng Lê, thay Phụng Lê nói ra nguyên nhân, “Bởi vì ngươi đã biết chuyện ngươi không nên biết.”

“Tướng quân!” Phụng Lê theo bản năng lui về phía sau hai bước.

“Phụng Lê, ngươi thật không nên trở về...” Cô tay Thủy Du Ngân hơi hơi hướng về phía trước nhấc lên, ruỗi ngựa chậm rãi hướng Phụng Lê tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

“Tướng quân...” Phụng Lê nhìn kiếm Thủy Du Ngân, thân thể đã cứng ngắc.

“Dừng tay!”

Thời khắc mấu chốt, một tiếng chính nghĩa từ phía sau Thủy Du Ngân truyền đến.

Thủy Du Ngân, Phụng Lê không hẹn mà cùng theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy người tới đúng là A Ly!

A Ly cũng là nhìn thấy đạn tin hiệu khi này mới tìm đến được. Vốn chỉ ôm một chút hy vọng chạy xem, nhưng ai ngờ người gửi thư tin thật sự là Phụng Lê. A Ly không có kỳ mã, một đường chạy tới sớm một đến thờ hồng học, một tiếng rống to vừa rồi, đã muốn hao hết khí lực toàn thân của y. Lúc này, hắn một tay che ngực, một tay rút kiếm hướng Thủy Du Ngân đi qua.

A Ly thấy Thủy Du Ngân đứng cùng Phụng Lê, đem Phụng Lê che ở phía sau, rút cây kiếm lấy thì chỗ Mạc Triều Diệu, chỉ t Thủy Du Ngân trên lưng ngựa, hét lớn: “Ngươi muốn làm gì? Giết người diệt khẩu sao!”

Thủy Du Ngân lặng yên trong chốc lát, nhưng lại thu hồi kiếm, thay tươi cười không đáp, hỏi ngược lại: “Vậy ngươi lại muốn làm gì? Anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

“Ta, ta, ta đây kêu vì dân trừ hại!” A Ly lần đầu tiên cầm kiếm trong lòng vốn là có chút khấn trương, hơn nữa đối phương lại là cao thủ Thủy Du Ngân, khấn trương rất nhiều lại có sợ hãi, tay cầm kiếm không khỏi khẽ run lên.

“Tay ngươi hảo run rẩy.” Thủy Du Ngân nhắc nhở nói.

“Này, này, cái này gọi là run rẩy vì phần nộ!” A Ly càng run rẩy càng lợi hại.

Thủy Du Ngân thấy y phùng má giả làm người mập, không khỏi cười nói: “Ngươi chưa từng giết người đi? Không có thì đem kiếm buông, đây không phải là trò chơi.”

“Ta. . . Ta, ta tuy rằng chưa từng giết người, nhưng cũng không có nghĩa là ngươi không phải người thứ nhất!” A Ly thực sinh khí.

“Ngà. . .” Thủy Du Ngân ý vị thâm trường địa gật gật đầu, hắn nói chuyện đích ngữ điệu ước chừng làm cho A Ly run lên vài hạ .

“Ta cũng không phải là nói giỡn, ta đánh nhau thật sự rất lợi hại !” A Ly bắt đầu uy hiếp. Dù sao khi ở gia hương y cũng là cao thủ trăm dặm không địch thủ, chẳng qua ở trong này ngày người thời gian dài nhân hạ không có luyện tập mà thôi, không biết quyền cước có xuống độ không.

Thủy Du Ngân không có trả lời, vẫn dùng ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn chăm chú A Ly. A Ly hoàn toàn không biết hắn đến tột cùng suy nghĩ chút cái gì, chỉ theo bản năng cầm thật chặt chuôi kiếm, nghĩ thầm cùng lắm thì bất chấp mọi giá cùng hắn đánh một trận, mình cũng không nhất định thất bại nha!

Nhưng mà đúng lúc này, lại nghe từ cách đó không xa truyền đến một tiếng: “A Ly!”

Nghiêng đầu vừa thấy, mới phát hiện Mạc Triều Diệu cũng đã tới rồi. Không chỉ có là Mạc Triều Diệu, mà ngay cả Bạch Thiên Lý cùng Đông Vân Tường Thụy cũng đến đông đủ . Bất quá ba người đều là một bộ thứ hỗn hên bộ dáng, giống như cũng là chạy tới .

“Thủy Du Ngân!” Mạc Triều Diệu kích động, quên luôn bản thân đang kiệt sức mà vọt qua đi, chỉ Thủy Du Ngân nói, “Ngươi đủ rồi đi! Rốt cuộc còn muốn giết bao nhiêu người?”

“Đừng cùng hắn nói như thế nhiều, chúng ta năm người còn sợ đấu không lại hắn!” Bạch Thiên Lý cũng đem Phượng Lê thêm vào.

“Đúng vậy a, ngươi có tin tưởng thắng toàn bộ chúng ta sao?” Đông Vân Tường Thụy tuy rằng cùng Thủy Du Ngân không có liên quan gì, nhưng vẫn đứng bên A Ly. Nếu thật sự động thủ, hắn tuyệt đối sẽ hỗ trợ.

“Thắng sao được.” Thủy Du Ngân thần nhiên trả lời, thế nhưng nhận thua. Hắn kéo đầu ngựa, chuyển vào đường xuống núi. Chỉ chốc lát sau, ngay cả tiếng vỗ ngựa đều nghe không được .

Vài người còn lại đều giống như kiếm về một cái mạng, hít sâu mấy hơi, té trên mặt đất.

Kỳ thật bọn họ cũng đều biết, nếu cái thật sự đánh nhau, cho dù bọn hắn lấy năm địch một, phần thắng cũng không lớn. Huống chi Phượng Lê đến tột cùng giúp bên nào, còn là một vấn đề mà.

Nghĩ đến đây, A Ly lén liếc Phượng Lê liếc mắt một cái.

Chỉ thấy hắn vẫn nhìn phương hướng Thủy Du Ngân ly khai. Cho dù nhìn không thấy, nhưng vẫn cứ nhìn, hơn nữa ánh mắt kia phi thường bi thương, làm cho A Ly cũng không kìm sinh ra một tia đau lòng.

“Mười năm nha.” A Ly vịn vai Phượng, nhẹ giọng hỏi, “Thật là thích mười năm sao?”

Phượng Lê nói không nên lời nói, nhưng cũng không có giãy giụa, hắn chỉ tựa vào A Ly ngực, lẳng lặng, lẳng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Nếu chân tướng đều minh bạch, Phượng Lê, ngươi có cái gì . . . muốn nói với chúng ta không?” Mạc Triều Diệu lòng tràn đầy chờ mong hỏi.

Sau khi bọn họ trở lại kinh thành, ngụ ở một gian tiểu khách điểm ngoài thành. Hiện tại Mạc Triều Diệu, A Ly, Đông Vân Tường Thụy, Bạch Thiên Lý, Phượng Lê năm người đều tụ tập ở một cái phòng, muốn nghe Phượng Lê nói một chút □.

“Thực xin lỗi. . .” Qua lâu, Phượng Lê mới nói ra ba chữ kia. Hắn cúi thấp đầu, thật sự cảm thấy hối hận, “Trước kia lừa gạt mọi người, nhưng Trần Phi nàng. . .” Bỗng nhiên ngừng đầu lên, khấn trương hỏi han, “Trần Phi nàng thật là?”

“Kìa phải hỏi trước hỏi nương người rồi cuộc có sinh ra người không đã.” Mạc Triều Diệu đứng lên đuổi người. Ra về thoải mái, nhưng tất cả mọi người nhìn ra được nôn nóng cùng bất an mà hấn che dấu.

“Bất quá...” Phụng Lê đột nhiên cường điệu nói, “Cho dù ta đối mọi người nói dối rất nhiều, nhưng có một việc cũng là thật sự.”

Mọi người yên lặng nhìn hấn, chờ lời nói kế tiếp của hấn .

“Cổ thuật.” Phụng Lê thật nghiêm túc nói, “Thủy Du Ngân hấn thật sự biết cổ thuật, là từ Hương Hỏa Đường học được . Trước hạ cổ độc, rồi thông qua phép thuật không chế tư tưởng cùng hành động người khác.”

“Cái này nghe tuy rằng khủng bố, nhưng ckhông cho hấn có cơ hội hạ độc thì tốt rồi.” Bạch Thiên Lý đối đãi vấn đề này rất thoải mái, “Hảo, từ hôm nay trở đi tất cả mọi người đề cao cảnh giác đi.” .

“Không được!” Phụng Lê đột nhiên đánh gãy lời Bạch Thiên Lý, “Đã chậm.”

“Chậm?” Mọi người đều không rõ.

Phụng Lê đứng lên, nhìn mọi người chung quanh một vòng, ánh mắt cuối cùng rơi xuống trên người A Ly. Chỉ thấy hấn vươn một ngón tay, chỉ ở bờ vai của hấn, nhẹ giọng nói: “Nơi đó, trúng qua một mũi tên đi?”

“Cái gì?” A Ly sùng sốt, từ ngón tay Phụng cúi đầu nhìn phía bả vai mình.

—— đúng rồi! Nơi đó đích xác đã từng trúng tên! .

”Đúng vậy giúp ta chẩn đoán ta một mũi tên!” Mạc Triều Diệu cũng nghĩ tới.

Lúc đó, A Ly cùng Đông Vân Tường Thủy chuẩn êm ra cung, lúc Mạc Triều Diệu nghênh bọn họ hồi cung, đột nhiên lọt vào tập kích. Bất quá đối phương chỉ là một người, thả hai tiễn mà thôi. Cái đầu bị A Ly tiếp được, nhưng thứ hai, lại bắn trúng bả vai A Ly.

“Đúng rồi.” Phụng Lê nói, “Tiễn đó không giống với tiễn bình thường, là mũi tên chữ thập , cũng là mũi tên thi cổ mà Hương Hỏa Đường hay dùng.”

“Nói như vậy...” Mọi người đều quay đầu nhìn về mặt mờ mịt của A Ly, kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ A Ly từ lúc đó, cũng đã trúng cổ độc?”

Phụng Lê gật gù đầu, rồi nói tiếp: “Tuy rằng trúng cổ độc, nhưng Thủy Du Ngân cũng không có sử dụng thuật pháp, cho nên A Ly cũng không có bị hấn không chế.”

“Nói cách khác, chỉ cần Thủy Du Ngân nghĩ muốn, hấn tùy thời cũng có thể không chế A Ly?” Mạc Triều Diệu đoán nói.

Phụng Lê gật gù đầu.

“Kìa thật đúng là...” Mọi người đột nhiên cảm thấy một tia khủng bố tồn tại, ngay ánh mắt nhìn A Ly, không khỏi cũng trở nên âm trầm, “Nói cách khác, A Ly thực có thể bị Thủy Du Ngân không chế, thừa dịp chúng ta ngủ, cầm kiếm đem chúng ta chém? Hoặc là trộm hạ độc, hoặc là buộc bom toàn thân cùng mọi người đồng quy vu tận?”

Phụng Lê bình tĩnh hồi đáp: “Nếu Thủy Du Ngân thật nghĩ như vậy, loại chuyện này hoàn toàn có thể phát sinh.”

“Không cần a!” Mọi người đều chỉ biết ôm đầu gào lên, bọn họ cũng không muốn bị chết y không minh bạch như vậy. Nguyên lai bọn họ vẫn mang theo quả bom hẹn giờ không biết khi nào thì nổ A Ly bên người, mà còn không biết.

Bất quá giây tiếp theo, Bạch Thiên Lý đã nghĩ ra đối sách, “Đúng rồi, vậy từ tối hôm nay, chúng ta dùng dây thừng đem hấn trói lại ! Bằng không căn bản không thể an tâm ngủ nha! Còn phải phái người thay phiên trông giữ! Phát hiện có cái gì dị thường, lập tức thông tri mọi người!”

“Ta không cần!” A Ly là người đầu tiên đứng lên phản đối, hấn cũng không muốn bị dùng dây thừng trói lại ngủ.

“Phản đối không có hiệu quả, này là vì an toàn của mọi người suy nghĩ!” Bạch Thiên Lý kiên trì ý kiến của mình.

“Nhưng là nói vậy, ta không khỏi cũng quá đáng thương đi!” Bị trói một đêm nhất định xương sống thất lưmg đau lưmg.

“Ai biểu ngươi trúng tên !” Bạch Thiên Lý vẫn không chịu buông tha A Ly. .

“Ta, ta, ta...” A Ly đột nhiên vươn tay chỉ về phía Mạc Triều Diệu, lớn tiếng nói, “Ta chính là vì hấn chánh! Các ngươi dựa vào cái gì đối với ta như vậy!”

Bạch Thiên Lý lần này không có nói gì, sùng sò ở tại chỗ.

Nhưng Mạc Triều Diệu lại đi ra, quàng vai A Ly, đối với mọi người nói: ”Đúng vậy a, lúc trước tiễn này vốn là ta phải chịu . Cho nên, cho dù lại bị A Ly khảm một đao, cũng không có một câu oán hận nào. Hảo! Ta quyết định , bắt đầu từ tối nay, liền từ ta đến phụ trách trông coi A Ly đi!”

“Trông coi? Phòng như thế nào?” Đây là vấn đề A Ly quan tâm nhất, hẳn cũng không muốn bị giam nhốt đại lao, hoặc là dùng dây thừng trói lại.

“Ân, này... Xem ra chỉ có một cái biện pháp này...” Mạc Triều Diệu cúi đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng nói ra một cái kết luận, “Đương nhiên là —— đồng giường cộng tắm!”

Mọi người cười ngất, nghĩ thầm: đây mới là mục đích thực sự của hắn đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Sau đó, dưới Mạc Triều Diệu kiên trì cùng A Ly gật đầu đồng ý hạ, hai người bọn họ rốt cục bị phân vào một cái phòng.

Mạc Triều Diệu đích xác đối với A Ly có ý đồ, nhưng A Ly cảm thấy được, so với bị dây thừng buộc, vẫn là cùng Mạc Triều Diệu ngủ dễ dàng chấp nhận hơn. Mà những người khác, Bạch Thiên Lý chịu không nổi Mạc Triều Diệu cứ từ trên lạn đá, Phụng Lê thì sao cũng được, Đông Vân Tường Thụy thì nói, hẳn đã buồn tha A Ly, cũng không có phản đối chuyện này.

Bất quá, cho dù đem tất cả đồng bạn đều đồng ý, Mạc Triều Diệu có cuối cùng vẫn còn có một cửa ải khó khăn —— chính là A Ly.

“Ngủ có thể cùng nhau ngủ, nhưng là ngươi tuyệt đối không thể dựa lại đây!”

Trong phòng, chỉ thấy A Ly bùng một chén nước để mạnh ở trên giường, cảnh cáo nói: “Nếu chén nước này vỡ ra một giọt, ta liền một quyền đánh bay ngươi!”

Nói xong, A Ly lên giường, bọc chăn, lui vào góc tường bên kia.

“A Ly...” Mạc Triều Diệu cũng theo lên giường, nhưng hai người còn cách một chén nước.

“Đừng nói nữa, ngủ!” trái tim A Ly đập ầm ầm thật là lợi hại.

“A Ly...” Mạc Triều Diệu một bên hô, một bên tiến lại gần, cánh tay đan ra, đem A Ly ôm vào trong lòng.

A Ly sững sờ, vội vàng hỏi: “Nước, nước đâu?”.

“Nước ở trong này.” Mạc Triều Diệu một tay bùng bát nước lên, bắt nó ở tường dựa bên kia. Như vậy, lúc này giữa hai người không còn khoảng cách nào tồn tại.

“Thế nhưng lấy bát nước đặt ở chính giữa chúng ta, A Ly thật sự là nhẫn tâm.” Mạc Triều Diệu ôm A Ly, đầu tựa vào lưng A Ly, bắt đầu làm nũng.

“Buông!”.

“Không cần.”

“Mau thả ra!”

“Không cần.”

“Ta dè bẹp ngươi!”

“Chỉ cần ngươi động thủ, ta liền hô to cứu mạng, những người khác nhất định sẽ nghĩ ngươi đã bị cổ thuật khống chế, sau đó xông tới dùng dây thừng cột lấy ngươi yêu.” Mạc Triều Diệu nắm chắc phần thắng.

“Ngươi đề tiện!”

“Ta còn hạ lưu nữa đó...” Nói xong, Mạc Triều Diệu ở đỉnh đầu A Ly nhẹ nhàng hôn một cái.

“Ngươi!”

A Ly muốn đánh một quyền tới, lại nghe Mạc Triều Diệu phát ra một tiếng: “Cứu...”

“Không cần!” A Ly lập tức thu lại chưởng, vội vàng che miệng Mạc Triều Diệu, không cho hắn kêu cứu mạng.

“Ngô ngô...” Mạc Triều Diêu bị A Ly áp đảo .

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào!” A Ly cười ở trên người Mạc Triều Diêu hỏi.

“Ngô ngô...” Mạc Triều Diêu chia chia miệng, ý bảo mình nói không được.

A Ly rơi vào đường cùng, đành phải buông hấn ra. Mới vừa thả ai ngờ Mạc Triều Diêu lại nhân cơ hội bắt lấy cổ tay A Ly, kéo về phía trước, A Ly bị mất trọng tâm, thẳng tắp ngã xuống, vừa lúc đặt ở Mạc Triều Diêu trên người. Bất quá cái này không quan trọng, tối trọng yếu là, cái tên Mạc Triều Diêu kia, cư nhiên thừa dịp A Ly chưa kịp phục hồi lại tinh thần, hôn lên miệng A Ly một cái.

Mất A Ly ỉ bẹp ỉ nháy một cái...

ỉ bẹp ỉ nháy cái thứ hai...

Khi lúc yỉ bẹp ỉ lần thứ ba, đầu lưỡi Mạc Triều Diêu đã lui ra, ở trên môi A Ly nhẹ nhàng liếm, sau đó lật người, đem A Ly ôm vào trong ngực, cảm giác trên đầu A Ly , nhẹ giọng nói: “Đáng người A Ly nhỏ nhỏ, ôm vào cảm giác thật tốt.” .

Trán A Ly để ở ngực Mạc Triều Diêu, hút sâu vào hơi lây khí, lúc này mới bình tĩnh trở lại, thấp giọng nói: “Ta cũng không phải gối ôm”

“Gối ôm? Đó là gì?” Mạc Triều Diêu không biết.

A Ly giải thích cho hấn: “Chính là cái mềm, bồng bồng, ôm lấy thực thoải mái, cũng thực dễ dàng làm cho người ta cảm thấy an tâm, thực dễ dàng làm cho người ta đi vào giấc ngủ đó.”

“Kia...” Mạc Triều Diêu lộ ra tươi cười, “A Ly chính là gối ôm”

“Ta đã nói, ngươi không được xằng bậy! Bằng không ta tình nguyện bị dây thừng buộc một đêm!”

“Ôm ngươi như vậy có tính không xằng bậy không?”

“Này...” A Ly lo lắng một chút, “Này còn có thể chấp nhận được.”

“Kia cứ ôm như vậy tốt lắm”

“Nhưng những thứ khác không được nga!”

“Đã biết đã biết.” .

“Thật sự đã biết?”

“Ngủ đi.” Nói xong, càng làm A Ly ôm chặt hơn nữa một ít.

“Nếu ngươi dám xằng bậy, ta nằm mơ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!”

Cuối cùng A Ly cảnh cáo một câu, cũng nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Giường hảo nhuộm nha... Còn có một cổ hương khí thanh u... Nhưng là cùng mùi trước kia của Mạc Triều Diêu lại không giống nhai... Rốt cuộc là cái gì đây? ...

A Ly chậm rãi mở to mắt, ánh sáng thần nhiên nhu hòa chiếu vào. Hai mắt A Ly mờ mịt nhìn bóng người hiện ra trước mặt, hình dáng đối phương dần dần rõ ràng.

Vì cái gì ánh mắt lạnh như thế chứ? Nếu ;à Mạc Triều Diêu , ánh mắt mỗi lần nhìn mình đều nóng rực không ngừng sao?

A Ly cảm thấy được có chút kỳ quái, trừng mắt nhìn.

“Tĩnh?” Một giọng nói có vẻ hơi xa lạ đột nhiên từ đỉnh đầu truyền đến.

A Ly một cái giật mình, 『vút』 một cái từ trên giường ngồi dậy. Lần này y hoàn toàn thanh tỉnh, thấy rõ đối phương không phải Mạc Triều Diêu, mà là —— Thủy Du Ngân! .

Hơn nữa, hần hiện tại đang cùng Thủy Du Ngân nằm trên một cái giường, còn buông màn, mùi thơm trong trướng có xông vào mũi làm người ta tâm viên ý mã, không khí nói có bao nhiêu ám muội thì có nhiều ám muội. Hơn nữa Thủy Du Ngân lại chỉ mặc một kiện áo ngủ, tóc dài xõa vai, tú màu... Như com? Bất quá, nhân vật như Thủy Du Ngân, cho dù nhìn qua có ngon miệng đi nữa, A Ly cũng là không dám ăn bậy .

“Ngươi? Ngươi tại sao lại ở chỗ này!” A Ly theo bản năng lui về mép giường. Trong trí nhớ, y hình như đang cùng Mạc Triều Diêu ngủ ở bên nhau mới đúng. Sao vừa tỉnh ngủ mở to mắt, liền phát hiện bạn giường biến thành Thủy Du Ngân? ! .

Đúng rồi, này nhất định là đang nằm mơ. .

Nghĩ đến đây, A Ly vội vàng nhéo nhéo cánh tay của mình.

—— ôi, đau quá yêu! .

Cảm nhận kịch liệt sâu sắc lại khiến A Ly thanh tỉnh mấy thành. Đây không phải là mộng, đến tột cùng đã xảy ra?

“Nơi này là hoàng cung.” Thủy Du Ngân hảo tâm nói cho hần biết, “Hơn nữa còn là tẩm cung của trẫm.”

“Cái gì?” A Ly cả kinh. Nghĩ thầm nghe Thủy Du Ngân tự xưng 『trẫm』 cảm giác thật đúng là kỳ quái.

TBD : metoo, cảm giác thật muốn đập vào cái mặt ảnh vài cái.

“Không cần luôn hỏi một chút đề.” Thủy Du Ngân bắt cổ tay A Ly, đem y kéo về cạnh gối, cười nói, “Ta cũng không có trách nhiệm nhất nhất trả lời ngươi. Bất quá hiện tại, ngươi chỉ cần biết rằng một việc là đủ rồi.”

“Cái gì nha?” A Ly khản trương hỏi han.

Ai ngờ Thủy Du Ngân cũng không trả lời hần, mà là mỉm cười cười, nâng cằm A Ly, cúi đầu một cái hôn liền đi xuống.

—— a? A! A? !

A Ly thật bị dọa không nhẹ, hai mắt đều tròn to lên. Vừa định đẩy Thủy Du Ngân ra, ai ngờ đối phương nhưng lại lấy toàn thân đè xuống. Không giống như Mạc Triều Diêu, động tác Thủy Du Ngân càng có vẻ bá đạo, không hề cho A Ly phản kháng. Cái hôn nóng rực ướt át mà lại tràn ngập kỳ xảo, bị nhẹ nhàng khiêu khích vài cái, A Ly chỉ cảm thấy khí lực toàn thân đều ở dần dần đánh mất, vì vậy mà trong nháy mắt quên hẳn giây phút, nhiệt độ cơ thể cũng dần dần tăng lên.

_ TBD: ui...em thật là không có đề phòng..Diêu Diêu a! Còn không xuất hiện là “vợ” bị thật thân lun đó >.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng động khác thường. Trong đám ồn ào đó, A Ly giống như nghe được một thanh âm thực quen thuộc. Như là... Như là... Vinh Nghĩa quận chúa? !

Nhưng mà tình thế cũng không để A Ly phân tâm, y phải toàn tâm toàn ý ứng phó Thủy Du Ngân tiến công mới được. Bởi vì vừa mới liếc ra ngoài cửa một cái, y phục của y đã bị kéo xuống hơn phân nửa.

“Ca!”

Đang lúc nguy cơ, chỉ nghe cạnh cửa truyền đến một tiếng rống to, Vinh Nghĩa quận chúa đã muốn phá cửa mà vào, phía sau còn đi theo hai ả tỷ nữ xinh đẹp. Mà thị vệ phụ trách trông cửa của Thủy Du Ngân, trên mặt mỗi người đều có ấn chương đỏ sậm, không cần nghĩ, vậy nhất định là bị Vinh Nghĩa quận chúa bắt rồi.

—— Cuối cùng cũng được cứu trợ .

A Ly chưa bao giờ cảm tạ Vinh Nghĩa quận chúa đã đến giống như bây giờ.

“Ca!” Vinh Nghĩa quận chúa cảm thấy, bước nhanh hướng bên giường Thủy Du Ngân vọt tới, “Nghe nói ngươi bắt giữ người ngoài cùng trở về!”

“Phù Dung, đi ra ngoài!” Thủy Du Ngân kêu tên Vinh Nghĩa quận chúa, khí thế bức người mà chỉ vào ngoài cửa, không muốn nàng đến gần nửa bước nữa.

“Ca!”

“Đi ra ngoài!”.

“Chính là ca...”.

“Ta kêu người đi ra ngoài có nghe thấy không!”

Thủy Du Ngân đồ ập xuống rống lên, Vinh Nghĩa quận chúa rốt cục im lặng, đứng ngơ ngác ở tại chỗ.

Thủy Du Ngân không nói lời nào, Vinh Nghĩa quận chúa cũng không nói, không khí trong phòng trở nên áp lực, giống như bao phủ một tầng u ám nặng nề, khiến người ta thở không nổi.

Qua đã lâu, Vinh Nghĩa quận chúa mới chậm rãi xoay người hướng cạnh cửa đi đến, nhưng không ngờ nàng vừa mới đi ra hai bước, lại đột nhiên dừng lại, đưa lưng về nhau Thủy Du Ngân nói: “Ca... Vinh Nghĩa nghe được có người báo tin, nói người hôm nay mang về người này cũng không an toàn.”

—— không an toàn?

Thủy Du Ngân cười lạnh, liếc A Ly dưới thân một cái. Nhìn không ra hấn rốt cuộc có điểm nào không an toàn. .

Đúng lúc này, thanh âm Vinh Nghĩa quận chúa lại vang lên, chỉ thấy nàng chậm rãi xoay người, khóe miệng lại đột nhiên hiện ra vẻ tươi cười, “Ca chỉ dùng cổ thuật để người ta tiến cung đi? Chính là Vinh Nghĩa nghe nói, cô độc trên người người kia đã sớm phá...”

Nói chỉ nói tới đây, sắc mặt Thủy Du Ngân nháy mắt thay đổi. Không nói đến Vinh Nghĩa quận chúa làm thế nào biết chuyện cổ độc một, nàng thế nhưng có thể một hơi nói ra cổ độc bị phá? Thật sự bất khả tư nghị. .

Thủy Du Ngân còn thật sự đứng lên, cúi đầu tái vọng A Ly, một phen kéo chỗ áo đang che miệng vết thương của y, nhưng lại phát hiện miệng vết thương quả nhiên không thấy, chỗ đó trở thành một miếng băng gạc! .

“Vinh Nghĩa còn nghe nói, cổ độc sẽ không theo máu chảy vào toàn thân, chỉ biết dừng lại ở vị trí miệng vết thương. Cho nên chỉ cần cắt đi khối thịt độc kia, cổ độc liền không hề tồn tại.”

“Người...”

Thủy Du Ngân trừng mắt A Ly, biết mắc mưu. Chỉ thấy A Ly ỉ ha ha ỉ cười, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hướng trái tim Thủy Du Ngân đánh tới. Nơi đó là nhũ huyết Đông Vân Tường Thủy dạy cho y, chỉ cần ngón tay nhấn mạnh một tý có thể khiến tim tê liệt, hiện tại A Ly dùng hết toàn lực đánh một chương tới, bất ngờ không kịp đề phòng. Thủy Du Ngân bị y đánh đến miệng phun máu tươi.

A Ly thừa thắng xông lên, sử xuất một chiêu cầm nã thủ. Một tay cầm lấy cổ Thủy Du Ngân, một tay bắt lấy vai hấn, đem Thủy Du Ngân chặt chẽ ấn ở trên giường.

Thủy Du Ngân nhất thời không có thể kịp phản ứng, bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy hai ả tỷ nữ Vinh Nghĩa quận chúa đã chậm rãi kéo cửa phòng lại.

“Vinh Nghĩa...” Thủy Du Ngân nhìn khuôn mặt tươi cười cổ quái của Vinh Nghĩa quận chúa, trong lòng một trận khủng hoảng. Mà nhìn kỹ hai ả tỷ nữ Vinh Nghĩa, mới đột nhiên phát hiện các nàng hình như cao hơn lúc trước không ít, không khỏi càng thêm ngờ vực vô căn cứ.

“Các người rốt cuộc là ai?” Thủy Du Ngân trừng mắt xinh đẹp, cắn răng hỏi.

“Ca... Đừng nóng giận thôi...” Vinh Nghĩa quận chúa đi đến bên giường, trấn an nói, “Người xem, ta thay mặt ca tới gặp người.”

Thủy Du Ngân đột nhiên ngây người, bởi vì biểu ca Vinh Nghĩa quận chúa chỉ có một!

Chỉ thấy mặt mày chậm rãi đến gần, kéo trang sức trên đầu, ngẩng mặt —— quả nhiên chính là Mạc Triều Diệu!

Mà một người còn lại, ánh mắt Thủy Du Ngân hướng tới bên người Nguyệt Mạo.

Chỉ thấy nguyệt mạo cũng ngẩng đầu lên, mặt mày dần dần rõ ràng, nhưng lại cũng là một người Thủy Du Ngân biết! .

“Phượng Lê?” Thủy Du Ngân cứng ngắc iệm ra tên này.

Bọn họ thế nhưng đều lẫn vào hoàng cung đến đây! Không cần hỏi nhiều, nhất định là Vinh Nghĩa quận chúa giúp bọn họ không ít

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Không đến thời gian uống cạn tuần trà, Thủy Du Ngân đã bị trôi thành trạng thái khảo vắn, ném ở trên giường. Mà A Ly cùng Mạc Triều Diệu ngồi ở trên băng ghế, hai người Vinh Nghĩa quận chúa cùng Phượng Lê đứng ở phía sau bọn họ.

“Này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thủy Du Ngân hỏi.

“Người không nên nóng lòng, chúng ta còn muốn đợi một người nữa.” Mạc Triều Diệu cười tủm tỉm, tiếp nhận trà Vinh Nghĩa quận chúa đưa tới.

“Hoàng biểu ca...” Vinh Nghĩa quận chúa uốn éo, kêu căng, kêu ngạo thanh nói, “Vì cái gì lâu như vậy không trở về cung, Vinh Nghĩa còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện.”

“Ha ha, Vinh Nghĩa.” Mạc Triều Diệu cười gượng, chỉ chỉ một bên đích Phượng Lê nói, “Người hiện tại không nên gọi ta là hoàng biểu ca, mà hẳn là gọi hẳn hoàng biểu ca.”

“Cái gì?” Vinh Nghĩa quận chúa khinh thường hừ lạnh một tiếng, xem cũng không xem Phượng Lê một cái, “Hắn làm sao có thể là biểu ca ta?”

“Hắn là con Trần Phi nha.” A Ly giải thích cho Vinh Nghĩa quận chúa.

“Nói vậy! Con Trần Phi đã sớm chết!” Vinh Nghĩa quận chúa đối với A Ly cũng hung ba ba, xem ra nàng chỉ đối với Mạc Triều Diệu có hoà nhã màu, “Cho dù hắn là con Trần Phi, sao lại mang họ 』 phượng 』? Sao lại chạy đến Phượng gia chứ?”

“Này...” A Ly cũng đáp không được, chỉ phải hướng ánh mắt đến Mạc Triều Diệu xin giúp đỡ.

Nhưng mà Mạc Triều Diệu lại lạnh nhạt cười, nhìn nhìn Thủy Du Ngân bị trôi thành bánh chưng trên giường nói: “Nếu ta không có nhớ lầm, người bình ổn phân loạn Hương Hỏa Đường cùng gặp Phượng Lê là cùng một năm?”

Thủy Du Ngân chỉ dùng một tiếng hừ lạnh làm trả lời.

Mạc Triều Diệu chẳng những tuyệt không tức giận, ngược lại còn phá lệ có lễ nói: “Nói như vậy, người học được cổ thuật ở Hương Hỏa Đường cũng có thể là ở một năm kia?”

Thủy Du Ngân vẫn là một tiếng hừ lạnh.

“Cùng hắn nhiều lời vô nghĩa làm gì? Hỏi trọng điểm” A Ly có chút nghe không nổi nữa.

“Đây là trọng điểm” Mạc Triều Diệu kiên trì ý kiến của mình, tiếp tục nói, “Người học cổ thuật, ta vẫn cảm thấy rất kỳ quái. Bất quá hiện tại, giống như có chút hiểu được. Đại khái là bị chuyện mười năm trước kích thích, mới đột nhiên muốn dùng cổ thuật mê hoặc người nào đó, để biết được vài chuyện mình muốn biết đi?”

Mạc Triều Diệu nói tới đây, trong phòng an tĩnh lại một chút. Tất cả mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, trong đó cũng có Thủy Du Ngân.

Vì thế Mạc Triều Diệu càng thêm khẳng định phán đoán của mình, chỉ ra nói: “Mười năm trước người gặp Phượng Lê, phát hiện trên người bốt Bạch Liên trên người hắn. Tien đà liên tưởng đến lời đồn đãi 』 tâm sinh Bạch Liên, đế vương chi cùng 』 ở dân gian, vì thế người đem Phượng Lê giữ ở bên người. Ngay từ đầu có lẽ chỉ là để chuẩn bị làm ngày kia đối phó ta, nhưng dần dần, người điều tra ra thân thể Phượng Lê, người phát hiện sự thật kinh người trong đó. Cổ thuật của Hương Hỏa Đường, chỉ sợ chỉ là vì điều tra mà hô đi? Người dùng cổ thuật mê hoặc người có khả năng biết được thân thể Phượng Lê nhất, mà Phượng Túc Nhan đã mất nhiều năm, như vậy người này, chỉ có thể là Phượng phu nhân —— cũng chính là đường mẫu Phượng Lê.”

Sau khi Mạc Triều Diệu nói xong, tất cả mọi người ngây dại, mà ngay cả A Ly cũng lộ ra biểu tình bưng tỉnh đại ngộ.

Vinh Nghĩa quận chúa lại giật mình, đem Phượng Lê lại đánh giá vài lần.

Thủy Du Ngân rất nhanh khôi phục trấn định, cười lạnh vài tiếng, âm u nhìn Mạc Triều Diệu nói: “Người quả nhiên là một nhân tài.”

Mạc Triều Diệu cười nói: “Tốt lắm, ta cũng nói nhiều lời như thế, hiện tại liền từ Thủy tướng quân... Nga, không, phải là từ Hoàng Thượng người tới nói, năm đó người từ trong miệng Phượng phu nhân, rốt cuộc đã biết được chuyện gì?”

Thủy Du Ngân lãnh cười rộ lên, hỏi: “Người thật muốn biết?”

Mạc Triều Diệu gật đầu hồi đáp: “Thật sự suy nghĩ đã lâu rồi.”

Thủy Du Ngân nói: “Ta sợ dọa đến người.”

Mạc Triều Diệu đầu nói: “Ta sớm có chuẩn bị tâm lý.”

Về mặt ba người còn lại đều khó hiểu, ánh mắt ở trên người Mạc Triều Diệu cùng Thủy Du Ngân nhìn lại, càng ngày càng nghe không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì.

Lúc này Thủy Du Ngân ho nhẹ vài tiếng, rốt cục nói ra: “Ngươi, Mạc Triều Diệu, kỳ thật hẳn là họ 『 phượng 』—— ngươi là con ruột của Phượng Túc Nhan.”

Đây là điểm mấu chốt của 『 Ly miêu hoán thái tử 』 hai mươi một năm trước, cũng là một cái nội tình không thể tưởng được .

“Cái gì? !” .

A Ly, Phượng Lê, Vinh Nghĩa quận chúa ba người, sáu con mắt, tất cả đều nhất tề đông lại ở trên mặt Mạc Triều Diệu.

Nhưng mà về mặt Mạc Triều Diệu vẫn bình thản, cúi đầu hợp một miếng trà, thần nhiên nói: “Quả thế nha.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

Hai mươi một năm trước . .

Thái hậu cùng Trần Phi đồng thời mang thai, Trần Phi vì sợ hoàng hậu đối với mình cùng thai nhi trong bụng hạ độc thủ, vì thế muốn đến chùa miếu tĩnh dưỡng. Ở trong miếu, Trần Phi hạ sinh hoàng tử, nàng biết nếu bị hoàng hậu biết, đứa nhỏ này nhất định không an toàn, cho nên nói dối sanh non, đem tiểu hoàng tử giao cho Niếp Nguyên Trinh mang s9i.

Nhưng người của hoàng hậu đuổi theo Niếp Nguyên Trinh không tha, diệt Niếp gia. Niếp Nguyên Trinh cùng đường dưới trá* hàng, đem tiểu hoàng tử giấu đi, sau đó ở hương quê mua một nam anh mới sinh ra không lâu, dối xưng là Trần Phi sở sinh, đem y nam nà anh giao cho hoàng hậu xử trí.

_ trá : dối

Anh nhi vô tội này, chính là tử anh* năm đó hoàng hậu giao cho Trần Phi xem .

_ tử anh : trẻ chết yếu.

Sau khi, Trần Phi lấy lại đứa con đã chết của mình, từ đó về sau tâm như tro tàn, bệnh không dậy nổi. Nhưng hoàng hậu lại biết đứa trẻ kia là giả đích, chính là cố ý làm bộ như bị lừa, khiến Niếp Nguyên Trinh sợ ý. Hoàng hậu căn bản không có buông tha cho đối Niếp Nguyên Trinh, chẳng qua hành động càng thêm bí ẩn thôi.

Mà Phượng Túc Nhan, chính là một trong đại nội thị vệ năm đó phụ trách đuổi bắt Niếp Nguyên Trinh cùng tiểu hoàng tử.

Hắn từ trong tay Niếp Nguyên Trinh cướp được thái tử thực, nhưng không cách nào ngoan hạ sát thủ. Bởi vì Trần Phi từng có ân với Phượng gia, hắn không thể trở mặt nhìn con Trần Phi đi lên từ lộ. Vừa vận thể tử của Phượng Túc Nhan vừa mới sinh con không lâu, vì thế hắn cùng thể tử thương lượng, bọn họ đem con của mình, làm như hoàng tử của Trần Phi, giao cho hoàng hậu xử trí.

Phượng phu nhân tuy rằng không muốn, nhưng cũng hiểu được đạo lý『 thụ nhân chi ân, dũng tuyền tương báo 』, vì thế nhẫn lệ đáp ứng Phượng Túc Nhan ôm con của bọn họ đi.

_ thụ nhân chi ân, dũng tuyền tương báo: chịu ân của người, dù chết cũng phải báo đáp.

Khi đó vợ chồng Phượng thị đều nghĩ đứa bé kia khó thoát khỏi cái chết, nhưng ai ngờ thái hậu nhưng lại đem hoàng tử giả trở thành con của mình nuôi nấng .

Phượng Túc Nhan vốn cho rằng mình đem cốt nhục Phượng gia đưa lên một cái tử lộ, nằm mơ cũng không nghĩ ra, con Phượng gia bọn họ chẳng những không chết, ngược lại còn được phong thái tử, sau lại kế thừa ngôi vị hoàng đế, quân lâm thiên hạ! Trở thành đại quân vương thứ chín vương triều Hi Tương, cũng chính là —— Mạc Triều Diệu.

Mà Phượng Túc Nhan h, trở thành một gã sư phó chỉ dạy cưỡi ngựa bắn cung bên người tiểu thái tử. Hắn che dấu bí mật lớn kia, nhìn Mạc Triều Diệu lớn lên từng ngày. Ông vốn là phụ thân thân sinh của hắn (1), nhưng ông lại chỉ có thể gọi hắn(2) 『 Hoàng Thượng 』.

_ vì ở đây xuất hiện 2 chữ hắn đại diện 2 người khác nhau nên tiểu Bạch sẽ đổi từ xưng hô ở đây.

Ông rõ ràng cách hấn rất gần, nhưng cách một đạo hồng cầu không thể vượt qua.

Mà thái tử chân chính thì tại Phụng gia lớn lên, gọi là Phụng Lê.

Vì sợ sự tình ngày sau bại lộ, Phụng phu nhân mang theo Phụng Lê trở lại cố hương Trung Châu. Mười một năm trước, Phụng Tứ Nhan bị trăm thù, thi thể trả về Trung Châu. Đó là một đoạn thời kì bi thảm nhất Phụng gia, bọn họ mất đi cột trụ cuộc sống, chỉ phải dựa vào cầm cố gia sản mà sống. Nhưng một năm sau, phản loạn của Hoàng Hòa Đường cũng bị xử tại Trung Châu, Phụng Lê cũng chính là ở lúc này gặp Thủy Du Ngân.

Thủy Du Ngân cứu Phụng gia, nhưng mang Phụng Lê đi.

Từ đó về sau, Phụng Lê vẫn khẳng khái một mực theo sát ở bên người Thủy Du Ngân. Phụng phu nhân từ nhỏ dạy hấn 『có ân báo ân』, mà Thủy Du Ngân ở trong lòng Phụng Lê, đã từ từ từ ân nhân cứu Phụng gia bên trong nước lửa địch, biến thành người ái mộ.

Mà hoàng hậu, tuy rằng không bị kế『Ly miêu hoán thái tử』Niếp Nguyên Trinh lừa, nhưng thủy chung không có phát hiện『Ly miêu hoán thái tử』của Phụng Tứ Nhan. Cho nên hoàng hậu thẳng đến bây giờ còn nghĩ đến, Mạc Triều Diệu là đứa nhỏ Trần Phi thân sinh, mà không thể tưởng được hấn căn bản không có một chút huyết thống với vương triều Hi Tương, hấn họ『Phụng』.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆.

Thủy Du Ngân nói xong chuyện xưa thật dài này, tất cả mọi người trong phòng đều cúi đầu trầm mặc, thật lâu không có thể phục hồi tinh thần lại.

“Như thế nào? Như vậy đã bị sợ hãi văng?” Thủy Du Ngân cười lạnh, nhìn gần Mạc Triều Diệu nói, “Ta còn có một tin tức càng khiếp sợ, ngươi muốn nghe không? Chính là không biết lần này, ngươi còn có chuẩn bị tâm lý hay không?”.

Mạc Triều Diệu ngẩng đầu lên, không nói lời nào.

“Còn có a?” A Ly vỗ vỗ ngực, y sợ mình chịu không nổi.

Thủy Du Ngân cười nói: “Chẳng lẽ các ngươi không thấy kỳ quái sao? Hoàng hậu vì cái gì không để con của mình làm hoàng đế, mà muốn đem đứa nhỏ Trần Phi trở thành của mình nuôi lớn?”

Mạc Triều Diệu nói: “Bởi vì người biết Ly miêu hoán thái tử, không chỉ có riêng chỉ có hai người Niếp Nguyên Trinh cùng Phụng Tứ Nhan mà thôi —— hoàng hậu cũng biết. Bất quá chiều của hoàng hậu, hấn là tên là『công chúa đổi thái tử』. Bởi vì năm đó hoàng hậu hạ sinh là một ả nữ anh, nàng đem tiểu công chúa tổng ra ngoài cung, cho kẻ khác nuôi nấng.”.

“Cư nhiên thay đổi ba lượt... Đầu nhất đầu nha...” A Ly đầu óc mau chuyển bất động.

“Này thứ nhất.” Thủy Du Ngân nói, “Quan trọng hơn là, công chúa này và ngươi giống nhau, căn bản không có nửa điểm huyết thống hoàng thất.”

“Làm sao có thể?” Mạc Triều Diệu không tin.

Thủy Du Ngân cười nói: “Ngươi có biết sau khi hoàng hậu đem tiểu công chúa tổng ra ngoài cung, giao cho phù nào nuôi không?”

Mạc Triều Diệu lắc đầu.

“Ta có thể nói cho ngươi biết.”

Thủy Du Ngân nhìn phía Vinh Nghĩa quận chúa đứng ở một bên, nhưng mà Vinh Nghĩa quận chúa lại bị ánh mắt của hấn sợ tới mức lui về phía sau hai bước, giống như đã muốn đoán được lời hấn sắp sửa nói, thấp giọng tự nói: “Không... Không có khả năng... Không có khả năng, ngươi không nên nhìn ta! ...”

Thủy Du Ngân lạnh lùng nói: “Vô luận ngươi không tin ra sao, nhưng đây là sự thật.”

“Điều đó không có khả năng!” Vinh Nghĩa quận chúa lắc đầu không ngừng, nàng sao cũng không có thể chấp nhận sự thật như vậy.

“Từ từ!” Mạc Triều Diệu đột nhiên đánh gãy, nhưng lại xông lên đi một phen túm lấy áo Thủy Du Ngân, tức nhan* hỏi, “Ngươi nói công chúa hoàng hậu và ta giống nhau, không có nửa điểm huyết thống hoàng thất là chuyện gì xảy ra?”

_tức nhan: về mặt nghiêm túc.

“Này rất đơn giản.” Thủy Du Ngân nói, “Bởi vì phụ thân công chúa, cũng không phải tiền triều hoàng đế, mà là đệ đệ tiền triều hoàng đế đích, cũng chính là Vinh Yên vương.”

TBD: nha nha chị dâu em chồng loạn luân nha.....thật kinh người a ! ta chỉ ủng hộ anh rể và em trai vợ thôi =]]]

“Vinh Yên vương?” Mạc Triều Diệu nghĩ tới, “Hấn không phải vẫn đóng ở bắc cương sao? Rất nhiều năm chưa có trở về kinh, thậm chí ngay cả ta đều chưa từng thấy qua hấn, hấn làm sao có thể...”

Thủy Du Ngân nói: “Nếu ngươi lại đi hão hão hỏi thăm một chút liền sẽ biết, Vĩnh Yên vương là sau khi hoàng hậu mang thai, mới chủ động đưa ra đề nghị muốn đóng ở bắc cung. Đại khái là cảm thấy được thực có lỗi với hoàng huynh hần đi.”

“Nói như vậy...” A Ly cuối cùng đều nghe hiểu tất cả, quy nạp tổng kết nói, “Mạc Triều Diệu là con Phụng gia, Phụng Lê là con Trân Phi cùng hoàng đế, mà Vĩnh Nghĩa quận chúa là con của hoàng hậu cùng Vĩnh Yên vương kia? Ba người đó căn bản là không có nửa điểm quan hệ huyết thống thôi!”

_TBD: có nha.. là anh em họ cha nha, rất gần, chưa qua 3 đời làm sao ko có huyết thống.

Thủy Du Ngân nói: “Hoàng hậu vẫn nghĩ Mạc Triều Diệu là con Trân Phi, nếu Vĩnh Nghĩa cũng có huyết thống hoàng thất, hai người bọn họ không phải là huynh muội sao? Nếu là huynh muội, hoàng hậu sao lại tác hợp hôn sự cho hai người đó?”

Vấn đề Thủy Du Ngân làm cho Vĩnh Nghĩa quận chúa cùng Mạc Triều Diệu trầm mặc.

Đích xác, nếu Vĩnh Nghĩa quận chúa thật là nữ nhân tiên hoàng, hoàng hậu sao lại một lòng muốn cho Mạc Triều Diệu lập nàng làm hậu chứ?

Bọn họ không thể phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Lúc ý nghĩ mọi người đang hỗn loạn hết sức, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Mọi người quay đầu hướng cạnh cửa nhìn lại, là Mạc Triều Diệu khôi phục bình tĩnh trước tiên, đối A Ly nói: “Là Kỳ Thừa Uyên đến đây.”

“Kỳ Thừa Uyên, Kỳ đại học sĩ?” Thủy Du Ngân một tiếng cười lạnh, hỏi, “Hắn chính là người các ngươi đang đợi?”

Thủy Du Ngân nhớ tới lời Mạc Triều Diệu mới vừa vào cửa đã nói, bọn họ còn muốn chờ một người đến, nói vậy chính là Kỳ Thừa Uyên.

A Ly chạy tới mở cửa cho Kỳ Thừa Uyên.

Mạc Triều Diệu khôi phục tươi cười, bổ sung nói: “Chuẩn xác mà nói, chúng ta là đang đợi một vật của hắn.”

Đang nói, Kỳ Thừa Uyên đã đi đến trước mặt Mạc Triều Diệu, khom lưng thi lễ nói: “Hoàng Thượng.”

“Thứ đó đâu?” Mạc Triều Diệu buông tay.

“Nga, đều chuẩn bị tốt.” Kỳ Thừa Uyên vội vàng từ trong tay áo lấy ra một quyển trục.

“Thật tốt quá.” Mạc Triều Diệu một phen đoạt lấy, ở ra trước mặt Thủy Du Ngân.

“Đây là cái gì?” Thủy Du Ngân thẳng nhíu.

“Tuyên bố thoái vị, ha ha.” A Ly vui sướng khi người gặp họa tiến lại gần giải thích cho Thủy Du Ngân, còn lấy một cây bút lông đưa qua, khuyên nhủ, “Đến, ngươi chỉ cần ký tên lên đó, sẽ đem ngôi vị hoàng đế nhường lại đi. Tục ngữ nói: dưa hấu xanh không ngọt. Ngôi vị hoàng đế không phải là của ngươi, ngồi cũng không thoải mái, có phải hay không?”

“Đùa à!” Thủy Du Ngân thực nổi giận.

“Không đùa, chúng ta nghiêm túc.” Bất quá biểu tình khi A Ly nói chuyện chính là mười phần đùa giỡn, “Không ký tên cũng đúng, đến, chúng ta ấn dấu tay.”

Nói xong, cầm lấy tay Thủy Du Ngân đang muốn chấm mực, lại bị Thủy Du Ngân tránh ra, thề sống chết không theo.

Lúc này chỉ thấy Kỳ Thừa Uyên cầm tay Mạc Triều Diệu, cảm động hàng vạn hàng nghìn nói: “Hoàng Thượng, ngươi rốt cục biết quyết chí tự cường.”

Mạc Triều Diệu vội vàng bỏ hắn ra, khoát tay nói: “Hoàng Thượng gì, không cần gọi vậy.”

“Chẳng lẽ Hoàng Thượng không tính toán đoạt ngôi vị hoàng đế sao?” Kỳ Thừa Uyên khó hiểu.

“Ta thật vất vả ra đi, sao lại đoạt lại?” Mạc Triều Diệu vội vàng phủi bỏ quan hệ.

“Kia về sau tới ai làm Hoàng Thượng?” Kỳ Thừa Uyên tròn tròn mắt.

“Đương nhiên là hần nha.” Mạc Triều Diệu đem Phụng Lê kéo qua làm tấm chắn.

“Ta? !” Phụng Lê giờ mới biết Mạc Triều Diệu lại có ý này, vội vàng lắc đầu cự tuyệt nói, “Không, không được! Ta không được! Ta không lo!”.

“Ngươi không lo sao được?” Mạc Triều Diệu xoa thắt lưng, giáo huấn Phụng Lê, “Hoàng đế không phải nói không lo sẽ không làm, ai kêu ngươi là con Trần Phi, ai kêu ngươi vừa ra đời thì đã là hoàng đế. Đây là trách nhiệm của ngươi, ngươi không thể chối từ!”

“Chính là ta thật sự không được!” Phụng Lê cũng nóng nảy.

Kỳ Thừa Uyên vội vàng cầm tay Mạc Triều Diệu, khẩn cầu: “Hoàng Thượng, vậy thì ngươi đừng đi.”

“Ta mới không cần! Vẫn là Phụng Lê tốt lắm, Phụng Lê.” Mạc Triều Diệu đem Phụng Lê đẩy lên người Kỳ Thừa Uyên.

“Ta cũng không muốn!” Phụng Lê rống to.

“Các ngươi rốt cuộc tranh cãi xong chưa!” A Ly chỉ cảm thấy một đoàn ruồi bọ ở bên tai bay tới bay lui. Ngồi vị hoàng đế không phải là thứ mọi người đều muốn sao? Sao đến nơi này, liền biến thành một củ khoai lang phồng tay, mỗi người đều muốn từ chối? .

Lúc này, tiếng khắc khẩu của bọn họ khiến thị vệ bên ngoài chú ý. Bọn thị vệ châu đầu ghé tai nói: “Bên trong đến tột cùng phát sinh chuyện gì nha?” “Ai, không phải là hai huynh muội cãi nhau chứ.” “Chúng ta vẫn là vào xem đi?” “Nhìn cái gì vậy, muốn bị đánh hả? Tính cách Vĩnh nghĩa quận chúa ngươi cũng không phải không biết.” “Kia làm sao bây giờ?” “Đến, cho ngươi hai cục bông gòn, mỗi lỗ tai một cục, tay không nghe thấy tâm không phiền.” “Hào hảo hảo.” .

Vì thế cứ như vậy, không ai tiến vào cứu Thủy Du Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

A Ly kéo Mạc Triều Diệu cùng Phụng Lê ra, đề nghị nói: “Ai thế vào chỗ đó trước không thảo luận, chúng ta trước hết để cho hần ký tuyên bố thoái vị đi được không?” Nói xong, chỉ vào Thủy Du Ngân ở trên giường.

“Nhưng sau khi hần thoái vị, khó bảo toàn về sau sẽ không oán vị một lần nữa nha?” Mạc Triều Diệu cân nhắc .

“Kia bây giờ chúng ta diệt cỏ tận gốc luôn là được!” A Ly cười gian lên, đưa cho Mạc Triều Diệu một cây giá nến, “Ngươi dùng giá nến đập chết hần.”

“Không được!” Phụng Lê đột nhiên chạy qua, dang hai tay bảo vệ Thủy Du Ngân, “Các ngươi không thể giết hần!”

“Không thể tưởng được đến bây giờ ngươi còn che chở hần?” A Ly thở dài.

“Nhưng là không giết hần, về sau hần sẽ tạo phản nga.” Mạc Triều Diệu nhắc nhở Phụng Lê nói, “Sớm hay muộn có một ngày, hần sẽ đem ngươi từ trên ngôi vị hoàng đế kéo xuống. Không nên không nên, người này không thể lưu, nhất định phải giết!” Nói xong đem giá nến giơ lên.

“Ta mới không cần làm hoàng đế!” Phụng Lê rống to.

“Không được, hôm nay nhất định phải giết hần, cho ngươi làm hoàng đế!”

“Ngươi không cần lại đây!” Phụng Lê bảo vệ Thủy Du Ngân.

“Không qua sao giết người?” Mạc Triều Diệu hỏi lại.

“Ngươi tiến tới nữa ta liền cắn lưỡi tự sát!” Phụng Lê uy hiếp.

“Ngươi thật sự nguyện ý vì hần chết?” .

“Đúng vậy nha! Dù sao các ngươi không được tổn thương hần!”

“Ngươi thật sự nguyện ý vì hần chết?” .

”Đúng vậy nha, còn muốn ta nói mấy lần!”

“Ngươi thật sự nguyện ý vì hấn chết?” .

”Đúng vậy a đúng vậy! Ngươi phiền muốn chết!” .

“Hào!” Mạc Triều Diêu chia chia Thủy Du Ngân, “Kia cũng phải nhìn hấn có cảnh kích hay không.”

“Tướng quân...” Phụng Lê quay đầu lại nhìn Thủy Du Ngân, Thủy Du Ngân lẳng lặng không lên tiếng. Hấn không dám đối mặt với ánh mắt Phụng Lê, khi Phụng Lê nhìn hấn, hấn cúi đầu.

“Tướng quân?” Phụng Lê bất an mà hô lại một tiếng. .

Lần này, Thủy Du Ngân rốt cục có phản ứng, chỉ nghe hấn nói: “Phụng Lê, ngươi thật ngốc nghếch. Bọn họ liên hợp lại đùa ngươi nì.”

“Ai nói, chúng ta rất nghiêm túc!” Mạc Triều Diêu vội vàng đem giá nến giờ giờ, lấy cái này uy hiếp Thủy Du Ngân.

“Bất quá...” Thủy Du Ngân thâm tình chân thành nhìn Phụng Lê, “Ta lần đầu tiên nghe thấy có người nói nguyện ý vì ta chết, còn nói ba lần.”

“Tướng quân...” Phụng Lê bị ánh mắt Thủy Du Ngân khiến cảm động. .

“Như thế xem ra.” Mạc Triều Diêu gật gật đầu, “Hấn là xem như cảm kích đi, A Ly, ngươi nói đi?”

A Ly nói: “Miễn miễn cũng có thể thông qua. Tốt lắm, giá nến giao cho ta.” .

“Tiếp theo!”

Mạc Triều Diêu nói xong đem giá nến vứt qua, ai ngờ buộc vị trí hơi lệch lạc một chút, chẳng những không có rơi vào trong tay A Ly, ngược lại hướng đầu A Ly bay tới, A Ly cũng không nghĩ nhiều phản xạ có điều kiện phát tay qua, vì thế chỉ thấy giá nến kia nhanh chóng quay ngược trở lại, hướng Thủy Du Ngân bay đến!

“A!” A Ly kêu một tiếng kêu sợ hãi, sau đó một tiếng 『 Binh 』 vang lên, Thủy Du Ngân bị đập xiu.

“Tướng quân!” Phụng Lê nhào qua đi.

“Không thể nào?” Vinh Nghĩa quận chúa dụi mắt.

“Ta không phải cố ý...” Mạc Triều Diêu chân tay luống cuống.

“Ta cũng không phải cố ý.” A Ly cũng nhào qua đi.

Lúc này, thị vệ ở ngoài cửa lại bắt đầu châu đầu ghé tai : “Hình như có tiếng động lớn ?” “Huynh muội cãi nhau, đừng động bọn họ, đến, lại cho ngươi hai cục bông gòn, mỗi cái lỗ tai hai miếng.” “Nga.”

Vì thế cứ như vậy, vẫn không có người nào đi vào cứu Thủy Du Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Tối sáng ngày thứ hai, Thủy Du Ngân mơ màng trăm trăm mà hơi hơi mở mắt, cảm thấy đau đầu không thôi, đưa tay vừa sờ, lại phát hiện trên trán mình quấn một vòng băng gạc. Nhớ lại chuyện tối hôm qua, còn cảm thấy thật giống như đang nằm mơ .

“ Tỉnh?” Phụng Lê an vị bên giường của hấn.

“ Ân.” Thủy Du Ngân đỡ lấy cái trán, chậm rãi đứng dậy, hỏi, “ Bên ngoài thật ồn ào, xảy ra chuyện gì?” .

Phụng Lê cười nói: “ Còn đang thảo luận ai làm hoàng đế đó.”

“ Hừ, một đám nghịch tặc.” Tiếng nằng Thủy Du Ngân đk không có nửa điểm khí lực, nghe thấy càng giống nói giỡn, dừng lại một chút hỏi Phụng Lê nói, “ Nơi này là nơi nào ?”

Phượng Lê đáp: “Vẫn là hoàng cung.”

“Bọn họ ở tại chỗ này, không sợ bị hoàng hậu phát hiện?” Thủy Du Ngân trầm nghĩ phải nhanh chóng đem bọn họ tổng ra ngoài cung mới an toàn.

“Cũng sắp ly khai, Vinh Nghĩa quận chúa sẽ đưa bọn họ đi. Mặc Triều Diêu nói muốn đi Trung Châu gặp mẫu thân, A Ly cũng đi theo hắn, Vinh Nghĩa quận chúa tuy rằng cũng rất muốn đi theo. Nhưng nàng vừa đi, hoàng hậu có thể sẽ phát hiện, chỉ đành từ bỏ.”

“Ngươi thì sao?”

“Ta?” Phượng Lê sững sờ, “Ta cũng muốn đi sao?”

“Ngươi còn muốn chạy sao?” Thủy Du Ngân hỏi lại.

“Ta...” Phượng Lê cúi đầu, ấp a ấp úng, mắt thật lớn can đảm mới nói ra, “Ta không muốn đi. Từ lần đầu tiên gặp mặt, ta liền nguyện ý đi theo ngươi. Trừ phi có một ngày, ngươi đuổi ta đi mới thôi.”

“Quả nhiên là ngu ngốc.” Thủy Du Ngân thờ dài, sau đó lại bật cười.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆.

Trên đường đi Trung Châu đích, Bạch Thiên Lý làm người đánh ngựa, A Ly cùng Mặc Triều Diêu ngồi trong thùng xe nói chuyện phiếm:

“Phượng Lê theo hắn sẽ hạnh phúc chứ?”

“Ai biết, có lẽ tình yêu có thể thay đổi hết thảy đi?”

“Nhưng Thủy Du Ngân quá xấu xa!”

“Đừng như thế nói, vì có thể lên ngôi vị hoàng đế, ai không nhuộm máu đầy mình chứ?”

“Nói là như thế nói...”

“Đúng rồi, Đông Vân Tường Thụy mà? Đã lâu không thấy hắn.”

“Về sớm Vân Nam rồi.”

“Sao vậy không cùng chúng ta nói lời từ biệt?”

“Hắn có nói từ biệt với ta nha, sao vậy? Hắn không tìm ngươi?”

“Quả nhiên, gia hỏa kia đãi ngộ khác biệt thực nghiêm trọng!”

“Đừng như thế nói, hắn là người tốt.”

“Đúng rồi, A Ly, chờ sau khi đi Trung Châu thấy mẹ ta, chúng ta đi về nhà ngươi đi?”

“Gi, để làm chi?”

“Muốn đi gặp cha nương ngươi nha.”

“Ta chỉ có ông nội.”

“Vậy đi gặp gặp gia gia của ngươi.”

“Không thấy được ... Cũng trở về không được, nhà của ta thật sự rất xa rất xa...”

“Vậy ngươi làm sao tới đây?”

“Tai nạn xe cộ đó.”

“Tai nạn xe cộ?”

“Chính là bị một chiếc xe hơi tông tới được nha.”

“Chúng ta đây lại bị tông một lần tốt lắm, Tiểu Bạch, mau tìm một chiếc xe tông tông!”

“Không được đâu. Cái gọi là tai nạn xe cộ nì, chính là lúc ngươi không chú ý đột nhiên xuất hiện, rồi đột nhiên tông tới mới được!”

“Đột nhiên xuất hiện, rồi đột nhiên tông tới đây?”

“Đứng đứng.”

“Liền giống như vậy?” Mạc Triều Diệu chỉ ngoài xe.

A Ly cả kinh, quay đầu vừa thấy, chỉ thấy một chiếc đột nhiên xuất hiện, xe nguru kia đầu đá lung tung rồi đột nhiên cách nơi của bọn họ không đến mười bước chân.

A Ly hét lớn: “Bạch Thiên Lý, chú ý bên phải nha!”

“Àn?” Bạch Thiên Lý rất chuyên chú phía trước, nhưng lại không có phát hiện bên phải còn có xe nguru hướng lại đây, khi quay đầu nhìn lại thì đã muộn. Chỉ nghe 『oanh』 một tiếng vang thật lớn, toàn bộ thùng xe đều bị cuồng nguru đánh bay đi ra ngoài! .

A Ly cùng Mạc Triều Diệu cũng theo thùng xe bay lên trời cao...

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Ánh mặt trời hạo chói mắt nha...

Lúc A Ly lại mở to mắt, y thấy được mặt trời cùng cây.

Chẳng lẽ nơi này chính là thiên đường?

A Ly còn không có quên chuyện y bị nguru xe chàng tông. Bất quá trên người một chút cũng không đau, giống như đang ngủ một giấc mộng. Lúc này A Ly đang nằm ở trên một mảnh cỏ, mảnh cỏ này y phi thường quen thuộc, bởi vì cách võ quán không xa. Lúc trước, khi nghỉ ngơi, y thường xuyên chạy tới nơi này, nằm nhìn không trung một một gọn mây.

— chẳng lẽ ta lại đã trở lại!

A Ly đột nhiên ý thức được vấn đề này, một cái giật mình ngồi dậy.

Lúc này phía sau truyền đến một thanh âm: “A Ly! A Ly!” .

— a! Đây thanh âm?

“A Phi!” A Ly một chút nhảy lên lên, A Phi là cùng sư huynh tốt của y.

“A Ly, em sao lại ở trong này, mau trở về.” A Phi chỉ A Ly hướng võ quán rồi phóng đi.

_TBD: trở về hiện đại nên đổi cách xưng hô nha.

“A Phi, tôi rất nhớ anh nha! Mấy tháng không thấy anh chưa có thay đổi gì cả!” A Ly bổ nhào vào trên người A Phi, cảm động đến độ muốn rơi lệ .

“Nói ngốc cái gì, chúng ta không phải mỗi ngày đều gặp mặt sao?”

“A?” A Ly tròn tròn mắt, hỏi, “Chẳng lẽ tôi không có bị tai nạn xe?”

“Tai nạn xe cộ gì?”

“Tôi không có chết?”

“Hừ hừ.” A Phi cười lạnh nói, “Bây giờ tuy rằng em chưa chết, bất quá sắp chết.”

“Tại sao?”

“Bởi vì phòng của em đột nhiên chui ra một người.”

“Người nào nha?” .

“Anh cũng không biết, bất quá cách ăn mặc của người nọ rất kỳ quái. Vừa rồi lúc anh dọn chăn cho em, đem chăn xếp qua một bên, hần liền nằm ở trên giường em . Bất quá, thật đúng là một đại mỹ nhân.”

“Có chuyện gì này?” A Ly sửng sốt, nhưng lập tức liền đoán ra một ít, hỏi, “Ông nội có biết hay không?”

“Biết nha, đã muốn đuổi đi. Sư huynh sư đệ khác, cũng đều đi qua xem náo nhiệt .” .

“Cái gì? !” .

A Ly một phen đẩy A Phi ra, vội vội vàng vàng hướng phòng của mình phóng đi. Kéo rèm vào, chỉ thấy trong phòng đã đầy áp người. A Ly đẩy đám người ra vọt vào đi, chỉ thấy ông nội đã ngồi ở bên giường hướng Mạc Triều Diệu vấn đề : “Nói, người tại sao ở trên giường cháu của ta ?”

“Ta vừa mở mắt liền ở trong này .” Mạc Triều Diệu trả lời.

“Trên sàn đan kia sao lại có vết máu?”

“Thực rõ ràng, ta bị thương.”

“Tại sao chỉ thương ở trên mông?” .

Chờ, từ từ... .

A Ly nghe nghe, sao vậy cảm thấy đối thoại này quen tai đến thế chứ?

Giống như... Giống như... Đúng rồi!

Chính là sau khi mình xuyên đến hoàng cung, mình và Vinh Nghĩa quận chúa nói mà. Không nghĩ tới màn đối thoại kia, hiện tại cư nhiên lại hoàn toàn tái hiện tại trên người Mạc Triều Diệu cùng gia gia của hy .

“Mau trả lời, tại sao chỉ thương trên mông ?” .

“Bởi vì... Bởi vì chỗ kia bị đâm thật thô bạo nha, thực dùng sức đó...”

“Cái gì? !” Ông nội đã chịu không nổi, hai mắt trợn lên.

“Ta để giải thích, ta để giải thích!” A Ly vội vàng nhào qua che cái miệng đang nói lung tung của Mạc Triều Diệu.

“Hừ!” Ông nội nhéo lỗ tai A Ly, giáo huấn nói, “Xú tiểu tử, tốt không học học trộm nhân! Nhưng lại trộm nam nhân! Hơn nữa, nhưng trộm nam nhân còn lớn tuổi người người! Hơn nữa, hơn nữa, lại có dị trang phích*! Nhất định là người buộc hấn mặc cổ trang, có phải hay không? Cũng không phải chụp phim võ hiệp !” .

_dị trang phích : sở thích mặc trang phục khác thường.

“Không phải nha... Ông nội...” .

“A Ly...” Mạc Triều Diệu duỗi tay ra, đem A Ly ôm vào trong lòng , vô cùng thân thiết nói, “Hắn chính là gia gia của người sao, hảo thân thiết yêu.”

“Vậy sao?” A Ly cơ thể cứng ngắc.

“Nói mau, hấn rốt cuộc là cái gì của người?” Ông nội đặt câu hỏi.

“Không có, chúng ta chỉ là...” A Ly một chường đẩy Mạc Triều Diệu ra, thất kinh giải thích, “Kỳ thật chúng ta chỉ là...”

Nói chỉ nói tới đây, im bắt.

Không chỉ có là A Ly, tất cả mọi người ở đây đều nói không nên lời nói, mở to hai mắt nhìn ra một màn kinh người diễn ra một màn kinh người bọn họ !

Chỉ thấy Mạc Triều Diệu cúi đầu hôn lên miệng A Ly , mà thân thể A Ly cứng ngắc rồi ngã vào trong lòng Mạc Triều Diệu , chớp chớp cặp mắt to sáng ngời kia, giống như chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Qua lâu thật lâu, mới nghe được âm thanh mọi người hút không khí, rồi lại một tiếng vang tận mây xanh :

“A ——! ! !”

Quả nhiên, tất cả giống như lúc ở hoàng cung. A Ly lệ thán.

~Hoàn~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.